

Khi Phúc Hắc Gặp Biến Thái

Contents

Khi Phúc Hắc Gặp Biến Thái	2
1. Chương 1 : Xuyên Qua Gặp Thổ Phỉ	2
2. Chương 2 : Lộ Về Thần Uy	3
3. Chương 3 : Lợi Dụng Tài Nguyên	6
4. Chương 4 : Tổng Chung	9
5. Chương 5 : Trại Cải Tạo Lao Động Cổ Đại	13
6. Chương 6	17
7. Chương 7 : Bước Ngoặt Nhân Sinh	20
8. Chương 8 : Phòng Bếp Đại Tác Chiến	26
9. Chương 9 : Miệng Không Thể Hư	31
10. Chương 10 : Trong Cười Có Ẩn Giấu Dao	35
11. Chương 11 : Ngọa Hổ Tàng Long	39
12. Chương 12 : Phúc Hắc	43
13. Chương 13 : Nữ Tử Hung Ác Làm Phiền	47
14. Chương 14 : Vì Phần Thưởng Cố Gắng	51
15. Chương 15 : Ngôn Ngữ Thăm Hỏi Kỳ Quái	55
16. Chương 16 : Xoay Chuyển Tình Thế	58
17. Chương 17 : Chớ Nói Không Cần Tình Cảm	63
18. Chương 18 : Võ Lâm Cao Thủ	67
19. Chương 19 : Cuối Cùng Cũng Sẽ Có Ly Biệt	72
20. Chương 20 : Treo Cổ Trên Một Thân Cây	76
21. Chương 21 : Không Có Khả Năng Nhất	81
22. Chương 22 : Ai Thật Sự Tốt Vì Ai	85
23. Chương 23 : Là Bạn Hay Là Thù	89
24. Chương 24 : Đại Chiến Gấu Mèo Nam	92
25. Chương 25 : Hội Hoa Đăng Gặp Lại Mỹ Nhân	96
26. Chương 26 : Hoa Đào Lại Nở	100
27. Chương 27 : Lưu Manh Cũng Ôn Nhu	104
28. Chương 28	108
29. Chương 29 : Tuyệt Không Rời Bỏ Người	112
30. Chương 30 : Triền Miên Trong Thống Khổ	117
31. Chương 31 : Có Mất Tất Có Được	121
32. Chương 32 : Nhược Điểm Trí Mạng Nhất	124
33. Chương 33 : Chờ Đợi Trong Trầm Mặc	128
34. Chương 34 : Lễ Mừng Ác Ma	132
35. Chương 35 : Vĩnh Viễn Nhìn Người	137
36. Chương 36 : Buộc Chuông Cuối Cùng Tháo Chuông	140
37. Chương 37 : Bằng Hữu Là Để Tổn Hại Lẫn Nhau	144
38. Chương 38 : Thứ Tình Yêu Đáng Chết	147
39. Chương 39 : Nguyên Cuộc Đời Này Không Đổi	150

Khi Phúc Hắc Gặp Biến Thái

Giới thiệu

Từng có người hỏi nàng có tính toán gì chuyện kết hôn, nàng trả lời: kết hôn làm cái gì, chờ ly hôn?V

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khi-phuc-hac-gap-bien-thai>

1. Chương 1 : Xuyên Qua Gặp Thổ Phỉ

Xuyên qua cũng không đáng sợ, xuyên qua không được làm người, làm súc vật mới đáng sợ.

Giờ phút này, Mạc Phỉ gặp phải một nan đề to lớn — linh hồn nàng xuyên vào thân con chó.

Chuyện này nói ra rất dài dòng, nàng bởi vì “ngược đãi” tiểu động vật, bị mỗ “Đại La” thần tiên để mắt tới, dùng danh nghĩa tìm kiếm chân ái cho nàng đặt mình trở về cổ đại. Cùng đi còn có sủng vật của mẹ nàng là con chó mua trước đây không lâu, tên là Tiểu Bùn. Dĩ nhiên linh hồn con chó này đang ở trong thân thể nàng.

Không thể không thừa nhận, đây là một khởi đầu đầy năm mốc. Đầu tiên rơi xuống một sườn núi không biết tên, nhân tiện còn gặp hai thổ phỉ. Hai thổ phỉ đều rất cá tính, người cao bởi chiều ngang béo quá giới hạn cho phép, cho nên có vẻ chẳng cao lắm. Người lùn chính là gầy đến độ gần giống như khô quắt, trên đầu còn dính lại tơ rơi một túm tóc trông rất thú vị.

Gió thổi qua, túm tóc liền loạn xạ. Người gầy vội vàng dùng vẻ mặt kinh ngạc, cực kỳ tiêu sái một tay vuốt lại tóc cho dính vào đầu: “Hắc, thật đúng là muốn cái gì có cái đó. Ta bắt quá mới cầu trời muốn một áp trại phu nhân, từ trên trời liền rơi xuống một người.”

“Cung cung cung cung kính chúc mừng đại đại đại ca.” Ánh mắt người béo thấy vậy có chút ngây ngốc, ước gì có thêm một người nữa.

Người gầy kêu đại ca ha ha cười, vỗ vỗ thẳng tiểu đệ ngốc: “Tiểu Bảo, ngươi cũng cầu xin đi, không chừng trên trời liền rơi xuống một người nữa.” Nghe như vậy, Tiểu Bảo quả thật mở cờ trong bụng, chấp tay trước ngực, đối với trời cao cầu xin.

Đại ca của hắn thì xóc Mạc Phỉ từ trên mặt đất lên, nhìn một chút bỗng nhiên nói: “Tuy xấu xí một chút nhưng dù sao tối nay cũng có thịt ăn.”

Thì ra Tiểu Bùn là giống chó Bull (chó mặt nhăn), thời điểm Mạc Phỉ mới nhìn khuôn mặt nhăn nhúm nhúm của nó cũng thấy xấu muốn chết. Không chỉ có như thế, chăm sóc nó cũng rất phiền toái. Nghe hắn nói muốn ăn thịt mình, nàng như cũ không nhúc nhích, giả chết.

Đây là con chó Bull =))))))

Đều nói người không ăn thịt không rõ lai lịch, ai biết thịt này đến từ tội cùng có ăn được hay không, vạn nhất tham ăn mà mắc bệnh có khóc ra chín mặt trời cũng không đặc dụng.

Quả nhiên, người gầy có chút bất mãn, lại dùng sức lắc lắc, trong miệng thì thầm: “Chết rồi sao?” Một hồi lâu, thấy đầu Mạc Phi vẫn như cũ không có động tĩnh, định ném nàng xuống đất nhưng lại cảm thấy hơi tiếc: “Cũng không biết đã chết bao lâu.”

Mạc Phi sau lưng thở phào nhẹ nhõm. Đã thoát được kiếp này, nhưng Tiểu Bùn bên kia xem ra còn chưa tỉnh, chỉ dựa vào nàng đang trong thân con chó sao có thể đánh ngã được hai người này?

Đang cố gắng suy nghĩ phương án tác chiến liền nghe Tiểu Bảo đột nhiên vui vẻ nói: “Đại đại đại ca, người người xem, người người mau nhìn, thật, thật lại tới nữa.”

Lại tới nữ nhân nữa? Mạc Phi thật cẩn thận hé mắt nhìn xem, bên trong bụng nói thầm: Hai thổ phỉ này không dẫm lên phân của Tiểu Bùn, không biết lấy ở đâu nhiều may mắn như vậy.

Cơ hồ là đồng thời, người gầy cũng nhìn theo hướng Tiểu Bảo chỉ, không khỏi thất kinh. Kia không phải là mỹ nhân gì đó, rõ ràng là người đến cản đường hần!

Hần lập tức ra dáng giơ lên đại đao, hướng người nọ thét: “Người là người phương nào, lại dám chặn đường lão tử, không sợ lão tử đem ngươi làm mồi chóc?”

“Đất này là của ngươi sao?” Người nọ chậm rãi mở miệng, thanh âm không nhẹ không nặng nhưng nghe như tiếng trân châu rơi xuống. Bởi vì đứng quá xa, đại khái không nhìn rõ dung mạo, toàn thân còn ẩn dưới bóng cây, càng tăng thêm vẻ thần bí tựa như kiều quý mị hư vô.

Người gầy vốn nhìn đã có chút sợ hãi, lần này nghe hần nói, da đầu càng thêm tê rần, bắt đầu liều chết nghiêm mặt chống chế: “Người người người quân được sao, lão tử thích như thế nào liền như thế.”

Chưa từng nghĩ người nọ lại cười ra tiếng, có vẻ hết sức rộng lượng nói: “Tabất quá tới đây du sơn ngoạn thủy, nếu nơi đây là của ngươi, sao không tùy ý mang ta đi dạo một vòng?”

Người gầy cảm giác được ngữ khí khiêu khích bên trong, lập tức tròn mắt, thở phò nói: “Tới đây, lão tử tiễn ngươi!” Dứt lời, đại đao vung lên, hít sấm một cái, liền lấy hết can đảm vọt lên phía trước...

Thật ra thì, Mạc Phi ghét nhất nghe chuyện cổ tích “Hoàng tử cứu công chúa”, “Anh hùng cứu mỹ nhân”, bởi vì nàng cảm thấy rất không thực tế. Trên thực tế đúng là như thế. Nàng vốn cho rằng “Tiểu thiếu niên” kia phải là một đại hiệp giang hồ vô cùng lợi hại, kết quả cư nhiên bị người gầy một chưởng đánh bay ranoài, rất không còn mặt mũi ở trên cây.

Muốn dựa vào nam nhân, heo mẹ cũng có thể treo cây. Mạc Phi một chân chụp lên đầu, đây là thói quen của nàng khi suy tư vấn đề gì hoặc thời điểm cảm thấy bất đắc dĩ sẽ có động tác như vậy.

Thật không nghĩ đến, người gầy trở về rất nhanh nhìn thấy động tác này của nàng, bộ dáng không thể nhịn được tức giận nói: “Hắc, cư nhiên không chết. Thừa tên oắt con này dám lừa gạt Lão Tử!”

2. Chương 2 : Lộ Về Thần Uy

Trong phòng mặc dù không có đèn dầu, nhưng cũng có thể mượn ánh trăng thấy rõ tất cả mọi thứ.

Hang ổ thổ phỉ nằm trên đỉnh núi nhỏ, hai huynh đệ thổ phỉ này cũng đặc biệt không có tiền đồ, bao nhiêu năm cướp bóc làm càn làm bậy mà trừ hai cái nhà tranh rách, cái gì cũng không có.

Lần này hiếm khi có thể một cái bắt được ba, tất nhiên cao hứng vô cùng. Vì vậy sau khi trở về liền đem hai người một chó ném vào trong nhà, đem bình rượu đã ủ ba năm chạy đến nhà cách vách chèn chén.

Hoàn hảo không có ngay đem động phòng hoa chúc. Mạc Phi nhìn sang Tiểu Bùn đang ngủ say lại nhúc nhích.

Một con chó chỉ biết ăn uống, còn thích bỏ nhào vào mỹ nam chiếm hữu thân thể nàng, hậu quả sẽ như thế nào? Đáp án không thể nghi ngờ là thật đáng buồn, bởi vì trước mắt có một mỹ nam.

Không sai, tiểu thiếu niên sớm bị một chưởng bắn ra chính là một đại mỹ nam chính cống. Nói đến vẻ đẹp của hần, Mạc Phi chỉ có thể dùng hai chữ để hình dung— nữ nhân.

Da trắng nõn, trơn bóng, mặt mày thanh tú, nhìn thế nào cũng giống một tiểu cô nương. Không chỉ có như thế, dưới mắt trái của hắn còn có một nốt ruồi sinh lệ không lớn không nhỏ.

Khó trách thời điểm Tiểu Bảo rời đi còn lưu luyến nhìn hắn, thì thầm nói muốn cười muốn cười. Sợ rằng chỉ cần hắn chịu hóa trang, không ít nam nhân sẽ bị ma quỷ ám ảnh.

Nhưng Mạc Phi không phải là nam nhân, cũng không có hứng thú nói chuyện yêu đương với nam nhân. Vội vã liếc hắn mấy lần, nàng lại bắt đầu chờ đợi, chờ thanh âm cách vách hoàn toàn không có động tĩnh mới thôi.

Thật lâu, bên kia tựa hồ mới tắt đèn, có tiếng ngáy truyền đến.

Mạc Phi lặng lẽ dùng móng vuốt đập đập vào người mỹ nam bị trói, cuối cùng thấy hắn ngẩng đầu lên.

Mỹ nam im lặng chốc lát, đột nhiên cười một tiếng: “Người giả chết, rất thông minh.”

Thật ra thì ta cảm thấy người còn giả bộ hơn. Mạc Phi vừa nghĩ vừa đưa ra móng vuốt, hướng đầu hắn cào một cái. Lực đạo không nhẹ không nặng, vừa vặn làm rách phục của hắn, da thịt có thêm chút máu.

Nàng quan sát, mỹ nam này mặc dù bị bắn ra từ trên cây, vừa vặn một sợi tóc cũng không hư hại, một chút dấu vết bị thương cũng không thấy. Chớ nói chi là hôm nay bị trói, sợi giây kia thật ra sớm đã bị hắn nắm trong tay.

Thật coi nàng là chó, không nhìn ra được sao?

“Người tên tiểu tử này...” Mỹ nam kêu Ahhh một tiếng, có chút nham hiểm nhìn nàng, đột nhiên lại cười, “Xem ra người cũng cần hảo hảo dạy dỗ một phen.”

Dạy dỗ? Nằm mơ giữa ban ngày đi, cũng không phải là người huấn luyện thú, tự mình là đoàn xiếc thú lưu động sao? Mạc Phi mặc kệ hắn, dứt khoát đi đến trước thân thể mình, dùng đầu húc nhẹ vào. Nhưng húc đến nửa ngày, Tiểu Bùn tham ngủ này cũng chỉ trở mình một cái, suýt nữa đem nàng ôm vào ngực, làm nàng tức muốn chết tươi.

Một bên mỹ nam thấy cảnh này, không khỏi cười nói: “Nàng là chủ nhân của người?”

Mạc Phi không để ý đến hắn, chỉ tiếp tục húc.

Mỹ nam ánh mắt ngạc nhiên sáng lên, đối với nàng càng ngày càng có hứng thú.

“Nếu ta cứu chủ nhân của người, người sẽ báo đáp ta như thế nào?” Giống như luồng trước nàng có thể hiểu, hắn chợt đặt câu hỏi.

Mạc Phi lần này mới thật quay đầu lại, cùng hắn nhìn nhau hơn nửa ngày, rốt cục nghe rằng trợn mắt hướng hắn “cười lạnh” một hồi. Nếu như có thể nói, nàng nhất định sẽ nói, lấy thân báo đáp có muốn không?

Không biết tại sao, nàng chính là đối với nam nhân này hoàn toàn không có hảo cảm. Từ lúc vừa bắt đầu, nam nhân này giả bộ mình võ công quá kém, cố ý thuathổ phỉ đại ca. Lúc này, rõ ràng sợi dây trói không được hắn, hắn còn giống như đang chơi trò ăn trộm bị bắt, ngồi ở chỗ này rảnh rỗi ngắm phong cảnh.

Giống như người là con gián trong tay hắn, hắn cầm giày nhưng không đập người, vẻ mặt còn thú vị nói, ta thật là sợ a, ta thật là sợ a.

Mạc Phi lại quay đầu tiếp tục húc Tiểu Bùn đang ngủ say đến phun cả nước bọt.

Nhưng Tiểu Bùn còn chưa có tỉnh, ác phỉ lại mò tới trước.

Đợi hơn nửa đời người, cuối cùng cũng có thể chiếm được một lão bà, coi như ở trong mộng cũng có thể cười. Cho nên gây đại ca đã tới rồi, có thể gọi là: nhân lúc say mới có thể cùng tiểu nương tử mây mưa một phen.

Khi hắn đẩy cửa vào thì bên trong đã không còn động tĩnh gì, tất cả mọi người hảo hảo mà đợi tại chỗ. Hắn cười híp mắt xoa xoa tay, vẻ mặt gian tà bước nhanh tới, Mạc Phi nghe được giọng nói kia toàn thân tê dại: “Tiểu nương tử, tướng công tối thương người.”

Đã từng có ông cụ xem tướng nói năm nay nàng sẽ có một đêm phong hoa tuyết nguyệt, tuy nói việc này có chút tư tưởng mê tín, nhưng hãy nhìn tình huống này, chẳng lẽ hôm nay liền thực sự...? Mạc Phi mắt thấy

tay heo kia muốn đống gần thân thể mình, trong đầu tính toán không dưới mười phương án, tuy nhiên không phương án nào khả dụng.

Một trong những tín hiệu của cuộc đời của nàng chính là — cùng nam nhân xưng huynh gọi đệ, có thể. Cùng nam nhân nói chuyện yêu đương, tuyệt đối không được. Càng đừng nói cùng một nam nhân phát sinh quan hệ bất chính. Mà nay nam nhân này còn là một tên cận bã, đáng khinh, không thể chịu nổi như vậy.

Mỹ nam bệnh cạnh như cũ bị dây thừng buộc, cũng không thốt lên một tiếng, giống như chưa từng tỉnh lại. Nơi núi rừng hoang dã này sẽ không có ai nhàm chán nữa đêm chạy đến đi dạo, nói cách khác, sẽ không có người đến cứu.

Cầu người không bằng tự cầu mình, Mạc Phi từ trước đến giờ quen độc lập, nên cũng sẽ không oán trời trách đất. Nàng bắt đầu bắt động thanh sắc giờ chân phải lên, nhìn cái mông người gầy đang ngồi xổm trên đất nhẹ nhàng, chậm rãi dặng gần.

Thời điểm muốn cào cho hấn một cái, chủ nhân cái mông đột nhiên thả cái rắm, rất thoải mái tống ra một trận khí, mùi thơm làm cho Mạc Phi lập tức ngã nhào trên mặt đất, bốn ngựa tám nằm dùng móng vuốt ở trước mũi chà xát lung tung.

Đây chính là lỗ mũi chó, so với người muốn nhảy bén hơn bao nhiêu, mùi này có thể so với con chồn còn lợi hại hơn. Mạc Phi nước mắt giàn giụa, suýt nữa chôn mình sẽ mất đi khứu giác. Để giữ được thân thể mình, không thể không chịu đựng lật người đứng lên.

Ngay sau đó nàng liền ngất người.

Trong nhà, ánh trăng trong trẻo, mỹ nam lẳng lặng đứng sừng sững phía trước, trên người của hấn tỏa ra một vàng sáng nhàn nhạt. Y phục màu đen, con người đen bóng, hết thấy đều giống như là viên trân châu đen mỹ lệ.

“Không bằng ngươi lấy thân đền đáp ta đi.” Hấn cười khê một tiếng, vừa giống như đang nói đùa, vừa giống như vô cùng nghiêm túc tỏ tình. Nốt ruồi dưới mắt cũng tựa như mang theo diêm dúa lẳng lơ mỉa mai hoặc vô cùng hướng về phía nàng, mong muốn thật chặt bao lấy nàng, dung nhập vào nàng, cắn nuốt nàng...

Có làm hay không? Mạc Phi cảm thấy chân tay mình đều rụng rời trên mặt đất, vì vậy nhận định, hấn không phải kẻ ngu dốt cũng nhất định là kẻ điên, cứ nhiên tỏ tình với một con chó Bull!

Nhưng là mỹ nam tuyệt không quan tâm, chỉ xoay người xách người gầy lên như xách một con khỉ, ý cười đầy mặt nói: “Các hạ còn chưa dẫn ta du lãm, sao tự mình đi hưởng vui mừng trước vậy?”

“Người người người...” Người gầy chỉ có thể tay run chỉ vào hấn, trăm vạn lần không tin.

Mỹ nam “Nha” một tiếng, tựa như hiểu được nói: “Sợi dây này không đủ bền chắc, lần sau cần phải nhớ, lúc chiều đãi khách nhất định phải cẩn thận chút, nếu không chu đáo, khách chạy mất thì phải làm sao bây giờ.”

Nghe hấn nói như vậy, cuối cùng mới chú ý tới dây thừng đã hoàn toàn đứt vụn cách đó không xa, người gầy so thấy quý còn sợ hơn: “Ta ta ta đây không có vật gì đáng tiền, kính xin đại đại đại hiệp tha mạng.”

“Tha mạng?” Mỹ nam ra vẻ khó hiểu, hồi lâu mới nói, “Giết người bữa bãi không phải việc làm tốt, ta cũng không phải người không có trái tim.”

Không có trái tim, đây chẳng phải đang cảnh cáo hấn sao? Người gầy bị dọa cho sợ đến tè ra quần, thanh âm khàn khàn nói: “Ta ta cũng không dám nữa... Kính xin đại hiệp tha cho tiểu nhân một lần.”

Mỹ nam lắc đầu một cái: “Nếu ta vì chút hảo tâm mà thả ngươi, ngày khác ngươi nếu lại như cũ hại đến người khác, không phải là ta gián tiếp hại người sao?”

Người gầy vỗ mặt đau khổ, run rẩy giơ lên ba ngón tay: “Tiểu nhân xin thề với trời.”

“Thề với trời có ích lợi gì”, mỹ nam khê mỉm cười rất hài lòng, “Kính xin cáchạ trước cùng ta trở về ‘Thiên hạ đệ nhất sơn trang’ một chuyến bàn bạc chuyện lâu dài.”

Trời mới vừa tờ mờ sáng, bốn người một chố liền cùng nhau xuống núi. Lần này vẻ mặt dương dương đắc ý đã đổi sang người khác, chính là trần châu đen mỹ nam.

Mạc Phi vốn không muốn cùng hắn đồng hành, nhưng Tiểu Bùn bị hắn công trên lưng, nằng vì xem chừng thân thể này đành phải lùi một bước trời cao biển rộng, cùng hắn đến cái ‘Thiên hạ đệ nhất sơn trang’ gì đó.

Sau đó, nằng vốn từ chán ghét chuyển thành chút bội phục nho nhỏ, cảm thấy chỉ có một từ có thể hình dung nam nhân này — bư hãn. Vô luận là tính cách hay tư tưởng hoặc thể lực của hắn.

Mỹ nam quả nhiên bư hãn, không ngại cực khổ công thân thể của nằng, ngay cả khi đi tới giữa trưa cũng không có thở gấp. So với hai thổ phỉ đã sớm mệt mỏi xanh cả mặt, nỗ lực lê bước, nhiều lần thiếu chút nữa trực tiếp lăn xuống núi. Mạc Phi càng không cần phải nói, bốn chân đều lỏng lẻo như muốn gãy, nóng đến đầu lưỡi cũng không có co lại. Cũng may nửa đường liền được mỹ nam ôm vào trong ngực, nhân nhả ngấm phong cảnh dọc đường.

Khi tới chân núi thì có chiếc xe ngựa cung kính chờ đợi đã lâu. Mỹ nam gọi phuxe vài tiếng “Vương Bá”, đã thấy ý cười trong mắt hắn tản ra, sừng sốt không lên tiếng. Hắn liền gật đầu một cái, ý bảo hết thấy mạnh khỏe, sau một khắc lại vội vàng mở rèm xe, đưa toàn bộ đám đông vào.

Mạc Phi tựa hồ đặc biệt mệt mỏi, đêm kia nằng một khắc cũng không ngủ, lúc này đã sớm nằm trong ngực mỹ nam có hẹn với Chu Công. Mỹ nam chẳng qua là cẩn thận nằng, trong mắt tràn đầy quan tâm cùng mến yêu.

Đêm hôm trước, hắn nằm mơ thấy một tiên nhân toàn thân tỏa hào quang. Tiên nhân nói cho hắn biết, người đi lên sườn núi một chuyến, sẽ có thu hoạch không ngờ, xin nhất định phải coi nó như người, một ngày nào đó người sẽ hiểu.

A, rốt cuộc là hiểu cái gì đây? Hôm nay hắn đã thu hoạch rồi, cũng nên là lúc hiểu rõ đi.

3. Chương 3 : Lợi Dụng Tài Nguyên

Đường đi trong núi khấp khểnh, xe ngựa lắc lư chòng chành đi về phía trước, nhưng Mạc Phi vẫn cực kỳ thoải mái ngủ, không cảm thấy bất kỳ dao động nào. Không biết đoạn đường này có phải có mỹ nam làm “chỗ dựa” không mà không gì có thể quấy nhiễu nằng.

Đã xế chiều, đường đến “Thiên hạ đệ nhất sơn trang” là khá xa, nhất thời không thể đến nơi ngay được. Mạc Phi cảm thấy ngủ đủ rồi, nhưng nằng có chút đói bụng. Phu xe Vương Bá hiển nhiên không ngờ rằng sẽ có hai cái dạ dày cùng đồng hành, lương khô chuẩn bị sớm đã bị huynh đệ thổ phỉ ăn không còn cái gì, trong lòng thầm oán.

Có thể trong tiềm thức không chấp nhận chuyện biến thành chó, mặc dù đói bụng đến hai mắt mờ đi, Mạc Phi cũng không muốn tùy tiện há mồm gọi. Bản lĩnh quan sát nét mặt của mỹ nam cư nhiên không kém, đưa tay sờ cái đầu nhỏ mềm mại trong ngực kia ôn nhu hỏi: “Đói bụng không?”

Không đợi nằng có bất kỳ phản ứng nào, một giây kế tiếp lập tức kéo màn xe, nói với người đang gấp rút lên đường là Vương Bá: “Nghe nói rượu và thức ăn của Vạn Hương lâu trấn Hồng Lung không tệ, vừa vặn cách nơi này không xa, thời điểm còn sớm, không bằng đi trước dùng cơm.”

... Thời điểm còn sớm? Vương Bá thầm quan sát sắc trời, vạn phần bất đắc dĩ. Kể từ đêm trước, thiếu chủ trở nên hết sức cổ quái, hơn nửa đêm không ngủ trực tiếp kéo hắn ra ngoài lên đường. Về mặt nghiêm túc đến mức làm hắn làm tưởng gặp phải kẻ cướp hung ác nào đó. Thời khắc thấy người bình an vô sự trở về nước mắt mới có thể thoải mái chảy xuống.

Không nghĩ tới vì một con súc sinh. Vương Bá càng thêm bất đắc dĩ thở dài, chẳng lẽ Thiếu chủ nhà hắn trúng tà? Hắn lúc này trong bụng hoang hốt, nếu thật như thế, hắn như thế nào đối mặt với lão trang chủ đã mất?

“Thiếu chủ, việc này...” Hắn chần chừ, không dám nói bấn khoăn của mình.

Trong xe lại truyền đến âm điệu trêu chọc của mỹ nam Thiếu chủ: “Từ nhỏ ta liền được Vương Bá chiều chuộng, hai ngài đến hôm nay vẫn chưa có hôn sự, nghe nói Vạn Hương lâu kia có nhiều cô nương, ta đây cũng chính là muốn vì ngài đến xem xét.”

Vương Bá cả kinh vội vàng quay đầu lại, đối diện màn xe đã sớm buông xuống nói: “Thiếu chủ, lời nói đùa này thuộc hạ không chịu nổi! Kính xin Thiếu chủ chớ nhắc lại!”

Trầm mặc chốc lát, thanh âm mỹ nam lại tới, chẳng qua là không còn như lúc trước, chợt trở nên nghiêm trang: “Vương Bá cùng ta đã lâu, chẳng lẽ còn phân không ra thật giả?”

“Thiếu chủ, thuộc hạ cả đời này chỉ cầu đi theo bên cạnh Thiếu chủ. Chuyện vợ con, thuộc hạ chưa bao giờ nghĩ tới. Cũng xin Thiếu chủ hiểu!”

“Vương Bá –” trong tiếng than nhẹ có chút ít oán trách, mỹ nam kéo vén rèm lên, quả nhiên thấy Vương Bá đang không nhúc nhích nhìn chăm chăm hương này, cũng không biết hấn như thế nào không chế mấy con ngựa phía trước, có lẽ sau gáy hấn có hai con mắt?

Mỹ nam cố ý ho khan một tiếng, giả bộ nghiêm trang nói: “Tiếp tục như thế, đừng nói là món ăn Vạn Hương Lâu, cho dù là Hồng Tú cũng không ăn được.” Nói xong còn như có như không nghiêng mắt nhìn hấn, quả thật thấy sắc mặt hấn trong nháy mắt trở nên bối rối, lặng yên không lên tiếng vội vàng xoay người lại.

Thật không thành thật. Mỹ nam mỉm cười, âm thầm cân nhắc khi nào mới có thể thúc đẩy chuyện tốt của bọn họ, cánh tay kim lòng không được sờ lên lưng Mạc Phi, làm nàng một hồi ngứa ngáy cộng thêm cảm giác buồn nôn, gờ chân lên thành lỉnh tặc cho hấn — trước ngực bốn vết rách dài, áo đen hoàn toàn bị phá hủy.

Đến đêm, xe ngựa mới an toàn tiến vào trấn nhỏ. Mạc Phi tuyệt không có nửa điểm tinh thần, nằm ở trong xe thưởng thức phong cảnh đặc biệt của trấn này. Nơi này không hổ xưng là trấn “Hồng Lung”, có thể nói tất cả các nhà đều treo đèn lồng đỏ thắm thật cao. Khá phô trương, khí thế sung túc, ngọn đèn trong gió nhẹ đu đưa, mượn ánh sáng từ ánh trăng tràn ra càng thêm mê người.

Mạc Phi chợt trong lòng hốt hoảng, không thể nhàn hạ thoải mái tiếp tục thưởng thức, cảm giác thấy mùi vịt nướng, thịt kho, móng heo... linh tinh các loại..., lỗ mũi không khỏi dùng sức mãnh liệt ngửi. Nàng mãnh liệt nuốt nước miếng, trùng hợp xe ngựa không lâu sau dừng lại, lúc này mới phát hiện trước mặt không xa có một tiểu lâu hoa lệ, mùi thơm tuyệt mỹ chính là từ đó truyền ra.

“Thiếu chủ, đến Vạn Hương lâu.” Vương Bá xuống xe nói.

Mỹ nam gật đầu, đang muốn nói chuyện, lại bị huynh đệ thổ phỉ vốn trầm lặng cắt ngang. Thấy hai người bọn họ reo hò nhảy nhót, đề phòng bọn họ phá hư cả cái xengựa, hấn không nói hai lời liền đạp bọn họ đặt móng ra ngoài, mình thì nhẹ nhàng ôm theo Mạc Phi cũng đi xuống xe.

Có tinh thần là chuyện tốt, ít nhất, so với vẫn ngủ mê không tỉnh không ăn không uống tốt hơn. Không chỉ có mỹ nam lúng túng, Mạc Phi càng thêm khó xử, Tiểu Bùn kia chiếm cứ thân thể nàng đến nay vẫn không tỉnh lại. Nàng quả thực nghiêm trọng hoài nghi, nếu tiếp tục như thế nữa nàng có lẽ cả đời này phải ở trong thân con chó.

“Thiếu chủ, ngài là muốn dẫn...” Vương Bá lo lắng nhìn hấn, Vạn Hương lâu danh dương thiên hạ, các bậc anh hùng hảo hán, phú cổ thương hào, thậm chí là người trong quan đạo cũng tụ tập đến đây, sao có thể để một con súc sinh tùy tiện vào nơi này?

Nếu không ngăn cản, khó tránh khỏi sẽ thành chuyện cười.

“Người khác như thế nào nhìn, là chuyện của bọn họ.” Mỹ nam khẽ nâng lông mày, không chút nghĩ ngợi xoay người lại vào bên trong xe, công theo thân thể Mạc Phi.

“Thiếu chủ –” Vương Bá bất an gọi, chờ nửa ngày cũng không thấy bất kỳ lời đáp lại, không thể làm gì khác hơn là tìm chỗ dừng xe, than thở dẫn huynh đệ thổ phỉ vừa mới bò dậy đi theo phía sau.

Rõ ràng phía trước đèn đuốc sáng trưng, phi thường náo nhiệt, đoàn người lại yên lặng không nói gì, khiến trong không khí có chút áp lực.

Đối với cái loại không khí ‘kỳ diệu’ này, Mạc Phỉ không có tinh thần quản, cũng người quản. Nàng chỉ biết hiện tại cần ăn uống no đủ, những chuyện khác đều không có ý nghĩa với nàng.

Lúc đầu nàng chẳng qua là ếch ngồi đáy giếng mới nhìn tới một phần nhỏ của Vạn Hương lâu, lúc này được ôm ra ngoài mới phát giác ra mị lực của nó — phải nói là đối với nam nhân đơn độc là hấp dẫn vô tận.

Chính là trước cửa có hai vị cô nương dung mạo xinh đẹp. Nụ cười ngọt ngào, trong lúc giơ tay nhắc chân không ngừng biểu lộ phong thái chuyên nghiệp, vừa nhìn đã biết được bồi dưỡng từ nhỏ. Mặc dù đồng dạng là vậy khách, nhưng so với những cô nương trang điểm xinh đẹp đứng trước cửa thanh lâu mạnh hơn rất nhiều. Khó trách thời điểm mỹ nam nói có chút thần sắc trên choker, nơi này rõ ràng chính là “Kỹ viện” hạng sang!

Nữ nhân xuyên qua phải trải qua đoạn — đi dạo thanh lâu, không nghĩ tới mới có hai ngày đã phải thực hiện. Mạc Phỉ hơi ngắc đầu, vừa đứng có thể nhìn rõ ràng cầm mỹ nam, đột nhiên cảm thấy từ góc độ này nhìn hắn cũng không phải rất nữ nhân, phải chăng vì hành động ‘nổi loạn’ vừa rồi của hắn.

“Thiếu chủ, xin phủ thêm cho nó cái này.” Vương Bá đột nhiên đưa tới áo choàng của mình, vẻ mặt ngưng trọng.

“Cũng không phải là kẻ trộm.” Mỹ nam sững sờ không nhận, giọng nói hơi lộ vẻ không kiên nhẫn.

“Thiếu chủ, thuộc hạ nguyện ý canh giữ ở bên ngoài.” Vương Bá vẫn là muốn nói ra nỗi lòng mình, “... Con chó này có thể tạm thời buông xuống không?”

“Vương Bá, ta không không phải là thương nhân.”

“Nhưng chương quỹ Vạn Hương lâu...”

“Còn sợ đắc tội không nổi?” Mỹ nam quyết giữ ý của mình, “Ta xem đây chính là hắc điểm.”

Thanh lâu, hắc điểm, gian thương trong truyền thuyết... Rất tốt. Bụng Mạc Phỉ réo không ngừng, có chút muốn mệt mỏi.

Không đợi bọn họ quang minh chính đại tiến vào, đã có “Trình Giảo Kim” ra ngoài cản đường. Hai tráng hán lưng hùm vai gấu, nhe răng trợn mắt, bộ dáng làm cho Mạc Phỉ nghĩ đến câu “Mất hổ hế ra”, “Thân hổ chấn động”.

“Cái này, không thể!” Hai người này rõ ràng là quản lý, thái độ đối với sự tồn tại của Mạc Phỉ là ngang hàng với Vương Bá, không nên để “nó” tiến vào.

Chỉ tiếc mỹ nam là loại càng áp chế càng hăng, hoàn toàn không buông tha hỏi: “Vạn Hương lâu là quán rượu?”

“Dĩ nhiên!” Hai tráng hán trăm miệng một lời đáp.

“Nếu là quán rượu, nào có đạo lý cản khách.” Mỹ nam tràn đầy tự tin, khí thế một chút không thua bọn họ, từng chữ hàm chứa châm biếm nói, “Ta cũng không phải là không trả tiền.”

“Cho dù ngàn vàng cũng không được!”

“Chẳng lẽ các người muốn bỏ đói chúng ta? Giết người là phải đền mạng.”

“Sống chết của các người không liên quan đến chúng ta! Việc làm ăn của chúng ta, các người không phải muốn làm sao thì làm!”

Tài ăn nói khá, hơn nữa tính tình cường ngạnh đánh không lại, mỹ nam chân mày cau lại, cảm thụ được hai vật thể phía trước cùng phía sau, xem ra nếu muốn đột phá vòng vây, tốn nhiều lời lẽ nhất định là vô dụng, trước mắt cũng chỉ có thể lui làm tiến.

Hắn cố ý biểu hiện bộ dáng không biết làm sao, đang chuẩn bị lui về phía sau mấy bước, bất động thanh sắc dùng khinh công xông vào, vậy mà vật trong ngực lại nhảy xuống trước. Chỉ nhìn “nó” nghênh ngang lướt qua hai tráng hán, thẳng hướng hai vị cô nương như hoa như ở trước cửa kia ngồi chễm chệ, nghiêng đầu, ánh mắt chớp chớp, lập tức giành được hảo cảm của hai cô nương.

Mặc dù so với những loại chó khác, chó Bull có thể xấu xí hơn chút, nhưng cái này cũng không có ảnh hưởng gì. Mặc Phi sớm nhìn ra hai vị cô nương này có hứng thú với nàng, lúc đón khách lúc có chút không yên lòng. Mắt thấy đã gần đạt tới thiên đường thức ăn ngon, nàng nào có thể trở lại địa ngục bụng rỗng?

“Khách quan, mời vào bên trong!” Thật sự rất đúng với câu “Anh hùng khó qua ải mỹ nhân”, hai đại hán vừa thấy hai mỹ nữ vui mừng nở nụ cười, trái tim cũng lập tức loạn, ngây ngô phát tay mời bọn họ vào bên trong.

Mặc Phi cũng không nghĩ cách này có hiệu quả như vậy, lúc ấy chỉ để ý hai vị mỹ nhân này sẽ dễ nói chuyện hơn chút... Dù sao cũng đạt được mục đích, suy nghĩ nhiều như vậy làm gì, lấp đầy cái bụng trước đã. Quay đầu lại đang muốn tìm mỹ nam Thiếu chủ, cũng không phòng bị trước bị hán ôm lấy, lúc đi còn ghé vào bên tai nàng ôn nhu cười nói: “Xem ra không cưới người là không thể.”

Cưới chó làm vợ, người coi như đầu óc bị đốt cháy sém cũng sẽ không nói như vậy, bất quá nam nhân này... Mặc Phi cũng chỉ có thể giải thích loại hình vinày vì — ở lần thời gian, lần địa điểm, gặp gỡ lần “người”.

Dù sao đối với cái tư tưởng biến thái này, cho dù nàng thật có thể trở thành người cũng không thể tùy tiện gả cho hán. Hán thích nói thì để cho hán nói đi!

4. Chương 4 : Tổng Chung

“Vịt quay giòn.”

“Gà quay giòn.”

“Còn có, ngỗng quay giòn.”

“Thêm cả heo quay giòn.”

Nhìn chung quanh cái bàn tròn một vòng, trừ mỗ nữ còn chưa tỉnh ngủ, các vị còn lại khẩu vị cũng tương đối tốt. Mỹ nam mày nhíu một lần lại một lần, “quay giòn”, “quay giòn” thốt lên không dưới mười mấy lần, cũng vẫn nhớ không nổi có thể liên hệ với cái gì.

Thiếu trang chủ tuổi trẻ tài cao, ngày thường bận bịu công việc. Với những việc ngoài, với các món ăn cũng không nhớ tên, nên đưa đến tình huống hiện tại. Cũng may món ăn “quay giòn” của Vạn Hương lâu hán còn biết...

Hán quay sang nói với tiểu nhị đang đứng ngu ngốc: “Ta gọi mấy món quay giòn, còn lại tùy ý đi.”

“Khách quan, cái này... Sợ rằng không ổn.” Tiểu nhị cuối cùng hoàn hồn, chăm chú nhìn Mặc Phi đang ngồi trên ghế đơn bên cạnh, cười đến cực kỳ khó coi, “Vạn Hương lâu chỉ chiêu đãi ‘khách quý’”.

Mỹ nam tầm mắt cũng thuận thế rơi trên người Mặc Phi, khoan khoái cười một tiếng: “‘Nó’ là ‘khách quý’ của ta.”

“Khách quan, ngài là đang nói đùa với tiểu nhân?” Nụ cười của tiểu nhị trong nháy mắt trở nên cứng ngắc, lúng ta lúng túng hỏi.

“Ta không dám nói đùa lung tung — lời đã nói ra không thể như rượu và thức ăn có thể dùng tiền mua được.” Mỹ nam đưa tay sửa lại một chút lông phía lưng Mặc Phi, vạn phần thương yêu.

“Thiếu chủ, ngài vẫn là...” Người hầu Vương Bá lúng túng muốn chết, nhưng lại không dám nói thẳng hai chữ “bỏ xuống”. Từ đó hán không khỏi đau buồn, biểu hiện của thiếu chủ tuyệt đối là trúng tà!

Quả nhiên, ngay cả tiểu nhị cũng nghĩ như vậy: “Nhưng là, khách quan, việc này... Thật sự làm khó cho tiểu nhân.”

“Nên ta nhất định sẽ chi trả chu toàn.” Mỹ nam không chút phật lòng. Dừng một chút, mới lại bổ sung câu: “Nếu còn chưa hài lòng, ta sẽ mua tất cả những thứ trên bàn này.”

Hắn dù sao không phải người ngu, biết đối phương đang bắn khoả, Vạn Hương lâu là tiệm rượu nổi danh như thế sao có thể lưu lại một chút “dơ bẩn”? Cho nên lần này sau khi ăn xong, vô luận là bàn, chén, đĩa, thìa, hắn sẽ mua hết tất cả.

“Việc này... Khách quan, xin chờ.” Nhiều lời vô ích, vẻ mặt đã sớm đau khổ, tiểu nhị không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt đáp ứng. Đang định lui về dọn dồ đầu bếp dưới lầu, một nữ tử dung mạo như thiên tiên đột nhiên vén bức rèm chenhe nhàng đi vào.

Hắn lập tức đứng bất động tại chỗ, cung kính cúi đầu, hiển nhiên cô nương tiến vào này địa vị tương đối cao.

“Để cho các vị chờ lâu, Vạn Hương thực sự tiếp đón không chu đáo.” Mỹ nhân cười duyên một tiếng, vừa nói vừa đi gần đến bàn, thả ra trong tay một bình sứ tinh xảo, đối diện mỹ nam Thiếu chủ nói, “Xin nhận lỗi, đây là rượu ngon ‘Nguyệt Phù’ của tiểu lâu chuẩn bị riêng cho các vị, hi vọng rằng các vị thích.”

“Nguyệt Phù?” Mỹ nam chân mày căng thẳng, còn chưa kịp hỏi kỹ liền thấy vẻ mặt hổ phỉ đại ca rất muốn nắm lấy tay mỹ nhân.

“Đa tạ ý tốt của cô nương.”

“Công tử thật là khách khí.” Mỹ nhân che miệng cười khẽ, lại không che được vạnh thủy nhu tình.

Nhưng mỹ nam mới mặc kệ nàng, ánh mắt vẫn chăm chăm nhìn Mạc Phi, nụ cười càng sâu: “Lát nữa đưa ta đi vấn an chương quỹ của các người.”

Mỹ nhân nghe vậy tươi cười phai nhạt chút ít, nhưng cũng rất lễ phép đáp lại, dáng đi ưu nhã dẫn tiểu nhị lui ra.

Chờ bọn họ hoàn toàn không thấy bóng dáng, Vương Bá lúc này mới lo lắng nói: “Thiếu chủ, ngài thật hoài nghi...?”

Mỹ nam mang theo vẻ mặt tự tin: “Nghe đồn ‘Nguyệt Phù’ hắn tự mình điều chế.”

“Nói cách khác, chúng ta ngay từ đầu liền...”

“Tới địa bàn của người khác, tất nhiên sẽ ở dưới mắt đối phương.” Mỹ nam hơi nghiêng về phía sau tựa vào lan can, xuyên thấu qua bức rèm che quan sát. Nơi này là tầng hai của Vạn Hương lâu, từ góc độ này vừa vặn có thể nhìn thấy đại đường biểu diễn ca múa ở tầng dưới.

Vạn Hương lâu tổng cộng có ba tầng, ở giữa khoảng không nên nhìn từ trên xuống có thể toàn cảnh trần Hồng Lung. Cả lầu được trang trí xa xỉ, từ cột trụ đến hành lang, nhỏ như bàn ghế, bình phong, tất cả đều sử dụng gỗ lim thượng hạng. Nghe nói lão bản lâu vì cầu may mắn, nên thiết kế sáu mươi sáu phòng, ý là lục lục đại thuận ý.

Lúc đầu bọn họ tiến vào cũng không gây ra xôn xao gì lớn, nhưng không ngờ vẫn bị lão bản Vạn Hương lâu nhất thanh nhị sở dõi theo. Hắn quả nhiên là có lai lịch.

Nhưng hắn đến tột cùng đang ở nơi nào?

Mỹ nam buồn bực nhíu chặt chân mày, gò má sát đến trước mặt Mạc Phi. Nàng vội vàng nghiêng đầu qua một bên, vô luận nhìn như thế nào cũng cảm thấy hắn không khác gì một cô nương xinh đẹp. Dạ dày lại réo, nàng lại bắt đầu tưởng tượng những thức ăn ngon sắp bùng lên, nguyên nước nguyên vị tuyệt không có chút nhiễm bẩn nào, quả thực vui vẻ. Cho nên không khỏi toét miệng cười, loại bộ dạng cười ngây dại này trừ bỏ mỹ nam thật hù chết ba vị còn lại.

Đột nhiên phía sau có tiếng động, mọi người đều một thân mồ hôi lạnh kinh hãi. Riêng mỹ nam tâm không sợ thịt không nhảy quay mặt lại muốn nhìn rõ sự việc phía sau, không khỏi lộ ra nghi ngờ với biểu tình của đối phương.

“Vị cô nương này, người không sao chứ?” Người té ngã chính là nữ tử vẫn trong trạng thái mơ ngủ được an bài ngồi gần Vương Bá, cho nên hắn trước tiên đỡ nàng dậy. Nhưng sau khi hắn đỡ nàng dậy, sững sốt hai giây rồi cực không nhận được buông tay ôm bụng cười to.

Chưa từng gặp qua cô nương nhà nào bộ dạng như vậy. Không biết nàng đang cómộng đẹp gì, sắc mặt đỏ ửng tựa hoa đào, khoe miệng tươi cười. Quá mức giống kẻ say rượu, dưới mũi đột nhiên còn có máu chảy ra.

“Nhất định là ngã bị thương, xương sống mũi có vấn đề gì không?” Ngược lại, mỹ nam từ nhỏ được sự giáo dục tốt đẹp lộ vẻ thân sĩ hơn. Cảnh tượng trước mắt khiến cho Mạc Phi khóc không ra nước mắt, lấy móng vuốt đập đập vào trán, muốn lập tức đập đầu vào bê tông cốt thép.

“Tiểu nương tử, trong mộng nhất định là thấy ta.” Vừa nhìn tân nương của mình bị mỹ nam ôm vào ngực, thổ phỉ đại ca không cam tâm chưa chút nói.

Mỹ nam mãnh liệt trừng mắt liếc hẩn một cái, sau khi đem hẩn trừng thành con rùa đen rúc đầu mới lại nhìn nữ tử đang trong ngực mình. Nàng ngủ cũng không an phận, không còn cách nào khác hẩn đành phải chấp nhận giữ nguyên cái tư thế này. Mỹ nam bảo Vương Bá đưa đến một cái ghế tựa, nhẹ nhàng đặt nàng lên ghế, giữ nguyên tư thế ngồi, cố gắng hết sức để cho đầu nàng tựa vào vai mình, khuôn mặt vẫn còn hướng đến bên cạnh Mạc Phi, vẻ mặt muôn lần chết cũng không chột từ. Đường như đang nói..., ta tuyệt đối sẽ không phụ lòng người.

Mạc Phi lần đầu tiên nhìn ánh mắt một người mà thấy rợn cả tóc gáy, nàng hết sức tự giác quay đầu sang hướng tiểu đệ Tiểu Bảo, lại phát hiện hẩn cư nhiên không chớp mắt nhìn chằm chằm mỹ nam. Đường như ngay cả chi tiết gió thổi sợi tóc động đều không nguyện bỏ qua.

Chẳng lẽ hẩn còn muốn đoạn tình yêu không thể vượt qua này, thực sự muốn cưới nam nhân này làm vợ? Mạc Phi bắt đầu từng trận đau bụng, hi vọng Tiểu Bùn trong thân thể nàng ngàn vạn lần chó tỉnh vào lúc này, nếu không nàng tuyệt đối sẽ muốn mạng người!

Trong ấn tượng, dường như có câu tục ngữ, sợ cái gì, tới cái đó.

Sợ phiền toái, con chó đã tới;

Sợ rời nhà, đã xuyên qua rồi;

Sợ cùng nam nhân có liên quan, hết lần này tới lần khác nhục thể của mình bị đùa vui trước mắt.

Chỉ có thể nói Tiểu Bùn tỉnh thật quá đúng lúc, món ăn của Vạn Hương lâu quả thực tiếng đồn không sai, hơn nữa bên cạnh có mỹ nam “phục vụ”... Một đoạn nghiệt duyên vì vậy được thúc đẩy.

Nhớ trước kia từng mang Tiểu Bùn ra cửa, trên đường đi có gặp một tiểu suất can hệ nhàng khoan khoái. Tiểu Bùn vui mừng bỏ nhào mỹ nam, vừa thấy hẩn lập tức hai mắt phát sáng nhào tới. Cuối cùng mỹ nam bị liếm lấy liếm để, ghé tởm ngay cả tiền bối thường cũng không muốn, xanh mặt vội vàng chạy trốn chết.

Mạc Phi nhìn sắc mặt thoát đỏ thoát trắng của mỹ nam, lại nhìn thân thể của mình đang lợi dụng tiến vào trong lòng mỹ nam liền khinh bạc Tiểu Bùn, hung hăng cúi đầu, bắt đầu ăn liên tục liên tục đồng thịt trong đĩa.

Đang lúc ăn được một nửa, chợt nghe tiếng kêu to: “Vì sao lại có loại nữ nhân không biết liếm sỉ như người!”

Mạc Phi nhàm chán ngẩng lên, mắt thấy mỹ nam đang không ngừng lau sạch khóe miệng, trong lòng im lặng cực độ, kêu la cái gì, nàng rõ ràng là mắt trắng như hồn đầu còn chưa kêu la. Đường đường một đại nam nhân chiếm được tiện nghi còn làm giống như đáng thương bị thiếu nữ cường XXX, thật là mất mặt.

“Thiếu chủ, coi chừng.” Vương Bá sợ người khác chạy tới, vội vàng nhắc nhở thiếu chủ của hẩn hạ thấp âm điệu.

“Tĩnh, qua chờ một bên cho ta...” Mỹ nam cũng ý thức được điểm này, tận lực hạ thấp giọng. Nhưng lời còn chưa nói hết, Tiểu Bùn lại dùng hai cánh tay ôm cổ hẩn, lung tung liếm môi hẩn thêm một hồi.

Mặt mỹ nam rất nhanh ghen thành cây cải củ tím. Mãnh lực đẩy, liền đem nàng hoàn toàn đẩy ngã trên mặt đất.

Hẩn cho tới bây giờ chưa từng gặp qua nữ nhân lẳng nhằng như thế này, tự nhiên cảm thấy ghê tởm, nhẹ phẩy những nơi trên người bị đụng chạm, thật lâu mới có chút chán ghét nhìn xem nàng trên mặt đất, lại phát hiện hai mắt nàng đang đăm đăm nhìn mình.

“Thiếu chủ, nàng chỉ là một cô nương, đừng quá dữ tợn.” Vương Bá bị bộ dạng điềm đạm đáng yêu kia làm cảm động, không khỏi khuyên nhủ.

Mỹ nam cau mày, thanh âm lại cao lên: “Cô nương này không hợp với khẩu vị của ta, nhưng ta chưa từng có chủ ý đánh nàng.”

Mạc Phi lạnh lùng nghiêng mắt nhìn hắn, nàng muốn nôn, sở thích giới tính của hắn chắc chắn có vấn đề.

Thở phỉ đại ca ăn không được cây nho ngại cây nho chua, rốt cục nhìn không được, vươn mình ra nói: “Phi! Uống ta còn coi ngươi là huynh đệ, ngươi thậm chí ngay cả đại tẩu cũng không bỏ qua!”

Mỹ nam mày nhíu càng sâu hơn: “Xin hỏi các hạ khi nào nhận huynh đệ?”

“Không mượn ngươi xen vào, muốn nhận hiện tại nhận cũng không muộn. Nhớ tước danh của đại ca ngươi, Lão Tử không gọi ‘các hạ’, Lão Tử gọi ‘Đại Bảo’!”

Vô lại trả lời, thật là mềm ách lẽ phải, mỹ nam vừa bực mình vừa buồn cười: “Trong chốc lát muốn nhận ta là tiểu đệ, một lát còn bảo tiểu đệ không xen vào. Đại ca thật đúng là uy phong.”

Đại Bảo công phu mềm miệng đánh không lại hắn, vội vàng kéo Tiểu Bảo cao hơn hắn phân nửa tới la lớn: “Nhị đệ, ngươi mau phân xử cho đại ca!”

Tiểu Bảo khó xử nói: “Lời của đại đại đại ca dạ dạ đúng, rất đúng, nhưng, nhưng nhưng là, tiểu tiểu tiểu tiểu tiểu ca nói..., Tiểu Bảo cũng cũng cảm thấy đúng.”

Đại Bảo ánh mắt tròn tròn, siêu cấp bất mãn: “Đại ca chữ đại ngươi cũng chỉ nói bốn tiếng, tiểu ca chữ tiểu ngươi lại nói năm tiếng! Ngươi nói ngươi còn nhận biết người đại ca này hay không, có nhận biết hay không hả? Có nhận biết hay không hả?” Vừa nói vừa vung tay, nhảy dựng lên dồn sức đánh vào lưng Tiểu Bảo.

Lần này không chỉ có Tiểu Bùn đang khóc, ngay cả Tiểu Bảo cũng khóc.

Trong lúc nhất thời gian phòng vốn yên lặng đột nhiên nổ tung. Thanh âm an ủi, thanh âm đánh nhau, tiếng khóc rống, nhiều loại tạp âm dồn dập kích động lòng người, thật lâu không tiêu tan. Mỹ nam phiến muốn chết, đang chuẩn bị nổi giận, không ngờ có “người” trước hắn một bước... Mạc Phi sau khi ăn uống no đủ thông dong đi tới trước mặt Tiểu Bùn, miệng hơi mở miễn cưỡng ngáp một cái, đưa chân ra phía trước, Tiểu Bùn cư nhiên như kỳ tích không khóc nữa, tay cũng tự nhiên đặt lên.

Hiển nhiên cảnh một con chó ‘dạy’ người.

Mọi người thấy thế cũng dừng lại tiếng huyền não, vừa sợ lại kinh ngạc. Hơn nữa phiến muốn của mỹ nam trong khoảnh khắc liền tan thành mây khói, dân lòng mày cười: “Đêm qua lời ta nói..., là Tiêu mỗ sai lầm rồi, nàng không phải chủ nhân của ngươi, ngươi mới là chủ nhân của nàng...”

“Công tử quả nhiên họ Tiêu.”

Tiếng cười khê như chuông bạc đột nhiên cắt đứt tâm tư hắn. Thanh âm kiều mà không mị, ngọt mà không ngán, mọi người như nghe thấy tiên nhạc, sững sờ một lát liền quay đầu lại, thấy nữ tử tướng mạo xinh đẹp vừa đưa rượu ‘Nguyệt Phù’ tới trước đây không lâu.

“Công tử quả nhiên họ Tiêu.” Nàng lặp lại một lần, nhẹ để tay hạ bức rèm che, chân thành đến gần, ánh mắt tựa như ánh trăng, lấp lánh rạng rỡ.

“Tiểu nữ được đặt tên là Nguyệt Phù.” Nàng thản nhiên làm lễ, còn đang mặt mày đưa tình, “Công tử nếu không chê, có thể gọi tiểu nữ là Nguyệt Nhi.”

Mạc Phi nhìn nàng, đều nói nữ nhân thật xinh đẹp đều là họa thủy, nữ nhân này rõ ràng được chân truyền, không chỉ là họa thủy, mà còn là “Tứ thủy”.

Đang lúc suy nghĩ, chỉ nghe “Ba” một tiếng, Mạc Phi kinh sợ có thừa, chuyển mắt nhìn. Lại thấy trên cái bàn tròn đột nhiên hiện ra một chướng, chính là xuất phát từ tay mỹ nam.

“Nơi này cũng không cần nữ hầu, đi ra ngoài!”

Thiếp hữu tình, lang vô ý. Mỹ nữ chủ động yêu thương nhưng nhớ cũng không muốn, nhất định sở thích giới tính của hắn có vấn đề... Mạc Phi lại muốn nôn.

Nguyệt Phù tựa như sớm nở chiều tàn, một chút cũng không sợ uy kia: “Công tử nếu oán phu nhân hầu hạ không chu đáo, Nguyệt nhi, Nguyệt nhi có thể làm thay.” Vừa nói vừa nhút nhát muốn đến gần.

“Cút!” Mỹ nam thất thường cười lạnh, “Ta không có tiền trả cho người.”

Nguyệt Phù chần chờ một hồi, ngay sau đó hiển lộ bộ dáng diễm đam đáng yêu, cười khổ nói: “Đây là Nguyệt Nhi cam tâm tình nguyện. Vừa mới nhìn thấy Tiêu công tử, trong tâm Nguyệt Nhi không thể có thêm ai khác.”

Mỹ nam hận đến nghiến răng.

Hắn lửa giận công tâm, Đại Bảo Tiểu Bảo ngẩn ngơ nhìn bộ dáng hắn thay đổi đến chóng mặt, chỉ có Vương Bá biết vì sao thiếu chủ đột nhiên lại thay đổi như thế, thống hận như thế. Chỉ vì tên hắn có một chữ “Duyệt”.

Tiêu Duyệt, thiếu trang chủ thiên hạ đệ nhất sơn trang, thanh niên tài tuấn, là phụ tá đắc lực của võ lâm minh chủ hiện nay. Nhìn như tất cả đều tốt đẹp không có chút tỳ vết nào, nhưng hắn lại có một vết nhơ lớn.

Lúc còn nhỏ thân thể hắn nhiều bệnh, vì nuôi sống thành người, lão phu nhân đành phải nghe theo lời thầy tướng số phân phó, nuôi hắn giống như con gái cho đến năm 10 tuổi. Bởi vì hắn trời sinh nữ tướng, dưới mắt còn có nốt ruồi sinh lệ, giả trang thành con gái giống như đúc...

Hơn nữa lão phu nhân vẫn quen miệng, cho đến nay vẫn gọi hắn là “Duyệt Nhi” “Duyệt Nhi”, ngay cả những người hiểu chuyện trong sơn trang cũng một hai lần đùa giỡn, không ngừng kêu thảm, “Duyệt Nhi cô nương”, “Duyệt Nhi cô nương”.

Cho nên Tiêu Duyệt bình sinh cực kỳ thống hận hai chữ “Duyệt Nhi”, cho dù là chữ đồng âm hoặc đọc gần giống cũng tuyệt đối không thể, mà danh tự của đối phương... Đột nhiên Tiêu Duyệt quay đầu nhìn về tấm rèm che phía đối diện...

“Quả nhiên là hắc điểm.” Giận quá thành cười, Tiêu Duyệt cầm đĩa bạc trong tay, phát ra nội lực, phút chốc đĩa bạc từ trong tay bay thẳng đến bức rèm che đối diện, “Chưởng quỹ đều chỉ nấp trong chỗ tối, không dễ dàng ra mặt.”

Hắn vừa nói xong, đĩa bạc liền bay trở lại, đang lúc mọi người quan sát tình huống, lại “Hư” một tiếng đột ngột cắm bên chân Mạc Phi. Bất động thanh sắc, huyết nửa cắm trúng chân nàng, Mạc Phi mặc dù không võ công, nhưng cũng biết rõ người này công lực nhất định hết sức thâm hậu. Sau một hồi sợ bóng sợ gió cúi đầu tra xét, chỉ thấy trên đầu đĩa bạc có một vòng tròn màu vàng như hạt bần tinh, trên đó còn khắc một chữ.

Nàng nhìn chăm chú, rốt cục nhận ra đó là một chữ phồn thể “Chung”. Không khỏi cười thảm, người này quả thực đã đạt tới cảnh giới buồn nôn tới cao, một chữ còn hơn ngàn vạn lời nói — phản trả lại chữ “Chung”, không phải đại biểu ý “tổng chung” chứ? (Tổng chung: chăm sóc người thân trước lúc lâm chung)

5. Chương 5 : Trại Cải Tạo Lao Động Cổ Đại

Từ khi thấy được hai chữ “Tổng Chung”, sắc mặt Tiêu Duyệt chưa từng dễ chịu. Nhưng chờ hắn tức giận ngất trời vọt tới đối diện thì chỗ đó sớm đã chỉ còn một gian phòng trống.

Trừ bức rèm che còn nhẹ động, không còn gì khác.

Cuối cùng, hắn chỉ có thể oán hận để lại tiền, ngay cả rượu và thức ăn cũng chưa dùng hết đã hất đầu bước đi. Lão bản của Vạn Hương lâu tên thật là gì, không ai biết, nhưng tất cả mọi người đều khách khí gọi hắn một tiếng — Chung lão bản.

“Lần sau không bắt được hắn để nhìn chút nhan sắc, ta liền không gọi Tiêu Duyệt!”

“Thiếu chủ, ta nghĩ ngài phải nói ‘ta nhất định phải gọi Tiêu Duyệt’ mới lưu loát.” Mười năm khó gặp bộ dạng hắn tức giận, Vương Bá vui mừng không cần thận lời miệng nói.

Kết quả không gì nghi ngờ chính là đổ thêm dầu vào lửa: “Vương Bá, Hồng Tú một thân một mình đã bao lâu?”

Vương Bá sợ run một cái, chớp mắt, lắp bắp nói: “Mười, mười năm.”

“Kể ra lời người nói lúc trước là thật?”

Vương Bá mạnh mẽ kiên cường hoàn toàn sụp đổ. Hồi lâu, hắn mới nhìn bầu trời đêm, than thở một tiếng: “Nếu nàng nguyện, liền kêu nàng sớm gả đi.”

Tối nay là đêm rằm, trăng vô cùng tròn. Trong truyền thuyết Thường Nga ở cung Quảng Hàn một mình cơ khổ, hắn chẳng phải cũng như vậy sao?

Hắn cũng không phải vì lớn tuổi mà gọi “Vương Bá”, tên của hắn chính là Vương Bá.

Năm ấy mười sáu tuổi, hắn đi theo bên cạnh thiếu chủ vừa đầy hai tuổi, thoảng một cái đã hai mươi năm. Hôm nay Thiếu chủ đã đầy hai vẫn không có một thê một thiếp nào, hắn có thể an tâm một mình hưởng lạc sao?

“Thiếu chủ –” chuyện cũ gọi lên thương tâm, Vương Bá cúi đầu ủ rũ, cái này gọi là thê lương. Mà thiếu chủ của hắn giờ phút này căn bản không rảnh rỗi nghe hắn than vãn, đã sớm vào bên trong xe nghỉ ngơi.

Từ lúc ra khỏi Vạn Hương lâu, bọn họ liền dừng xe ở ngoại ô trấn Hồng Lung. Huynh đệ thổ phỉ làm ầm ĩ hồi lâu đã dễ dàng ngủ mất, ngay cả Tiểu Bùn không ngừng dính lấy Tiêu Duyệt cũng đã bị điểm huyết ngủ. Còn dư lại hai người nhưng vô luận như thế nào cũng không ngủ được.

Người có bi hoan ly hợp, trăng có lúc tròn lúc khuyết. Mặt trăng trên cao ngày càng tròn càng sáng, mặc dù chưa tới trung thu, lúc này là thời điểm tốt chonhững người độc thân cảm thấy chua xót.

Tiêu Duyệt dựa vào vách xe, tóc dài vẩy mực tựa như đổ trên vai, lông mi dài khê nhúc nhích, đôi mắt trong trẻo tựa như sóng nước khê dao động. Đưa tay nghịch nốt ruồi dưới mắt trái, hắn khê thở dài, lại nhìn thấy Mạc Phi đang cuộn tròn nằm trong ngực, đột nhiên nở nụ cười.

Khuôn mặt nhăm nhúm như lão già, vừa đen lại xấu xí, nhưng trong mắt hắn cái này biến thành một kiểu khả ái. Hơn nữa cái bụng nằm sấp hô hấp không ngừng làm cho người ta thấy thật đáng yêu. Tiêu Duyệt không khỏi nổi hứng đưa tay bắt lấy chân của Mạc Phi, bất kể nàng có đang ngủ hay không, bóp ở trong tay.

Dĩ nhiên rất nhanh, hắn liền vì hành động đó mà trả giá thật thảm thiết. Bốn móng vuốt bén nhọn nhanh gọn cào cho hắn một cái, hắn đau đến không kịp hô lên một tiếng, trong nháy mắt ngất đi.

Hôm sau, Tiêu Duyệt tỉnh dậy trong xe ngựa đang lắc lư, ôm lấy đầu có chút đau, nâng rèm xe lên một chút, cố gắng hết sức tránh ánh sáng chói mắt hỏi: “Sớm như vậy liền lên đường?”

Vương Bá cười đáp: “Thiếu chủ, chúng ta đã rời đi hai ngày rồi, nếu không trở về, bọn Hồng Tú sẽ lo lắng.”

Tiêu Duyệt hiểu rõ gật đầu, tiếp tục hỏi: “Còn bao lâu nữa thì đến?”

“Qua trấn Thu Thủy này là sẽ đến.” Ngón tay Vương Bá chỉ phía trước, tâm tình rất tốt.

Ánh mặt trời sáng sớm ảm mà không khô, gió nhẹ thổi từng trận, không khí mát mẻ, khắp nơi đều ngập tràn hương thơm hoa dại. Hắn xem xét cảnh tượng dọc đường, tiếp tục điều khiển xe ngựa, chợt liếc thấy cây quả dại, cuối cùng ý thức được tối hôm qua Thiếu chủ không ăn nhiều cơm, vội quay mặt lại hỏi: “Thiếu chủ, có hay không đi trước...” Sừng sốt chớp mắt một cái, đột nhiên kêu lên: “Thiếu chủ, mặt của người xảy ra chuyện gì!”

“Mặt?” Tiêu Duyệt chưa hoàn toàn tỉnh ngủ, thuần túy dựa vào cảm giác sờ qua sờ lại trên mặt vài chục lần cũng chưa hiểu, “Có vấn đề gì sao?”

“Thiếu chủ, mặt của người a!”

“Vương Bá, đến tột cùng xảy ra chuyện gì?”

Nửa canh giờ sau, ven một bờ hồ truyền đến một tiếng hét thảm thiết.

“Thiếu chủ, ngài cũng đừng quá để ý. Thật ra thì, chỉ cần uy danh của ngài, tintướng vẫn sẽ có không ít cô nương nguyện trao trái tim cho ngài.”

“Vương Vương Vương Bá Bá nói đúng, tiểu tiểu tiểu tiểu tiểu ca cực kỳ đẹp trai.” Tiểu Bảo cũng ở một bên an ủi.

Chỉ có Mạc Phi cùng Đại Bảo coi như không có chuyện gì, chơi đùa bên hồ nước. Dĩ nhiên, ngoại trừ Tiểu Bùn đang say sưa ở trong xe.

Nhìn cái bóng trên mặt nước, Tiêu Duyệt uể oải cắt ngang: “Vương Bá, người xem, nốt ruồi của ta có còn hay không?”

Vương Bá cẩn thận dí sát mặt vào mấy phần, hẩn nhìn vết máu vô cùng thâm trên mặt Tiêu Duyệt, chưa xót gật đầu.

Tiêu Duyệt oán hận cúi đầu, yên lặng không nói gì.

“Thiếu chủ, cùng lắm thì, thuộc hạ bồi ngài cả đời.” Vương Bá không đành lòng nói.

“Tiểu Tiểu Tiểu Bảo, cũng cũng cũng nguyện ý, cùng tiểu tiểu tiểu tiểu tiểu caca đời.” Tiểu Bảo cũng nói.

“Tại sao.” Tiêu Duyệt ngây ngốc hỏi.

“Tại sao?” Đối với nghi ngờ của Thiếu chủ, Vương Bá hết sức toàn lực trấn an, cười, “Đương nhiên là bởi vì ngài là thiếu chủ của Vương Bá, Vương Bá cam tâm tình nguyện vĩnh viễn đi theo ngài.”

“Tại sao, tại sao, tại sao, tại sao...” Tiêu Duyệt dường như không nghe thấy, vẫn tự lẩm bầm, nói đến hai mươi lần câu tại sao, đột nhiên chợt ngừng đầu lên, sắc mặt trắng bệch, thanh âm thâm đậm: “Tại sao, tại sao nốt ruồi đen này không bị rụng đi!”

“Thiếu, thiếu chủ?” Vương Bá đại giật mình, tiếp theo, sau khi suy nghĩ cẩn thận quả thực muốn gục ngã, duy còn dư lại Tiểu Bảo vẫn còn đang ngu hi hi cười.

Hảo hảo một tuần thiếu mặt mày cứ như vậy hốc hác, Vương Bá không ngừng thương xót. Ngay cả Đại Bảo cũng cảm thấy đáng tiếc, nếu như gương mặt đó có thể đặt trên mặt hẩn thì tốt. Ít nhất hẩn có thể sử dụng tốt hơn.

Đoàn người lần nữa lên đường, nhưng bởi vì chút áp lực từ chuyện này, ngay cả điểm tâm cũng không dám muốn.

Vương Bá vốn định hỏi mấy câu, nhưng sáng sớm liền bị Tiêu Duyệt đuổi đi, còn nói kiếp trước làm bậy, kiếp này bị nữ quỷ tìm đến. Hết lần này tới lần khác Tiểu Bảo tin lời hẩn nói, núp bên cạnh Đại Bảo kêu oa oa.

Đối với Mạc Phi, sao có thể không cảm thấy cắn dứ? Lúc này ngay cả mặt cũng không dám đối diện với hẩn, Tiêu Duyệt cũng không tính toán sờ sờ đầu của nàng, thừa dịp không người nào chú ý thì vội vàng len lén nói: “Lần này, người sẽ chạy không thoát.”

Đầu óc nam nhân này có phải lại bị rơi hồng mắt rồi không? Mạc Phi nhìn ý cười đầy mặt hẩn, đột nhiên cảm thấy đáng giận, nhưng làm thế nào cũng không tức giận được.

Bình an tới nơi đã là giữa trưa. Cũng may không phải là tháng bảy nóng bức, tháng tám khí trời ngược lại mát mẻ, có chút làm cho người ta dễ dàng đói bụng.

Mạc Phi vốn tưởng rằng “Thiên hạ đệ nhất sơn trang” sẽ cực kỳ uy phong, giống như trong tiểu thuyết võ hiệp viết, phần lớn không phải võ lâm thế gia thì cũng là được Hoàng Đế ban cho kim danh. Nhưng trước mắt nào có một chút giống?

Nói đây là khu ‘nông thôn’ cũng quả thật không sai. Phòng lớn phòng nhỏ có không ít người lui tới. Bận rộn nông vụ, nuôi súc vật, trồng cây, nhìn ra được tất cả mọi người làm không biết mệt. Dõi mắt nhìn lại, đều là nhà gỗ mái ngói, xanh cây lấm cỏ...

Mạc Phỉ không khỏi giương mắt tỉ mỉ quan sát Tiêu Duyệt, càng cảm thấy khó tin. Mặc dù ở một mức độ nào đó mà nói, sơn trang này có thể được coi là uy danh hiển hách, nhưng thế nào cũng không nhìn ra hấn lại lớn lên trong hoàn cảnh như vậy.

Cảm giác hấn là sẽ có một đồng thất công bà tám mỗi ngày vây quanh hấn, bộ dáng trong miệng phun nước bọt xui khiến dạy dỗ gì đó.

“Vương Bá, đi chuẩn bị hai gian phòng.” Tiêu Duyệt dị thường nghiêm túc dặn dò, hai mắt chợt quét về phía cô gái đang ngủ say trên lưng Vương Bá, lãnh đạm nói, “Đem vị cô nương này đưa vào phòng của ta trước, đợi nàng tỉnh dậy kêu nàng tự mình đi quét dọn.”

Vừa quay người, ngón tay chỉ Đại Bảo cùng Tiểu Bảo: “Các người cùng ngủ một gian. Nếu không muốn cùng Lão Thử (chuột) làm bạn, cũng phải tự mình quét dọn.”

Đại Bảo có vẻ có chút kích động, hoàn toàn không nghe được nửa câu sau, kéo lấy ống tay áo Tiểu Bảo thật hưng phấn nói: “Ta, chúng ta có thể ở lại?”

Tiểu Bảo cũng kích động: “Đại đại đại đại ca, chúng ta chúng ta có thể, cùng tiểu tiểu tiểu tiểu ca luôn luôn ở cùng một chỗ?”

“Luôn luôn cái đầu người.” Đại Bảo vừa nói vừa biến sắc, không vui nhảy dựng lên vỗ đầu hấn một cái.

“Tiểu tiểu tiểu tiểu ca, đại đại đại đại ca hấn hấn đánh ta...” Tiểu Bảo tội nghiệp nhìn Tiêu Duyệt, liều mạng khóc.

Tiêu Duyệt bắt đầu dĩ, đầu đầu gấp bội đồng thời ho nhẹ một tiếng, ý bảo bọn họ tiếp tục yên lặng lắng nghe: “Ồ, không phải là ở không; ăn, cũng không phải là ăn không. Các người nếu muốn ngày ngày có thịt cá để ăn thì phải hảo hảo lao động.”

Đại Bảo nghe không hiểu lắm: “Hảo hảo lao động?”

Tiêu Duyệt giải thích: “Đạo lý lấy vật đổi vật.”

Đại Bảo “A” một tiếng, khí phách hùng dũng oai vệ hiện ngang nói: “Cái này ta biết, chỉ cần xông vào nhà dân, lấy mạng đổi phương, là có thể đổi lấy tiền.”

Người còn nghĩ cướp bóc là hào kiệt sao? Tiêu Duyệt cùng Mạc Phỉ đồng thời trong nội tâm nói thầm.

“Trước khi ta dẫn người đến đây đã nói cái gì?” Tiêu Duyệt bày ra dáng vẻ phẫn nộ tiên sinh, trầm giọng hỏi.

Đại Bảo khẽ cúi đầu: “Không cho làm việc phóng hỏa giết người.”

“Vậy bây giờ?”

“Hết thấy đều nghe đại ca phân phó.”

“Đại ca?” Khóe miệng Tiêu Duyệt co rút lại.

“Tiểu tiểu tiểu tiểu ca, Tiểu Tiểu Bảo sợ, sợ máu...” Tiểu Bảo đang khóc một bên chen miệng vào.

“Vậy người đi giết heo cho ta!” Tiêu Duyệt không có thời gian dỗi trẻ, hung thần sát hướng hấn rống.

Tiểu Bảo nhìn hấn, mắt choáng váng, sau một hồi mới lại phát tác, hoàn toàn lén lút khóc lớn.

Trong lúc nhất thời, hiện trường đại loạn.

Mạc Phỉ cuối cùng cũng hiểu, nơi này không phải là thôn trang gì đó mà chính là trại cải tạo lao động cổ đại. Bởi vì hiện nay võ học ngày càng phát triển lớn mạnh, không ít sơn trại từ từ nổi lên. Thời đại bạch y phiêu dật như tiên tử đã sớm tan biến. Không ít thiếu nữ trong lòng mơ mộng hiệp sĩ khí chất như hoa lantan thành bọt biển, các đại thô tục tráng hấn nổi dậy rất mạnh mẽ. Bởi vì có chút am hiểu đao thương nên đều được tuyển làm người phải ‘cướp bóc’.

Tiêu Duyệt nhận lệnh của Minh Chủ, vì để những vị lạc lõng này có thể ‘quay trở về’, không tiếc đem trụ sở của mình biến thành “trại cải tạo lao động”. Vì thế, hấn còn có tên khác là — phán quan nhân gian.

Tưởng tượng hành vi bất bớ người của hắn, kỳ thực còn hơn hành vi của ác phỉ, càng thêm kiêu ngạo, tự cao. Hiên nhiên giống cái bộ dáng muốn đem người ta đi bán. Mạc Phi cảm thấy, Tiêu Duyệt không nên bị gọi là ‘nhân phán’ (gần giống nghĩa với phán quan), mà nên là “nhân phiến” (kẻ buôn bán). Bất quá ‘nhân phiến’ này là bán cuộc sống.

Đại Tiểu Bảo mười phần là thanh niên ngu, Tiêu Duyệt vì khiến cho bọn họ hiểu được quy củ đã tồn thời gian dài giảng giải cho bọn họ biện pháp kiếm tiền ở sơn trang, bao gồm làm ruộng, nuôi súc, gia công, nghề tự do.

Giải thích về nghề tự do, có thể như loại công việc theo hầu của Vương Bá. Đương nhiên không chỉ có việc này, tỷ như thay người vận chuyển hàng, giúp xây nhà, trung gian mua bán, chỉ cần là việc không tàn nhẫn hại người đều có thể làm.

Rất nhiều thổ phỉ sau một năm vào sơn trang cũng trở nên quy củ, dù không phải người có khiếu làm ăn nhưng đầu óc cũng linh hoạt không ít. Ít nhất có thể dựa vào hai bàn tay mình sống qua ngày.

Đại Tiểu Bảo nghe được như rơi vào trong sương mù, lúc đang tỉnh tỉnh mê mê cũng gật đầu đáp, chuẩn bị ngày thứ hai đi theo thể hệ trước ra đồng một chút. Đúng lúc Vương Bá trở về, theo lời Tiêu Duyệt chạy một chuyến mang hai huynh đệ về nhà mình, đợi lát nữa cùng nhau dùng cơm.

Mạc Phi theo sát Tiêu Duyệt, rảnh rỗi đi chung quanh. Thấy hắn dùng tay kiểm tra đất, một lát sau lại đến khu chăn nuôi xem xét một hồi, trên đường còn cùng một vài ‘nông hán’ trồng hoa màu trao đổi. Rõ ràng những chuyện này hắn thường xuyên làm, nhưng còn có thể giữ được da thịt mềm mại như thế, tuyệt đối không phải là do chăm sóc bảo dưỡng... Vốn còn tưởng lấy được một chút kinh nghiệm để trở về làm giàu, xem ra bị hẫng rồi.

“Ồ, hai ngày không thấy, dung nhan của đại mỹ nhân Duyệt Nhi sao lại bị hủy thế này? Là ai đã thương phong lưu đại thiếu?” Chợt có người từ phía sau khoác lấy vai Tiêu Duyệt, thanh âm cao vút mang theo vị nhạo báng trêu chọc.

Tiêu Duyệt sắc mặt biến trắng, cũng không quay đầu lại, trực tiếp tức giận mắng: “Trương nói xằng, nếu người còn nói nữa, ta lập tức xé nát miệng của người!”

“Ồ, chớ ác tâm như vậy,” người được gọi là Trương nói xằng vội vàng bỏ tay ra, nhảy sang một bên, vô tâm vô phẩy cười, “Ta dựa vào miệng để ăn cơm. Hơn nữa, ta cũng ở trước mặt người yêu người ca ngợi người mấy câu, người còn chưa cảm kích ta.”

6. Chương 6

Trương nói xằng, Trương nói xằng, có thể thấy tất cả chuyện hắn nói đều là chuyện xằng bậy. Không đả lại mồm miệng hắn, Tiêu Duyệt gặp hắn quả thực là thổ trắng gặp sỏi xám.

Mạc Phi đối với hắn chỉ có hai câu nói mà đã ấn tượng khắc sâu, nên không khỏi nhiều lần quan sát đánh giá hắn. Lại phát hiện, hoàn toàn không giống những lời vô sỉ của hắn, dáng dấp hắn cũng coi như tuấn tú lịch sự, ít nhất sẽ cho người ta cảm thấy ôn hòa nhã nhặn, vui tươi mỉm cười.

Chẳng qua không giống với khí chất hết sức xuất chúng của Tiêu Duyệt, làn da Trương nói xằng hơi đen, cầm đây, gò mà rộng, có thể thấy được tính tình hắn vốn hào hiệp, thoải mái.

Đại thúc nhàn hạ sao?

Không biết tại sao, cảnh tượng Tiêu Duyệt bộ dạng tức giận nói chuyện với Trương nói xằng làm Mạc Phi cảm thấy hoàn toàn giống “người vợ then thùng” gặp “vô lại điên cuồng”... Trong đầu tự động sinh ra bối cảnh, Tiêu Duyệt bởi vì tức giận mà khuôn mặt nghẹn hồng cũng tự nhiên biến thành then thùng. Nàng nhếch mép, càng cảm thấy cái thể giới này thật điên cuồng.

Không nghĩ tới thân chói sao cao bằng thân người, quan sát quá lâu, đến khi xoay đầu xuống chỉ cảm thấy “răng rắc” một tiếng, Mạc Phi liền hoàn toàn cứng đờ ở chỗ cũ. Cảm thụ đau đớn tận trong tâm cốt, nước mắt như mưa đến lũ lụt — thì rang nước nhìn một góc 45 độ thật sự bị thương, không khỏi khiến nàng nhìn trợn ghê ngào oán thán.

“Đại mỹ nhân Duyệt Nhi, nghe lão Trương ta nói này.” Trương nói xằng tựa hồ phát hiện ra cái gì, nhìn sang Mạc Phi, cũng không loã lồ, tiếp tục vô tâm vô phé cười, “Van xin thần tiên cho chút linh đan diệu dược, trả lại nhan sắc mỹ lệ cho người. Nếu không tâm ý của các cô nương với người chẳng phải đi theo Hùng Hoàng về nơi xa xôi hay sao?”

Hùng Hoàng là con chó lão phu nhân nuôi trong sơn trang, giống đực màu vàng, nên gọi Hùng Hoàng. Tiêu Duyệt biết Trương nói xằng cố ý châm chọc, dù sao kể từ khi gặp hắn chưa từng nghe hắn nói qua lời nào hữu ích.

“Lại là Vương Bá lắm mồm.” Hắn bắt mồm.

Trương nói xằng cười: “Hắn còn không phải là vì tốt cho người. Ngay cả Hồng Túc cũng không muốn sao.”

Tiêu Duyệt nâng lên gương mặt tuấn tú, làm bộ sẽ vung quyền: “Người nếu muốn từ Trương nói xằng biến thành Bạch Cốt Trương, ta lập tức thành toàn cho người.”

“Ai, người tốt như lão Trương, đại mỹ nhân Duyệt Nhi muốn đi đâu tìm được...”

“Người có chừng có mực cho ta!” Tiêu Duyệt trợn mắt, vung tay thật sự.

“Hảo hảo hảo” Trương nói xằng buông tay, “Mỹ nhân bị hủy dung, dù sao cũng phải nghĩ chút biện pháp để chữa lại chút thể diện không phải sao?”

“Trương nói xằng!” Tiêu Duyệt liền rút kiếm, nhưng Trương nói xằng lại nhàn nhã cười một tiếng, trong nháy mắt chạy mất.

Hắn đành phải rầu rĩ thu hồi kiếm, ngáy người ở chỗ cũ thật lâu.

Liên quan đến thái độ kỳ quái của Tiêu Duyệt, Mạc Phi lười phải suy nghĩ nhiều. Nàng chẳng qua chỉ là một khách qua đường, cho dù hôm nay dừng chân lưu lại, cuối cùng cũng có một ngày sẽ rời đi. Cho nên, nàng lười phải suy nghĩ nhiều.

Tiểu Bùn bị đưa về phòng của Tiêu Duyệt. Vốn Mạc Phi cho rằng chỗ ở của trang chủ so với những chỗ khác sẽ cao quý hơn, nhưng nàng một lần nữa lại nghĩ sai rồi.

Chỗ ở của Tiêu Duyệt vô cùng tầm thường, cũng một loại với phòng của những người trong sơn trang, tường thô gỗ mộc, mái lợp ngói sứ. Đơn sơ đến làm cho người khác khó có thể tưởng tượng được. Những thứ tốt đẹp như hành lang, núi giả ao xanh, rừng trúc đón gió, toàn bộ cũng chỉ có thể có trong ảo tưởng. Thay vào đó vây quanh tường là một hàng rào, bên trong nuôi tốp năm tốp ba con gà.

Cũng may trước phòng này không có những phòng khác ngăn trở, tầm nhìn rộng rãi, có thể trông thấy những mẫu ruộng phía trước, có thể đón những ngọn gió êm dịu thổi qua, đặc biệt đều có mùi thức ăn thơm ngát.

Lúc bị dẫn vào bên trong nhà mới phát hiện, Tiểu Bùn cư nhiên còn đang ngủ say. Mạc Phi không biết dùng ngôn ngữ gì để có thể hình dung, không bị đối chết thật coi như kỳ tích.

Tối hôm qua nàng ăn nhiều nhất, cho nên mới sống đến bây giờ cũng không mềm chân. Tiêu Duyệt đại khái cũng no bụng, trong lúc Tiểu Bùn tỉnh dậy cùng hắn lờ lễ đại chiến một phen, vừa vịn cưỡi trong miệng hắn một miếng thịt kho tàu.

Sau đó, bởi vì chuyện ‘Tổng chung’, sắc mặt Tiêu Duyệt nặng nề, đe dọa, mọi người không dám động đến chiếc đĩa nữa.

Nói vậy, lúc này Đại Tiểu Bảo đang cùng Vương Bá ăn uống vui vẻ, nhất định là đại tiệc. Mạc Phi càng nghĩ càng đối, dứt khoát gục trên mặt đất không động đậy được nữa.

“Lại đói bụng?” Tiêu Duyệt thấy thế, nhột nhạt cười một tiếng, bộ dạng dẫn lông mày thật là đẹp mắt.

Nhưng đối với Mạc Phi, không nghi ngờ gì đây chính là loại hình ảnh mang tính hủy diệt. Nàng đặc biệt tức giận theo dõi hắn, đồng thời trong bụng muốn nôn: hệ tiêu hóa tốt như vậy, căn bản không cần thực phẩm hỗ trợ kích thích tiêu hóa, làm sao có thể không đói bụng.

“Lát nữa Vương Bá mang đồ ăn cho ngươi, hiện tại ngươi chịu khó nhẫn nại.” Tiêu Duyệt dĩ nhiên không phát hiện giọng nói của hắn hết sức nhu hòa. Trong chốc lát lại ngồi xồm xuống, nhẹ nhàng sờ lên đồng lòng ở gáy nàng: “Nếu tùy ý đem ngươi xuất hiện, chắc chắn bị coi như yêu ma quỷ quái.”

Yêu ma quỷ quái? Không cần khoa trương như vậy chứ, nhiều lắm là hiếm lạ một chút thôi. Nói đem cho làm lão bà, người khác mới cảm thấy ngươi không bình thường. Mạc Phi càng nghĩ càng đổ mồ hôi?

Hắn dường như một chút tự giác cũng không có, càng sờ càng hăng say.

Mạc Phi chuẩn bị lật người cảnh cáo hắn, nhưng vừa nghĩ đến vết thương trên mặt hắn còn chưa lành, đại sự hủy dung này cũng không phải một hai câu là cho qua được. Nàng còn chưa đến mức là cái xác không hồn, rất hiểu lỗi lầm của mình, thực thấy áy náy nên cũng không dám động thủ nữa.

Cứ nằm ở đó, làm bộ cái gì cũng không biết, mặc cho hắn sờ, kết quả trái lại mím mắt càng ngày càng nặng. Trong lúc vô tình, lại ngủ thiếp đi...

Nếu như vừa mở ra mắt, ngươi có thể nhìn thấy cảnh tượng kỳ diệu như vậy sẽ tưởng là đang nằm mộng.

Bất quá đối với Mạc Phi, nàng quá thực tế.

Nàng tỉnh táo hiểu được, nàng tạm thời đi theo người này, cũng là người có thể làm ra rất nhiều chuyện quỷ dị. Tỷ như có thể không chú ý ánh mắt người khác, chủ động lấy lòng ‘chớ’; tỷ như có thể trong tình trạng này tắm cùng ‘chớ’.

Cho nên nàng mới khẳng định, thân thể trần truồng của Tiêu Duyệt trước mắt mình, tuyệt đối không phải là nằm mơ.

Đáy lòng Mạc Phi không khỏi ai thán một tiếng, có lẽ hắn thiếu nữ nhân đã lâu, hôm nay mới miễn cưỡng cùng nàng ở chung một chỗ. Nhìn cái vẻ mặt hưởng thụ kiangồi trước mặt mình, còn rất lịch sự tao nhã dựa trên vách thùng, tựa giống như không phải đang cùng ‘chớ’ tắm, mà là đang cùng một giai nhân mình ngưỡng mộ ngồi thưởng trà.

Về mặt tự nhiên, ngay cả nàng cũng lầm tưởng bây giờ mình không còn ở trong thân chớ, mà đã sớm trở về thân người.

Mạc Phi chép miệng, nàng không muốn tiếp tục nằm mộng giữa ban ngày, bỏ nhào về phía trước bò dậy, kết quả chỗ da dưới chân đang đứng quá trơn, trong nháy mắt đầu nàng lao xuống phía dưới, tư thế ngã quỵ rất hoa lệ. Vì vậy một giây kết tiếp, Mạc Phi rất muốn kêu rên.

Nàng tựa hồ bắt trông thấy một cái gì đó rất quỷ dị.

Hơn nữa còn là cái vô cùng quỷ dị không muốn nhìn thấy.

“Quý liệu linh.”

Mạc Phi sợ run, một hai giây sau, Tiêu Duyệt một tay kéo nàng nổi lên mặt nước, đặt nàng trên hai chân: “Có bị thương không?”

Ngươi cho rằng cái kia của ngươi là tảng đá à? Mạc Phi căm ghét, lòng rơi đầy lệ nhìn hắn.

Bất quá nói thật, làn da của hắn thật đẹp, trắng nõn, mềm mại so với những mỹ nữ hiện đại tốt hơn nhiều. Nhưng cần thận quan sát một chút, hắn lại hoàn toàn bất đồng với nữ nhân.

Hắn gầy, nhưng không phải kiểu gầy da bọc xương, cơ bắp rắn chắc, có thể thấy được thường xuyên tập võ. Điểm duy nhất không hoàn mỹ, chính là vết sẹo dài bằng bàn tay trên ngực trái.

Mạc Phi càng nhìn càng say sưa, đợi bàn tay hắn nhẹ nhàng xoa lên người nàng mới giật mình vì hành vi đây ngu xuẩn vừa rồi của mình, thất thần nhìn thân thể một nam nhân.

Nàng cuống quýt cào loạn móng vuốt, ý nói là muốn xuống mặt đất.

Không ngờ Tiêu Duyệt không những không hiểu, thấy vậy còn vui sướng, đem nàng đem đưa bên phải đem đưa bên trái như ru một đứa trẻ, thật lâu rồi cục cười nói: “Ngươi thật là một tiểu yêu tinh hành hạ người.”

Mạc Phi im lặng, vừa rồi cái kia cũng đã đủ kích thích, thân thể của hắn rốt cuộc cấu tạo như thế nào? Bất quá mặt khác cũng mong đợi, nghĩ thầm, nói sau a, nói sau a, “Còn chưa hài lòng với chỗ người vừa thấy sao?”

Không nghĩ Tiêu Duyệt hiểu được “dụng tâm” của nàng, chân thật nói: “Còn chưa hài lòng với chỗ người vừa nhìn thấy sao?”

Mạc Phi kiên cường chịu đựng, không bị phát hỏa đến bất tỉnh.

“Lặng yên chính là hài lòng, cho nên đến lượt ta tới thăm người.”

Mạc Phi vốn đã ỉu xiu vì dúi trong nháy mắt chợt sung huyết, nàng như thế nào gặp phải một tên háo sắc biến thái điên cuồng như thế này, rõ ràng hắn sỉ nhục nàng. Tên này ngay cả tiểu động vật cũng không bỏ qua...

“Cổ họng luộc, rau hẹ xào hành tây..” Tiêu Duyệt chợt thốt ra hai câu nói kì quặc rồi lập tức đem nàng lật ngửa lên, sau khi đập vào mắt lập tức cả kinh nói, “Người là đực sao?”

Đực?! Mạc Phi há hốc mồm, không còn để ý đến lời kỳ quặc hắn vừa nói, trong đầu chỉ không ngừng lặp lại, chẳng lẽ Tiểu Bùn không phải là giống cái sao?

Dầu gì ở hiện đại thời gian Tiểu Bùn theo nàng cũng không coi là ít, nàng ngay cả đực cái cũng không phân biệt được sao. Để chứng thực tình huống, Mạc Phi dứt khoát vừa ngửa đầu vừa vênh đuôi lên. Vừa vịn cả người cong như hình cái cung cũng không nhìn thấy một nửa điểm ở phần bụng.

Như thế lặp đi lặp lại nhiều lần, nằm ngửa rồi lại ngồi cũng không cách nào thấy được. Cho đến lúc này, trò đùa dai thành công Tiêu Duyệt rốt cuộc không nhịn được cười to, nhắc nhở: “Tiêu Duyệt ta sao có thể lấy một nam nhân làm vợ?”

Mạc Phi cả kinh, lời này ngược lại nhắc nhở nàng một điểm. Tiêu Duyệt coi nàng như người, việc này tự nhiên là không thể. Nàng vốn lười phải làm rõ chuyện, mà nay lại bởi vì hai câu nói vừa rồi “Cổ họng luộc, rau hẹ xào hành tây” trở nên muốn hiểu rõ ràng.

Theo lý, Tiêu Duyệt không thể nào vô duyên vô cớ biết những thứ kia, nhất định là từ lâu đã có người ở sau lưng nói cho hắn biết. Mà nàng có thể nghĩ đến, trên thực tế cũng chỉ có một người!

Mạc Phi đang nghĩ cách làm sao có thể biết được hành tung của đối phương, vậy mà lúc này trước thềm nước đột nhiên xuất hiện một thân ảnh. Nàng còn chưa kịp đem chân phải vỗ trán, thân ảnh kia động tác rất nhanh đã đánh về phía Tiêu Duyệt đang trợn mắt há mồm trước.

Một hồi lâu, hắn mới kịp phản ứng, chui sâu vào trong thềm, hận không thể từ đáy thềm đập một cước. Đồng thời trong phòng vang vọng thanh âm giận dữ của hắn: “Cách xa ta một chút, nữ nhân ngu xuẩn không biết liêm sỉ, không tuân thủ nữ tắc, không biết cái gì là e lệ này!”

7. Chương 7 : Bước Ngoặt Nhân Sinh

Hào ột câu “nữ nhân ngu xuẩn không biết liêm sỉ, không tuân thủ nữ tắc, không biết cái gì là e lệ”, đợi nàng trở về thân xác mình thì cũng gánh luôn tiếng xấu này.

Quên đi, dù sao cũng đã như vậy, sau này cho dù ngăn cản được Tiểu Bùn thì ántượng xấu cũng đã thành, thích nói cứ nói đi, nàng sẽ không lại đây, chờ trở lại hiện đại, sao phải sợ bọn họ ở cổ đại tiếp tục truyền miệng?

Bây giờ nhiệm vụ thiết yếu, đương nhiên là tìm được thần tiên thổi đạp nàng trở về cổ đại.

Nhưng từ khi đạp nàng tới đây, hắn không để lại bất kỳ cách thức liên lạc nào, đầu mối duy nhất chỉ là câu nói — tận tình hưởng thụ cuộc hành trình chân ái này đi.

Cuộc hành trình chân ái? Mạc Phi nôn không được, muốn nàng chơi đoạn nhân thúái sao, hắn xác định hắn không bị tràn dịch não sao?

Hơn nữa tình cảm nam nữ đều không đáng tin cậy, nàng mới không lạ gì. Một người độc thân có nhiều tự do tự tại, nàng chỉ cần vĩnh viễn phụng bồi mẹ là được.

Đúng vậy, chỉ cần phụng bồi...

Từ nhỏ, Mạc Phi đã mồ côi cha. Cha nàng cũng không phải là qua đời, cũng không phải ly dị mà là mất tích. Lưu lại một câu “chăm sóc mẹ người thật tốt, ta thật xin lỗi các người”, sau đó hoàn toàn bốc hơi.

Mạc Phi không thích câu nói xin lỗi. Nếu như thật xin lỗi hữu dụng, tất cả mọi người đều có thể phóng hỏa giết người, sau lại dùng một câu “thật xin lỗi” để giải quyết. Cho nên hẳn không cần nói cái gì thực xin lỗi, nghe ngàn vạn lần có ích lợi gì chứ. Một câu thật xin lỗi là có thể đổi lấy hạnh phúc sao?

Cho nên nàng chán ghét cha vứt bỏ nàng cùng mẹ, chán ghét tình cảm nam nữ không ổn định, chán ghét câu thật xin lỗi. Càng về sau, sự chán ghét của nàng càng trầm trọng.

Mẹ của Mạc Phi theo phong tục truyền thống không thể xem là hiền thê lương mẫu. Nàng chậm chạp, làm việc mơ mơ màng màng, trong nhà có bao nhiêu cái chén đều đánh vỡ hết... Nhưng nàng cùng những người mẹ trên thế giới này đều vĩ đại giống nhau, trái tim kiên cường, một mình nuôi lớn nàng.

Tiểu học năm nhất, cô giáo hỏi ước mơ tương lai của các em là gì, những bạn học khác trả lời là nhà khoa học, nhà toán học, bác sĩ, đủ loại nghề nghiệp cao cấp, Mạc Phi thì rất dứt khoát nói, ta muốn làm một người cha tốt.

Lần đó bị các bạn học cười nhạo thật lâu, một cô bé lại muốn làm một ‘người cha tốt’. Nhưng nàng lại tuyệt không để tâm, thậm chí bắt đầu thực hiện cái mục đích này, cả ngày cùng đám con trai đùa giỡn.

Nàng đơn thuần cho rằng chỉ cần chơi đùa cùng đám con trai này, nàng có thể giống con trai hơn, đến gần ‘người cha tốt’ hơn.

Chuyện này lên đến trung học mẹ nàng mới biết. Chủ nhiệm lớp bộ mặt tức giận gọi nàng tới, khinh thường chỉ vào Mạc Phi, rất tức giận nói: “Một cô gái, cả ngày không học tập, đi theo đằng sau nam sinh học những thói hư đánh nhau hút thuốc, còn có gì để nói!”

Mẹ nàng chẳng qua là trầm mặc, rơi vào mơ hồ. Lần đó nàng đặc biệt trình trọng nói xin lỗi với giáo viên chủ nhiệm, đem toàn bộ trách nhiệm đổ lên người mình, cũng bảo đảm nhất định cải thiện hành động này, về sau sẽ không tái diễn nữa.

Trẻ con thời kỳ nổi loạn không biết đến nỗi khổ tâm của cha mẹ, Mạc Phi cũng không ngoại lệ, đối với hành động nói xin lỗi không cần thiết này cực kỳ bất mãn, dọc đường đi liên tục nói thầm. Lúc ấy mẹ nàng không tức giận, cũng không phạt nàng, rất bình tĩnh hòa nhã hỏi nàng tại sao muốn làm như vậy, có phải vì mẹ mải lo công việc không rảnh chăm sóc người.

Mạc Phi cái gì cũng không đáp, hỏi ngược lại mẹ nàng, mẹ, tuýp đàn ông như thế nào mới có thể coi là nam nhân tốt.

Nam nhân tốt, đương nhiên là nam tử có khí phách, có trách nhiệm, có trí tuệ. Mẹ cười đáp.

Mắt nàng chợt sáng chói như ánh mặt trời, thậm chí còn sáng hơn. Mạc Phi âm thầm ghi nhớ, từ đó về sau nàng hoàn toàn thay đổi, hảo hảo học tập, ngày ngày hướng lên.

Mà đối với mẹ vấn đề kia, nàng thủy chung không hề nhắc lại. Nàng dĩ nhiên sẽ không oán trách, mẹ khổ cực như vậy, cho dù làm việc hồ đồ cũng vẫn không ngừng cố gắng, hết thấy đều là vì duy trì cái nhà không hoàn chỉnh này, nàng sao có thể tùy hứng lung tung đi gây thêm phiền toái? Ngược lại, nàng sợ mẹ phải chịu khổ, mới cố gắng làm một ‘người cha tốt’, để chăm sóc mẹ thật tốt.

Ngoài phòng đã tước gọi, màn đêm đã bắt đầu buông xuống. Khi trăng tròn lộ ra, cảm giác an bình cũng nương theo ánh trăng tỏa khắp bốn phía nhân gian.

Tiểu Bùn sớm lại ngủ mất, là Tiêu Duyệt trong cơn tức giận điểm huyết nàng. Lúc ấy Mạc Phi chỉ có thể giương mắt nhìn, nhìn nhục thể của nàng cái gì cũng chưa ăn đã gục đầu ngủ.

Mặc dù không thể oán trách Tiêu Duyệt, Mạc Phi bây giờ cũng không có cách nào vui vẻ nhìn hắn. Đợi sau khi hắn ngủ liền len lén ra cửa đi dạo.

Đồng ruộng trống trải không bóng người, dưới ánh trăng như khoác một tầng gai bạc, yên tĩnh có chút đáng sợ. Thỉnh thoảng có thể gặp trên đường những loại cây hóng mát ngày hè, thân ảnh trong gió nhẹ chập chờn, cực giống yếu điệu mỹ nhân nhảy múa đón gió.

Mạc Phi lặng yên không một tiếng động đi lên trước, tựa vào bên cạnh một cây khô, nghe tiếng côn trùng đêm kêu hát.

Cảnh tượng thiên nhiên tinh khiết không có chút ô nhiễm, thật là một loại hưởng thụ, có thể cảm nhận được làn gió thổi, còn có hương cỏ, hương bùn đất, hương hoa nhẹ nhàng...

..vv..vv..., hương hoa nhẹ nhàng?!

Mạc Phi vừa ngửi một hồi, chớp mũi rất nhanh bị kích thích, lúc này mới xác định phương hướng từ trên đỉnh đầu truyền tới.

Nàng vội vàng ngửa mặt nhìn, đối diện với trăng tròn là thân ảnh khổng lồ của mỹ nam nhẹ nhàng vắt vẻo trên cây. Da trắng nõn nà, khí chất lãnh đạm như hoalan, mặt mày không cách nào có thể dùng ngôn ngữ để miêu tả, không giống người phàm trần. Trường bào màu trắng dưới ánh trăng xinh đẹp dị thường. Hắn tựa hồ cũng phát hiện Mạc Phi, vừa nhìn vừa vuốt mấy lọn tóc dài rủ xuống đất, lộ vẻ cười nhạt, cảnh đẹp vô ngần.

Người nào? Mạc Phi ở trong lòng hỏi.

Tiểu Mạt Ly, sao người có thể không nhận biết ba ba. (Mạt Ly: hoanhài)

Mạc Phi giật mình, ngẩng nhìn nhiều lần, xác định mỹ nam dưới ánh trăng mỹ nam không mở miệng, càng thêm nghi ngờ.

Tiểu Mạt Ly... Từ trong đáy lòng lại một lần nữa vang lên, Mạc Phi còn chưa kịp ngẫm nghĩ, mỹ nam kia đã bay đến ôm nàng lên, mặt đối mặt cọ qua cọ lại không ngừng.

Trời ơi, kể sau Tiêu Duyệt, chẳng lẽ nàng lại gặp một tên biến thái mới cao cấp hơn?

“Tiểu Mạt Ly, ba ba rất nhớ người.” Mỹ nam tiếp tục cọ rồi cọ, cọ rồi cọ, sau đó ở trên mặt nàng hôn một cái lớn, “Tiểu Mạt Ly đâu rồi, có nhớ ba ba hay không?”

Ba ba? Nam nhân này không chỉ biến thái mà còn bị tràn dịch não. Mạc Phi nâng tiểu thảo hướng mặt hắn cào lung tung, không khỏi mở miệng nói: “Cẩu yêu, người cùng lắm là chó Samo, không nhìn ra ta là chó Bull sao?”

(Đây là chó Samo =]] chắc tại anh trắng từ đầu đến chân nên giống Samo)

“Tiểu Mạt Ly, sao người có thể lãnh tĩnh như vậy.” Người nọ sục sục mũi, mắt nước liên chảy ra ngoài, so với khí chất mỹ nam vừa rồi hoàn toàn không giống, “Ta là ba ba a...”

“Ba ba sao?” Mạc Phi trong lòng cười lạnh một hồi, “Ta xem là bánh đi.” (Từ ‘ba ba’ với ‘bánh’ phát âm giống nhau)

Người nọ nhất thời cứng đờ.

“Ta vừa muốn đi tìm người, người đã tới rồi, thật sự là không tốn thời gian a.” Mạc Phi thấy hắn sững sờ, lại dùng móng vuốt cào lên mặt hắn ba cái, “Cái tên thần tiên hỗn đản đập ta tới đây chính là người sao. Có thể làm làm cho ta ở trong lòng nghe thấy thanh âm của người, còn có thể làm cho ta mở miệng nói chuyện, người bình thường không thể nào làm được.”

Thần tiên mỹ nam chớp chớp mắt, biểu hiện hết sức vô tội: “Cho nên nói Tiểu Mạt Ly, tại sao người lại lãnh tĩnh như vậy. Người bình thường nhìn thấy thần tiên, sẽ vừa hưng phấn vừa lại kinh ngạc nói, oa, rất đẹp trai rất đẹp trai, là thần tiên đó nha!”

“Đây là cái tư tưởng gì, thật ngu ngốc.”

“Tiểu Mạt Ly, chẳng lẽ ta không đẹp trai sao?” Thần tiên mỹ nam đem nàng giơ lên thật cao, ý vị bắt đầu chuyển đổi mãnh liệt.

Đêm khuya mịt mờ, xiêm y trắng thuần như ánh trăng, bầu trời trong veo, mặt đất lạnh đậm. Gió thổi không ngừng, cơn trùng thanh vang. Vạt áo đón gió tung bay như những làn sóng tầng tầng lớp lớp. Mạc Phi không thể không thừa nhận, nàng quả thật thấy có chút ngây ngốc.

“Như thế nào như thế nào?” Thần tiên mỹ nam không thể chờ đợi được hỏi.

Mạc Phi hoàn hồn, thành thật đánh giá: “Không tệ, nhưng vẫn không thể nói là đẹp trai.”

Thần tiên mỹ nam mím chặt khóe môi, vẻ mặt đau khổ: “Tiểu Mạt Ly không thích baba sao?”

“Người thật là thần tiên?” Mạc Phi thật sâu hoài nghi, “Làm sao bề ngoài của người cùng tư tưởng một chút cũng không hợp?”

“Thần tiên không có phiền não, vui vẻ tiêu dao, có vấn đề dùng tiên pháp để giải quyết.” Thần tiên mỹ nam tiếp tục nháy mắt vô tội, “Cho nên đầu của ba banhất định là gở hết rồi.”

“Xem lời người nói, còn chưa tới mức gở hết.” Mạc Phi bình tĩnh đánh giá phân tích.

Thần tiên mỹ nam nhăn mặt cau mày: “Tiểu Mạt Ly còn chưa nói với ba ba, tại sao không thích ba ba.”

“Nga nga, người nói vấn đề có đẹp trai hay không a.” Mạc Phi đơn giản trả lời, “Chỉ có mặt, không có đầu óc, không tính là đẹp trai.”

Thần tiên mỹ nam một phen ôm lấy nàng, liều mạng lắc đầu: “Ba ba đúng là không thông minh, Tiểu Mạt Ly không nên ghét bỏ ba ba a. Nếu như Tiểu Mạt Ly không thích ba ba, tâm ba ba sẽ rất đau.”

“Tốt nhất nên đau chết đi.” Mạc Phi bị ôm chặt quá không chịu nổi, tiểu traolại cào cào, bốn vết máu lập tức xuất hiện trên mặt thần tiên.

Nàng lợi dụng thời gian vội vàng muốn từ trong ngực hắn chạy trốn, vậy mà lại bị cái tên thần tiên không biết đau này ôm chặt hơn.

“Người thật là một tiểu yêu tinh hành hạ người.”

“Còn chưa hài lòng với chỗ người vừa thấy sao?”

“Cổ họng luộc, rau hẹ xào hành tây..”

Nghe được ba câu này, Mạc Phi như gặp phải ngũ lôi oanh đỉnh. Quay mặt lại nhìn thần tiên, không ngờ mặt của hắn đã hoàn toàn khôi phục nguyên trạng.

“Thần chú?” Mồ hôi nàng như nước.

Thần tiên mỹ nam gật đầu một cái: “Là ‘hoàn ngã phiêu phiêu ngũ’ ba ba phát minh.”

Cái này cũng có thể coi là phát minh, Mạc Phi khinh bỉ liếc hắn.

“Tiểu Mạt Ly — Người có biết hay không ba ba thật rất thích rất thích người.”

Mạc Phi không chỉ có miệng bị co rút, bị hành hạ hết lần này đến lần khác như vậy, cả người sớm cũng bị co rút rồi: “Đúng vậy a, bánh, ta cũng rất thích người, quả thực thích đến mức muốn giết chết người.”

“Tiểu Mạt Ly, sao có thể giết ba ba, ba ba rất thương rất thương người a.”

Thật sự là biến thái từ đầu đến chân. Mạc Phi đã mất hết sức lực nói với hắn: “Nếu như đập người trở về cổ đại cũng gọi là ‘thương’ ..., cái ‘thương’ kia chính là dùng dao đâm vào người.”

Thần tiên yên lặng nhìn nàng, hồi lâu bộ dáng mới tựa như chợt hiểu ra: “Miễn phí một lần du lịch cổ đại, còn có thể tìm kiếm chân ái, không phải là chơi rất vui vẻ sao? Người bình thường cũng không được hưởng thụ đãi ngộ này, ba ba chỉ cho Tiểu Mạt Ly nha.”

“Tìm kiếm chân ái... Trong đầu người có thể trồng hoa.” Mạc Phi lạnh lùng nói.

Thần tiên cười đến rất vui vẻ: “Trong đầu ba ba chỉ biết đến mỗi Tiểu Mạt Ly.”

Mạc Phi hoàn toàn bất đắc dĩ: “Người nói thẳng cho ta, như thế nào mới có thể trở về thân thể của ta, hơn nữa còn trở lại hiện đại?”

Thần tiên trợn to đôi mắt thuần lương vô tội, gắt gao nhìn chăm chăm nàng, một hồi lâu mới nói từng chữ: “Gọi ‘ba ba’, ba ba sẽ xem xét lập tức đưa ngươi trở về.”

Mạc Phi một chút cũng không do dự nói: “Bánh.”

“Là ba ba.”

“Bánh.”

“Tiểu Mạt Ly ngoan ngoãn, mau gọi ba ba.”

“Bánh.”

“Tiểu Mạt Ly không nghe lời, ba ba sẽ không đưa ngươi đi về.”

“Vốn cũng không trông cậy vào ngươi có thể đưa ta trở về.” Mạc Phi vền vền vài ba lời liền nói trúng tim đen của hắn: “Nếu như ta mù quáng gọi ngươi một tiếng là có trở về, đơn giản như vậy ngươi sao còn đập ta trở về đây, hơn nữa còn chơi trò người chó linh hồn trao đổi. Ngươi cho rằng đây là trò chơi của mọt nhà a.”

Thần tiên hai mắt sáng lên: “Tiểu Mạt Ly thật thông minh, không hổ là hài tử của ba ba!”

“Im miệng, tên miệng mỡ heo này.” Mạc Phi không rảnh ở nơi này nói chuyện tà lao, trực tiếp nói vào vấn đề chính, “Nghiêm chỉnh mà nói, như thế nào mới có thể trở về.”

“Ba ba không phải đã sớm nói sao, Tiểu Mạt Ly cần phải hảo hảo tận tình hưởng thụ cuộc hành trình chân ái này.” Tuy rằng đứng trên mặt đất không nhiều lắm, nhưng thói quen lưu nhàn thường ngày cũng đủ làm hắn mềm chân, thần tiên thật sự cảm thấy mệt mỏi, dứt khoát ôm Mạc Phi bay trở về trên cây, tìm cái cành cây lớn ngồi an ổn rồi nói tiếp: “Cho nên, đương nhiên là muốn hoàn thành hoàn thành nhiệm vụ tìm kiếm chân ái.”

Mạc Phi lĩnh ngộ, nhưng kiên quyết không đồng ý: “Ngươi nói thì dễ. Ta đi tìm, trong đầu ta liền mọc hoa.”

“Ngô, mọc hoa, hoa mọc?”

“Cấm nói linh tinh.” Mạc Phi hung dữ với hắn.

Thần tiên mặt ủ rũ khúat: “Tiểu Mạt Ly làm ẹ khóc, chẳng lẽ còn muốn làm choba ba khóc?”

Mạc Phi không lên tiếng. Không sai, việc cuối cùng làm nàng trước lúc ra đi kia tuyệt đối làm ẹ nàng khóc, dù sao nàng cũng đem Tiểu Bùn mẹ yêu quý nhất vào nhà cầu. Nguyên nhân là Tiểu Bùn cần loạn dây điện, không cần thận chạm vào ổ cắm, làm cho năm nghìn chữ hoa lệ nàng chưa kịp lưu trong máy tính đi về nơi xa xôi.

“Tiểu Mạt Ly trong lòng không thích tình yêu, làm ba ba, nên cải tạo Tiểu Mạt Ly.”

“Nguyên lai là vì vậy.” Mạc Phi tâm không dậy sóng nói, “Ta hiện tại rất xác định cùng với khẳng định, ngươi nhất định là lão tổ của Tiểu Bùn.”

“Làm sao như vậy, ba ba chẳng qua là ba ba của Tiểu Mạt Ly.” Thần tiên còn muốn tiếp tục, bỗng nhiên nhìn sắc mặt Mạc Phi đã hoàn toàn đen, vội vàng biết điều nói, “Thời điểm dường như không còn sớm, Tiểu Mạt Ly thân thể dường là đã trưởng thành nha. Nói đến bộ ngực..., ba ba quả thực vẫn thích lớn hơn một chút.”

“Háo sắc điên cuồng, ta đề nghị ngươi đi Thái một chuyến, bảo đảm mỗi ngày đều có thể thấy.”

Thần tiên kinh hãi, nhay cảm nói: “Tiểu Mạt Ly, ngươi lại ghét bỏ ba ba sao? Thật ra thì nhỏ một chút cũng không có quan hệ...”

Mạc Phi nghe được thực sự không nhịn được nữa, hung thần ác sát cắt ngang: “Muốn có hài tử như vậy, ngươi nhất định phải đi Thái một chuyến.”

“Không muốn, ba ba cả đời đều muốn ở bên cạnh Tiểu Mạt Ly. Nếu như ngày nào đó không thấy được Tiểu Mạt Ly, ba ba sẽ đau lòng chết.”

“Vậy người liền đau lòng chết đi.” Mạc Phi tiếp tục hung tợn nói, “Còn có, đem mặt dán gần như vậy, ta tuyệt đối sẽ cào cho người không dùng được ‘hoàn ngã phiêu phiêu ngữ’ nữa mới thôi.”

“Tiểu Mạt Ly, người nhẫn tâm hạ thủ sao?”

“Có cái gì không thể nhẫn tâm.”

“Tiểu Mạt Ly nhưng là ba ba, tại sao có thể, tại sao có thể...”. Rơi lệ uyhiếp.

“Ít dính lấy ta. Ta muốn trở về ngủ.”

“Như vậy, ba ba liền cùng Tiểu Mạt Ly hẹn hò trong mộng đi.”

“Chu công so với người đẹp trai hơn.”

“... Tiểu Mạt Ly, người quả nhiên là ghét bỏ ba ba.”

“Đường Tăng thấy người, chỉ có độn thổ.”

“...”

Cũng không biết đến tột cùng lúc nào thì đuổi được cái tên thần tiên biến thái đi, Mạc Phi chỉ cảm thấy toàn bộ thế giới vô cùng thanh tịnh, vừa đi vừa thảnh thơi nhìn cảnh đêm một chút, rất nhanh sẽ đến phòng Tiêu Duyệt. Lúc ấy trăng sáng hãy còn treo cao không trung, trước cửa giống như vậy một mảnh bạc trong trẻo. Nàng chần chừ trước cửa, không khỏi nghi ngờ, theo lý nàng trong thân không có lý do có thể mở được cửa, lúc ấy bởi vì đi được quá mau nên cũng không để ý, chẳng lẽ Tiêu Duyệt sớm phát hiện nàng muốn đi hóng mát?

Mạc Phi lắc đầu một cái, suy nghĩ nhiều như vậy làm gì, có thể vào cửa là được rồi. Nàng thò đầu nhìn, xác định tốt phương hướng mới chậm hừ hừ đi vào phòng. Không ngờ mới đi được một nửa, liền nghe âm thanh gầm lên giận dữ, nàng mãnh liệt cả kinh, vội vàng chạy đến nơi truyền ra âm thanh kia.

Không sai, chuyện có thể tạo thành âm thanh này chỉ có một — tuyệt đối là Tiểu Bùn đã tỉnh lại đang phi lễ với Tiêu Duyệt. Dĩ nhiên, Mạc Phi lo lắng không phải là Tiêu Duyệt bị ăn sạch mà là sợ hấn lần nữa đánh ngất Tiểu Bùn, làm chonhục thể của nàng không cách nào ăn cơm.

Nhưng mới xông vào phòng, mượn ánh trăng thấy rõ sự vật bên trong, nàng rõ ràng nghe âm thanh mình bị trật khớp. Tình huống vốn nghĩ hoàn toàn chuyển hướng, không phải Tiểu Bùn ‘khi dễ’ Tiêu Duyệt, căn bản là Tiêu Duyệt đem ‘nàng’ vững vàng đặt ở phía dưới. Hơn nữa, hai người quần áo xộc xệch đến mức cơ hồ lộ cả ngực.

Nếu như là người khác thì còn chưa tính, vừa nghĩ tới là thân thể của mình, Mạc Phi không khỏi phát cáu. Một tích tắc không động đậy, đầu óc trống rỗng, đợi lúc tỉnh lại thì đã trở về thân thể của mình, cũng tự nhiên nắm chặt quả đấm.

“Tiêu Duyệt.”

“n.” Mỗi nam phản xạ có điều kiện hồi đáp, kết quả chính là sững sờ lại hoàn toàn sững sờ.

Dù sao lần đầu nghe mỗi nữ mở miệng nói chuyện, mà lại đang gọi mình tên, không sững sờ thì quả thực có chút không bình thường.

Mặc dù hấn vốn là rất không bình thường.

Mạc Phi nhìn hấn cười, bộ dáng quả thực không giống tức giận: “Ngồi ở trên thân người thoải mái sao?”

Tiêu Duyệt không biết bao nhiêu lần sững sờ, hồi lâu tựa hồ mới phản ứng. Phản ứng chính là khuôn mặt trong nháy mắt đỏ bừng, cũng không dám nhiều lời vội vàng đứng dậy muốn rời khỏi. Đáng tiếc động tác của hấn không đủ nhanh, mới thoáng đứng lên một chút, Mạc Phi một thiết quyền đã vung lên, đem hấn biến thành mất gấu mèo 0.0.

“Nữ nhân ngu xuẩn này!” Tiêu Duyệt che mặt, nổi trận lôi đình nói, “Không chỉ không biết liêm sỉ, còn vô lễ, đánh đá như vậy!”

“Đúng, ta đánh đá, ta vô lễ, người hiểu là tốt rồi, cho nên về sau kính xin ít đến gần ta.” Mạc Phỉ cảnh cáo xong, lười phải nói chuyện tiếp, nghiêng mắt nhìn một bên con chó đã thở to ngủ, hiểu được bây giờ nàng cùng Tiểu Bùn đã đổi lại thân thể. Nhưng bất kể là từ nguyên nhân gì mà trở lại thân xác mình, nhiệm vụ thiết yếu là no bụng đã.

Nàng không nói hai lời liền hướng phía cửa bước, phía sau truyền đến thanh âm nghi ngờ của Tiêu Duyệt: “Người muốn đi đâu?”

“Tìm đồ ăn.” Mạc Phỉ từ trước đến giờ nhanh mồm nhanh miệng, dù sao cũng không có gì bí mật, liền trực tiếp đáp lại.

“Người biết đường?” Tiêu Duyệt kỳ quái nhìn nàng.

“Không biết.” Mạc Phỉ gợn gò nói. Cùng lắm thì tìm từng phòng.

“Không biết đường còn lỗ măng như thế.” Tiêu Duyệt thở dài, bất đắc dĩ nói, “Tad dẫn người đi.” Ngay sau đó vội vã sửa lại xiêm áo, quả thật ba bước liền đi tới phía trước nàng. Rồi sau đó vừa giống như nghĩ đến cái gì đột nhiên dừng lại, xoay người lại giúp nàng sửa sang xiêm áo, còn cố ý nói: “Đây hết thấy đều là bình thường.” Dứt lời, cũng không quay đầu lại nhanh chóng quay lưng đi.

Mạc Phỉ sững sờ trong nháy mắt, chợt không nhịn được cười lên.

“Sư phụ, đây chính là chuyện thú vị người nói sao? Tiểu Thạch Đầu (cục đá nhỏ) không hiểu.” Cao xa trên bầu trời đêm, ở một nơi mà bọn họ không chú ý tới, một tiên một thạch đang đứng giữa không trung, ánh mắt một khắc không rời chăm chăm nhìn bọn họ. Lúc này kẻ nói chuyện chính là thạch quái.

“Người còn quá nhỏ, chờ lớn chút nữa, trải qua hơn nhiều, dĩ nhiên là sẽ hiểu. Bất quá chuyện thú vị còn chưa ngừng ở đây, sau này còn có thể có nhiều hơn.”

Tiểu Thạch Đầu nghe vậy, trên mặt không nén nổi nghi ngờ nhìn sư phụ bên cạnh, thầm nghĩ: sư phụ cũng thật là một người kỳ quái, luôn làm cho người ta đoán không được tâm tư, lại không như những thần tiên khác, phong cách chọn y phục quả thực ngoài sức tưởng tượng, trên xiêm y còn có hoa. Không chỉ có thế, còn thích gọi loạn tên người ta thành tên những loài hoa. Bất quá cũng may không đem hắc hắc, một tảng đá chân chính gọi thành hoa gì gì đó, nếu không hắc hắc thực sự muốn tìm một quả trứng gà hắc hắc đựng đựng.

“Tiểu Thạch Đầu, cho dù gọi Thạch Hoa cũng không có vấn đề gì phải không?”

Tiểu Thạch Đầu kinh ngạc một hồi, rõ ràng không có lỗ chân lông nhưng bởi vì một câu nói của sư phụ Mạc Đạo Hồn mà cảm thấy nổi hết da gà: “Sư Sư phụ, Tiểu Thạch Đầu không dám nữa.”

“Ngoan, Tiểu Thạch Đầu và Tiểu Mạt Ly giống nhau đều là hài tử ba ba thương nhất.” Mạc Đạo Hồn đưa tay an ủi cái đầu cứng đờ của hắn, ôn nhu cười một tiếng, ấm áp như gió xuân lướt qua.

8. Chương 8 : Phòng Bếp Đại Tác Chiến

Nguyệt hắc phong cao dạ: thích hợp làm chuyện xấu, thời cơ tốt để ăn vụng.

Bởi vì trời đã quá khuya, bên trong trang toàn bộ mọi người đã sớm đi ngủ, giờ phút này trừ tiếng gió, tiếng cây, tiếng côn trùng kêu, tất cả tiếng huyền ảo giữa ban ngày đều biệt tích. Quên mang theo ngọn đèn, đường đất còn có chút nhấp nhô, không bằng phẳng, Mạc Phỉ cực kỳ cẩn thận theo sát sau lưng Tiêu Duyệt, nhưng căng chân vì bụng đói đã sớm không ngừng run lẩy bẩy như nhũn ra, sợ là không thể đi tới phòng bếp, người đã ngã xỉu trên đường.

“Không thoải mái cũng đừng gượng chống.” Tiêu Duyệt ở phía trước nhàn nhạt nói.

Mạc Phỉ nghe thấy vậy cũng không khách khí nữa: “Vậy người cõng ta tốt lắm.”

Tiêu Duyệt cũng không quay đầu lại, có chút buồn cười: “Nữ nhân này thật đúng là không có chút e lệ nào.”

Bị hấn sỉ nhục, Mạc Phi cũng không để ý: “Công hay không công là quyền tự do của người, người không vui vậy ta cũng không ép được người.”

Tiêu Duyệt ngược lại có chút ngượng ngùng, hồi lâu mới lại nói: “Người đã tỉnh, tự sinh hoạt được, nhìn cũng không còn gì đáng ngại, nam nữ sống chung một phòng tóm lại không tốt, không bằng ăn xong người liền dọn sang phòng khác đi.”

“Nhưng ta muốn tiếp tục lưu lại?” Mạc Phi chợt dừng bước, như nghĩ tới cái gì đó.

Tiêu Duyệt sững sốt, cho là nàng đang nói đùa, nhưng ngẫm nghĩ nữ nhân này nhiều lần làm ra cái hành động kia, nên cũng không có gì lạ.

“Nếu người muốn lười biếng, vậy Tiêu Duyệt ta cũng sẽ không phụng bồi người.”

“Là ta phiền toái người, ta nói tiếng cảm ơn trước, sau này nhất định bồi thường lại.” Mạc Phi buồn bực, đem chuyện ghen trong lòng thật đúng là không dễ chịu, nhưng nói thẳng lại không tốt. Vào lúc này mặc dù đã trở lại thân thể mình, nhưng nếu tất cả chỉ là may mắn, thì không biết lúc nào nàng cũng Tiểu Bùn lại đột nhiên trao đổi linh hồn.

Cho nên nàng nhất định phải có người trông coi, tiếp tục suy nghĩ biện pháp, tìm được cái tên thần tiên biến thái đó để hỏi vài vấn đề mới được.

“Tóm lại, ta sẽ không làm gì người.” Ít nhất sẽ không giống như Tiểu Bùn nhào tới thân mật toán loạn.

Tiêu Duyệt thở dài, sau khi nghe thấy câu này của nàng thì tính tình mạnh mẽ thường ngày hoàn toàn biến mất: “Chuyện nam nữ cho và nhận không nhẹ, ta nguyên cũng là dự định đợi người tỉnh lại, chứ cũng không có ý định để người ở trong phòng của ta.”

Mạc Phi nói: “Để ý nhiều quy củ như vậy làm gì, ta đã nói ta sẽ không cùng người phát sinh chuyện gì, cho dù ta ngủ dưới đất cũng được. Xem ra người nói câu không quan tâm đến cái nhìn của người khác, cũng là nói láo.”

“Hai chuyện này sao có thể nhập làm một...” Tiêu Duyệt suy nghĩ nửa cho là lại gặp cường đạo, đột nhiên quay đầu lại, vốn định kêu nàng đỡ hồ nháo nữa, không nghĩ đến khi nhìn vào ánh mắt nàng lại ngẩn ngơ.

Khó có thể lường trước, tình huống nàng nói ra những lời xấu hổ khó lọt tai kia, trong mắt không có nửa điểm rối rắm, lại tựa như ánh trăng, trong suốt mà thanh thản, hoàn toàn sạch sẽ.

“Như thế nào không chịu được những lời đồn đại, cũng không phải là sự thật. Để cho người khác đi lung tung chỉ trích đi, chúng ta chỉ cần hảo hảo đi đường của mình là được.” Mạc Phi chợt yên lặng mỉm cười, tràn đầy tự vị và tự tin.

Tiêu Duyệt nhìn nàng, sợ run một hồi lâu, chợt cười lớn: “Đây là cái tư tưởng cổ quái gì?”

Mạc Phi dựa theo tình hình thực tế trả lời: “Tư tưởng không thiếu thật.”

“Không thiếu thật?” Tiêu Duyệt vẫn cười, cười cực kỳ thoải mái, không mang theo nửa phần mùi vị châm chọc.

Mạc Phi cũng không nóng lòng giải thích, chân lại bắt đầu như nhũn ra, thanh âm cũng trở nên hữu khí vô lực: “Ta hiện tại chẳng khác nào thiếu thật.”

Tiêu Duyệt sau khi thở dài lại cười: “Ta công người đi. Bất quá người đỡ nói là ta khi dễ người.”

Mạc Phi hiểu ý của hấn, sau khi leo lên lưng hấn, cố ý muốn làm hấn khó xử: “Tạ chỉ tin tưởng ánh mắt của mình.”

Lúc này Tiêu Duyệt lại không tức giận, ngược lại có một vấn đề chui ra từ trong não, nhắc nhở hấn: “Người là tiểu thư nhà nào?”

“Người tra hộ khẩu?”

Tiêu Duyệt vẫn công nàng, cũng không để ý tới lời kia: “Nơi đây người không nên tới, ta hảo hảo đưa người trở về.”

“Ta không biết.” Nói thì có thể thế nào, có thể giúp được nàng sao? Cuối cùng còn không bằng dựa vào chính mình mới vui vẻ. Chẳng qua là trước đây không lâu mới dạo qua ‘thanh lâu’, lúc này lại chơi trò mất trí nhớ, cảm giác những chuyện linh tinh bát nháo thường ngày, hiện tại toàn bộ đều phát sinh trên người mình. Mạc Phi cuối cùng hiểu được tại sao nữ nhân xuyên qua lại thích chơi trò mất trí nhớ, căn bản chính là không nói tốt hơn, có nói cũng không có ai tin.

“Không nhớ rõ?” Tiêu Duyệt cẩn thận suy nghĩ một phen, trong lòng cảm thấy không ổn, “Chẳng lẽ là do lần bị ngã đó làm tổn thương đến đầu?”

“Đại khái đi.” Mạc Phi nhanh miệng.

Tiêu Duyệt dừng bước, thanh âm đột nhiên liền trở nên rất lạnh: “Người đến tột cùng là người nào?”

“Mạc Phi.” Mạc Phi không quản nhiều, tiếp tục sảng khoái đáp.

Ai ngờ Tiêu Duyệt lại cười lạnh một tiếng, nhẹ buông tay, đem nàng vớt trên mặt đất: “Gần đây, ma giáo biến mất đã lâu lại bắt đầu có chút động tĩnh, người đột nhiên xuất hiện ở trên núi, không phải là muốn tiếp cận ta sao?”

“Người nam nhân này thật có chứng vọng tưởng.” Mạc Phi đối với ý nghĩ như vậy cảm thấy muốn xì mũi coi thường, đứng dậy đồng thời còn xoa xoa cái mông bị ngã đau, “Ta nào biết người chừng nào thì xuất hiện. Người cho rằng vị trí áp trại phu nhân là vô cùng hưởng thụ, vô cùng tôn quý người người đều phải chém giết để giữ lấy sao?”

“Vậy chuyện này nên giải thích như thế nào.” Tiêu Duyệt bắt đầu nói ra những nghi ngờ của hắn, chính là nàng rõ ràng đang ngủ, không có khả năng biết nhiều chuyện như vậy. Nếu như không phải giả vờ ngủ say, hay là thật có thần lực gì làm sao có thể biết rõ ràng như thế?

Dĩ nhiên, có một chút hắn không biết. Mặc dù Mạc Đạo Hồn ở trong mộng nói hẳn nhất định phải chăm sóc Mạc Phi trong thân con chó như người, nhưng cũng không nói trắng ra thân thể của Mạc Phi sẽ ở bên cạnh đó. Cho nên Tiêu Duyệt chỉ đơn giản coi một con chó, một nữ nhân có quan hệ quen biết mà không phải quan hệ gì phức tạp hơn, nên cũng không có gì lạ khi giờ phút này hắn nghi ngờ.

“Còn có, người cố hết sức muốn ở lại trong phòng ta như vậy, chẳng lẽ không có dụng ý khác sao?” Hắn từ từ nói ra từng chữ một.

“Có dụng ý gì khác, người còn tưởng rằng ta là sói bà ngoại, sẽ ăn mất người sao?” Đến lúc này Mạc Phi không nhịn được nữa nói, “Nói cho cùng, người không phải hoài nghi ta là người trong ma giáo sao?”

Định đưa tay ra, ý bảo hắn tới kiểm tra: “Hỏi có phải hay không có lợi ích gì, trực tiếp kiểm tra xem ta có nội lực hay võ công gì gì đó không không phải là tốt hơn?”

Ngón tay Tiêu Duyệt khẽ nhúc nhích, suy nghĩ một chút rồi bỏ qua: “Trước đi ăn chút gì đã.”

“Người trở mặt so với lật sách còn nhanh hơn.” Mạc Phi thẳng thắn.

Tiêu Duyệt cũng không để ý tới, lẩm bẩm nói: “Vừa rồi là ta suy nghĩ nhiều, nếu cô nương người thật sự là người trong ma giáo, sao có thể sau nhiều lần làm bộ thành công lại khôi phục bản tính? Việc này chẳng lẽ không phải quá mức thất bại sao?”

“Coi như người hiểu chuyện.” Mặc dù là cùng thân thể, nhưng trước sau linh hồn không giống nhau, sao có thể đánh đồng?

“Cô nương người...” Tiêu Duyệt chần chờ.

Mạc Phi nhất thời hiểu được, hắn muốn hỏi nàng có phải bị bệnh gì hay không.

“Ta trời sinh có bệnh, đầu óc không tốt, thỉnh thoảng điên điên khùng khùng, thỉnh thoảng lại rất bình thường. Nương theo triệu chứng chính là thích ngủ cùng với quên chuyện.”

Tiêu Duyệt chân mày cau lại: “Như thế, Tiêu mỗ lại càng không đúng. Cô nương là sợ bị chê cười, cho nên trước mới giả vờ mất trí nhớ sao?”

“Điểm này, cô nương cứ yên tâm đi.” Hắn vừa cười. Bộ dáng tốt đẹp và ôn nhu.

Mạc Phi nhìn vào trong mắt, tất nhiên không thể thoải mái rồi, có chút xấu hổ không quen, nàng cũng tự nhiên cau mày: “Chớ biểu hiện như vậy, còn chưa tới mức phải chết. Nhìn vẻ mặt của ngươi, ta có cảm giác ngày mai phải xuống Địa phủ báo cáo.”

Tiêu Duyệt cắt ngang “Lời này cũng không thể nói lung tung.”

“Sợ cái gì, trời lại không thể đột nhiên giáng đại sét đánh chết ta.”

Ừng ừng ầm ầm, Mạc Phi vừa dứt lời, trên trời vang lên ngay mấy tiếng sấm. Nàng bị dọa cho sợ đến mức cuống quýt ôm đầu ngồi xuống.

Trên trời xa, một tiên một thạch đang lơ lửng giữa không trung.

“Sư phụ, hù dọa tiểu tử tỷ như vậy, không tốt lắm đâu?” Tiểu Thạch Đầu té than thở khí hồi.

Mạc Đạo Hồn làm như không nghe thấy, lần nữa khai hỏa, chân trời lại phát ra hai tiếng sấm liên tục. Sau khi kết thúc trò đùa dai, thỏa mãn nở nụ cười, lúc này mới xoay mặt nói với hắn: “Tiểu Thạch Đầu thật hiểu chuyện, lễ phép gọi tiểu tử tỷ.”

Không hiểu, không bị bất kỳ trách mắng cùng trách phạt nào, Tiểu Thạch Đầu chính là không dám lên tiếng nữa, yên lặng vùi đầu tiếp tục quan sát.

“Ngươi... Như thế nào?” Đột nhiên xuất hiện mấy đạo sấm sét, mặc dù không bắt trúng người nào, nhưng Tiêu Duyệt cũng thực bị dọa sợ không nhẹ. Nhìn Mạc Phi không ngừng run rẩy ngồi chồm hổm trên mặt đất, bộ dáng giống như khi bắt tù binh trong trí nhớ, trái tim của hắn đột nhiên mềm xuống: “Không phải sợ, có ta ở đây.”

“Ta không có sợ.” Mạc Phi thấy sấm quả thật không nổ xuống nữa, cả người cũng không còn run chột đứng lên, trên mặt còn giả bộ không quan tâm: “Ta gặp qua không ít sấm, thể chất sớm được bồi dưỡng, coi như dẫm lên cũng không có chuyện gì.”

“Cái gì?” Tiêu Duyệt nghe không hiểu.

“Ngươi coi như ta xuyên qua đi.”

“Hả?”

“Ngươi coi như ta đầu óc không dùng được, coi như ta phát bệnh là được.” Mạc Phi dứt khoát dùng cái này để giải thích thật nhanh nhẹn mềm mỏng của nàng.

Tiêu Duyệt càng không thể hiểu được: “Ta trước đưa ngươi trở về phòng nghỉ ngơi, sau đó mang chút thức ăn cho ngươi?”

“Cũng tốt. Cảm ơn nhiều.” Mạc Phi giơ tay lên đặt lên trán, ra sức vuốt vuốt.

“Đầu rất đau?”

“Không phải, là bụng ta quá đói.”

Đói bụng đau đầu? Tiêu Duyệt nghi ngờ nhìn nàng, thật sự không thể hiểu một nữ nhân quái dị như vậy, nhưng là động tác này, tựa hồ đã gặp qua ở đâu?

“Đường trở về ta biết, dù sao ở đây ban đêm cũng không có sói xuất hiện, tự ta trở về cũng không thành vấn đề.” Mạc Phi nói xong liền bước đi.

Ai ngờ Tiêu Duyệt lại đột nhiên bắt được tay của nàng, gắt gao nhìn chăm chăm nàng, còn không nói chuyện, giống như cái cọc gỗ, chẳng qua có thêm hai cái tay.

Mạc Phi không giải thích được nhìn hắn, đang chuẩn bị nói chuyện, Tiêu Duyệt đã giành nói: “Có người, đứng lên tiếng.” Vừa dứt lời đã ôm lấy nàng, nhảy vào trong bóng đêm.

Ở hiện đại, Mạc Phi cảm thấy không gian vô cùng chật hẹp và bị đè nén, nhà cũ san sát, trên đường lớn lại không có cây cối hoa cỏ.

Nhưng hiện tại, nàng vô cùng tưởng niệm cái sự chật chội ở hiện đại.

Ban ngày trong thân con chó, ếch ngồi đáy giếng chỉ thấy một phần nhỏ, không nghĩ tới sơn trang này quả thật không hổ với tên ‘thiên hạ đệ nhất’, thật sự là rất lớn, rất lớn. Lúc này, Tiêu Duyệt lúc thì trên nóc nhà, lúc thì rơi ngọn cây, cất bước rất mềm mại uyển chuyển, nhưng dạ dày của nàng cũng đang kịch liệt phản kháng.

Cảm giác như ngồi xe cáp treo, thực không dễ chịu, nhưng bản thân Tiêu Duyệt đâu có cảm thấy thế: “Thân thể của người cũng quá yếu ớt. Ngày mai có khả năng sống sao?”

Khuôn mặt Mạc Phi trắng bệch, ngửa đầu nhìn hắn, dưới sự phụ trợ của ánh trăng trong trẻo lạnh lùng, có vẻ càng thêm bi thảm: “Ta chỉ là không quen, cũng sẽ không chết. Chớ đem ta so với lão già yếu đến mức không ra gió được.”

“Lúc trước người kêu ta thử, hiện giờ không thử cũng có thể biết. Nhìn bộ dạng thảm hại này của người, sẽ không có võ công.”

“Người thật nhiều lời, còn dài dòng nữa, người sớm muộn cũng bị người ném xuống.”

Tiêu Duyệt cười xấu xa: “Thế nào, không tin vào năng lực của phu quân mình?”

Mạc Phi sững sờ, hiện tại không ở trong thân chó, hắn lại xưng là phu quân của nàng?

“Người đúng là hảo khinh công, bay nhanh như chim.”

“Ta nói rồi, người lấy thân báo đáp, ta tất nhiên làm được.” Tiêu Duyệt nói xong nghiêm mặt, tuyệt đối không phải đang nói giỡn...

“Người khẳng định bị trăn dịch nào?” Mạc Phi dị thường chắc chắn.

“Trăn dịch nào, là cái gì?” Kỳ quái.

“Còn ồn ào sẽ bị rút lại phía sau.”

“Quên đi, dù sao hắn cũng trốn không thoát.” Tiêu Duyệt dần dần đắc ý cười, một chân lại lặng yên không một tiếng động rơi vào nóc nhà khác, “Nếu để đối phương chạy thoát, Thiếu trang chủ ta đây, đạo đãi khách cũng quá bị bôi nhọ đi.”

Tiêu Duyệt cũng quả thật lợi hại, không đến hai ba lần liền dễ dàng đuổi theo, còn không bị đối phương phát hiện. Dĩ nhiên cũng dựa vào uy lực của ánh trăng sáng tối nay, nếu không coi như võ công có lợi hại như thế nào, hành động ‘chuyển nhà’ này cũng sẽ bất tiện.

Đi theo cái bóng đen kia đến trước một gian phòng, Tiêu Duyệt rất nhanh liền phát hiện có chút mờ ám, nhỏ giọng nói với Mạc Phi hai chữ ‘phòng bếp’.

Tuy ‘trại cải tạo lao động’ của Tiêu Duyệt đều làm chuyện tốt, nhưng có không ít người cho rằng hắn ‘bắt chó đi cày, xen vào việc của người khác’, luôn nghĩ cách muốn tới phá hư. Tỷ như thừa dịp hắn không có ở đây, vườn rau bị ‘tấn công’, lại tỷ như có vài cô nương bị trộm sạch y phục, còn có bên trong phòng tổng hội thường xuyên quét dọn lại có mấy con chuột, mấy con gà mẹ trong hàng rào thỉnh thoảng lại ‘chơi’ trò mất tích...

Mặc dù đều là chút việc nhỏ, không quan trọng gì, nhưng là không ngại sẽ có sự kiện trọng đại phát sinh, hơn nữa thời điểm muộn như vậy còn có người lên vào sơn trang, mục đích lại là phòng bếp của mọi người... Tiêu Duyệt rất tự nhiên liền nghĩ đến đối phương tới để hạ độc, lòng cảnh giác không khỏi tăng lên một bậc.

“Người ở bên ngoài cửa này, ta vào xem một chút.” Tiêu Duyệt vừa nói vừa để Mạc Phi xuống, mới xoay người đi chưa được hai bước, lại vội vàng quay đầu lại, kéo tay của nàng, “Vẫn là cùng đi đi, lưu người một người bên ngoài cũng không an toàn. Nhớ sau khi tiến vào liền ở bên cạnh ta, không được cách quá xa.”

Mạc Phi thấp giọng nói: “Mặc dù ta không biết đối phương công lực như thế nào, nhưng người sẽ không sợ ta kéo chân người sao?”

Tiêu Duyệt cười nói: “Người chỉ cần không ôm chân của ta, vậy thì tuyệt đối sẽ không kéo được.”

Mạc Phi cũng không do dự, lôi kéo hắn lặng lẽ đi vào bên trong: “Người đã nói như vậy, thì mau vào đi thôi.”

Nói cho cùng, cũng thật là ly kỳ. Vốn là bọn họ muốn tới phòng bếp tìm đồ ăn thừa, kết quả không nghĩ tới cư nhiên gặp phải chuyện này. Mạc Phi trong lòng cầu nguyện, hi vọng chỗ thật là cái sự nghiệp đầu độc gì đó, nếu không nằng không phải là bị độc chết mà là bị đói chết tươi.

Nhưng vừa vào phòng bếp, Mạc Phi cùng Tiêu Duyệt chỉ nghe thấy một hồi tiếng thái thức ăn. Vừa vặn chính là, giờ phút này tiếng gió cũng không thấy bóng dáng tăm hơi, ngay cả tiếng côn trùng kêu vang cũng không nghe thấy nữa. Có thể là do tâm lý, ban đêm nghe thấy tiếng dao băm băm thái thái, đụng vào cái thớt gỗ có chút làm cho người ta không rét mà run.

Phòng bếp xây ở chỗ thông gió, mà lại là góc khuất bóng. Bởi vì đồ đạc nơi này quá nhiều, phần lớn ánh trăng không chiếu được vào nên ánh sáng có vẻ cực kỳ yếu ớt, Mạc Phi chỉ có thể bằng cảm giác cảm nhận đại khái. Cách nằng hai bước: chổng chắt một núi cải củ, nhích gần đến giữa phòng, có một cái bàn để thức ăn, bên trên có một cái bể cá. Mà đó chính là nơi phát ra tiếng thái thái băm băm.

Từ chỗ Mạc Phi đứng, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một bóng dáng mập mờ. Nhưng cũng để xác định, nếu người này tới để thái thức ăn, vậy thì cũng không phải công việc mà kẻ đi hạ độc yêu thích.

Nằng kéo kéo Tiêu Duyệt, thấy rõ hắc gặt đầu, hiểu hắc cũng suy nghĩ giống mình. Khó trách bọn họ quang minh chính đại ‘phá’ phòng mà vào, người thần bí kiam một chút phản ứng cũng không có, không nhận tội cũng không bị hù dọa, chẳng quavẫn như cũ không ngừng khổ cực làm công việc của mình.

Như vậy người nọ tới để ăn trộm? Ngại món ăn không đủ mới nên mới dứt khoát tự mình làm? Mạc Phi không thông suốt được, dứt khoát muốn bước đến nhìn cho rõ lại bị Tiêu Duyệt kịp thời ngăn lại.

Hắc len lén chỉ cho nằng nơi đặt đèn dầu trong phòng, cũng đưa cho nằng cá hộp quẹt, ý bảo có vấn đề gì thì thắp đèn lên, tóm lại muốn mọi sự cẩn thận. Minh thì len la len lút lấy ra hai cây cải củ, dùng tạm làm kiếm, bắt động thanh sắc đi vào trong.

Vậy mà hắc mới đi tới sau lưng người nọ, người nọ liền đột nhiên xoay người lại, lấy dao thái trong tay mình, nhanh và gọn đem củ cải trong tay Tiêu Duyệt gọt cho không còn một mống.

Mà mỗi miếng, bề ngang đều giống nhau.

Hảo dao pháp! Mặc dù rất tối, Tiêu Duyệt cũng cảm nhận rõ ràng, kỹ thuật cắt củ cải của người này đã đạt tới cảnh giới xuất thần nhập hóa, trừ một mỗ nữ bên trong sơn trang ra, hắc còn chưa từng thấy qua người nào có kỹ thuật nấu nướng giỏi như vậy.

Cũng may còn mấy cây củ cải. Hắc vội lấy thêm mấy cây, nội lực trong tay xuất ra, cây củ cải vì thế mà mạnh hơn rất nhiều. Đâm một cái, liền trực tiếp đâm vào cái thớt gỗ sau lưng người nọ.

Không nghĩ tới người nọ không chỉ thái củ cải giỏi, động tác cũng rất mau lẹ, tránh thoát được một chiêu này đồng thời, rất nhanh quay trở lại tiếp tục thái củ cải.

Bởi vì đâm sâu vào cái thớt gỗ, Tiêu Duyệt không kịp rút tay ra, nơi cầm tay vào cảm nhận được hàn khí toát ra, hắc không khỏi瑟瑟, tiếp theo ngay cả tay cũng quên dời đi.

Mắt nhìn thấy thời khắc nguy hiểm, thêm nhát dao này, tay chắc chắn sẽ thành phế thải, chợt có tiếng bước chân, không trung bay tới một con cá sống. Người thần bí kia lại giống như được bảo bối, vừa dời đi mục tiêu, dao giương lên, cõ tay nhẹ nhàng linh hoạt chuyển một cái, nội tạng con cá đã thành bảy tám phần, đồng thời còn rơi lên trên cái thớt gỗ.

Tiêu Duyệt mau chóng thu hồi tay, đang muốn nói cảm ơn, nhưng thấy Mạc Phi đứng ở phía sau, giờ ngọn đèn dầu nhìn phía trước có chút thất thần.

Hắc cũng vội vàng quay đầu lại tra xét, mặc dù sắc mặt dần dần cứng ngắc, nhưng nghi hoặc trong lòng cũng được giải. Người thần bí trong đêm, quả nhiên là... Hồng Tú?!

9. Chương 9 : Miệng Không Thể Hư

Mạc Phi瑟瑟, hoàn toàn bởi vì thân ảnh trước mắt thật vô cùng nhỏ nhắn xinh xắn.

Nhìn bộ dáng này cùng lắm có thể là tốt nghiệp tiểu học, nàng nghiêm trọng hoài nghi có phải hay không từ nhỏ chịu hành hạ quá nhiều, ăn không đủ no, uống chưa đủ lớn, nên bộ dạng hiện tại như cây mắm đậu. Bất quá gương mặt không tệ, môi anh đào xinh đẹp, phấn trắng nõn nà, làm cho người ta không khỏi sinh lòng yêu thương, phối hợp với thân hình gầy gò của nàng, có một loại xúc động muốn xông lên trước bảo vệ.

Bất quá Mạc Phỉ minh mẫn hiểu được, nhìn người ngàn vạn không thể bị vẻ bề ngoài lừa gạt, vừa rồi nàng còn được chứng kiến sự lợi hại của tiểu cô nương này, nếu không phải thấp đèn lên, có lẽ nàng cũng không thể tin được.

“Hong Tú?” Tiêu Duyệt vừa ngạc nhiên, vừa nghi hoặc, “Người sao lại ở nơi này?”

“Chờ một chút.” Mạc Phỉ vội vàng kéo tay hắn, dùng toàn lực lôi hắn ra bên ngoài.

Vừa mới ra khỏi phòng bếp, bên trong lại truyền tới tiếng thái thức ăn, Tiêu Duyệt nhìn Mạc Phỉ, càng thêm nghi ngờ: “Người biết chuyện gì sao?”

Mạc Phỉ nói: “Người vừa rồi không chú ý sao, Hong Tú đó, tuy mở mắt nhưng ngay cả người cũng không nhận ra.”

Tiêu Duyệt cẩn thận suy nghĩ một chút: “Xác thực.”

Mạc Phỉ nói: “Vậy thì đúng rồi. Chúng ta đi thôi, nàng cũng không phải là kẻ trộm đêm gì hết.”

Tiêu Duyệt lắc đầu, nghĩ không thông: “Nàng đến tốt cùng là làm sao vậy?”

Mạc Phỉ thở dài, nói: “Phải nói thế nào nhỉ..., dùng bệnh để giải thích đi.”

Tiêu Duyệt kinh hãi: “Bệnh?”

Mạc Phỉ gật đầu, nhân tiện lôi kéo hắn đi loạn khắp nơi: “Nếu như ta đoán không sai, là triệu chứng ‘mộng du’. Về phần làm sao chữa, ta không rõ ràng lắm. Bất quá nếu nàng đang mộng du, chúng ta còn đi quấy nhiễu nàng, đợi lát nữa nàng tỉnh sẽ rất khó giải thích.” Nói thật ra thì chính là sợ phiền toái, dù sao đối mặt không phải là người hiện đại.

“Thế nhưng lại có bệnh quái dị như vậy.” Tiêu Duyệt sợ hãi than, bỗng nghĩ đến cái gì, “Khó trách Hong Tú luôn nói rất nhiều món ăn đều đã chuẩn bị tốt.”

“Người mộng du bình thường cũng không biết mình mộng du.” Mạc Phỉ quay đầu lại cười, “Nhưng người một chút cũng không nghi ngờ, lại tin tưởng lời ta nói..., hơn nữa còn kinh ngạc, năng lực tiếp nhận cũng quá tốt rồi.” Phỏng chừng người giống như Vương Bá nếu biết chuyện này, nhất định cả ngày thăm thì to nhỏ, như vậy một đôi với Tiêu Duyệt, thật đúng là một loại cổ đại ly kỳ.

“Ta cũng không phải là mù quáng tin tưởng.” Tiêu Duyệt dừng bước, không chút suy nghĩ liền nói, “Chuyện chưa từng thấy qua cũng không thể hiện rằng nó không có.”

“Lời này ta thích. Hoàn hảo người cũng không phải là một người cứng nhắc.” Mạc Phỉ cười đáp lại, ánh sáng từ ngọn đèn cầm trên tay ảm áp chiếu lên khuôn mặt nàng, giống như phiến hồng, nổi lên vẻ thẹn thùng. Tay Tiêu Duyệt không tự chủ đưa ra, muốn xoa khuôn mặt nàng, lại bị Mạc Phỉ kịp thời xoay người né tránh.

“Không cần lộn xộn.” Nàng nói không nhẹ không nặng, căn bản dường như không để trong lòng. Tiêu Duyệt có chút tức giận, nhìn chằm chằm nàng, hồi lâu mới phun ra một câu nói nhảm: “Vậy cũng xin không cần nói cái gì mà ‘Hoàn hảo người cũng không phải là một người cứng nhắc’, lúc trước còn thân thiết là thế...”

Mạc Phỉ bĩu môi, xoay mặt nhìn hắn: “Ta và người rất quen sao? Cũng chỉ tối nay mới nói mấy câu mà thôi. Người lúc trước lại tự xưng là ‘phu quân’, không phải bị tràn dịch não là gì.”

Tiêu Duyệt nín thở: “Ta lúc trước suýt nữa lâm tin người, không ngờ cho tới bây giờ người vẫn giả bộ ngu.”

“Ta giả bộ ngu cái gì. Không nói trước, người còn tưởng là thật thích ta?” Mạc Phỉ bật cười, “Người hiểu được ta bao nhiêu? Tại sao nhanh như vậy liền bàn chuyện cưới gả? Bởi vì giống như trong truyện cổ tích, vừa thấy đã yêu?”

Tiêu Duyệt bị hỏi liên hồi như hỏi cung, không nói được câu nào. Trên thực tế Mạc Phi nói rất đúng, hắn chỉ dựa vào một hai động tác kết luận, Mạc Phi chính là do con chó kia biến thành. Thậm chí hắn kỳ vọng. Nhưng tại sao hắn kỳ vọng như thế, hắn cũng không rõ ràng lắm. Đối tốt với con chó kia như vậy, cần thận suy nghĩ một phen, tựa hồ hoàn toàn bởi vì phó thác của thần tiên trong mộng. Cũng chỉ là bởi vì vậy phải không?

“Cũng không nói ra được. Người căn bản là cố tình gây sự, tình cảm vô duyên vô cớ như vậy, đơn giản là không giải thích được.” Mạc Phi không có lương tâm nói từng câu từng câu một, hoàn toàn kích thích hắn.

Trầm mặc, tựa như lâm vào vực sâu vô tận, không thể tự thoát ra được.

“Có lẽ vậy.” Tiêu Duyệt đột nhiên hiểu được, chuyện tình cảm quả thật không cưỡng cầu được, nhưng hắn không muốn lại đem số mạng giao vào tay người khác, cho dù là thân mẫu kính yêu cũng không thể.

“Sao lại không thử một chút?” Hắn bỗng nhiên cười nhạt, dường như muốn cảnh vật làm nền ình, ngay cả gió cũng vì nụ cười của hắn mà lặng yên.

Lúc ấy trăng sáng treo cao, ánh sáng trong trẻo vương đầy mặt đất. Hắn mặc hắc y, cả người như hòa tan vào bên trong ánh trăng, phối hợp với bóng đêm mỹ lệ, tản ra một loại khí tức độc đáo.

Duy còn dư lại an tĩnh.

Thần chí Mạc Phi có một khắc hoảng hốt, bởi vì tươi cười trong nháy mắt kia, tựa như trở lại ngày đó lần đầu gặp nhau, hắn lẳng lặng đứng dưới ánh trăng, tựa như viên trân châu đen mê hoặc lòng người. Cứ như vậy, từ từ muốn cắn nuốt nàng, hòa tan nàng...

“A, vậy xin người cứ tự nhiên, dù sao ta nói cái gì cũng không ngăn được người, vậy cũng chỉ có thể bằng hành động không cho người bất cứ cơ hội nào.” Nàng không khỏi khấn thưng, bước chân có chút vội vã hướng đến một nơi không biết tên.

“Đi đâu, trong bụng trống rỗng còn muốn đi nhà xí?” Tiêu Duyệt thỉnh thoảng độc miệng, cố ý muốn trêu chọc cô nương mạnh miệng này.

Mạc Phi nghe vậy liền đổi hướng, đi theo hướng khác, không thèm để ý, đầu liền một cái đụng vào cột gỗ. Tiêu Duyệt vội vàng đi đến giúp nàng xoa vết thương, còn nắm thật chặt bàn tay nhỏ bé của nàng, vừa cười vừa xoay người nàng sang đúng hướng: “Quý liệu linh, thì ra người thật đúng là muốn tìm từng gian từng gian một, như vậy nếu người không đi đến trời sáng thì cũng chết đói giữa đường.”

“Ta mới không chết một cách không có tiền đồ như vậy.” Mạc Phi miễn cưỡng mở mồm.

“Đúng rồi đúng rồi, ta cũng sẽ không để người dễ dàng chết như vậy.” Tiêu Duyệt ở bên cạnh cười đến ôn hòa, chuẩn bị một hồi lâu mới cực kỳ nghiêm túc nói, “Vừa rồi, cảm ơn người.”

“Đây tất cả cũng là bồi thường.” Gò má Mạc Phi liền ửng hồng.

Nhưng Tiêu Duyệt dường như là hiểu cái gì, lần nữa nắm chặt bàn tay nàng, cười đến càng thêm tự tin: “Luôn luôn xuất phát từ tận đáy lòng.”

Mặc dù đột nhiên trở về thân thể mình, cũng không biết lúc nào thì lại trở lại thân chó, Mạc Phi lại tuyệt không lo lắng, sau khi trở về phòng liền lăn rangủ.

Trong thời gian này, Tiêu Duyệt lại nhìn nàng suốt đêm. Thứ nhất, quả thật là không ngủ được, thứ hai, hắn đem giường ngủ cấp cho Mạc Phi. Nếu nói thói quen luôn có thật là xấu, tật xấu quen giường thật sự là kém đến cực điểm.

Khi ánh nắng đầu tiên chiếu vào trong phòng, từ từ chiếu lên mặt, Mạc Phi bị chói mắt liền tỉnh dậy. Việc đầu tiên chính là đứng dậy xem xét thân thể mình. Không nghĩ tới không ở trong thân chó.

Nàng mừng rỡ đang muốn xuống giường, đột nhiên thấy Tiêu Duyệt đang gục ở mép giường, bốn phía trong nhà là mùi cháo.

Mạc Phi tuy ngày thường quen tùy tiện nhưng cũng hiểu khi người khác đang ngủ quấy rầy là không tốt, liền bắt đầu ngồi nghịch chân bông.

Mặt trời vẫn tiếp tục lên cao, mấy con chim nhỏ đã bắt đầu riu ra riu rít ồn ào không nghỉ. Xem chừng bên trong sơn trang đã có không ít người tỉnh dậy, ngoài phòng thỉnh thoảng có tiếng bước chân qua.

Mạc Phi đã sớm chơi chán chán bông, nhìn đi nhìn lại mấy mươi lần bài biện bên trong phòng, cảm thấy trừ đơn giản cũng chỉ còn dư lại đơn giản, bây giờ không còn cái gì để nhìn nữa. Chán đến chết rồi, không thể làm gì khác hơn là bắt đầu nhìn chăm chăm Tiêu Duyệt đang ngủ ở gần đó. Giống như lúc ban đầu, hẳn không có chút cương nghị nào của nam nhân, da trắng nõn tựa như nữ tử vùng sông nước Giang Nam, dưới mắt trái nốt ruồi đen vẫn hết sức rõ ràng, giống như hạt vừng tinh xảo khảm trên bạch ngọc.

Tất cả vết thương ngày hôm qua cũng không còn một chút nào, quả thực câu thần chú của tên thần tiên biến thái kia phát sinh công hiệu. Lại từ biểu hiện của Tiêu Duyệt, không khỏi nói rõ ràng hẳn và thần tiên biến thái ban đầu đã biết nhau.

Mạc Phi cảm thấy chuyện này cần thiết phải xác nhận, còn bao gồm cả chuyện trở lại thân người, không có trở lại thân chó.

Đại khái đang nghĩ tới những chuyện muốn hỏi, cánh cửa đột nhiên bị đẩy ra. Mạc Phi bị chút hù dọa nho nhỏ, còn chưa kịp giương mắt lên xem là ai, thanh âm của người kia đã vang lên trước: “Ồ, ta quấy rầy đến các người?”

Có thể mở đầu bằng chữ “Ồ” này, mà tựa hồ muốn cho tất cả mọi người nghe thấy lời nói siêu cấp vô sỉ này, cõi đời này chỉ gặp một người.

Mạc Phi cùng Trương nói xằng đôi mắt to trừng đôi mắt ti hí, tự giác tuốt khỏi miệng một tiếng “Hi”, vội vàng giả vờ chưa tỉnh ngủ, ngã đầu xuống đầu tiếp tục giả ngủ.

“Lão Trương ta tuy bị gọi là Trương nói xằng, nhưng mặt mày đáng đáp cũng không phải quý a.” Trương nói xằng tiếp tục thốt ra thanh âm độc đáo của hắn, thuận tay còn kéo cái ghế, rất tùy ý ngồi xuống bên cạnh bàn.

Thanh âm này vừa vắn đánh thức Tiêu Duyệt, hắn cố gắng chậm rãi, miễn cưỡng khởi động thân thể, cũng không thèm quay đầu lại, liền đoán ra là ai tới.

“Tin tức tốt, hay là tin tức xấu.” Tiêu Duyệt không suy nghĩ hỏi.

“Ồ, đại mỹ nhân Duyệt Nhi cũng quá vô tình, sáng sớm liền cùng lão Trương ta nói chuyện buôn bán. Ta vô sự thì không thể tới xem một chút sao?”

Tiêu Duyệt bị câu “đại mỹ nhân Duyệt Nhi” làm kích động, có chút tức giận nói: “Người là dựa vào miệng ăn cơm, tới đây dùng mắt nhìn ta sẽ không kiếm được bạc.”

“Hảo hảo hảo, chúng ta không nói chuyện này. Ta quấy nhiễu đến chuyện tốt của nhị vị, tất nhiên ta không đúng.”

Tiêu Duyệt quay đầu lại, cau mày hạ lệnh đuổi khách: “Người nếu thật vô sự, vậy thì mời về.”

Trương nói xằng giả vờ tiếc hận thở dài nói: “Nhìn một chút, lúc này mới cùng nữ nhân tiêu dao một đêm, liền quên lão hữu (bạn già) nhiều năm.”

Tiêu Duyệt vốn đã ngủ không ngon, hôm nay lại nghe những lời nhảm chán của hắn, càng thêm bực dọc: “Bằng hữu của Tiêu Duyệt ta mặc dù không nhiều lắm, nhưng cũng không tới mức ảnh hưởng đến thanh danh của ta.”

Trương nói xằng thấy hắn thật nghiêm túc, sao có thể vô sỉ nữa, cũng không dám viết loạn văn chương, liền chuẩn bị chuyển sang chủ đề khác, trùng hợp lúc này nhìn thấy bát cháo đã nguội trên bàn: “Cháo này...”

“Vương Bá sáng sớm đưa tới.” Tiêu Duyệt thuận miệng nói.

“Hắn đến thật là sớm.” Câu nói của Trương nói xằng mang hàm ý khác, không tự chủ đem hắn trở lại bộ dạng tên vô sỉ ban đầu, “Lúc trước Hồng Tú nói với ta, trong phòng bếp rất hỗn loạn. Cái thớt gỗ bị hỏng, cây củ cải rơi vãi đầy đất, một con cá sống sờ sờ bị làm thịt. Hơn nữa gạo cũng vơi đi không ít.”

Voi đi không ít? Hắc chỉ lấy một chút xiu len len nấu cháo, căn bản không có khả năng voi nhiều như vậy. Tiêu Duyệt miễn cưỡng chịu đựng đem lời này nuốt vào trong bụng.

“Đúng rồi, thật ra thì ta quả thật có tin tức phải nói cho người.”

“Bao nhiêu.”

“Nhìn xem nhìn xem, người lại cùng lão Trương ta nói chuyện tiền bạc sao.”

“VẬY người nói.”

Trương nói xằng cổ ý háng giọng, mặt mày hớn hở nói: “Chuyện này đều đã nhanh chóng truyền khắp cả sơn trang, là Lý Tiểu Tam nhìn thấy. Nghe nói hắc đêm qua đi ra ngoài, trên đường nhìn thấy một bóng đen thui lù trên cây. Sau đó hắc liền đến gần một chút, kết quả bị hù dọa giật mình. Người đoán hắc nhìn thấy cái gì?”

Tiêu Duyệt lắc đầu, vẫn đang ngẫm suy nghĩ, không lẽ là thấy Hồng Tú?

Trương nói xằng cổ ý há miệng thật to một hồi rồi mới nói tiếp: “Hắc mới đến gần, vừa gặp cái vật đen thui lù kia quay đầu lại, hắc liền thấy rõ ràng là bộ dáng một thiên cẩu.”

Lời nói của con người quả nhiên đáng sợ, Tiêu Duyệt đại khái hiểu cái gì, buồn cười: “Hắc chưa từng thấy qua thiên cẩu thật, nào biết đó chính là bộ dáng của thiên cẩu?”

Trương nói xằng nói: “VẬY thì người phải hỏi hắc.”

“Ta chỉ tin nếu ta đã gặp qua.”

Trương nói xằng lại nói: “Mắt thấy mới là thật, tai nghe là giả, điều này cũng đúng. Nhưng người cũng chỉ có một đôi mắt, thế gian muôn màu, có thể thấy bao nhiêu?”

“Những điều ta tin, cho dù không thấy, cũng có thể tin. Bất quá, người khi nào cũng câu nệ những chuyện nhỏ nhặt này như thế?” Tiêu Duyệt cảm thấy hắc có cái gì không đúng.

Trương nói xằng không nói thêm gì nữa, ngồi thêm một lát, rốt cục có chút mệt mỏi không được, phải nhắm mắt đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Đến trước cửa thì hắc không thể nào nhịn được nữa, dừng lại, xoay mặt nói với Tiêu Duyệt: “Hồng Tú đáp ứng hôn sự của ta.”

“VẬY chúc mừng.”

Trương nói xằng lắc đầu: “Nếu như nàng thật sự đáp ứng thì tốt. Mắt nhìn thấy, tai nghe thấy, cũng đều không thiết thực.”

“Thế này thật không giống tác phong của người.” Tiêu Duyệt cười nói.

“Đúng là dựa vào miệng ăn cơm, nhưng cũng không thể dùng miệng này hù dọa Tiêu Duyệt người chạy mất.” Trương nói xằng trước khi đi ý vị thâm trường nhìn Mạc Phi đang ngủ trên giường, cũng cười, “Ồ điểm này, người không phải giống ta sao?”

10. Chương 10 : Trong Cười Có Ẩn Giấu Dao

Mạc Phi nàng sao có thể từ giả vờ ngủ đến vô duyên vô cớ chân chính ngủ như thế này, thì ra là tên thần tiên biến thái kia giả trò quỷ.

“Chu Bất Như (Không bằng Chu, ý chị là anh không bằng Chu Công), người tới thật vừa lúc.” Đại khái ngẩng nhìn nam nhân trước mặt, nàng bình thản chào hỏi.

“Tiểu Mạt Ly, Chu Bất Như là ai?” Mạc Đạo Hồn vừa nói vừa muốn nhích gần đến người nàng, đáng tiếc chiều này hắc sớm đã dùng nát, Mạc Phi thân thể chợt né, liền dễ dàng tránh thoát.

“Người đó.” Nàng tiếp tục nhàn nhạt nói.

“Nhưng ba ba cũng không gọi Chu Bất Như.” Mạc Đạo Hồn cũng không buông tha cho, tiếp tục bổ nhào tới.

“Vậy người tên gì?” Mạc Phi cũng không chịu thua, lần nữa tránh thoát, đột nhiên cảm giác được hoàn hảo là gặp mặt ở trong mộng, nếu không ở trong thực tế, không có cơm ăn còn phải không ngừng “rèn luyện”, không bị hành hạ chết mới là lạ.

“Tiểu Mạt Ly cuối cùng biết hỏi tên họ của ba ba.” Mạc Đạo Hồn ngây ngô dừng lại, kích động đến mức trong đôi mắt đều có thủy quang lóe lên, “Ngàn vạn phần hờ hững a, ba ba gọi Mạc, Đạo, Hồn.”

Mạc Phi lười biếng đánh ngáp: “Mạc Đạo Hồn đúng không, ta nhớ được.”

Mạc Đạo Hồn cũng không nghe ra có chỗ không đúng, chỉ kỳ quái hỏi nàng chuyện “Chu Bất Như” là như thế nào.

Vừa đúng Mạc Phi nhàm chán, liền “hảo tâm” giải thích cho hắn: “Người không đẹp trai bằng Chu Công, vậy khẳng định kêu Chu Bất Như.”

“Tiểu Mạt Ly đã gặp qua Chu Công?”

“Không có.” Mạc Phi nói thẳng, “Có đẹp trai hay không tùy theo nhận định mỗi người. Nói không chừng người khác cho rằng là tuyệt thế mỹ nam, trong mắt của ta liền thành kẻ đại ngu ngốc.”

Mạc Đạo Hồn đột nhiên gật đầu: “Ba ba luôn luôn cảm thấy Tiểu Mạt Ly là xinh đẹp nhất.”

“Nói dối cũng không biết ngượng mồm, người cũng thật là tuyệt.”

Mạc Đạo Hồn chớp mắt mấy cái, quả nhiên lóe lên ánh mắt làm ‘đông lạnh’ người: “Tiểu Mạt Ly là hải tử ba ba hiểu rõ nhất, thương yêu nhất, đều nói ‘tình nhân trong mắt đều là Tây Thi’, Tiểu Mạt Ly trong mắt ba ba đương nhiên là xinh đẹp nhất, không ai có thể địch được.”

“Người dường như dùng sai từ rồi.” Mạc Phi có chút không chịu nổi hắn dính vào người mình, như thế nào nam nhân bên cạnh không phải tên biến thái Tiêu Duyệt thì lại là tên thần tiên siêu biến thái này?

Nàng không khỏi nói: “Người nói xem thần tiên như người tại sao một chút khách khí uy nghiêm cũng không có, đã già lại còn giả bộ nai tơ.”

Mạc Đạo Hồn vẫn cười ngu: “Bởi vì ba ba muốn đem tình thương hoàn mỹ nhất của cha toàn bộ đều cho Tiểu Mạt Ly, dĩ nhiên không thể quá hung, quá ác, quá cay.”

Đột nhiên hắn lại chau mày ủ rũ: “Chẳng lẽ Tiểu Mạt Ly không cảm nhận được nỗ lực thể hiện tình yêu của ba ba sao?”

Mạc Phi bình tĩnh nhìn hắn, nhìn hắn, nhìn hắn, sau đó nở nụ cười tươi như hoa: “Cảm nhận được. Dù là lên núi đao, xuống biển lửa hay vào địa ngục cũng muốn đem theo tình yêu của người.”

“Tiểu Mạt Ly –” Mạc Đạo Hồn tự động không để ý đến những lời này, lại bắt đầu mò mẫm dính lại gần Mạc Phi. Bất quá lần này thân thủ nhanh đến kinh người, một cái liền dán đầu mình lên mặt Mạc Phi, không ngừng cọ cọ lung tung: “Ta nghe thấy Tiểu Mạt Ly thân yêu gọi, cho nên mới tới.”

Mạc Phi cả người cứng đờ, động cũng không động, dứt khoát ‘vò đã mẻ lại sút’ không hề né tránh nữa: “Người cũng đã nói như thế, vậy ta muốn hỏi chuyện gì người cũng phải biết.”

Mạc Đạo Hồn dừng lại động tác cọ cọ lung tung, gật đầu thừa nhận: “Ba ba đúng là đã nói qua với Tiểu Nguyệt Quý trước khi người tới đây.” (Nguyệt Quý: hoa hồng)

Tiêu Duyệt = Tiểu Nguyệt Quý... Mạc Phi một mặt hắc tuyến: “Cụ thể nói cái gì?”

“Ba ba bảo hắn đem con chó coi như người, còn phải là một nữ nhân.” Mạc Đạo Hồn cười, vào giờ phút này càng trở nên giống bộ dạng vô tâm vô phách của Trươngnoxăng.

Thật ra thì Mạc Phi là người, còn là một nữ nhân, điểm này quả thật không sai, bất quá bảo một người cổ đại tiếp nhận cái chuyện chó là nữ nhân thì thật sự quá dị. Càng quá dị hơn chính là, Tiêu Duyệt cứ nhiên liền tiếp nhận, còn tiếp nhận nhanh đến kinh người.

“Tiểu Nguyệt Quý cũng là bé ngoan. Mặc dù ngày đó lần đầu gặp người hấn cố tình biểu hiện kém cỏi, chính là vì để xem biểu hiện của người như thế nào.” Về mặt Mạc Đạo Hồn bây giờ thực phong phú, nói xong khuôn mặt từ tươi cười trong nháy mắt chuyển hóa thành vẻ mặt đau khổ, “Ai kêu ta đây thần tiên một chút ư cũng không có. Mặc dù hấn tin, nhưng cũng không phải tin hoàn toàn. Tiểu Nguyệt Quý lựa chọn thử dò xét sau đó mới quyết định.”

Hồi tưởng tình cảnh hai ngày trước, Mạc Phi vẫn cảm thấy quá khủng bố: “Ta còn tưởng rằng ngày đó hấn giả bộ, thì ra là vậy. Bất quá hấn nhìn thấu ta không tầm thường? Sẽ không phải do may mắn chứ?”

Mạc Đạo Hồn lại giãn mặt ra cười nói: “Không thể khinh thường uy lực của ba banha.”

“Kẻ vừa mới nói mình không có uy tín chẳng lẽ là quỷ?”

“Là Chu Bất Như.” Mạc Đạo Hồn thần nhiên nói.

“Người còn dám sử dụng lời của ta.” Mạc Phi khé miệng co quắp, tiện tay há hển ra, lui về phía sau cho đến khi giữ vững khoảng cách nhất định, “Ba câu thần chú kia cũng là người dạy hấn.”

“n” Mạc Đạo Hồn vui vẻ mãnh liệt gật đầu, “Ba ba bảo hấn nhất định phải vận dụng vào thời điểm đang tắm cùng người, nếu không sẽ không có tác dụng. Người xem ba ba thật tốt, biết Tiểu Mạt Ly phá hủy dung nhan của một trong những phu quân, liền chủ động...”

Mạc Phi lạnh lùng nhìn hấn, đầu lông mày khẽ nhúc nhích, đột nhiên cắt ngang: “Một trong những phu quân... Người còn muốn chơi hai, ba, bốn... n người sao?”

Mạc Đạo Hồn giơ lên hai ngón tay cái, hết sức vui vẻ: “Chuyện giờ mới bắt đầu thôi. Nói thế nào, ba ba cũng là nam nhân, luôn luôn thích trò vui.”

“Giở trò quỷ, người muốn NP sao?”

Mạc Đạo Hồn vô tội nhìn nàng: “Tiểu Mạt Ly không vui sao, vậy thì diệt toàn bộ là được.”

“Người thích trò vui như vậy, sao không tự mình làm nhân vật chính, trải qua một tình yêu bị ngăn cấm thoát nhìn rất thích hợp với người. Ít nhất người cũng giống nữ nhân hơn so với ta.” Mạc Phi ăn ngay nói thật.

Mạc Đạo Hồn liền vội vàng lắc đầu: “Tiểu Mạt Ly không thiếu mẹ, nhưng là thiếu ba ba.”

“Ta mặc kệ người có thân phận gì, có thể nói chuyện bình thường chút được không?”

“Bình thường, như thế nào mới coi là bình thường?”

Không đợi Mạc Phi mở miệng chỉ rõ, Mạc Đạo Hồn trong nháy mắt đã phiêu tới bên cạnh nàng, tay trái vung nhẹ một cái, nhẹ nhàng cầm một lọn tóc dài của nàng, dùng chóp mũi hôn lên: “Là như thế này sao?”

Mạc Phi một trận vừa buồn nôn vừa rét run, ra quyền đánh vào đầu hấn: “Nhưng người vậy lại càng không bình thường.”

“Người không thích ta như vậy?” Mạc Đạo Hồn vẫn không nhúc nhích cho nàng đánh, không chớp mắt hỏi nàng.

Mạc Phi nhíu mày: “Còn không bình thường hơn hồi nãy, dĩ nhiên không thích.”

Mạc Đạo Hồn cũng nhanh giương lên tươi cười: “Vậy thì đúng rồi, ba ba vẫn chỉ làm ba ba là tốt rồi.”

“Người thích làm sao liền thế đi.” Mạc Phi lười phải so đo nữa, tiếp tục hỏi vấn đề thứ hai, “Chuyện ta trở lại thân thể mình là như thế nào?”

Mạc Đạo Hồn suy nghĩ một chút, ngượng ngùng gãi gãi đầu: “Cái này, pháp thuật của ba ba không ổn định lắm, hơn nữa Tiểu Mạt Ly cũng phải biết, có đôi khi ý chí của con người có sức mạnh ghê gớm.”

“Cái gì mà ta phải biết, ta rõ ràng không biết.” Mạc Phi không phải là cố ý cãi lại hấn, chẳng qua là thói quen nhanh nhẩu của nàng, “Người không đủ tư cách như người cũng có thể làm thần tiên.”

“Tiểu Mạt Ly, người ngàn vạn không nên ghét bỏ ba ba!” Mạc Đạo Hồn lắc đầu nguây nguẩy, động tác khoa trương đến nỗi chỉ thiếu nước ôm lấy nàng khóc lóc.

“Nói như vậy, ta vĩnh viễn phải là người thân của người?” Mạc Phi tiếp tục lựa chọn không nhìn hắn.

Không nghĩ tới Mạc Đạo Hồn lại hết sức kiên định lắc đầu: “Tiểu Mạt Ly trong lòng còn không yêu thì không thể trở về.”

“Vậy ta đoán chừng ta vĩnh viễn cũng không trở về được.”

“Xem ra Tiểu Mạt Ly hiểu sai lời nói tìm kiếm chân ái của ba ba. ‘Chân ái’ ở đây không đơn thuần là chỉ tình yêu nam nữ, còn bao gồm thân ái, hữu ái cùng nhân ái. Cho nên...” Hai tay Mạc Đạo Hồn hướng ra phía trước ôm Mạc Phi vào trong ngực, “Tiểu Mạt Ly cũng mau cùng ba ba vui vẻ hưởng thụ đoạn tình yêu chacon này đi.”

“Người quả nhiên là biến thái.” Mạc Phi trên trán xuất hiện gân xanh.

“Chẳng lẽ Tiểu Mạt Ly tức giận?” Mạc Đạo Hồn ngồi xổm xuống, ngửa mặt tội nghiệp nhìn nàng, thật sự làm cho Mạc Phi có ảo giác hắn chính là lão tổ của Tiểu Bùn.

“Thế này đi, ba ba tặng lễ vật cho Tiểu Mạt Ly.” Nói được là làm được, hắn vội đứng dậy, vung hai tay áo, cả ống tay áo lập tức trở nên to không ít, đồng thời có rất nhiều sách rơi ra ngoài.

Mạc Phi định thần nhìn lại, mồ hôi tuôn như thác nước, cái gì mà biến thái là như thế nào dưỡng thành, chân lý phúc hắc, người không phong lưu uống phí già nua, đại tiểu lão bà làm ấm giường cho ta, thiên đường nồng thắm ...

“Khó trách người vừa háo sắc vừa biến thái, thì ra bình thường toàn xem những sách này.” Nàng không nhịn được nói.

Mạc Đạo Hồn vội vàng ngồi xổm xuống thu dọn đồng sách, đồng thời khuôn mặt sầu khổ còn ngược lên nhìn nàng, cam đoan: “Ba ba về sau sẽ chỉ mang theo chân dung của Tiểu Mạt Ly.”

Mạc Phi thở dài: “Nhìn xem nhìn xem, dù sao người cũng là nam nhân, ta chỉ nói vậy thôi, cũng sẽ không cười người. Bất quá người thật đúng là cùng thần tiên vô cầu vô dục trong truyền thuyết không giống một chút nào.”

“Quả nhiên vẫn là Tiểu Mạt Ly tốt nhất.” Mạc Đạo Hồn không hề ủ ẻ nữa, thật vui vẻ đem toàn bộ sách cất đi, sau đó lấy ra một quyển khác, “Bây giờ thì không nhầm nữa.”

Mạc Phi nhận lấy quyển sách, cẩn thận nhìn.

“Hồn phách là như thế nào luyện thành?”

Mạc Đạo Hồn cường lực gật đầu.

“Người còn chơi Tây Phương ma pháp a.” Mạc Phi vừa nói vừa mở sách, vốn đang mong đợi sẽ có cái gì đó ngạc nhiên, nhưng nhìn dòng chữ nhỏ ở trang thứ nhất, sắc mặt của nàng dần dần, dần dần trở nên khó coi.

“Như thế nào như thế nào? Là ba ba tự mình viết đó, rất lợi hại sao?”

Mạc Phi hướng hắn cười cười, thoát nhìn dĩ nhiên là loại ánh mắt vô cùng sùng bái, ngưng lại dùng sức phi thẳng quyển sách đến trước mặt hắn, thiếu chút nữa phi trúng đầu hắn.

“Muốn luyện công phu này, trước tiên cần phải tự cung.” Mạc Đạo Hồn từng chữ từng chữ một đọc lên.

“A, nhầm rồi nhầm rồi. Ta không cần đem bìa sách ghép nhầm với Quỷ Hoa Bảo Điển.” Hắn ngưng ngừng gãi gãi đầu, nụ cười cũng thực thật thà.

“Như vậy nguyên bản đâu?” Cũng may Mạc Phi không dễ dàng tức giận, rất nhanh liền khôi phục thái độ bình thường.

Nhưng không biết vì sao, Mạc Đạo Hồn lại bắt đầu sợ, nói chuyện cũng ấp a ập úng: “Nguyên bản có thể là ở trong bìa sách Quỷ Hoa Bảo Điển, bất quá... Ta dường như không có mang đến.”

“Sách này nói về cái gì.” Mạc Phi có chút nhàm chán, tay bắt đầu lật xem quyển sách kia, phát hiện sau mấy chữ tương đối bắt mắt ở trang thứ nhất, những trang sau đều là giấy trắng.

Mạc Đạo Hồn nhìn nàng, thanh âm càng thấp hơn: “Ghi lại điều kiện, động tác, yêu cầu... hoán đổi linh hồn.”

“Vậy người khâu thuật không phải là được sao?”

“Đầu óc ba ba không tốt lắm, khâu thuật tương đối phiền toái, ba ba không nhớ rõ ràng lắm.”

“Là hồ đồ thật hay giả vờ hồ đồ?” Mạc Phi đối với lần này bày tỏ hoài nghi nghiêm trọng, không thể không uy hiếp hắn, “Vậy lúc nào người có thể mang đến?”

“Sẽ, sẽ sớm thôi.”

“Người làm sao phải lấp bắp như vậy, ta cũng không phải là con hổ ăn thịt người.”

Mạc Đạo Hồn không mở miệng, ánh mắt tựa như hải tử làm sai bị phát hiện, liếc tới liếc lui, né tránh không chừng.

Mạc Phi không phải người ngu, hơn nữa thấy hắn biểu hiện rõ ràng như vậy, rất dễ dàng liền phát hiện trong đó có quỷ, cố ý chuyển thân, quả thật nhìn thấy một quyển sách vừa rồi hắn bỏ sót. Nàng nhặt lên đại khái nhìn qua, bìa sách được thiết kế theo phong cách thanh nhã, tên sách chính là bí mật của ta cùng XX không thể không nói .

“Một quyển sách mà thôi, sợ như vậy làm cái gì, không lẽ bên trong viết về ta?” Mạc Phi thuận miệng hỏi.

Mạc Đạo Hồn ấp úng: “Nếu như đúng như vậy, Tiểu Mạt Ly có ghét bỏ ba ba hay không?”

“Ghét bỏ cái gì chứ, trong sách dù người có viết ta chết, cũng không xảy ra trong thực tế.” Mạc Phi nói xong cũng đem sách trả lại cho hắn, thái độ quá mức hiền hoà khiến Mạc Đạo Hồn cũng giật mình: “Tiểu Mạt Ly không muốn xem ba baviết những gì?”

Mạc Phi lại liếc nhìn quyển sách trong tay hắn, vẫn là không cảm thấy hứng thú, liền trực tiếp lắc đầu.

“Thật ra thì, thật ra thì,” Thanh âm của Mạc Đạo Hồn càng nói càng nhỏ, “Ba baviết về cảnh H của Tiểu Mạt Ly và Tiểu Nguyệt Quý, hơn nữa còn là phát sinh sau khi Tiểu Mạt Ly tỉnh lại...”

“Hắc?” Nhìn nụ cười cực kỳ quỷ dị kia, Mạc Phi có dự cảm không ổn, còn chưa kịp hỏi, liền bị một trận đau nhói làm tỉnh giấc.

11. Chương 11 : Ngọa Hổ Tàng Long

Mạc Phi vừa mở mắt ra, liền phát hiện Tiêu Duyệt đang “hành hung” mình. Bàn tay hắn hết lần này đến lần khác nhéo nhéo khuôn mặt nàng.

“Ta tỉnh rồi, người có thể bỏ tay ra.” Nàng đầu lông mày vì đau mà nhíu lại, thanh âm cũng trầm hơn chút ít.

Tiêu Duyệt vừa buông lỏng tay, vừa lộ ra vẻ mặt thoải mái như thành công trải qua cuộc chiến đấu lâu dài với chứng táo bón: “Nếu tỉnh liền ăn cháo đi.”

Hắn nói xong cũng rất lỗ mãng ôm Mạc Phi vào trong ngực, để cho nàng ngồi trên đùi mình, múc một thìa cháo thổi cho nguội một chút chuẩn bị đưa vào trong miệng nàng.

“Ta cũng không phải là ốm sắp chết, người có cần thiết lao sư động chúng như vậy không?” (lao sư động chúng: chỉ việc sử dụng nhân lực, sức lực lớn)

“Người không thích ta như vậy?” Tiêu Duyệt ngừng tay, nhíu chặt chân mày hỏi.

“Dĩ nhiên.” Mạc Phi bị nhìn chằm chằm có chút sợ hãi, trên người rất tự giác nổi lên một tầng da gà, nàng bây giờ không chịu nổi loại ánh mắt ‘nhu tình như nước’ của nam nhân này.

Vì vậy một giây kế tiếp dứt khoát thực hiện chính sách “nói ít làm nhiều”, ratay muốn đoạt lấy bát cháo, đáng tiếc tư thế này khiến nàng không thể dùng hết sức lực, hiển nhiên bị Tiêu Duyệt chiếm thế thượng phong — hẳn giường một tay lên né được, nhân tiện còn kèm theo một câu “Ta dứt cho ngươi ăn”.

“Đầu óc ngươi bị cơn trùng gặm?” Thật ra thì hành động này của Tiêu Duyệt cũng không có gì kỳ quái, chẳng qua là Mạc Phi nhìn khuôn mặt đỏ bừng của hắn lúc này, sẽ liên hệ với câu nói cuối cùng của Mạc Đạo Hồn, có chút sinh nghi thôi.

“Lấy miệng đối miệng, ngươi không thích ta như vậy?” Hắn giống như hoàn toàn không nghe thấy lời nàng, thốt ra những lời này liền ngửa đầu uống vào một ngụm cháo lớn, trực tiếp áp xuống.

“Làm cái gì vậy?” Mạc Phi trừng hắn một cái, lần đầu cảm thấy hắn như một con quái vật khổng lồ. Muốn trước khi hắn mãnh liệt tấn công liền chết già giữa, đáng tiếc thân thể nàng ba ngày chưa ăn cơm, bây giờ suy yếu đến mức không chịu nổi chút ‘mưa gió’ này.

Mạc Phi yếu ớt đánh một quyền vào đầu hắn, liều mạng dùng sức cũng chưa bằng nửa điểm lực của Tiêu Duyệt.

Mặc dù đối với một nữ nhân hiện đại mà nói, bị hôn cũng có thể không tính là cái gì, ít nhất không đến mức âm ỉ muốn sống muốn chết, quỳ gối xin đối phương nhất định phải chịu trách nhiệm, dùng kiểu lớn tám người khiêng rước về nhà. Nhưng Mạc Phi chính là ghét hôn nhân, ghét chạm phải tình cảm, cho nên trong đáy lòng khinh bỉ việc có bất kỳ tiếp xúc thân mật như keo 502 với nam nhân.

Không cam lòng trời dậy, cũng không biết khí lực ở đâu ra, nàng chỉ cảm thấy tiểu vũ trụ hoàn toàn bùng nổ, ra quyền rất nặng đánh vào hạ thân của Tiêu Duyệt. Có thể là bởi vì quá đau, cũng có thể là bởi vì quá đột ngột, Tiêu Duyệt chỉ kịp kêu lên một tiếng đau đớn, khuôn mặt còn đỏ hơn đèn lồng trần Hồng Lung, cháo loãng trong miệng toàn bộ phun thẳng vào mặt và cổ Mạc Phi.

Ngồi ở bên giường sắc thật lâu, hắn mới cảm giác mình còn sống trên cõi đời này.

“Ngươi đã tỉnh?” Hai người đôi mắt to trừng đôi mắt ti hí, đồng thanh hỏi.

“Đúng vậy a, ta tỉnh.” Mạc Phi trước hết thu hồi tầm mắt, dùng tay áo tận lực lau khô vết cháo trên mặt, “Vừa đúng có thể hảo hảo tắm.” Dường như trong lúc Tiểu Bùn ở trong thân thể mình luôn luôn ngủ, không có thời gian vệ sinh thân thể, cũng không rửa mặt. Nếu không tắm, đoán chừng có thể mở hiệu thuốc Tế Công. (Tế Công: nhân vật trong phim Tế Công truyền kỳ, thích uống rượu, không bao giờ tắm rửa, làm phép bằng cách sử dụng ghét của mình)

“Nước tắm..., làm sao chuẩn bị?” Nàng tự nhiên hỏi.

“Vì sao trên mặt ngươi có cháo?” Giống như là hậu tri hậu giác, Tiêu Duyệt lúc này mới chú ý tới. Có thể thấy được trong này có điểm cổ quái.

Mạc Phi cũng không muốn đem cả quá trình giải thích rõ ràng, bởi vì có thể càng giải thích càng loạn. Nàng dùng tay chỉ chỉ xuống bát cháo ở trên giường, vẻ mặt nuối tiếc: “Thời điểm chuẩn bị ăn, tay trơn, không cẩn thận làm đổ.”

Dĩ nhiên Tiêu Duyệt cũng nuối tiếc, dù sao trong lúc đợi nàng tỉnh, cháo này cũng hâm nóng đến ba lần, kết quả ngay cả một miếng cũng không được ăn.

Bất quá hắn thấy rất kỳ quái, vừa rồi cháo bị đổ như thế nào và lúc nào thì mình ngồi bên mép giường, một chút ấn tượng hắn cũng không có. Hắn xoa xoa huyệt thái dương, cảm giác rất mệt mỏi, bỗng thở dài nói: “Ta vừa rồi có một giấc mơ.”

Mạc Phi vừa nghe, tiểu thần kinh lại nhảy loạn, trực giác nói cho nàng biết, đây nhất định có liên quan đến tên thần tiên biến thái.

Quả nhiên không vượt ra dự đoán của nàng, ánh mắt Tiêu Duyệt nhìn nàng chợt biến đổi khác thường, dường như rất đáng thương?

Chỉ nghe hắn nói: “Là về ngươi.”

“Hmm?”

“Thân thể của ngươi.” Hắc chân chờ chốc lát.

Mạc Phi thử dò xét: “Thân thể vô cùng đáng thương?”

“Quả nhiên là quên rồi.” Tiêu Duyệt thương tiếc nhìn nàng, thở dài một tiếng.

“Tuổi còn trẻ, thở dài như lão già làm cái gì. Chi bằng nói thử xem, thân thể của ta bị thảm đáng thương có đến mức kiếm được chút nước mắt của người khác không.” Mạc Phi phóng đại chút ít. Dù sao khẳng định biến thái thần tiên vừa gặp trò quỷ, lời của hắc rất ảnh hưởng đến suy nghĩ của Tiêu Duyệt, mà suy nghĩ và hành động của Tiêu Duyệt tuyệt đối ảnh hưởng đến cuộc sống của nàng, cho nên cần thiết phải nghe, phải biết.

Tiêu Duyệt gật đầu, bắt đầu nói: “Ngươi nguyên là Thiên nữ, bởi vì tham dự tình yêu nhân thế, bị phong bế tất cả trí nhớ và pháp lực, cũng bị giáng xuống làm người phàm, lại còn trao đổi thân thể với con chó. Chẳng qua là vị tiên hữu ki của ngươi không đành lòng thấy ngươi như thế, lợi dụng chút pháp lực duy trì bộ dáng hình người cho ngươi, đáng tiếc năng lực không tốt, chưa tới mười hai canh giờ thì phải trở lại thân thể của chó.” Về mặt thể thảm kí, phảng phất như không phải đang nói chuyện của người bên cạnh, mà là bị thảm chính mình trải qua.

Mạc Phi cười lạnh: “Mạc Đạo Hồn ngươi giỏi lắm, đến tột cùng đùa bỡn đủ chưa?”

Tiêu Duyệt cảm thấy không hiểu nhìn nàng.

Mạc Phi không chỉ có khẩu khí thẳng thắn, ngay cả hành động cũng rất thẳng thắn, tiến lên liền đánh hắc một quyền. Mặc dù thời gian quen biết không lâu, nhưng nàng cũng rất hiểu, Tiêu Duyệt sẽ không dùng loại giọng nói và loại vẻ mặt này để nói về thân thể của người ta.

“Lúc này tỉnh chưa? Tiểu tức phụ.” Nàng tay nắm thành quyền, chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể biến Tiêu Duyệt thành gấu mèo. (Tiểu tức phụ: nàng đầu nhỏ)

“Ngươi nói cái gì?!” Ba chữ cuối cùng Mạc Phi kia nghiêm trọng kích thích Tiêu Duyệt. Hắc nhìn nàng, lúc này không những không có sợ hãi, ngược lại còn tức giận đến phát run, cảm giác da mặt đều căng lên.

“Nếu để ý như vậy, xem ra đã trở lại thật.” Mạc Phi nhảy xuống giường ngủ, nhìn sang bên phải, phát hiện một cái chậu gỗ đặt sau tấm bình phong đơn sơ, liền nói, “Nước tắm đi đâu lấy?”

“Đi... Đi...” Không ngờ ánh mắt Tiêu Duyệt đột nhiên trở nên đại ra, ghen hờn lâu mới nói ra câu, “Có một chút vấn đề, cần tìm người xách nước cho ngươi.”

Ở hiện đại, Mạc Phi bị coi là “sinh vật ngoài không gian vô cùng nguy hiểm”. Bởi vì nàng không cần suy nghĩ có thể thoát nên những câu rất khủng bố, rất buồn nôn. Có không ít bằng hữu chính là như vậy bị sức mạnh tinh thần ẩn giấu trong vẻ ngoài dường như điềm đạm nho nhã của nàng hành hạ tới ‘chết’.

Nhớ đã từng có một thanh niên thật tốt, thậm chí nàng hai năm lẻ tám tháng, thời gian sắp tốt nghiệp, rốt cục dùng hết sức lực và tinh thần chuẩn bị tốt tinh, áp ứng hỏi nàng tương lai có tính toán gì chuyện kết hôn. Nàng nhìn cũng không thèm nhìn hắc một cái, tiếp tục vui đầu viết tiểu thuyết, đơn giản trả lời: “Kết hôn làm cái gì, chờ ly hôn?”

Thật không ngờ, cuộc sống ở cổ đại này lại có thể gặp phải một đối thủ mạnh — Mạc Đạo Hồn.

“Đầu ta có chút đau.” Tiêu Duyệt không ngừng xoa xoa huyệt thái dương, hai hàng lông mày cũng mau chau lại, ngay cả hai người vừa nói với nhau những gì hắc cũng không nhớ rõ, xem ra tình hình là thật rất nghiêm trọng.

“Mắt cũng có chút đau.” Hắc dùng tay dụi mắt, cảm giác càng đau.

“Nếu ngươi muốn sau này không nhìn thấy gì nữa, có thể dụi nhiều hơn.” Mạc Phi không có chút ôn nhu nào nói.

Nhưng Tiêu Duyệt vẫn nghe ra ý quan tâm trong đó, cũng không tức giận: “Đi đâu mang nước người có thể nhớ được?”

“Ra cửa đi thẳng nhìn thấy lối rẽ đầu tiên rẽ phải, tiếp tục thấy lối thứ hai rẽ trái...”

Giống như tiếng đọc sách khiến cho người ta càng thêm buồn ngủ, Tiêu Duyệt vội vàng cắt ngang lời nàng, vẫn còn có chút lo lắng: “Người tin chắc người xách được nước?”

Mạc Phi gật đầu một cái.

Đột nhiên, nàng mới nhớ tới không chỉ trên người nàng bị dính cháo, ngay cả chăn đệm cũng bị dính vào chút ít. Nàng vội vàng ôm lấy Tiểu Bùn vẫn còn ở trên đất ngủ mê man, nhét vào trong ngực hắn: “Có thứ gì ôm, đoán chừng có thể ngủan ổn hơn.”

Đối với dấu vết nhỏ ở trên giường, thật ra Tiêu Duyệt cũng không cảm giác gì, lúc này chỉ lo đến mắt đang bị đau. Thật sự khó chịu, dứt khoát sờ sờ đồng lông mềm mại ấm áp đang ở trong ngực: “Đi đường cẩn thận.”

“Cũng không phải là đi xa nhà.” Mạc Phi nhẹ nhàng ấn hắn xuống giường, đắp kín chăn cho hắn rồi mới rón rén tự mình cầm thùng nước ra khỏi phòng.

Gian nhà này vốn có hai phòng, trong đó một phòng chính là phòng nàng và Tiêu Duyệt đang ở, một phòng khác cửa bị khóa, cũng không thấy có người ra vào, không biết đến tột cùng là người nào ở.

Nàng cười cười, sống giống như trong quỹ ốc vậy.

Mang theo thùng nước lấm bầm đi trên đường, gặp không ít người đã từng có thể là giang dương đại đạo hoặc sơn dã thổ phỉ, tuy có chút hung sát nhưng cũng rất nhã nhặn ân cần gật đầu chào hỏi. Nơi này không có bất kỳ sự phân biệt gì, mọi người đều bình đẳng như nhau, thỏa thích hưởng thụ cuộc sống... Tuy nói Mạc Phi cũng sẽ không nhàm chán đến đi tuyên dương cái tư tưởng bình đẳng này, nhưng tình hình quá mức hài hòa này chẳng biết tại sao làm nàng có chút không quen.

Nơi muốn lấy nước là phòng tắm, cũng là nơi chuyên cung cấp nước nóng bên trong sơn trang. Dĩ nhiên, muốn lấy nước điều kiện đầu tiên là phải trả tiền. Quản phòng lại là Vương Bá, vốn một đêm không thấy, hắn gây không ít, hai bệ tóc mai toàn bộ thành tóc trắng, cả người thoát nhìn phờ phạc mệt mỏi, hừ cũng không hừ một tiếng, chỉ giúp nàng lấy nước.

Bởi vì sáng sớm lúc Tiêu Duyệt nói chuyện với Trương nói xằng, Mạc Phi chỉ nghe được một nửa liền ngủ, cho nên cũng không biết đến tột cùng phát sinh cái gì, ngược lại cảm thán, không nghĩ tới thực sự có người có thể u sầu mà bạc đầu sau một đêm.

Không phải là khổn khổ vì tình chứ?

Nàng còn đang trong trầm tư, má trái liền bị người ta hung hăng nhéo một cái. Mạc Phi có chút ngạc nhiên nhìn Vương Bá, nửa ngày mặt mới không thay đổi hờn chữ ‘đau’.

“Biết đau là tốt rồi, biết đau là tốt rồi...” Vương Bá bắt đầu liên tục lặp lại câu này, ngay cả chữ ‘tiền’ cũng không nói một lần vội vàng đi ra khỏi phòng, để lại Mạc Phi đang ngăn người nhìn bóng lưng hắn.

Trời cao xanh biếc, hắn vĩnh viễn không thấy được.

Trên thực tế, cuộc sống là tốt đẹp chính là, đất đai phì nhiêu, đầy đủ ánh sáng, nguồn nước dồi dào, tất cả cũng đều vì thế mà ca tụng. Nhưng luôn có những người sống trong nước sôi lửa bỏng vì cái gọi là tình yêu, cuối cùng dẫn thân vào lò lửa tàn khốc đó, bị thiêu sạch sẽ, ngay cả tro cũng không còn.

Mạc Phi quyết định sẽ không làm người như vậy. Cho nên nàng quyết định từ sau sẽ càng thêm ác liệt với Tiêu Duyệt hơn, ác liệt đến mức làm cho cái ảo tưởng tốt đẹp kia hóa thành bọt biển, hoàn toàn tan tành không còn dấu vết.

Nghĩ như vậy, nàng trong nháy mắt cước bộ nhẹ nhàng không ít, mặc dù thùng nước kia vẫn hết sức nặng.

“Vị cô nương này kính xin đi thông thả, người có biết Duyệt Nhi đang ở đâu không?”

Đột nhiên xuất hiện một tiếng nói, Mạc Phi cả kinh, vội vàng dừng bước, còn không quay đầu lại đã nói: “Hắn đang ngủ trong phòng.”

“Vậy người biết phòng của hắn ở đâu?”

“Vừa đúng lúc ta đang đến đó.” Đều nói vô sự không lên diện tam bảo, Mạc Phỉ suy nghĩ một chút lại hỏi: “Người tìm hân có chuyện?”

“Thật ra thì ta không nhớ đường, đã bị vây ở nơi này không ít canh giờ.” Thanh âm kia réo rất thảm thiết, không giống như đang giả bộ.

Mạc Phỉ chớp mắt mấy cái, chậm hừ hừ xoay người, cuối cùng nhìn rõ ràng người trước mắt. Một phu nhân dung mạo xinh đẹp, nhìn qua bộ dáng khoảng ba, bốn mươi tuổi, quần áo hơi có vẻ đơn bạc, nhưng khó dấu vóc người đầy đặn của nàng, hơn nữa bộ ngực kia... Bảo đảm là cái tên sắc quỷ thần tiên kia rất thích.

“Chung quanh đây người mặc dù không nhiều lắm, nhưng cũng không phải là một mống cũng không có, vì sao lại cố tình hỏi ta?” Mạc Phỉ nghi ngờ nhiều hơn.

“Ta... Ta...” Phu nhân kia như có việc khó nói, sắc mặt dần dần ửng hồng, khó khăn phun ra một câu dưới ánh mắt chất vấn của Mạc Phỉ: “Ta sợ người lạ.”

“A a, bởi vì đều là nữ nhân, mới cảm thấy có thể nói chuyện được.” Mạc Phỉ thuận miệng hỏi, “Người là người yêu của Tiêu Duyệt?” Tiểu tử này diễm phúc thật không cạn.

Phu nhân vội vàng lắc đầu, chỉ nói: “Để báo đáp lại, ta giúp người xách nước.”

Mạc Phỉ đổ mồ hôi, từ trên xuống dưới quan sát nàng một lần, cuối cùng đánh giá một câu: “A di, người là muốn ta bị người ta nói khi dễ người yếu sao?”

Phu nhân dần dần cúi đầu, sắc mặt xấu hổ: “Cô nương, bàn về vóc người, ngườisovớ ta gầy hơn.”

“Gầy cũng không ảnh hưởng tới sức lực. Ta có thể tự xách, người đi theo ta là được.” Mạc Phỉ nhìn bộ dáng nàng cũng không giống người xấu, dù sao hết thấy có thể giúp nàng thoát khỏi ảo tưởng của Tiêu Duyệt, nàng đều muốn thử.

Đang chuẩn bị xoay người, nhưng cả người lại thấy nhẹ nhàng bay bổng, Mạc Phỉ vội vàng nhìn xuống chân mình, không ngờ cách mặt đất ba thước, bên cạnh là phu nhân đỏ bừng mặt: “Trẻ tuổi chính là hảo.”

Tình huống này? Nàng rồi, phu nhân thoát nhìn đầy đặn nhưng tuyệt không cường tráng này lại đang ôm hông của nàng bay loạn trên không trung?

12. Chương 12 : Phúc Hắc

Hồng Tú trước đây là một ví dụ, Mạc Phỉ rất nhanh liền bình tĩnh tiếp nhận sự thật.

Sơn trang này quả nhiên là ngọa hổ tàng long, khó để một con chuột nhỏ như nàng có thể hòa đồng được. Dĩ nhiên điều này cũng làm phiền gì đến hòa bình.

Bất quá có một chút nàng vẫn không cách nào tiếp nhận, tuy nói nữ tử này hỏi đường nàng, nhưng cũng chưa để cho nàng bất kỳ cơ hội nào chỉ đường. Cái gọi là đứng được cao, nhìn được xa chính là nữ tử này ôm nàng đứng ở nóc nhà nhìn ngắm một hồi, rất nhanh liền xác nhận tốt phương hướng, không bao lâu đã đến trước cửa phòng Tiêu Duyệt.

“Ngay từ đầu người dùng biện pháp này có phải là tốt không?”

“Ta cũng không nghĩ tới.” Phu nhân giống như là con nai lo lẳng hải hùng, từng chữ chậm rãi nói ra.

“Vậy người lần sau lạc đường liền nhớ đi.” Mạc Phỉ mỉm cười, “Đa tạ người giúp đỡ, như vậy quả thật nhanh hơn.”

Phu nhân mặt lại hồng, thấp giọng hỏi: “Cô nương, người là muốn dùng nước này tắm rửa?”

“Đúng vậy a.” Mạc Phỉ nhìn nàng một cái, có chút kỳ quái, “Có vấn đề gì không?”

Sắc mặt của nàng thẹn thùng hơn, dáng vẻ muốn nói lại không dám nói, chần chờ hồi lâu mới thêm can đảm nói: “Theo tốc độ xách nước này của cô nương, cũng chỉ có thể tắm nước lạnh.”

“n, xác thực là vậy.” Mạc Phi tỏ vẻ đồng ý, dù sao nàng không có khinh công, nơi này lại cách phòng tắm rất xa.

“Ta cùng với cô nương như vậy hợp ý, không bằng liền để ta làm...” Phu nhân kia đang vui vẻ nói, lại đột nhiên nhớ tới cái gì, nhút nhát hỏi, “Cô nương cùng với Duyệt Nhi quan hệ ra sao?”

“Hắn...” Mạc Phi đang chuẩn bị nói, không ngờ có một thanh âm giành nói: “Ồ, lão phu nhân, uống công ngài đi khắp nơi tìm người con dâu này, thế nào hôm nay lại không nhận ra.”

“Như, Như Nhi?” Phu nhân nghe vậy, giọng nói lại bắt đầu không rõ, vẻ mặt kích động cùng bi thương đều đủ cả.

“Như Nhi cái gì, ta là...” Mạc Phi nghi ngờ nhìn nàng, lời còn chưa nói hết liền buồn bực dừng lại, “Lão phu nhân... Người là mẹ của Tiêu Duyệt?”

Một ánh mắt mong muốn giết người phóng đến, Mạc Phi tin chắc nàng tuyệt không nhìn lầm, ánh mắt sắc bén này chính là xuất từ Trương nói xằng. Nàng bĩu môi, đang muốn tiếp tục nói chuyện, Trương nói xằng lại nhàn nhã cười nói: “Ồ, Tiểu Như, hôm nay có nhớ lại được cái gì không?”

Mạc Phi hơi nhíu lông mày, nhìn thấy vẻ mặt mong đợi của phu nhân, còn nghĩ tới ánh mắt vừa rồi của Trương nói xằng, vẫn là lựa chọn tạm thời phối hợp: “Vẫn là như cũ, không nhớ được mấy.”

Nàng vừa nói xong, liền bị một cổ lực tích cực rung rung bả vai mình. Chỉ thấy Tiêu mẫu thay đổi vẻ ngượng ngùng lúc trước, kích động dị thường nói: “Như Nhi, người những năm gần đây đi đâu, làm mẹ nhớ đến hỏng rồi.”

Được rồi, bộ dạng này, trường hợp này thực sự là quá khủng bố rồi. Cho dù nàng tự xưng là ‘mẹ’, nhưng tướng mạo của nàng cùng nội dung câu chuyện thấy như thế nào cũng không hợp. Chuyện quái gì đang xảy ra thế này. Mạc Phi nhìn lên trời, đột nhiên nghĩ đến một câu như vậy — “Vừa vào cửa cung sâu tựa như biển”.

“Thật ồn ào.” Chợt có thanh âm truyền đến, lộ rõ vẻ mệt mỏi không chịu nổi. Mạc Phi nhận ra là ai, cố ý xoay mặt nhìn, quả nhiên Tiêu Duyệt đang đứng dựa vào cửa. Hắn giống như thường ngày, đơn giản mặc hắc sam, nước da trắng càng thêm nổi bật, chẳng qua là cặp mắt kia sưng đỏ khó coi, người cũng suy yếu giống như muốn hòa tan vào nắng ấm.

“Mẹ?” Đợi thật lâu, lúc này hắn mới rõ ràng nhận biết mọi việc.

“Làm sao mẹ còn trẻ, mà con trai lại già như vậy.” Xác minh được hai người này quả thực là mẹ con, Mạc Phi buột miệng nói ra, kết quả làm cho Trương nói xằng cười lớn: “Duyệt Nhi đại mỹ nhân, lúc này cũng không phải là một mình lão Trương ta thúc giục người mau xuất giá nhé.”

“Người ta làm mẹ thật nhiều năm, con trai như người ngay cả khả năng xuất giá cũng không có.” Mạc Phi lại không khỏi nói.

Trương nói xằng cũng không ngại, thiêu mi tự tiểu phi tiểu nói: “Duyệt Nhi đại mỹ nhân nếu không tiếp nhận người, người cũng mau trở thành lão cô nương thôi, bây giờ không có chỗ để đi, không bằng đến nhà lão Trương ta. Lão Trương ta mặc dù không thể đảm bảo ăn uống không lo, nhưng chung quy cũng có thể cho người một đứa trẻ có khả năng xuất giá.”

“Không cần, ta đối với nam nhân không có hứng thú, đối với trẻ con càng không hứng thú.” Mạc Phi liền giật mình nhìn mọi người cười, “Đừng xem ta mặc thành như vậy, thật ra thì ta là nam nhân.”

“Như Nhi,” Tiêu mẫu mở mắt trừng trừng nhìn nàng, đột nhiên liền đưa tay vỗ mạnh vào bộ ngực của nàng, “Đừng nói giỡn với mẹ, cái này không tốt sao?”

“Tiêu Duyệt.” Mạc Phi hết sức bình tĩnh nhã nhặn nói.

“n.” Tiêu Duyệt sững sờ.

Mạc Phi nhìn hắn, yên lặng hồi lâu mới lại nói: “Người trước kia nói ai là nữ nhân ngu xuẩn không biết liêm sỉ không tuân thủ nữ tắc không biết cái gì là lệ?”

Tiêu Duyệt khoe miệng co quắp: “Đó là đang nói... Ta.”

“Duyệt Nhi, Duyệt Nhi...” Tiêu mẫu nhìn trái rồi nhìn phải, đồ nhiên dặt tay Mạc Phi đến trước mặt hắn. Cũng không hỏi hắn đôi mắt đỏ trên mặt là như thế nào, trực tiếp nói tiếp cái đề tài “Mạc Như” này: “Như Nhi khi nào thì trở về? Nàng trước kia đi đâu? Nàng đã từng làm những gì? Sao lâu như vậy không liên lạc với chúng ta? Cuộc sống ở đó có tốt hay không? Ăn uống thế nào? Có bị khỉ để không? Sao lúc này mới trở về...”

Hỏi nhiều câu liên tiếp khiến Tiêu Duyệt vừa sững sốt vừa sững sờ, mắt thấy Mạc Phi một bên vẽ mặt hồ hững, nhìn lại cách đó không xa vẽ mặt bất định của Trương nói xằng, tựa hồ hiểu cái gì, hắn vội vàng nói: “Mẹ, nàng không phải là...”

Không ngờ Trương nói xằng đầu lưỡi nhanh hơn hắn: “Duyệt Nhi đại mỹ nhân tại sao lại mặt mày hốc hác, cần thận Mạc Như sẽ chạy mất.”

“Đúng vậy, Duyệt Nhi, mắt của ngươi vì sao lại sưng lên thế? Có phải hay không lại bị khi dễ?” Tiêu mẫu nóng lòng hỏi, không tự kìm hãm được buông Mạc Phi ra, đưa tay chạm vào vết thương của Tiêu Duyệt.

“Mẹ, nàng không phải là...” Tiêu Duyệt gấp đến độ, vẫn không có thể đem lời này nói cho đầy đủ, tay liền bị Tiêu mẫu giữ trong lòng bàn tay, đồng thời còn kéo Mạc Phi tới, ba bàn tay cứ như vậy chồng lên nhau: “Chúng ta một nhà ba người cuối cùng có thể lần nữa đoàn tụ.”

Tuy nói Tiêu Duyệt cảm thấy việc này đối với Mạc Phi rất không công bằng, cũng không có ý định muốn đem Mạc Phi trở thành một người thay thế nào đó, nhưng nhìn mẹ mình như vậy, hắn không khỏi mềm lòng: “Mẹ, lần này ngươi có thể yên tâm, Tiểu Như đã trở lại, rốt cuộc không cần ra ngoài tìm nữa. Trung thu năm nay cũng có thể...” Không biết sao, lại có chút nói không được.

“Mẹ biết, mẹ biết...” Tiêu mẫu gật đầu liên tục, chớp mũi có chút hồng hồng đáp lại, bộ dạng giống như tiểu hài tử sắp khóc.

Sau đó, mỗi lần lửa Trương nói xằng nói tới nay sẽ bảo Hồng Tú mang rượu và thức ăn ngon tới, bảo ba bọn họ cứ hảo hảo tụ họp, mình đi trước một bước làm chút chuyện làm ăn.

Cho đến lúc này, Mạc Phi mới hiểu được ý tứ câu nói dựa vào miệng ăn cơm ban đầu của hắn — bình thường hắn buôn bán tin tức giang hồ, thỉnh thoảng kiêm thêm tiền sinh kế chuyện cổ tích kiếm thêm chút thu nhập.

Thật ra thì đối với việc mạo danh thế thân, Mạc Phi cũng không bài xích, dù sao một là không sẽ làm bị thương đến tánh mạng, thứ hai chính mình chân chính chấp nhận trước, tốt nhất cố gắng hết sức không cần cùng nhiều người nhận thức. Hơn nữa nghe bọn họ nói chuyện, Mạc Như này cũng quả thật là chính thể của Tiêu Duyệt, chẳng qua nàng hiện tại vì sao không ở bên trong sơn trang có chút làm cho người ta không hiểu được.

Dù sao việc này cũng không phải là đi chết, hơn nữa Tiêu Duyệt, dù sao Tiêu Duyệt cũng không thể viết hưu thư, đủ loại dấu hiệu cho thấy đây chính là một cơ hội tuyệt hảo, có thể xóa bỏ sự cố chấp quái dị của Tiêu Duyệt đối với nàng?

Mạc Phi cười thầm, người khác xuyên qua là tìm được tình yêu của mình, còn nàng xuyên qua là giúp đỡ vợ chồng gặp lại nhau.

Nói thật, Tiêu Duyệt cũng không tệ lắm, mặc dù có chút dễ tin người giống như mẹ nàng. Có lẽ cũng bởi vì cảm thấy đối phương tương đối có thể tín nhiệm, chôn ngay cả một chút hoài nghi cũng không có.

Khi nói đến đề tài “nữ đại thập bát biến”, dĩ nhiên Tiêu mẫu hết sức cảm giác “Mạc Như” thay đổi rất nhiều. Từ đầu đến chân, từ trong tới bên ngoài, làm cho người ta cảm giác hoàn toàn không giống.

Vì vậy nàng cũng nói nhiều hơn.

“Như Nhi khi nào thì trở về? Trước kia từng đi những đâu? Từng làm những gì? Sao lâu như vậy không liên lạc với chúng ta? Cuộc sống ở đó có tốt hay không? Ăn uống thế nào? Có bị khi dễ không? Sao lúc này mới trở về...”

Mạc Phi nhìn nàng, có chút bất đắc dĩ: “Bá mẫu, có thể hỏi những vấn đề khác được hay không. Những điều này vừa mới hỏi rồi.” Mặc dù hỏi là hỏi đối tượng khác.

Tiêu mẫu gật đầu, tỏ vẻ hiểu, lần nữa hỏi: “Như Nhi sao lúc này mới trở về? Có bị khi dễ không? Ăn uống thế nào? Cuộc sống ở đó có tốt hay không? Sao lâu như vậy không liên lạc với chúng ta? Từng làm những gì? Trước kia từng đi những đâu? Khi nào thì trở về?”

Mạc Phi hoàn toàn vô lực.

“Còn có...”

“Còn có?”

Tiêu mẫu cười ngọt ngào, tao nhã giống như làm cho Mạc Phi như nhìn thấy hoa đào trong tháng ba: “Không nên gọi là bá mẫu, phải gọi là mẹ.”

“Mẹ.” Nàng tinh tường nghe thấy thanh âm run run phát ra từ hàm răng mình.

“Như Nhi vẫn ngoan như vậy, mẹ thương ngươi nhất.” Tiêu mẫu sắc mặt lại nhuốm đỏ ngất, liên tục không ngừng ôm Mạc Phi vào trong ngực, bởi vì bộ ngực vô cùng đầy đặn, ép tới nàng cơ hồ không thở nổi. Không khỏi nghĩ, cái vũ khí này tính sát thương quả nhiên cường đại.

Gần giữa trưa, Hồng Tú đưa món ăn tới, Mạc Phi cảm thấy bánh bao thật vĩ đại. Cái nhân dùng làm bánh bao này không những suýt gây ra một vụ huyết án, còn làm cho nàng vượt qua được nạn đói.

Bất quá, nàng lại nhớ tới chuyện lúc trước Trương nói xằng nói dối Mạc Như ki bị mất trí nhớ, nàng cũng là phụ họa làm bộ một lần, không nghĩ Tiêu mẫu đối với người đã ‘mất trí nhớ’ vẫn hỏi một đống chuyện lớn nhỏ, nàng làm sao có thể còn bình bình trả lời?

Còn nói cái gì mà hỏi vấn đề khác...

Mạc Phi bình thường không phải loại , không thể không nói người nhanh mồm nhanh miệng như nàng cũng có lúc mất đi sự linh hoạt, đầu óc hoàn toàn bị tê liệt, hơn nữa còn lâu như thế. Kỳ thực, chẳng lẽ, chẳng lẽ... mỹ phụ có nụ cười chân thành này lại là... phúc hắc?

“Bá mẫu, có thể hỏi ngài một vấn đề hay không?”

Tiêu mẫu đang gấp thức ăn cho Tiêu Duyệt, nghe thế vội bỏ đĩa xuống, xoay mặt cười với nàng đến là hòa nhã dễ gần: “Không nên gọi là bá mẫu, phải gọi là mẹ.”

“Mẹ.” Mạc Phi lần thứ hai nghe thấy thanh âm run run phát ra từ hàm răng mình.

Nàng cố gắng hết sức cười tự nhiên, tiếp tục hỏi cái đề tài mà hiện đại đã lưu hành đến nát vụn: “Nếu như ta cùng Tiêu Duyệt đồng thời rơi xuống nước, điều kiện cho phép chỉ có thể cứu một người..., mẹ sẽ cứu ai trước?” Nhìn Tiêu mẫu có chút ngẩn người, nàng lại bổ sung, “Một, cứu Tiêu Duyệt; hai, cứu ta; ba, để cho chúng ta tự sinh tự diệt.”

Sau khi hỏi xong liền bắt đầu chú ý quan sát ánh mắt của nàng. Đây là đã bổ sung thêm, trừ vấn đề cứu ai trong hai nhân vật chính, còn tăng thêm một sự lựa chọn mới — không phải chuyện của ta, các người tự sinh tự diệt đi.

Nhằm vào Tiêu mẫu, nếu như chọn một, chính là nóng lòng cứu con; nếu như chọn hai, chính là quên mình vì người, tức là Thánh mẫu trong truyền thuyết; nếu như chọn ba, như vậy có thể thấy được giấu dưới vẻ ngoài dịu dàng của nàng chính là tư tưởng bạo lực giống như mình.

Bất quá người sáng tạo cái vấn đề này thủy chung có chút không nhân đạo, vốn là bạn gái tra hỏi bạn trai nếu mình cùng mẹ rơi xuống nước, bạn trai sẽ cứu ai trước. Một vấn đề rất tàn nhẫn. Nói cho cùng, nếu là bảo Mạc Phi lựa chọn, nàng nhất định lựa chọn cứu mẹ, dù sao nàng cũng không có khả năng có nam nhân, lựa chọn thứ hai cũng tự động được loại bỏ.

Nhưng nếu như ngày nào đó đầu óc động kinh, thay đổi dự tính vốn có ban đầu, trở nên có nam nhân rồi thì sao? Mạc Phi không hề hậu nhìn Tiêu Duyệt, ừ, vậy hãy để cho hắn tự sinh tự diệt đi.

“Bà... A không, mẹ, ngài sẽ chọn thế nào?” Mạc Phi cười đến ngọt ngào hưng phấn, không may phát hiện mình như vậy có bao nhiêu đáng sợ.

Tiêu mẫu cơ hồ nếu bị nàng ép khóc, đã không chỉ một lần làm cho nàng lầm tưởng chính là cái thần tiên biến thái mặc quần áo hoa kia.

Nhưng nhớ lại dáng vẻ kích động vừa rồi của Tiêu mẫu, một bộ dáng làm cho người ta thấy thương xót, Mạc Phi vội vàng gấp thức ăn cho nàng, tuyệt đối từ thật lòng cười: “Mẹ, chúng ta không nói cái đề tài này nữa, dùng bữa dùng bữa.”

Nhưng đã không cách nào ngừng tình cảm như nước lũ của Tiêu mẫu, đợi nàng hoàn toàn bộc phát hết sức, nước mắt cũng đã tràn đầy mặt. Ngay cả nước mũi cũng bắt đầu thò ra.

“Là mẹ không tốt, mẹ không nên ép Duyệt Nhi cười Như Nhi. Hôm nay Như Nhi trở lại, mẹ lại không chịu tha cho các người. Nếu như các người, nếu như không thấy các người nữa, mẹ... Mẹ cũng sẽ nhảy xuống theo.” Nàng nói đứt quãng, mỗi một chữ hết sức rõ ràng chui vào tai Mạc Phi.

Thật ra thì Mạc Phi vốn không phải người đa sầu đa cảm, nhưng vì buổi nói chuyện hôm nay, rõ ràng không phải chuyện của mình nhưng hốc mắt cũng có chút ngứa không được có chút đỏ.

“Mẹ, ngài không nên nói những lời ngốc nghếch, Tiểu Như sẽ cho ngài ôm cháu nội.” Tiêu Duyệt vẫn trầm mặc không nói đột nhiên mở miệng, chỉ có Mạc Phi biết, hẳn là đang dốc hết sức hòa giải.

Nàng cảm thấy da đầu tê dại, phải đón nhận phải đón nhận a, trong nháy mắt khuôn mặt từ khóc chuyển sang mỉm cười, cúi đầu lại cúi đầu, làm ra bộ dạng ethen xấu hổ.

“Như Nhi, mẹ muốn thật nhiều Tiểu Như Nhi và Tiểu Duyệt Nhi.” Tiêu mẫu cười đến càng thêm sáng sủa, cũng đang lúc này phát hiện dị thường, “Như Nhi trên đầu là chuyện gì xảy ra? Duyệt Nhi khi dễ người?”

“A.” Một câu thức tỉnh người trong mộng, Mạc Phi vội vàng sờ sờ lên vết chàm dính trên tóc, cười nói, “Bôi chàm lên tóc cũng làm cho tóc trơn và mềm.”

Nghe giọng nói nàng thích thú như vậy, Tiêu Duyệt cùng Tiêu Mẫu đầu tiên là sững sờ, cuối cùng cũng đều không nhận được, đồng thời nở nụ cười.

13. Chương 13 : Nữ Tử Hung Ác Làm Phiền

Cuộc sống, luôn luôn chia làm hai loại: như ý và không như ý. Đối với Mạc Phi mà nói, phần lớn cuộc sống của nàng hết sức như ý, bất quá trong thời gian này nếu như có liên quan đến nam nhân, nàng phải nghĩ biện pháp đem không như ý trở thành như ý.

Vì vậy đôi mắt vốn là vẫn chưa hết sưng của Tiêu Duyệt lại có thêm một dấu ấn mới.

Chuyện này cũng không trách được Mạc Phi lỗ mãng, nàng vốn đang hảo hảo hưởng thụ tắm nước nóng, Tiêu Duyệt kia lại không biết phân biệt, đem áo khoác lột ra cơ hồ không còn một mảnh, xẹt một cái liền muốn đục nước béo cò chui vào trong thùng gỗ.

Thông thường, dưới tình huống này, phản kích sắc lang, duy trì quyền lợi của phái nữ đó là đạo lý hiển nhiên, Tiêu Duyệt cũng đồng ý, không thể có bất kỳ câu oán hận gì. Nhưng hẳn hết lần này tới lần khác muốn dùng việc chữa trị đôi mắt bị thương làm lý do.

Chuyện này Mạc Phi không phải một chút ẩn tượng cũng không có, lúc trước cùng biến thái thần tiên trong mộng gặp gỡ, hẳn từng rõ ràng thẳng thắn nói cho Tiêu Duyệt biện pháp này, hơn nữa phải ở trong tình huống cùng tắm mới, niệm chú mới có tác dụng.

Thời điểm ở trong thân chó cũng được, cùng lắm là tổn thất hai tròng mắt, bây giờ biến thành người rồi còn hành hạ như thế, không phải muốn đem trong sạch của nàng hủy sạch một chút cũng không cho sót lại sao?

Mạc Phi cảm thấy cần nói chuyện với Tiêu Duyệt một chút, để cho hắn loại bỏ toàn bộ những chuyện cùng Mạc Đạo Hồn nói, tốt nhất là có thể lợi dụng bệnh điên người của hắn để chống lại quân địch.

“Tiêu Duyệt, có chuyện ta không thể không nói với ngươi.” Mạc Phi thuộc về hành động phái, lập tức liền về mặt nghiêm túc tìm hấn nói chuyện.

“Là muốn nói chuyện con cái sao?”

“Ít cùng một dạng lưu manh như Trương nói xằng, cái tốt không học lại học cái hư.”

Tiêu Duyệt không lên tiếng.

Mạc Phi cười cười: “Ngươi đừng khẩn trương, ta chính là hỏi thăm một việc mà thôi. Có phải hay không luôn có người trong mộng quần lấy người?” Nàng cố gắng hết sức làm cho giọng nói có vẻ nhu hòa, sau khi thấy Tiêu Duyệt gật đầu, lại nói: “Nếu hấn trở lại, ngươi tốt nhất coi chừng chút.”

Tiêu Duyệt dĩ nhiên sẽ hỏi tại sao.

Mạc Phi bản lĩnh xảo quyệt không nhỏ, lúc này thở dài nói: “Có lẽ ngươi sẽ không tin, nhưng chuyện này quả thật...”

Tiêu Duyệt vội cắt ngang: “Ta tin, ngay cả ngươi cũng không tin, vậy ta làm phu quân có ích lợi gì?”

Mạc Phi khẽ cau mày, nhần nại cảm giác muốn ói, bắt đầu lắp bắp nói: “Thật rathì ta vốn là thần nữ, chuyên trông chừng thần khí Ngọc Linh Lung của thiên giới. Nhưng một ngày thần vật kia không cẩn thận bị trộm, để tránh Thiên Phật, ta lập tức chạy trốn trước khi bị truy xét. Hồn phách vì vậy bị khóa, bản thân bị vây trong thân xác thần khuyển, mà thân thể ta lại bị thần khuyển chiếm giữ. Nói cách khác, thần khuyển lúc trước chính là ta.”

Tiêu Duyệt có chút sững sờ, cư nhiên tin: “Quả nhiên là ngươi. Thế nhưng hung thủ...”

Mạc Phi một mặt mồ hôi, một mặt tiếp tục giả vờ bộ dáng lo lắng hao tổn tinh thần: “Chính là tà mà Hoa Yêu ở trong mộng quấy nhiễu ngươi. Hấn vì lấy được Ngọc Linh Lung, cố ý trong mộng xui khiến ngươi đối với ta sinh ra hâm mộ lòng, hoàn toàn đầu độc ngươi, đến hôm nay càng thêm nghiêm trọng hơn, khiến cho ta trở về thân xác mình, nghĩ muốn ta với ngươi phát sinh...” Cố ý dừng lại, vẻ mặt diễn dịch muốn bị thống có bị thống, cũng chỉ thiếu nước than thở khóc lóc: “Người và tiên khác đường, một khi động tình, ắt gặp Thiên Khiển. Thân thể của ta là thiên nữ, tất nhiên không nên cùng người phạm trần có bất kỳ dính dáng gì.”

Tiêu Duyệt nắm chặt quả đấm, tự mình đa tình bổ sung đầy đủ thêm cho nàng: “Chonên vừa bắt đầu ngươi nói chuyện cổ quái, không muốn nói ra sự thật, chính là sợ không người nào tin ngươi?”

Mạc Phi “buồn bã” gật đầu.

“Ta tin.” Tiêu Duyệt kiên định nói, ngay cả mắt cũng không chớp xuống.

“Đã như vậy, ngươi cũng nên hiểu, chúng ta cần thiết bảo trì khoảng cách thích hợp.”

“Người khác như thế nào nhìn, là chuyện của bọn họ, lời này ta đã từng nói, chonên cho dù gặp Thiên Khiển, cũng có ta giúp ngươi.”

Không nghĩ tới ‘bị tin’ lại rơi vào kết quả này.

“Ngươi ít làm cho ta buồn nôn, ta ghét nhất chính là những lời âu yếm yêu thương.” Mạc Phi lãnh đạm liếc hấn, xoay người rời đi.

“Lại muốn đi đâu?” Tiêu Duyệt khẩn trương giữ lấy nàng.

“Nhàn rồi không chuyện làm, nghĩ biện pháp kiếm tiền.”

“Ngươi sau này cái gì cũng không cần làm, có ta là được.”

“Ta không thích ăn cơm bao.” Mạc Phi quay đầu lại bình tĩnh nhìn hấn, hỏi ngược lại, “Tay dài không dùng để làm việc? Chẳng lẽ muốn dùng để trang trí?”

Vừa nhắc tới cái này, nàng liền nghĩ đến chuyện lúc trước. Tất cả nước tắm đều do Tiêu Duyệt một mình phụ trách, bởi vì nàng không có khinh công, tự đi lấy đến khi trở về chỉ còn tắm nước lạnh. Thân là “trượng phu”

Tiêu Duyệt liền chủ động giúp nàng xách nước, nghe nói một thùng nước phải trả một đồng tiền. Lần này nàng tắm ít nhất cũng phải bảy tám thùng.

Sau lại còn nghe Tiêu mẫu nói, Tiêu Duyệt khinh công cao như thế, cũng là bởi vì được huấn luyện từ nhỏ, mỗi ngày phụ trách xách nước, mang về nếu nước nguội thì phải đi xách đi xách lại tới tám mươi tám lần.

“Nhưng người biết làm cái gì?” Tiêu Duyệt thở dài. Câu hỏi bình thường này không thể nghi ngờ chính là đả kích người ta mà, rõ ràng nói Mạc Phi hoàn toàn không có chỗ dùng. Nhưng nàng lại chẳng hề để ý đáp lại: “Ba trăm sáu mươi nghề, nghề nào cũng có trạng nguyên. Ta không tin tìm khắp một sơn trang lớn như thế không tìm được đất cho ta dụng võ. Nếu quả thật không tìm được, đó cũng là tự ta không dụng tâm đi tìm.”

Thế này, Tiêu Duyệt giữ nàng cũng không cần biện pháp, lại không đành lòng để nàng chịu khổ, liền từ trong ngực lấy ra một vật: “Đây là kim châu hôm đó ở bên trong Vạn Hương lâu thu được, cũng đáng không ít ngân lượng. Nếu có việc cần dùng đến, coi như là tiền vốn, chờ kiếm đủ rồi trả lại cho ta sau là được.”

Mạc Phi nhìn chữ “Chung” trên đó, bình tĩnh ngẩng đầu nhìn hấn, tin chắc là hấn không bị động kinh, liền nói: “Xem ra người đã đạt đến điểm cao nhất của đồ thị lãng quên. Đa tạ tiền vốn của người, hạt châu này sớm muộn cũng trả lại cho người. À, người có đồ dùng may vá không?”

Nếu nói muốn may vá, đó chính là đem kim châu đeo vào trên cổ tay. Tốt xấu gì cũng là của người khác, không phải vạn bất đắc dĩ thì tốt hơn chưa nên dùng. Hơn nữa, ở cổ đại này, kim và bạc giá trị không rẻ, nàng chỉ kinh doanh nhỏ, cũng không cần bao nhiêu tiền.

Sơ lược nghe Tiêu Duyệt tận tình một phen nói về hạng mục công việc, Mạc Phi mặc dù không thể nào chăm chú, nhưng từ trong đó thu hoạch được không ít tin tức. Ví dụ như Tiêu Duyệt nguyên lai là một tiểu địa chủ, chuyên cung cấp phòng ốc cho người ta ở, sau khi bắt bớ những kẻ cường đạo thổ phỉ, tiến hành quảng cáo sẽ thu tiền thuê nhà. Nghèo khó như vậy cũng là do Tiêu mẫu lấy tài sản đi giúp đỡ người nghèo.

Nói tóm lại, nhà bọn họ rất tốt, hết sức tốt.

Giống như công việc đi theo hầu của Vương Bá, Tiêu Duyệt mặc dù nghèo, nhưng rang ngoài dù gì cũng là một Thiếu trang chủ uy phong lẫm liệt của thiên hạ đệ nhất sơn trang, chung quy cũng phải có một người hầu để ‘giảm bớt’ uy phong của những người khác. Mà công việc của Vương bá ở phòng tắm, cũng không phải hấn kiêm chức giống như Trương nói xằng, mà là bởi vì quân sự phòng tắm bị đaulưng, hấn tạm thời làm người quản lý thôi. Nói chung, những người không có sở trường gì, cũng không có đồng nào như Đại Tiểu Bảo thì phải đi từ dưới đi lên — cầm cuốc lật bùn.

Bên trong trang này thật rất có tính người, người không lao động liền không có tiền, không có tiền sẽ không có phòng ở, dĩ nhiên lại càng không có lương thực. Ngay cả nước tắm cũng phải tốn tiền mua, không thể không làm cho Mạc Phi cảm thấy nàng không phải là chân chính xuyên qua, mà là tiến vào một trò chơi bất chúc cuộc sống ở xã hội nô lệ.

Cũng may nàng không phải một chút tay nghề cũng không có, lên tiếng hỏi phương hướng cụ thể của phòng bếp, bảo Tiêu Duyệt không cần tiếp tục quan tâm, liền đứng dậy chạy thẳng tới phòng bếp.

Quân sự phòng bếp dĩ nhiên là Hồng Tú. Nữ tử này nàng đã thấy qua hai lần, dáng dấp nhỏ nhắn xinh xắn không nói, tính tình còn hết sức cởi mở. Theo Tiêu Duyệt nói, phòng bếp chỉ có một mình nàng bận rộn, ngày thường bên trong trang nhân số đông đảo, riêng việc nấu ăn này cũng rất bận rộn. Vừa đúng Mạc Phi từ nhỏ đã giúp mẹ nấu ăn, lúc này đến hỏi có hay không cần người giúp đỡ, tiền lương ít chút còn hơn không có.

Mạc Phi nghĩ tới đây, tâm tình không khỏi thật tốt. Từ sau khi xuyên qua đến đây, bên cạnh toàn là nam nhân, hơn nữa đa số đều là biến thái, tạm thời bằng hữu duy nhất cũng chỉ có Tiêu mẫu. Nói không chừng lần này, còn có thể cùng Hồng Tú qua lại.

Ai nói bên cạnh nữ chính xuyên qua, nữ xứng đều gian ác, nàng đây không phải là gặp một hai người không tệ đó sao?

“Uy.” Chợt có người ở phía sau khẽ gọi, chỉ nghe thanh âm cũng cảm giác người này hết sức cao ngạo. Mạc Phi không để ý, bởi vì lúc này xung quanh cũng không thiếu người đi lại, không nhất định là gọi mình.

“Uy –” thanh âm lần nữa truyền đến, có chút ít tức giận so với lần thứ nhất, chỉ có cổ khí thế kia là không thay đổi.

“Uy! Nữ nhân trước mặt kia, đứng lại cho bổn tiểu thư, không nghe thấy bổn tiểu thư đang gọi người?”

Cho đến lúc này, Mạc Phi mới dừng bước. Xung quanh nàng có không ít người, nhưng tựa hồ cũng chỉ mình nàng là nữ nhân? Nhưng nàng mới đến sơn trang không tới hai ngày, lẽ ra sẽ không có người đặc biệt tìm nàng, trừ phi là lý do giống như Tiêu mẫu lúc trước — lạc đường.

Chỉ tiếc Mạc Phi không thích khẩu khí của người nọ, nếu thật muốn người khác giúp đỡ còn cao ngạo như vậy, đoán chừng cũng không có bao nhiêu người sẽ để ý nàng. Cho nên nàng liền cho là bên cạnh lỗ tai có con ruồi lượn quanh, tùy ý đưa tay vung loạn một hồi, cũng không quay đầu lại tiếp tục đi về phía trước. Hành động này, dĩ nhiên làm người sau lưng càng bất mãn hơn: “Uy, xú nha đầu, bổn tiểu thư đang gọi người, lỗ tai người lớn như vậy đừng để làm gì hả? Không trả lời bổn tiểu thư, cẩn thận bổn tiểu thư cắt lỗ tai người.”

Cư nhiên còn đòi động dao động thương? Mạc Phi lườm phải nghĩa nàng, không thể bởi vì chuyện này liền ảnh hưởng đến tâm tình đi kiếm tiền.

Bất quá cũng bởi vì chẳng muốn đùa giỡn cùng người hung ác này, tai trái đi theo nàng nhiều năm thiếu chút nữa liền thật bỏ mạng. May mắn một khắc tránh được dao kia. Khí quá nặng, ngay cả nàng là người không tập võ cũng có thể dễ dàng phát hiện, nếu không coi như là hoàng đế lão tử tới cứu, cũng không tránh được chiêu này.

“Phương thức thăm hỏi của người tựa hồ có chút quá mức.” Mạc Phi còn chưa xoay người, đã lạnh lùng trả lời. Lúc nàng càng tức giận biểu hiện càng yên lặng.

“Hừ, ai kêu lỗ tai người lớn lên giống lỗ tai heo. Diệp Cẩn, bổn tiểu thư tối nay muốn ăn lỗ tai heo, người đi cắt xuống cho ta!”

“Dạ, tiểu thư.”

Mạc Phi còn chưa kịp nhìn nữ nhân khí thế khinh người kia, liền bị thanh đại đao lúc trước lần nữa chém tới phải lùi liền mấy bước.

Nàng buồn bực, khi dễ người cũng không cần liên tục như vậy, mặc dù người này rất có thể là chém lung tung một mạch, nhưng bảo nàng tay không tác sát như thế nào đánh trả?

Coi như chém lung tung đi, nếu như không cẩn thận tránh không được, nàng chẳng phải là trong nháy mắt biến thành bánh thịt, chứ không phải chỉ đơn giản thiếu một cái lỗ tai như vậy?

Tuy nói Mạc Phi gặp chuyện luôn luôn không thể nào cầu người khác giúp đỡ, nhưng cũng không nhịn được nhìn xem xung quanh mình, phát hiện những người đi đường kia tựa như không nhìn thấy, việc không liên quan đến mình không nên quan tâm, chân cũng không ngừng một cái liền nhanh chóng rời đi.

Xem ra thiếu nữ ra lệnh cho Diệp Cẩn gì đó lai lịch không nhỏ, ít nhất không ai dám trêu chọc, khó trách ngông cuồng như vậy.

Mạc Phi trên mặt cười lạnh một hồi, đang định muốn mở miệng nói chuyện, đại đao kia đã không chậm trễ chút nào lần nữa bổ tới. Nàng cước bộ loạn xạ, may mắn không ngã quỵ xuống nhưng cũng có thể tránh được đại đao lần nữa.

“Đường Lăng, người còn muốn hồ nháo đến khi nào!”

Mạc Phi vốn đã theo bản năng nhắm mắt, chợt nghe thấy một thanh âm quen thuộc, căng thẳng lúc trước nhất thời buông lỏng. Một cách tự nhiên thở dài ra miệng, xoay người đồng thời khéo mắt vừa vận liếc thấy nữ tử cường thế kia. Một thân quần lụa mỏng vàng nhạt, mặt mũi xinh đẹp, lông mày nhỏ nhắn hơi giơ lên lộ vẻ vênh váo hung hãn. Đường Lăng, Đường Lăng, tên này được đặt quả nhiên chuẩn xác.

“Tiểu Như, người như thế nào?”

Mạc Phi lại đem tầm mắt kéo trở về, kể từ khi Trương nói xằng nói dối, vì lừa gạt mẫu thân, Tiêu Duyệt cũng rất hợp tác gọi nàng “Tiểu Như”.

Mạc Phi có chút không quen, đang chuẩn bị mở miệng trả lời, thiếu nữ gọi Đường Lăng đã mãnh liệt tiến lên túm cánh tay Tiêu Duyệt, thay đổi hình tượng bơ hẫng trước, ngọt ngào gọi “Tiêu Duyệt ca ca”.

Nàng lần nữa buồn bực, bất quá nguyên nhân lần buồn bực này cũng chỉ vì tốc độ thay đổi vẻ mặt của thiếu nữ kia.

“Cám ơn.” Đối với việc Tiêu Duyệt bởi vì lo lắng mà lựa chọn len lén đi theo, Mạc Phi cũng không tức giận, huống chi lần này còn nhờ hần mới chuyển nguy thành an. Cho nên lời cảm ơn này dĩ nhiên phải nói. Bất quá cũng không còn đề tài gì để nói nữa, ngay tức khắc nàng xoay người muốn đi, cũng đem theo suy nghĩ bên cạnh nữ chính không có nữ xứng ác độc đi luôn.

“Ta đi cùng ngươi...” Tiêu Duyệt suy nghĩ một chút, vẫn là quyết định đi theo. Chẳng qua lần này đổi thành quang minh chính đại đi theo...

“Không cần.” Mạc Phi từ chối.

“Ngươi nha đầu này thật không biết tốt xấu!” Đường Lăng tức giận nói. Đột nhiên nhớ tới cái gì, lại một mặt chất vấn Tiêu Duyệt: “Tiêu Duyệt ca ca, xú nha đầu quả nhiên chính là Mạc Như đêm tân hôn vứt bỏ ngươi?”

Thấy Tiêu Duyệt cúi đầu trầm mặc, nàng càng thêm cảm giận bất bình, nhất thời hành động theo cảm tính, đột ngột chạy lên ngăn cản Mạc Phi: “Uy, ngươi không được đi! Đêm tân hôn năm đó chạy trốn, hôm nay lại quay đầu lại tìm Tiêu Duyệt ca, đây là cái đạo lý gì!”

14. Chương 14 : Vì Phần Thưởng Cổ Gắng

Mạc Phi vốn cũng không phải là Mạc Như, hơn nữa nàng dám khẳng định, nàng cùng nữ nhân kia đáng dấp một chút cũng không giống. Thật không tiểu nha đầu này làm sao lại như vậy khẳng định nàng là Mạc Như.

Chẳng lẽ mọi người bên cạnh nàng, nào đều bị động kinh, rất dễ dàng tin lời người khác nói sao?

Bất quá chính là Tiêu Duyệt mới kêu có một lần “Tiểu Như” mà thôi, xem ra trong suy nghĩ năng lực của ca ca đại nhân quả thật cực kỳ vĩ đại.

Mạc Phi không suy nghĩ nữa, sắc mặt dị thường bình tĩnh vòng qua Đường Lăng. Nói lý lẽ với nàng nhất định nàng sẽ không thông, cái chày cái cối cũng chỉ hồng việc, đến lúc đó thua thiệt chỉ có mình. Thay vì phong thái nhất thời, lựa chọn quyết tâm không để ý đi.

Ai ngờ chiêu này lại chọc giận Đường Lăng, toàn bộ tính khí bơ hẫng trong nháy mắt bộc phát, duỗi tay liền chỉ vào người hầu Diệp Cẩn, giận dữ nói: “Ta bảo ngươi lấy tai của nàng, ngươi không lấy, không lẽ muốn tự lấy của mình sao?!”

“Dạ, tiểu thư.” Diệp Cẩn quả thật một lòng trung thành, lúc này tay vung đao lên, không để ý đến sự tồn tại của Tiêu Duyệt, cũng không chớp mắt một cái lần nữa hướng người Mạc Phi xông tới.

Mắt thấy đao rơi xuống người mình, Mạc Phi mặc dù cảm nhận được nguy hiểm, nhưng hai chân như thể nào chôn chặt xuống đất, động cũng không động được.

Tình huống nguy hiểm đến tính mạng, nàng lại tuyệt không hoảng loạn, lộ ra thần thái bình tĩnh dị thường. Vừa vặn trong nháy mắt, ánh mắt nàng chống lại lưỡi đao đang vung tới của Diệp Cẩn, thấy cặp lông mày đen như mực của hắn tựa như chau lại... Rất nhanh, tay của hắn liền hạ xuống, đại đao lệch ra khỏi phương hướng ban đầu, rõ ràng là cố ý có vẻ hết sức tự nhiên sát qua tai Mạc Phi.

Sợ bóng sợ gió một hồi, có bị thương có vui mừng.

Bỗng nghe “Ba” một tiếng, Đường Lăng hung hăng tiến tới cho Diệp Cẩn một cái tát: “Đồ vô dụng, ngay cả một cái tai cũng không lấy được, bốn tiểu thư lưng ngươi lại có ích lợi gì?”

Giọng nói kia vừa độc vừa cay, sự hung ác càng không cách nào có thể hình dung, ra tay mạnh đến nỗi khoe môi hấn đều tràn đầy máu. Thật giống như có huyết hải thâm thù gì với hấn, cho dù ngũ mã phanh thây, làm thức ăn cho chó cũng không đủ trút hận.

“Người đến tốt cùng nào đủ chưa?!” Tiêu Duyệt bởi vì chuyện mới vừa rồi vẫn còn đang nổi nóng, đi lên cho nàng một cái tát.

Nàng nhìn hấn, hấn cũng nhìn nàng, hai người đều có chút bướng bỉnh, ai cũng không thể nào dễ dàng nể mặt trước.

“Tiêu Duyệt ca ca, nữ nhân này căn bản không đáng để người chờ đợi, người tại sao phải che chở nàng!” Đường Lăng giận đến ứa nước mắt, mặt cũng nghẹn thành màu đỏ thẫm.

Tiêu Duyệt không nói lời nào.

Mạc Phi chợt nói: “Hấn chờ hay không chờ mặc mớ gì tới người, ta là thê tử chính hấn đã đưa qua cửa, chuyện nhà của chúng ta một người ngoài như người căn bản không cần xen vào.”

“Người —— đừng khinh người quá đáng!” Đường Lăng chỉ tay về phía nàng, nước mắt vẫn còn chảy.

Lúc ấy xung quanh, mọi người đã sớm tản đi rồi.

Việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, người trong sơn trang cũng rất giữ thể diện cho Tiêu Duyệt, nói thế nào thân phận hấn cũng là lão đại, cho dù muốn bắt quai, cũng là len lén dùng khinh công núp trong bóng tối, cần thận tiến hành rình coi.

Chính vì vậy, lúc này trừ mấy người bọn họ ra, thỉnh thoảng mới có vài giọng nói ở bên ngoài, còn lại phi tường an tĩnh. Cho nên khi thanh âm rống giận kia từ cổ họng bộc phát ra, rõ ràng phá lệ làm cho lỗ tai người ta đau nhức.

Tính nhẫn nại của Mạc Phi cũng sắp hết: “Ta chỉ nói một lần, người nào hồ nhả người đó trong lòng rõ ràng.”

Tiêu Duyệt ngược mắt nhìn nàng, mặc dù không đến nỗi là nháy mắt ra hiệu, nhưng ánh mắt kia tựa hồ cũng là đang nói không cần cùng nàng so đo nữa.

Không so đo thì không so đo, Mạc Phi còn muốn tiết kiệm một chút miệng lưỡi. Sau khi suy nghĩ cẩn thận xoay người muốn đi, lại bị Đường Lăng ngăn lại: “Có dám hay không cùng bốn tiểu thư so, so xem ai hiền huệ thực đức hơn. Nếu người thắng ta liền sẽ không quấy rầy Tiêu Duyệt ca ca nữa, nếu người thua, vậy thì phải tiếp nhận hưu thư của Tiêu Duyệt ca ca.”

Nàng nói hết sức nhẹ nhàng đơn giản, căn bản cũng không thèm nghe ý kiến của người khác, trực tiếp vì tương lai của tất cả mà an bài xong.

Mạc Phi dĩ nhiên khinh thường: “Tại sao? Người cho rằng người là Thượng Đế, muốn như thế nào liền như thế? Hơn nữa, người điều ngoa như vậy, so với ta còn ngang bướng hơn.”

“Dám liền dám, không dám liền không dám. Bốn tiểu thư không chấp nhận lời nói dưng thừa.” Nàng hai tay chống eo, bộ dáng càng thêm hung sát.

Mạc Phi không nhịn được bật cười: “Nếu như ta thua, ta sẽ không ít thịt; nếu như ta thắng, ta cũng sẽ không nhiều thịt. Tóm lại, không phải chuyện của ta.”

Nàng lười phải tiếp tục nhìn nữ nhân này, cũng không để ý Tiêu Duyệt gọi mình, thật sự trực tiếp bước đi. Trước khi đi, ánh mắt lại lơ đãng lướt qua Diệp Cẩn, phát hiện sắc mặt của hấn đã sớm khôi phục trạng thái bình thường, chẳng qua lúc lập lông mày đen như mực kia, tựa như châu mà không châu lại, bộ dáng giống như mồm tử khí chất vô cùng u buồn trong tiểu thuyết, làm cho lòng người phải căng thẳng.

Chuyện này ngay cả đối với người không thích nam nhân như Mạc Phi cũng không cách nào chống đỡ.

Mới vừa vào tháng năm, sau giờ Ngọ khí trời bắt đầu nóng bức. Mọi người làm nghề nông cũng không có chút cảm giác nào, hoàn toàn vui vẻ đắm chìm trong cây cối. Hơn nữa, ngửi mùi hương thơm mát trong gió,

tâm tình càng thêm thoải mái. Thiên hạ đệ nhất sơn trang này cũng không có thiết kế gì mỹ cảm, tính thực dụng hoàn toàn chiếm đa số, phòng dùng để nghỉ ngơi vừa nhiều vừa lớn.

Mạc Phi thất quả bát quả, bởi vì thời gian còn nhiều nên cũng tùy ý đi xung quanh thưởng thức phong cảnh nông thôn khó có thể thấy này.

Lúc này, cũng không biết đã đi tới chỗ nào rồi, trước mặt là một căn nhà trống, Mạc Phi nghĩ có lẽ không có người ở. Nàng đột nhiên nhớ tới việc trở lại thân thể mình, cũng chưa tới một ngày, không biết có thể hay không giữ nguyên tình trạng hiện tại...

Đối với chuyện một thân một mình ở nơi này, nàng không khỏi có chút thương cảm...

“Tiểu Mạt Ly, có phải hay không đang nhớ ba ba?” Một đạo thanh âm quen thuộc chợt vang lên, đồng thời một hòn đá nhỏ cũng đập trúng cái gáy, Mạc Phi vừa quay đầu lại, liền thấy Mạc Đạo Hồn ở phía sau lưng nàng, khom lưng mỉm cười nhìn nàng.

Mạc Phi cũng không giấu giếm, nói thẳng ra tiếng lòng: “Ta nhớ mẹ ta, không ở cùng nàng thực sự nhàm chán.”

“Nhưng biết làm sao bây giờ, Tiểu Mạt Ly bây giờ còn không thể trở về.” Hiếm có, Mạc Đạo Hồn hôm nay lại không có hành động làm nũng.

“Người có biết hay không lời này của người rất vô sỉ.” Mạc Phi bày tỏ xong, ngắn gọn nói, “Tìm ta có chuyện gì?”

Mạc Đạo Hồn nhất thời hoạt bát gấp trăm lần: “Ba ba cảm nhận được linh hồn Tiểu Mạt Ly kêu gào trống rỗng, cho nên ba ba tới bổ sung!”

Mạc Phi mất lạnh nhìn hắn.

“Khụ khụ, thật ra thì ba ba tìm đến Tiểu Mạt Ly là có chuyện muốn nhờ.” Mạc Đạo Hồn tiếp tục nghiêm túc hiếm thấy.

Mạc Phi miệng nhếch lên: “Chính xác là không phải chuyện tốt.”

Mạc Đạo Hồn khóc không ra nước mắt: “Tiểu Mạt Ly không nên ghét bỏ ba ba...”

“Người thật dài dòng.”

Cách một hồi lâu, thấy Mạc Đạo Hồn đột nhiên trầm mặc, Mạc Phi ngẫm nghĩ một phen, quyết định nói lên nghi ngờ của mình trước: “Người lúc trước thời điểm đưa bốn Tiêu Duyệt, cũng thuận thể bảo hấn nhấn với ta, mười hai canh giờ về sau ta liền phải trở về thân thể của Tiểu Bùn có phải hay không?”

Mạc Đạo Hồn cười nói: “Tiểu Mạt Ly thật không hổ là hài tử của ba ba, cực kỳ thông minh, không phụ tình thương của ba ba.”

Mạc Phi nhìn hắn, ánh mắt lạnh như băng: “Tiết kiệm những lời vô dụng một chút...”

“Tiểu Mạt Ly.” Mỗi khi hắn thân mật gọi ra ba chữ này thì nhất định sẽ có xu hướng dính vào người Mạc Phi. Quả thật sau đó không lâu, liền hoàn toàn đi tới: “Ồ trong chính cơ thể của mình rất thoải mái sao?”

Mạc Phi có chút không chịu nổi loại thanh âm chán ngắt này, đặc biệt trường hợp còn dựa vào gần như vậy: “Người đừng có úp úp mở mở. Với ta còn phải đắn đo từng bước sao?”

Mạc Đạo Hồn cười cười: “Nghe ba ba nói, nếu như còn muốn tiếp tục thoải mái..., vậy thì đáp ứng ba ba một yêu cầu. Sau đó ba ba cao hứng, sẽ cho Tiểu Mạt Ly phần thưởng phong phú.”

“Ta không có hứng thú.” Mạc Phi rất tỉnh táo cự tuyệt.

“Tại sao có thể như vậy, Tiểu Mạt Ly rõ ràng còn chưa nghe là yêu cầu gì.” Mạc Đạo Hồn méo mào, đối với sự lạnh nhạt của nàng rất là thương tâm.

“Dù sao không phải là chuyện gì tốt.” Trước kia chuyện Tiêu Duyệt đột nhiên thất thường cũng đủ để chứng minh.

“Nhưng là, nhưng là, đối mặt với hấp dẫn lớn như vậy, Tiểu Mạt Ly làm sao một chút cũng không động tâm.” Mạc Đạo Hồn tiếp tục dẫn dụ.

Mạc Phi cười: “Lúc trước ta mới gặp một nữ nhân tự xưng là Thượng Đế, nhìn người bây giờ so với nàng còn cao cấp hơn, vừa đúng có thể gom góp thành một đôi.”

Mạc Đạo Hồn thấy nàng như thế, cũng dứt khoát khôi phục khí chất tiên giả, thẳng thắn nói: “Đi đáp ứng yêu cầu của nữ nhân phiền toái chọc giận người, bất kể người thắng hay thua, ta cũng sẽ đưa người ba lễ vật.” Dừng lại một chút, vừa cười bổ sung, “Như vậy bất luận thắng thua, người cũng sẽ không ít thịt, ngược lại nhiều thịt. Dĩ nhiên như suy nghĩ của người, ta không thể nào dễ dàng đưa người trở về.”

Thật ra thì chuyện này cho Mạc Đạo Hồn không đề cập tới, Mạc Phi cũng biết, Đường Lăng đó tuyệt sẽ không dễ dàng như vậy bỏ qua cho nàng. Nếu như cứ cách ba ngày lại đến tìm nàng phiền toái, vừa đúng lúc trao đổi linh hồn, Tiểu Bùn ở trong thân thể mình thì còn phiền toái hơn.

Dưới loại tình huống nguy cấp đến tình mạng như thế, giả bộ bình tĩnh không có chút tác dụng nào, phải cầm lên vũ khí để tự bảo vệ mình, nàng cũng không phải là người mặc cho người chèn ép cũng không phản kháng...

Mạc Phi nói: “Được rồi, coi như có được đại lễ cũng cần phải bỏ chút công sức, ta đáp ứng người. Nhưng người sẽ không sợ ta cố ý thua, sau đó cùng Tiêu Duyệt không thiếu nợ gì lẫn nhau, lấy được đại lễ rồi rời đi?”

“Đi hay không đi do người quyết định, người so với ta càng rõ ràng hơn. Nếu người muốn đi, sao có thể ngăn được người? Bất quá người không thể nào thua được.” Mạc Đạo Hồn cười cười.

Mạc Phi ngăn người, cố ý mở to mắt: “Coi như ta muốn thua, cũng không có khả năng sẽ bị bỏ rơi. Dù sao chuyện này vốn là đem Tiêu Duyệt vô tội liên lụy vào, hơn nữa không mấy may mắn qua ý nghĩ của hắn. Đến lúc đó nếu ta thua, hắn cũng không có khả năng viết thư cho ta. Hơn nữa, ta cũng không phải Mạc Như, hẳn tuyệt đối không thể hạ bút.”

Mạc Đạo Hồn có thâm ý nhìn nàng: “Tiểu Mạt Ly hiện tại sẽ vì Tiểu Nguyệt Quý suy nghĩ.”

Mạc Phi có chút không chịu nổi, không nhận được giải thích: “Dầu gì lâu nay cũng được hắn chiếu cố, trong lòng ta dù không thích cũng không phải một chút tình cảm cũng không có, nhìn ân nhân gặp nạn, sao có thể đầu lòng này cũng không động.”

Mạc Đạo Hồn càng thêm ý vị thâm trường nhìn nàng: “Nói thế nào Tiểu Mạt Ly cũng làm Tiểu Bùn mấy ngày.”

Ngụ ý chính là nói nàng bắt chước đi cày xen vào việc của người khác, ý tứ sâu hơn chính là nàng đối với Tiêu Duyệt có chút quá mức chú ý, bình thường căn bản sẽ không quản chuyện của người khác, nay cũng không nhận được nhúng tay vào.

Lời này, Mạc Phi không ngại biện cũng không thừa nhận, mới vừa rồi không thể nhận được liên gọi hắn đến, hôm nay mặc cho hắn nói đi, dù sao vẫn hiểu, chân tướng không phải dễ dàng có thể bị lời đồn thao túng.

“Được rồi, hôm nay coi như không có chuyện gì rồi, ta đến chỗ Hồng Tú trước.” Đường Lăng không lâu sau sẽ chủ động tới cửa, cho nên nàng cũng không gấp gáp.

Nhưng khuôn mặt tuấn dật của Mạc Đạo Hồn đột nhiên nhăn nhó lại: “Tiểu Mạt Ly lúc trước nói láo, ba ba rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng.”

Mạc Phi mới đầu cũng không hiểu hắn nói đến chuyện gì, ngắn gọn suy đoán một phen mới hiểu được: “Người là nói cái chuyện Thiên nữ đó hả. Nói tới chuyện này, ta tựa hồ phải tức giận hơn so với người mới đúng?” Chuyện này nàng chỉ sửa đổi chút ít, ban đầu không phải do Mạc Đạo Hồn tự biên đó sao? Cho nên nói như vậy xác thực chẳng có gì lạ.

“Ba ba mặc kệ, ba ba mặc kệ... Tóm lại ba ba chính là rất tức giận, rất tức giận, Tiểu Mạt Ly chờ chịu phạt đi!” Mạc Đạo Hồn một giây trước còn rất bình thường, thời khắc này lại trở nên giống như tiểu hài tử tức giận, oán niệm nhìn chằm chằm nàng một hồi, rồi bỗng nhiên niệm chú, đợi đến lúc làn khói xanh tỏa đi hết, cả người đã hoàn toàn không thấy, làm cho Mạc Phi chỉ có thể im lặng nhìn trời.

Đợi đến khi hoàn hồn nàng mới chậm rãi bước đi, chuẩn bị đi tìm Hồng Tú, không nghĩ tới một thanh âm cao vút đã vang lên trước: “Ồ, Tiểu Như trốn ở chỗ này làm gì đấy, không phải là muốn đợi ta để cùng sinh một đứa trẻ có thể gả dich chứ?”

15. Chương 15 : Ngôn Ngữ Thăm Hỏi Kỳ Quái

Giọng nói vô sỉ, nội dung nói chuyện vô sỉ, không phải Trương nói xằng còn có thể là ai?

Mạc Phi hơi nhú mồm, xoay người mặt ngó hắt lãnh đạm nói: “Nơi này không phải là nhà của người.”

Trương nói xằng sững sốt một chút, cười: “Tiểu Như này mở miệng cũng thật lợi hại, xem ra lão Trương ta còn thua xa.”

Mạc Phi lười phải giả bộ ngớ ngẩn cùng hắn: “Chuyện ta là Mạc Như, là người truyền đi.”

Nha đầu Đường Lăng điêu ngoa đó tuyệt không phải ở bên trong sơn trang, nếu không với tính tình nàng đã sớm quần lấy Tiêu Duyệt, đâu còn để cho hắn cơ hội an ổn. Kết hợp với việc ban đầu nàng tức giận ồn ào gọi người lại, cũng nói ra câu “Quả nhiên là Mạc Như”, xem ra nàng mới đến sơn trang đã nghe về tin tức của Mạc Như, sáng sớm liền đem toàn bộ mũi nhọn hướng vào mình.

“Ai,” Trương nói xằng dằng đặc thờ dài, “Lão Trương ta vốn hảo tâm lo liệu mọi chuyện, chưa vợ vết được chút lợi ích nào, còn vô duyên vô cớ bị mắng, thực là mang vạ vào thân.”

Mạc Phi nói: “Ai rảnh rồi đi pha trà như người. Người nói chuyện quanh co lòng vòng, ta căn bản không muốn để ý.”

Trương nói xằng lắc đầu, tựa như thật tiếc hận: “Tính cách của người lão Trương ta vẫn là thưởng thức. Nhưng người tốt nhất vẫn đừng làm vậy, bằng không Duyệt Nhi đại mỹ nhân cũng không che chở được cho người.”

Trong ý ngoài ý đều là cảnh cáo, Mạc Phi nghe được khó chịu, lạnh lùng cãi lại: “Nói như vậy, người cũng hoài nghi ta lại lịch không rõ ràng, sớm muộn sẽ đe dọa đến mỹ nhân nhà người?”

“Ồ, Tiểu Như, người cần gì phải nói như vậy chứ, cũng quá tổn hại đến giao tình của hai ta.” Trương nói xằng đặc biệt thanh thoi cười, lại khôi phục bộ dạng như thường, giống như vừa rồi chẳng qua chỉ là ảo giác, “Vừa tới, chỉ bằng đến nhà ta ngồi một chút, uống chút trà lạnh cho thoải mái tâm tình.”

Thấy Mạc Phi vẻ mặt cự tuyệt, hắn lại nói: “Không khéo, đây chính là nhà lão Trương ta. Bên trong đơn sơ chút ít, nhưng giường ngủ cần thiết sao có thể thiếu, lão Trương ta vẫn chờ người cùng ngủ, cùng sinh một đứa con trai có thể gả dich.”

Mạc Phi không để ý tới hành động khiêu khích này, bản lĩnh nói thẳng cũng làm cho nàng chịu không biết bao nhiêu thua thiệt: “Đều nói gặp người nói tiếng người, gặp quý nói chuyện xằng bậy, người cũng đã luyện đến công phu gặp người nói chuyện xằng bậy, gặp quý cũng nói xằng bậy.”

Trương nói xằng nhún nhún vai: “Mới vừa quên nói, vợ của lão Trương là Hồng Tú, người chẳng lẽ là ngại trèo không qua tường, ghen tị?”

Mạc Phi đánh ngáp, miễn cưỡng nói: “Nếu như ngày nào đó người biến thành nữ nhân, ta có thể sẽ suy nghĩ một chút.”

Ngay sau đó, cũng không để cho hắn đường lui, xoay người rời đi.

“Tiểu Như vừa rồi hình như là lắm bướng một mình, nói muốn đi tìm Hồng Tú?” Trương nói xằng đột nhiên gọi nàng lại, “Nàng cùng Vương Bá đã xuống núi đặt mua hàng hóa rồi, người hiện tại không tìm được bọn họ đâu. Ta đã cho người cõng trèo tường, nhưng người còn không thuận theo.”

Mạc Phi đột nhiên thay đổi hướng đi. Khi đi qua bên cạnh hắn thì rất vô tâm nói: “Thật ra thì ta cảm thấy Vương Bá mới là người sẽ đào tường nhà người.”

Lời nói này tuyệt không phải là giả, hoàn hảo đâm trúng tâm tư Trương nói xằng. Nhưng hắn cũng chỉ có thể trông theo bóng lưng nàng, bất đắc dĩ cười một tiếng.

Ước chừng hơn nửa canh giờ sau, Mạc Phi mới quay trở lại chỗ Tiêu Duyệt. Có thể Tiêu Duyệt tạm thời còn bị quần lầy, không phân thân ra được, trong phòng trước bàn chỉ có một mình Tiêu mẫu đang khâu vá sửa lại xiêm áo. Nàng đi đến đơn giản chào hỏi, liền kéo ghế ngồi xuống bên cạnh, yên lặng nhìn ngón tay linh động của Tiêu mẫu.

Lúc trước gặp Trương nói xằng rất rõ ràng là nhận được lời cảnh cáo. Thậm chí đang trong tình huống bị hấn theo dõi. Thật ra nàng cũng tương đối bội phục đầu óc của người này, Trương nói xằng vèn vèn có mấy canh giờ sáng sớm liền đem chuyện Mạc Như mất trí nhớ trở về huyên nào truyền đi, dĩ nhiên không phải một chút tác dụng cũng không có.

Đầu tiên vừa đúng có thể giải quyết nguyện vọng của Tiêu mẫu, tiếp theo cũng có thể làm cho tất cả mọi người trong sơn trang nhìn chằm chằm vào “thiếu trang chủ phụ nhân” nàng. Coi như nàng thật là người trong ma giáo gì đó, đối mặt với nhiều ánh mắt như vậy cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ. Dù sao nếu người không có thân phận gì trong sơn trang, người nào sẽ không có việc gì làm đi chứ? Người sao?

“Như Nhi đang suy nghĩ gì có thể nói với mẹ không?” Sau khi trầm mặc, Tiêu mẫu đột nhiên bỏ những thứ trong tay xuống cười hỏi.

Mạc Phi đưa khuỷu tay chống lên mặt bàn, lấy tay ôm lấy mặt nhìn nàng: “Mẹ, người nói ta lớn lên giống hồ ly tinh sao?”

Tiêu mẫu giật mình: “Như Nhi như thế nào là hồ ly tinh. Là ai dám nói lung tung, mẹ cho người đi dạy dỗ hần.” Dứt lời liền đứng dậy.

Mạc Phi vội vàng trước một bước đứng dậy ẩn bả vai nàng: “Mẹ đừng kích động, ta hôm nay chẳng qua là đột nhiên nhớ tới lời này, hoặc giả cùng quá khứ có liên quan. Chỉ bằng mẹ nói ta nghe chuyện quá khứ một chút đi. Không nhớ được chuyện trước đây, đầu luôn có chút khó chịu.”

Thật ra nàng mới rồi chẳng qua là buột miệng không suy nghĩ nói ra, Trương nói xằng không thể nào vô cơ giám thị nàng, giống như ngay từ ban đầu đã đem nàng nhận định thành cùng một loại với yêu nữ. Nàng cùng Tiêu Duyệt mới quen biết không tới ba ngày mà đã trở nên “thân mật” như thế, không làm người sinh nghi mới là lạ.

Bởi vì không phải luôn nói yêu nữ có mị công mê hoặc lòng người gì đó sao?

“Như Nhi thật tuyệt không nhớ sao?”

“A, ần.” Mạc Phi vội vàng hồi thần, gật đầu đáp.

“Ta cũng nghe tiểu Trương nói, Như Nhi thật là chịu không ít khổ.” Tiêu mẫu vừa cảm khái vừa khóc sụt sùi, Mạc Phi trong lòng cũng không phải không cảm nhận được: “Quên đi, mẹ không cần phải nói nữa, người trở lại là tốt rồi.” Mặc dù tìm kiếm Mạc Như một chuyện quan trọng.

Tiêu mẫu lấy tay áo lau lệ: “Như nhi, mẹ vốn vô dụng như vậy, người không nên cười mẹ.”

“Làm nữ nhi, tại sao có thể cười mẹ.” Mạc Phi có chút cảm khái, “Ta khen ngài còn không kịp.”

Lời này thật là chọc cười Tiêu mẫu, nàng che miệng cười một hồi, đột nhiên nhìn thấy xiêm áo còn đang khâu dở trong tay đưa tới: “Như Nhi mới trở về cũng không có xiêm áo để thay đổi, vừa đúng mẹ có chút vải ở đây, Như nhi xem xem có thích không?”

Xiêm áo mới tinh, mỗi mũi kim đường chỉ đều xuất phát từ tình yêu của Tiêu mẫu, Mạc Phi sờ đi sờ lại mấy lần vẫn là không nỡ buông tay. Thậm chí đứng lên, đem xiêm áo kê đặt trước người mình xoay mấy vòng, cao hứng đến cơ hồ quên hết tất cả.

Nửa ngày, mới nhìn thấy Tiêu mẫu đang mỉm cười nhìn mình, Mạc Phi mặt ửng đỏ vì hành động ngượng ngùng của mình vội lên tiếng: “Cám ơn mẹ.”

Phụng bồi Tiêu mẫu tán gẫu, sắc trời rất nhanh trầm xuống.

Nhưng thấy Tiêu Duyệt còn chưa trở về, người làm mẹ tự nhiên có chút lo lắng, chốc chốc lại hướng mắt ra cửa nhìn, ngay cả tâm tình may xiêm y cũng không còn.

Mạc Phi cũng cảm thấy thời điểm không còn sớm, cũng không phải lo lắng cho Tiêu Duyệt như thế nào, chỉ là trong phòng này của bọn họ không có bếp, nếu muốn ăn cơm nhất định phải đến chỗ Hồng Tú mua.

Xem chừng Hồng Tú cùng Vương Bá đã sớm trở lại, nàng vội vàng đứng dậy hướng Tiêu mẫu nói: “Mẹ, ngài cũng đói bụng phải không, ta đi trước mua chút thức ăn.” Nói là mua, thật ra một chút tiền cũng không có, chẳng qua nếu như kế hoạch ban đầu có thể tiến triển thuận lợi, nàng sẽ dùng năng lực để hoàn lại.

Tiêu mẫu để xiêm áo xuống, bất an nói: “Duyệt Nhi còn chưa có trở lại, hẳn đi đâu Như Nhi có biết không?”

Mạc Phi lắc đầu: “Hắn cùng Đường Lăng ở chung một chỗ, không có việc gì đâu.”

Tiêu mẫu lại càng không an: “Đường, Đường Lăng?”

“Mẹ cũng sợ nàng?”

Tiêu mẫu lắc đầu, vội vàng lôi kéo tay của nàng: “Như Nhi giận Duyệt Nhi phải không? Cho dù Lăng nhi đối tốt với Duyệt Nhi như thế nào, Duyệt Nhi cũng chỉ có một mình Như Nhi thôi.”

“Mẹ, ta đến chỗ Hồng Tú trước. Một lát sẽ trở lại.” Mạc Phi vội vàng cắt đứt cái đề tài này, lời nói đối có thiện ý dĩ nhiên tốt, nhưng đến một ngày bị vạch trần sẽ càng làm cho người ta bị đả kích hơn.

Cũng may Tiêu mẫu cũng không có phát hiện: “Mẹ cùng đi với người.”

“Không cần,” Mạc Phi cười, “Ngài chỉ cần chờ ta hảo hảo phục vụ ngài là tốt rồi.”

Không đợi Tiêu mẫu dặn dò gì thêm liền bước ra cửa. Mạc Phi cầm một chiếc đèn dầu, cẩn thận đi. Đi ngang qua một gian phòng thì trùng hợp nghe thấy chủ nhân gian phòng đang thảo luận chuyện có liên quan đến Mạc Như, nàng cũng liền tự nhiên dừng lại, lặng lẽ che đi ánh đèn, ghé sát vào nghe lén.

Thì ra là ba năm trước đây, Mạc Như thật sự ở đám cưới trốn đi, sau khi bỏ rơi Tiêu Duyệt cũng không trở lại nữa. Cho đến hôm nay nàng giả “Mạc Như” trở về mới lại dâng lên một hồi bát quái náo nhiệt.

Nhưng làm nàng im lặng chính là, thông qua câu chuyện bát quái của người kia, nàng cuối cùng biết tại sao Tiêu mẫu lại nói nàng phải chịu không ít khổ sở. Trương nói xằng cứ nhiên đem chuyện của Mạc Như sửa thành — năm đó nàng không phải là tự bỏ trốn mà là bị hái hoa tặc cướp đi. Sau đó, lúc Tiêu Duyệt đi trừng trị ác bá tình cờ gặp lại nàng. Khi đó phát hiện nàng đã mất trí nhớ, mấy ngày cũng không ăn cơm, rõ ràng sau khi bị hái hoa tặc ngược đãi bỏ chạy được. Cuối cùng là ông trời có mắt, một nhà ba người rốt cục ba năm sau lại lần nữa đoàn tụ.

Nói thật, chuyện này so với phiên bản thiên nữ nàng tự biên còn khó tin hơn, thế nhưng người tốt trong sơn trang đều mắc một bệnh chung. Nàng nguyên tưởng rằng chỉ Tiêu Duyệt và Tiêu mẫu tương đối dễ dàng tin người, không nghĩ tới cả sơn trang đã sớm mắc chứng dễ tin người.

Cái gọi là tin vĩa hè, chính là đây, chính là đây.

Bất quá cái này không tốt, manh mối Mạc Như đến tốt cùng đi đâu hoàn toàn không có. Mạc Phi có chút nuối tiếc, nhẹ nhàng bước ra phía trước, bởi vì nghe lén không phải hành động quang minh chính đại gì, cho nên nàng cúi nửa người rón rén rời khỏi.

Vào lúc này trời cũng không tính là quá tối, vừa đứng trái phải hai bên đều có phòng ốc, ánh sáng từ hai bên chiếu lại, cùng với đèn dầu trong tay, rất dễ dàng có thể phân biệt rõ con đường phía trước.

Mạc Phi mới khom lưng đi vài bước, chỉ thấy cách đó không xa có một đôi chân. Nàng thoáng ngẩng đầu lên, vừa thấy chính là thủ hạ của Đường Lăng lúc chiều, không khỏi cười lạnh nói: “Nhanh như vậy liền muốn giết người diệt khẩu?”

Diệp Cẩn cũng không đáp lại, đôi lông mày chau mà tựa như không chau khiến cho hắn trở nên nhu mì hơn trong bóng tối, lộ ra vẻ u buồn.

“Tiểu thư nói rõ giờ thìn ngày mai nàng sẽ trở lại.” Hồi lâu, hắn mới từ từ mở miệng.

Mạc Phi thấy hắn không phải là tới giết người, cũng liền an tâm rất nhiều: “VẬY cũng vừa đúng, phiền người giúp ta chuyển lời, chuyện hôm nay nàng nói ta đáp ứng.”

“Tiểu thư chính là vì chuyện này mà đến.”

“Nàng biết?”

Diệp Cẩn giật mình một cái: “Chuyện này chính là Mạc cô nương đưa ra trước.”

Mạc Phi đầu tiên là kỳ quái, sau một khắc lại thoải mái, không nghĩ tới biến thái thần tiên còn gấp gấp hơn so với nàng, lúc ấy đáp ứng quá nhanh, cũng không biết trong hồ lô của hắn bán đến tột cùng là thuốc gì.

Hơn nữa, rốt cuộc là so nội dung gì? Đường như có liên quan đến hiền huệ thực đức?

“Mọi sự phải cẩn thận, có vấn đề tùy thời tìm ta.”

“Ta tìm người làm cái gì?” Mạc Phi phản xạ có điều kiện thốt lên, nhưng không ngờ Diệp Cẩn đã sớm không thấy đâu nữa.

16. Chương 16 : Xoay Chuyển Tình Thế

Sự thật chứng minh, trực giác của nữ nhân cũng không tệ lắm. Hồng Tú quả nhiên trời sinh tính tình thẳng thắn, mặc dù hoàn toàn không hợp với vẻ ngoài nhỏ xinh động lòng người của nàng, lại càng làm cho người ta yêu thích. Ngay cả Mạc Phi cũng đối với nàng hảo cảm mười phần, nên cũng khó trách Vương Bá cùng Trương nói xằng đồng thời ái mộ nàng.

Đều nói người cởi mở làm việc sẽ không già mồm cãi láo, sau khi nghe xong ý của Mạc Phi, Hồng Tú không nói hai lời liền đồng ý, còn rất thích thú với ý nghĩ rút cục có thêm một trợ thủ tới giúp một tay. Bởi vì Mạc Phi vừa mới đến, cũng là lần đầu tiên chính thức nói chuyện cùng Hồng Tú, làm lễ ra mắt, Hồng Tú liền chuẩn bị một bàn thức ăn ngon miễn phí tặng cho nàng. Thậm chí còn đặc biệt giúp nàng mang đi.

Lúc này, Mạc Phi hoàn toàn đắm chìm trong tình bạn hạnh phúc, đã gần như quên mất sự tồn tại của Đường Lăng, ngay cả chuyện tỷ thí ngày mai cũng quên không còn một mống, dĩ nhiên là không thể kịp thời thương nghị với Tiêu Duyệt.

Vì vậy trong tình huống sáng hôm sau nàng vừa bò dậy, thấy Tiêu Duyệt đắp kín quần áo ngủ ở ghế, bên ngoài liền có trận gào thét tựa như giết heo, quấy nhiễu nàng phải vội vàng ra khỏi phòng mở cửa.

Trước mắt một mảng tối đen, nguyên lai là một thân ảnh cao lớn béo tốt che đi ánh sáng, Mạc Phi định thần nhìn lại, chính là Tiểu Bảo hai ngày gần đây không thấy. Giờ phút này, hắn nước mắt nước mũi chen chúc cùng một chỗ, một tay cầm đại đao, một tay kia còn ôm con chó vàng, cũng không để ý mọi việc dựa vào trên người Mạc Phi.

Cả kinh nàng liền lùi mấy bước, hơi giận: “Chớ đem đao kiếm hướng loạn về phía người... Trước tiên, vẫn là bỏ đao xuống rồi hãy nói.”

Tiểu Bảo rất nghe lời đem đao bỏ xuống, vội la lên: “Tiểu tiểu tiểu tiểu tiểu tỷ tỷ, tỷ, đại đại đại đại ca, đại đại đại đại ca, hắn...”

“Hắn làm sao rồi, chết à?”

Tiểu Bảo lắc đầu, khóc hung hơn: “Đại đại đại đại ca, đại đại đại đại ca, đại đại đại đại ca...”

Mạc Phi nghe được cũng ngáp rồi, Tiểu Bảo muốn tìm nàng, nhất định là có chuyện gì gấp, nhưng Đại Bảo bí ỉm đó cùng nàng không có quan hệ. Cho nên nàng cũng lười nghe tiếp, phát tay một cái ý bảo hắn nhanh đi về, xoay người liền chuẩn bị vào nhà.

Vừa mới quay đầu lại, bên trong cửa lại xuất hiện một đạo thân ảnh, rõ ràng là Tiêu mẫu bị tiếng vang này làm kinh động. Mạc Phi an phận, sau khi quy củ kêu một tiếng “mẹ”, phát hiện nàng hoàn toàn không có phản ứng, chỉ trực tiếp nhìn chằm chằm con chó vàng Tiểu Bảo ôm ngoài cửa, đột nhiên nhiệt lệ dâng trào: “Hoàng nhi, Hoàng nhi, mấy ngày nay người đi đâu vậy, làm mẹ muốn hỏng mất.”

Mạc Phi đỏ mặt, người không biết còn tưởng rằng nàng gọi chính là “Hoàng nhi” (cách thái hậu gọi hoàng đế), nếu bị người có tâm truyền đến tai lão tử Hoàng Đế, có thể hay không rơi vào kết cục tịch thu tài sản giết chết cả nhà?

Nghĩ đến đừng nói là nữ nhân xấu tính như Đường Lăng, coi như là nữ nhân ôn nhu hiền thực cũng tuyệt không chịu được. Mạc Phi có thể hiểu, bất quá Đường Lăng này động một chút là muốn cắt tai người, tật xấu cũng có chút quá mức: “Người cũng cắt một tai của hần rồi, cũng có thể bớt giận, cái tai còn lại liền miễn đi. Dầu gì cũng là cảm thấy người xinh đẹp mới liều chết quần người, qua mấy năm nữa người trở thành bà lão, muốn người khác quần lấy cũng không còn cơ hội.”

Đường Lăng vốn đã tức giận, nghe nàng không chút để ý nói ra những lời như vậy càng thêm không vui: “Bổn tiểu thư muốn cắt người nào liền cắt, nếu người nhình không được, bổn tiểu thư liền bảo người tới cắt tai người!”

Lời nói hung ác mà lại cay độc, dọa cho tất cả mọi người đến xem náo nhiệt sợ đến không dám lên tiếng.

Mạc Phi ngược lại kỳ quái, thật ra thì thực lực của Diệp Cẩn nàng cũng không rõ, nhưng có lẽ không cũng không phải cao thủ gì gì đó. Sử dụng đao ngốc như thế, ngay cả người không có võ công cũng có thể đối phó được, đừng nói là đã làm sơn tặc thổ phỉ như những người này, thật không biết rốt cuộc bọn họ sợ cái gì. Trại cải tạo này thực có tác dụng cải tạo nam nhi sao?

Mạc Phi không tự chủ liền ngược mắt nhìn Diệp Cẩn ở cách xa mấy bước, nhưng thấy sắc mặt hần bình tĩnh, một mực cung kính cầm đại đao, nghiêm nhiên có cảm giác giống một cao thủ chí thượng, không khỏi nghĩ, cao thủ chân chính là bắt đầu từ việc dọa người.

Nhưng lời đem qua hần nói là có ý gì? Mạc Phi không thể giáp mặt xác nhận, đành phải chuyển sang Đường Lăng: “Người hôm nay tới tìm ta, cũng không chỉ là vì cắt tai.”

Đường Lăng nhướng mày, mặt mũi mặc dù xinh đẹp nhưng càng thêm hung sát. Nàng dồn hết sức lực vào chân, đập mấy cái lên trán Đại Bảo, cuối cùng Đại Bảo bị đau sớm bất tỉnh được Tiểu Bảo mang đi.

Đường Lăng lúc này mới cười nói: “Cùng bổn tiểu thư so, người cũng đừng hối hận, thua sẽ phải nhận hưu thư của Tiêu Duyệt ca ca.”

“Nói nhảm thật nhiều, tự nói những lời làm mình hài lòng.”

“Người –”

“Đừng lãng phí thời gian, đến tột cùng so cái gì.”

Đường Lăng hừ nhẹ: “So xem ai thích hợp làm thơ tử của Tiêu Duyệt ca ca.”

Mạc Phi có chút nhàm chán ngược mắt nhìn nàng: “Trọng điểm. Không phải là so chuyện giường chiếu chứ?”

Nàng vừa nói dứt lời, không chỉ có mặt Đường Lăng nhất thời đỏ lên mà mặt mọi người nghe náo nhiệt thêm đỏ lên, lại bắt đầu ở phía dưới nhỏ giọng nghị luận.

Ngón tay Đường Lăng chỉ vào nàng, tức giận: “Người là xú nữ nhân không biết xấu hổ!”

“A, vậy là không so nữa sao?” Mạc Phi nhàn nhạt nói, nàng chính là đang chờ thắng để nhận phần thưởng của biến thái thần tiên.

Đường Lăng càng thêm tức giận: “So, dĩ nhiên phải so. Bổn tiểu thư nhất định phải cho người thua tâm phục khẩu phục.”

Đường Lăng nói cuộc so tài này, đơn giản là không tách rời nội dung xem ai thích hợp làm thơ tử của Tiêu Duyệt hơn. Bởi vì là việc quan trọng, cho nên những người còn lại không thể làm bộ không liên quan, không ngó ngang. Ngược lại còn bầu ra ban giám khảo là tổ ba người quyền uy lớn nhất trong sơn trang: Vương Bá, Hồng Tú và Trương nói xằng.

Ai cũng biết quan hệ ba người bọn họ, mặc dù lén lút nghị luận qua không ít, nhưng càng thêm bội phục tình nghĩa huynh đệ giữa Vương Bá cùng Trương nói xằng.

Mạc Phi cũng tương đối cảm khái với sắc tố biến hóa trong cơ thể Vương Bá, thật có thể so với tác kè hoa — hôm qua vừa thấy, hai bên tóc mai là màu trắng, hôm nay vừa thấy, đã khôi phục thành toàn màu đen.

Bất quá là một mình cùng Hồng Tú đi mua hàng hóa, có thể đưa tới biến hóa khổng lồ như thế. Cái gì gọi là kỳ tích tình yêu, đoán chừng hoàn toàn có thể a.

Cảm khái thuộc về cảm khái, tranh tài vẫn là phải tiến hành. Bởi vì sáng sớm liền đáp ứng chiến thư, cho nên không sai biệt lắm là giờ Tỵ bắt đầu. Địa điểm cũng được chọn là nơi Hồng Tú quản sự — phòng bếp.

Không cần chờ nàng nói cũng biết, thi đấu tiên chính là tài nấu nướng. Có câu nói, muốn nắm giữ tâm trước tiên phải nắm giữ dạ dày, người làm vợ đương nhiên phải nấu được món ngon.

Bởi vì ở hiện đại, mẹ Mạc Phi vô cùng hồ đồ, ngay cả nấu ăn cũng biến thành khét lẹt. Mạc Phi khi còn nhỏ đành phải ngậm ngùi ăn, dứt khoát thời điểm lớn hơn một chút phải tự nấu ăn. Nàng nấu cơm chiên trứng. Mặc dù không đến nỗi có tay nghề như đại sư nhưng món ăn này vừa có thể hợp dạ dày, vừa có thể hợp tâm.

Cho nên đối với hạng mục tranh tài này, nàng dĩ nhiên là lòng tin gấp trăm lần, lúc này chọn mấy quả trứng, liền chuẩn bị xuống bếp. Bên kia Đường Lăng thấy nàng như thế, không khỏi có chút khấn nguyện. Nàng quen với cuộc sống của đại tiểu thư, bình thường hầu hết là sai khiến người khác làm, sao có thể có cơ hội cùng tâm tình thái thật thái rau?

Nhưng tranh tài là nàng nói, nàng không làm mới mất hết mặt mũi. Kết quả của nó chính là sai Diệp Cần đem tiền đi mua chuộc Hồng Tú. Đáng tiếc người ta trời sinh tính tình thẳng thắn, căn bản không làm việc này, lập tức liên loại nàng, phán định Mạc Phi thắng.

Đường Lăng biết mình không có bản lĩnh này, cũng không tiện nói tranh tài bất công, chỉ đành phải khế cắn rằng lấy tức giận sang Hồng Tú, lập tức tỏ vẻ muốn Diệp Cần đi cắt tai nàng. Kết quả chính là tai không những không thể cắt xuống, còn suýt nữa bị những lời nói ác độc của Trương nói xằng làm cho ức chết.

Mang theo tâm tình vô cùng bất mãn, tiến vào cửa thứ hai.

Cửa này là do Vương Bá ra đề, lần trước là nội dung “nam chủ bên ngoài, nữ chủ bên trong”, mà lần này lại còn phù hợp với công việc người hầu của hắn — vợ chồng đồng tâm, kỳ lực đồng tâm.

Ai nói nữ tử không tài chính là đức, hẳn Vương Bá thích nhất nữ tử có tài. Dĩ nhiên ý của hắn là nữ nhân một thân hảo vô nghệ.

Vì thế, Đường Lăng đắc ý hồi lâu. Nhị ca đã chết của nàng là một người mê võ nghệ. Mặc dù nàng từ nhỏ không thể nào chăm chỉ học giỏi, nhưng cũng do cách thức dạy dỗ ép buộc của nhị ca, nên cũng có chút thông hiểu. Đùa bỡn chút công phu mèo ba chân tuyệt đối không thành vấn đề.

Lập tức liền bày ra vài tư thế khoa chân múa tay, thấy người vây xem rào rào vỗ tay, dùng ánh mắt phải “thăng” để ủng hộ.

Đến phiên Mạc Phi thì đoàn người lại ngắc đầu mà đợi, tất cả đều không tự kìm hãm được ngừng thở. Theo thể hệ trước tiết lộ, năm đó được lão trang chủ hết lòng dạy dỗ, võ công của Mạc Như rất không tệ. Đem so với Đường Lăng, đương nhiên đáng giá được mọi người mong đợi hơn. Cũng không biết, “Mạc Như” này không phải là Mạc Như kia. Bất quá ba người kia cũng không thèm để ý, đặc biệt là Tiêu Duyệt vừa mới được thông báo tới vẫn mỉm cười tràn đầy tự tin nhìn Mạc Phi.

Không chỉ có là như thế, còn muốn tự bản thân mình truyền đạt lòng tin kia đến cho đối phương. Mặc dù có chút tự cho là đúng, có chút tự mình đa tình, nhưng nhin vào mắt Mạc Phi, vẫn là không tự chủ được cười lên.

Cảm giác được người khác tin tưởng này thật là tốt. Nàng nhận lấy kiếm Vương Bá đưa tới, càng có lòng tin hơn, tùy ý bày ra tư thế, không biết võ công không quan hệ, đầu tiên phải có tư thế để cho người khác lầm tưởng người có, phát huy đầy đủ tinh thần cao thủ chí thượng giống như Diệp Cần. Sau đó, dứt khoát đứng bất động.

Trong giới võ hiệp không phải đều như vậy sao? Trong tỷ thí nội lực, cho dù đứng cũng có thể phân được thắng bại. Nàng chỉ cần làm theo khuôn mẫu là tốt rồi. Trong lúc này không thể có một tí sơ hở, nàng hết sức biểu hiện ra phong độ “cao thủ”.

Kỳ quái là, trừ Tiêu Duyệt và Trương nói xằng là người có “thâm niên trong nghề”, những người khác đều nhìn xem không nhúc nhích. Dĩ nhiên Mạc Phi hiểu rõ tình hình nhất. Những người này hoàn toàn tin tưởng võ công Mạc Như rất tốt, không chỉ nhìn không chớp mắt, còn một mặt cảm khái không uống cuộc so tài này, cuối cùng thấy được tuyệt học võ công.

Đường Lăng thấy thế, không vui: “Cái này tính là gì, bắt quá chỉ mà một thể đứng mà thôi.”

Nhưng phía dưới tiếng nghị luận càng lúc càng lớn, thậm chí, trực tiếp vỗ tay bảo hay.

Đường Lăng tất nhiên siêu cấp bất mãn, dứt khoát chỉ vào Diệp Cẩn hô to: “Đứt tai nàng mang về đây cho ta, nếu như nàng thật là cao thủ, nhất định tránh được.”

Mọi người nghe thấy đều không lên tiếng, không phải vì sợ, mà vì càng thêm mong đợi.

Vương Bá vừa nghe, vội vã đỡ cho chủ: “Đường cô nương, mong ngài tự trọng!”

Đường Lăng ghéech đầu, vạ phần khinh thường: “Khẩu khí người như vậy là sao, dám nói chuyện với bốn tiểu thư như vậy?”

Tiêu Duyệt liền ngăn lại, Vương Bá đành nhịn xuống.

Trên thế giới này, trước mặt nhiều người như vậy còn dám lỗ mãng, sợ là ít lại càng ít, nhưng vừa vạ Đường Lăng chính là một trong những số ít đó. Tính tình nàng ngày một ngày hai mọi người bên trong trang đều đã hiểu rõ, có thể vì một chút chuyện nhỏ sẽ tùy tiện sai người cắt tai đối phương, ngay cả đứa trẻ cũng không bỏ qua. Nếu như có nửa phần bất mãn, hoặc là dám ra mặt chống đối hôm sau liền có thể bị vạ lây.

Tiêu Duyệt thiên vị nàng như thế, mỗi lần sau khi ngăn trở nàng thành công lại một mắt nhắm một mắt mở cho qua, cũng bởi vì di chúc của nhị ca Đường Lăng.

Nhận ủy thác của người ta, nhất lại là huynh đệ, hẳn vì tình nghĩa này đối tốt với Đường Lăng. Chỉ sợ nàng chưa ngoa không chịu nổi.

Nhưng Mạc Phi không quản nhiều quy củ như vậy, ngay lập tức giáp mặt thay Vương Bá giải vây: “Vương Bá đi theo chúng ta nhiều năm như vậy, không có công lao cũng có khổ lao, không giống như người chỉ biết cậy mạnh mà không nói đạo lý, còn chủ động nói so xem ai thích hợp làm lão bà của Tiêu Duyệt hơn cái gì, thật là hồ nháo.”

Cũng không nhìn xem lông mày Đường Lăng cơ hồ là dựng ngược lên, nàng lại đi thẳng tới trước mặt Vương Bá, đưa lên kiếm: “Hơn nữa càng hồ nháo hơn chính là ta lại hồ nháo cùng người.”

“Xú nha đầu, bốn tiểu thư sớm nói qua, người đừng có khinh người quá đáng. Người đã không chịu nghe khuyên, đừng trách bốn tiểu thư lòng dạ độc ác!” Cặp mắt Đường Lăng trợn trừng hướng thẳng người Mạc Phi, đồng thời nắm chặt quả đấm, cắn răng nghiêng lợi vọt tới bên cạnh Diệp Cẩn, một phen đoạt lấy đại đao trong tay hắn, bổ tới người Mạc Phi.

Chuyện này tới quá đột ngột, tất cả mọi người không thể kịp thời phản ứng kịp. Thậm chí ngay cả Vương Bá và Hồng Tú đứng gần nhất đều không thể ngăn trở. Tráitím mọi người nhanh chóng nhảy đến tận cổ họng, Tiêu Duyệt càng thêm khẩn trương không thôi, bất chấp lợi hại vọt tới.

Đáng tiếc vẫn chậm một bước.

Chỉ nghe hai chữ “Tiểu Phi” buồn bã hô của Tiêu Duyệt, mọi người đều hít vào một ngụm khí lạnh, một hồi lâu sau mới dám cẩn thận mở mắt ra. Ai ngờ nhìn thấy bộ dạng Đường Lăng quần bách tề ngã trên đất, hơn nữa nhìn Mạc Phi bên kia đang đánh vào trên người Diệp Cẩn.

Tiếng nghị luận một cái nổ tung. Không chỉ có Đường Lăng, còn nói Mạc Như làm sao không biết thẹn thùng, lại dám công khai hồng hạnh xuất tường, dám cầm sừng lên đầu Tiêu Duyệt.

Đến lúc này, trong lòng Tiêu Duyệt không hề có chút tư vị nào. Mà cũng không có chút tư vị nào là Đường Lăng, hận ý kia càng sâu sắc, đôi mắt nhìn chăm chăm Mạc Phi cơ hồ đã đỏ như máu.

17. Chương 17 : Chớ Nói Không Cần Tình Cảm

Mạc Phi lưỡng trước được đây là Mạc Đạo Hồn đùa bỡn, cho nên đối với chuyện trở lại thân chó, nàng cũng không có vẻ ngạc nhiên.

Chẳng qua là trước khi nàng trở lại, Đường Lăng khí thế hung hăng tựa hồ giơ đại đao muốn tới chém nàng, không biết sau khi Tiểu Bùn vào thân thể nàng có tránh được một kiếp này hay không.

Đợi hơn nửa ngày, cũng không thấy người trở lại, nàng không cách nào tiếp tục yên ổn được nữa, đang chuẩn bị động thân thử đi ra đào cái cửa đang đóng thì nội đường mơ hồ truyền đến thanh âm lo lắng của Tiêu mẫu. Ngay sau đó cửa liền bị đá văng, hiện ra trước mặt chính là Đường Lăng đang vô cùng tức giận.

“Đem người để xuống cho ta.” Một hồi tiếng bước chân đi qua, tựa hồ có người bị đặt ở trên giường.

Núp ở dưới gầm giường, Mạc Phi tận lực cẩn thận xem xét, phát hiện tổng cộng có năm đôi chân, mà trong đó một đôi chính là của Tiêu Duyệt.

“Bà đỡ, người đi kiểm tra một chút, xem nàng còn là tấm thân xử nữ nữa hay không.”

Vừa nghe khẩu khí này, đã biết là nha đầu cậy mạnh Đường Lăng. Mạc Phi rất nhanh ngã sấp trên đất, trong lòng không nói ra được tư vị. Chuyện khác nàng có thể không quan tâm, nhưng nếu là chuyện ảnh hưởng đến cuộc sống thực tế của nàng, vậy thì tuyệt đối không thể khoanh tay đứng nhìn.

Nghĩ đến thân thể nàng vừa mới bị để xuống, tám chín phần mười đã bị điểm huyết ngử. Đến tốt cùng, chuyện gì phát sinh trước đó không nói đến nữa, nhưng ý tứ bây giờ của Đường Lăng rõ ràng là muốn gọi tới bà đỡ đi kiểm tra thân thể nàng có hay không còn là tấm thân xử nữ. Mà Tiêu Duyệt lại không nói một lời, rõ ràng là đồng ý.

Như vậy không hỏi qua người ta đã xem xét những chuyện riêng tư, có đủ xấu xa.

Nói mạnh động là ma quỷ, cho dù Mạc Phi nuốt trôi cơn giận dữ này, nhưng thái độ của Tiêu Duyệt như thế làm cho nàng vô cùng tức giận, nàng cũng không nhịn được nữa xông ra.

Trong bụng tính toán, chờ toàn bộ những người kia đi hết, chỉ còn lưu lại một mình bà đỡ, nàng đột nhiên xuất hiện sẽ làm bà đỡ ứng phó không kịp, cũng hù dọa nàng một chút, không chừng chuyện này coi như qua đi. Nếu đến lúc đó nàng kêu người tới, vừa vặn gặp mặt Tiêu Duyệt, hẳn không muốn hiểu tâm tư của nàng cũng khó.

Mà nếu như hẳn còn cố ý, Mạc Phi cảm thấy không cần tiếp tục lưu lại một chút nào nữa. Mọi người đến hàn huyên cùng nhau, nếu không hàn huyên nữa cũng không cần lưu lại, đây là đạo lý rất đơn giản.

“Tiểu tỷ tỷ, người nhần nhin thật là tốt.”

“Người bây giờ không đành lòng, về sau sẽ thua thiệt hơn.” Chợt nghe bên tai có người nói chuyện, bởi vì tính tình nhanh nhẹn miệng, Mạc Phi một cách tự nhiên đáp lại, sau đó chợt kinh sợ. Cũng may rất nhanh liền phản ứng kịp, xuyên thấu qua ánh sáng mật mờ, nhìn rõ ràng trước mắt chính là một tảng đá lớn hơn quả trứng gà, một đôi mắt nhỏ đối diện, ngoài ra không có miệng, cũng không có mũi.

Tiến vào trong thân chó cùng thần tiên nói chuyện với nhau, người khác sẽ không nghe được, cho nên Mạc Phi tuyệt không cố kỵ: “Mạc Đạo Hồn cũng tới?”

Tiểu Thạch Đầu ngạc nhiên: “Tiểu tỷ tỷ, làm sao người biết...” Còn chưa nói xong, liền bị thanh âm bên ngoài cắt ngang: “Duyệt Nhi, đây là chuyện gì? Lăng Nhi muốn làm cái gì, nàng đây là muốn làm cái gì?”

Mạc Phi phân biệt được là thanh âm của Tiêu mẫu. Trong lúc nhất thời, trong lòng ngũ vị tạp trần (cảm xúc lẫn lộn), bực tức, cảm động...

“Duyệt Nhi, người nói ẹ, Như nhi, Như nhi, nàng là thế nào, vì sao không thấy tỉnh? Chẳng lẽ là, chẳng lẽ là...” Đột nhiên liền chuyển thành tiếng khóc, thậm chí còn có chút thở không ra hơi.

Tiêu Duyệt kia lại giống như loại đầu gỗ, không lên tiếng lại càng không đáp lại, trực tiếp làm Mạc Phi cho rằng hẳn đã thăng cấp thành người chết.

Đợi một hồi, cũng vẫn không nghe nửa điểm thanh âm thuộc về hắn, ngược lại kể đầu sỏ lại mở miệng trước: “Tiêu Duyệt ca ca, nơi này chỉ cần giao cho bà đỡ là tốt rồi. Người cũng không muốn bị người ta nói phụ nhân mình hồng hạnh xuất tường chứ? Hơn nữa, năm đó nàng bị hái hoa tặc bắt đi, rất khó có thể bảo vệ sự trong sạch của bản thân.”

Lại là trầm mặc.

Thật lâu, Tiêu Duyệt rốt cục từ từ mở miệng: “Mẹ, chúng ta đi ra ngoài đi.”

“Mẹ không muốn đi, nếu Như Nhi lại không thấy thì làm sao bây giờ.”

“Mẹ — đi ra ngoài đi.” Hơi khấn cầu.

Tiêu mẫu không nói nữa.

Mang theo tiếng khóc và hơi thở gấp, có tiếng bước chân dần dần cách xa.

“Diệp Cẩn, đóng kỹ cửa lại rồi chờ ở bên ngoài.”

“Dạ, tiểu thư.” Nói xong, Đường Lăng cùng Diệp Cẩn hai người cũng đi ra ngoài, đồng thời có tiếng cửa đóng lại, hết thảy khôi phục lại yên tĩnh.

Trải qua một hồi bão táp, Mạc Phi ngược lại tỉnh táo lại, rõ ràng Tiểu Thạch Đầu vẫn còn ở bên cạnh hồi lung tung này kia, nàng cũng không mở miệng nói chuyện, chỉ từ từ rời khỏi gầm giường.

“Ta cuối cùng nói muốn tay làm hàm nhai, nhưng hết lần này tới lần khác lại bị người bắt lấy. Chuyện xuyên qua cũng vậy, chuyện giải vây lần này cũng vậy, cảm giác này rất không thoải mái.” Nàng hướng về bà đỡ một mình lưu lại kia nói.

Bà đỡ thấy có chỗ đột nhiên xuất hiện, không sợ sùng cũng không sợ hãi, chỉ cười nhạt nói: “Thân thể Tiểu Mạt Ly chỉ cho phép ba ba nhìn, dĩ nhiên không thể cho người khác chiếm được tiên cơ.”

Mạc Phi không nói lời nào, chăm chú nhìn hắn, cách một hồi lâu mới có chút bất mãn nói: “Người biến thành bình thường cho ta.”

Mạc Đào Hồn trong trang phục bà đỡ nháy mắt hóa thành bạch y tuấn mỹ công tử. Cả phòng nhất thời liên rục rịch, không biết là mùi lan hay là những mùi hoa nhẹ khác, gió lướt qua áo bào hắn lay động, hương thơm dần dần bay khắp phòng.

Thật ra thì nói hắn là công tử tuấn mỹ cũng không đúng, cái loại khí chất đó duy nhất thuộc về tiên giả, dù là Mạc Đạo Hồn giơ tay nhắc chân cũng đã ăn sâu bén rễ, bất luận kẻ nào cũng không được.

“Thời điểm người vì một người mà suy nghĩ, có lẽ người đã động tình với hắn.”

Mạc Phi bị lời này làm cho thức tỉnh, vội vàng đáp lại: “Như vậy ta đã động tình với nhiều người quá rồi.”

Mạc Đạo Hồn lắc đầu, tựa như dẫn theo chút ít oán trách, ngay sau đó nụ cười lại lan tràn, nhẹ tay liền ôm Mạc Phi vào trong ngực: “Ba ba nói qua, trong lòng Tiểu Mạt Ly không có tình yêu, vì sao lại có thể động tình với nhiều người được?”

Mạc Phi càng cảm thấy không được tự nhiên: “Người hôm nay thế nào trưởng thành như vậy, ôn nhu như vậy.”

“Bình thường chút không tốt sao, người không thích ta như vậy?”

Mạc Phi cũng không để ý tới, chỉ nhìn nữ tử đang ngủ say trên giường, lãnh đạm nói: “Đây chính là sự trừng phạt như lời người nói?”

Mạc Đạo Hồn nói: “Tiểu Bùn vẫn không tỉnh, không ăn chút gì đó, sẽ chết đói.”

“Xem ra lễ vật của người không phải là trao đổi linh hồn.”

Mạc Đạo Hồn từ chối cho ý kiến: “Lễ vật ba ba đưa, Tiểu Mạt Ly chắc chắn thích. Chẳng qua là phải chờ thêm một chút nữa.”

Thấy nàng một chút cũng không hứng thú, liền nhẹ nhàng vuốt xuôi chóp mũi, lại nói: “Trước đó, ba ba còn mang đến một món lễ vật, coi như làm đồ ngọt trước bữa ăn lớn.”

Ngay sau đó mặc niệm khẩu quyết, trong phòng nhất thời liền không có chút ánh sáng, nhưng cũng không che giấu được tiên khí trên người Mạc Đạo Hồn. Tóc rủ xuống giống như thác đổ, xung quanh tỏa ra hơi nước. Mạc Phi bị hắn ôm nhẹ trong ngực, hoàn toàn dung nhập vào hào quang của hắn. Mùi hoa kia vào giờ phút này càng cảm thấy thơm hơn.

“Trong thế giới rộng lớn này, tại sao liền chọn một mình ta.” Mạc Phi rất cực không nhịn được bật thốt lên hỏi.

“Bởi vì Tiểu Mạt Ly là hài tử ba ba thích nhất nha.”

“Thật ra thì người lúc bình thường cũng tốt, tại sao trước đây luôn biểu hiện thành cái dạng đáng chết kia?”

“Bởi vì ba ba không biết,” hắn dừng một chút, tựa như mang cảm khái cười lên, “Làm như thế nào ở chung với Tiểu Mạt Ly.”

“Người kêu ta hoàn thành nhiệm vụ đúng không, chẳng lẽ cũng phải tìm kiếm tình thương của cha?”

Mạc Đạo Hồn cúi đầu nhìn nàng, nháy mắt: “Tiểu Mạt Ly thật là cực kỳ thông minh.”

Mạc Phi không để ý tới: “Chỉ có hắn, ta sẽ không tha thứ.”

“Tiểu Mạt Ly không tha thứ ba ba, ba ba sẽ vẫn kề cận bên Tiểu Mạt Ly.” Vừa nói vừa kéo sát nàng lại gần mặt.

Mạc Phi cố ý nhe răng hù dọa hắn.

Mạc Đạo Hồn lại bắt đầu hưng phấn cười khúc khích: “Cái miệng hung dữ của Tiểu Mạt Ly chỉ mở vì ba ba, ba ba thật là cao hứng.”

Mạc Phi nói: “Người muốn giả trụ ăn cộp liền giả trang giống chút, còn tự mình vạch trần thân phận, ngay cả cơ hội để cho ta vạch trần cũng không có, quá thất bại.”

“Tiểu Mạt Ly, ba ba thật thật thích người.” Mạc Đạo Hồn thay đổi lúc nụ cười ngu ngốc lúc trước, cười nhạt nói.

Mạc Đạo Hồn bình thời giả bộ ngu dại, chính là để cho người ta nắm không được ý nghĩ của hắn, hôm nay thần sắc lại trấn định vô cùng, càng làm người ta không thể hiểu thấu.

Nàng không tự chủ được nói: “Người không nghiêm túc như vậy, sớm muộn sẽ biến thành cậu bé chăn cừu *.”

(*cậu bé chăn cừu: là một câu chuyện ngụ ngôn kể về một cậu bé chăn cừu. Không có việc gì làm, cậu nảy ra ý tưởng – những con cừu bị chó sói tấn công. Dân làng đã chuẩn bị đầy đủ để đối phó với con sói, nhưng con sói không đến. Lúc đó, cậu bé chăn cừu nhạo báng họ và nói rằng cậu chỉ đùa thôi. Lại thêm một lần nữa, cậu bé nói dối về chuyện con sói. Dân làng không còn tin cậu nữa. Vào một kia, con con sói thực sự đến tấn công những con cừu, cậu bé đi tìm sự giúp đỡ của dân làng nhưng không ai tin cậu. Cuối cùng, cậu bé bị mất cả đàn cừu và bắt khóc.)

Mạc Đạo Hồn có nhiều hứng thú nhìn nàng: “Có lẽ, đã là.”

Mạc Phi càng không hiểu nổi, cũng không muốn hiểu nữa, chỉ hỏi: “Người nói đồng ý đâu, chẳng lẽ chỉ là nhìn bóng tối sao?”

“Dĩ nhiên không phải là,” Mạc Đạo Hồn đem nàng giơ cao, “Tiểu Mạt Ly nhìn xem ba đẹp trai anh tuấn như thế nào.”

Mạc Phi cả người khẽ run rẩy.

Mạc Đạo Hồn lộ ra nụ cười hài lòng, lại đem nàng ôm trở về trong ngực, hơi phát động tay áo trái, vài con đom đóm màu xanh lục toán loạn bay ra.

Đây là một cảnh tượng kỳ diệu như thế nào? Giống như ngân hà trong đêm tối, tới lui ở bên người chu du không ngừng, Mạc Phi thậm chí cho rằng nửa thân mình thật sự phủ dưới bèo xanh, nắm một đóa hoa sen tuyệt đại nhẹ bay lên.

Thật ra thì trong rất nhiều phim truyền hình cũng có cảnh này, có thể nói là không đáng ngạc nhiên. Nhưng Mạc Phi vẫn không nhúc nhích, cũng không nói chuyện, hoàn toàn dung nhập vào cảnh, phảng phất đưa thân tiến vào vũ trụ mê mông.

“Tiểu Mạt Ly, tâm tình có tốt hơn chút nào không?”

Mạc Phi hồi thần, giọng nói thế nào cũng không cứng rắn được, không biết tại sao, rất không có tiền đề có một loại xúc động muốn khóc.

“Có lẽ, ta cũng là một cậu bé chán chường.” Nhiều năm như vậy, làm sao không tưởng niệm cha?

Nhưng nàng rất nhanh liền phản chấn lại: “Bất quá nhiệm vụ tìm kiếm tình yêu lần này thật đúng là khó làm, rất khó thay đổi dự tính ban đầu của ta.”

Mạc Đạo Hồn nghe vậy cũng sững sờ một chút.

“Nhưng không hoàn toàn không có chút biến chuyển nào.” Mạc Phi mắt nhìn hẩn, từng chữ nói, “Không có người yêu, cuộc sống này cũng không đầy đủ, người nói có đúng hay không?”

Mạc Đạo Hồn lại sững sờ, bỗng nhiên cong nhẹ khóe môi, hẩn là cười một tiếng. Hào hoa phong nhã kia dường như che lấp cả ánh sáng đom đóm trong phòng.

Có Mạc Đạo Hồn giả trang làm bà đỡ trợ uy, tiểu nha đầu Đường Lăng kia muốn bắt được nhược điểm của Mạc Phi cũng không thể. Kết quả đương nhiên là Mạc Phi bịa ra uống vô cùng thảm, chỉ cần giải thích nàng tại sao đột nhiên đùa dỡn Diệp Cẩn là được. Đơn giản chỉ cần sử dụng ngụ ý trang ban đầu để lừa mọi người — bởi vì Mạc Như bị hành hạ, đầu chịu đựng kích thích quá lớn cho nên thỉnh thoảng sẽ đột nhiên điên dại.

Lần nữa để cho Mạc Phi đổ mồ hôi chính là, mọi người bên trong trang cư nhiên lại tin. Nhưng thật ra những lời ong tiếng ve nhất thời sẽ không tiêu tan ngay được.

Đối với chuyện này, một điểm khác tương đối mồ hôi chính là, hoàn toàn không có ai đi chất vấn nguồn gốc của bà đỡ, có thể là lúc ấy chuyện quá khẩn cấp, bao gồm cả Tiêu Duyệt đứng đầu một sơn trang cũng không để ý.

Thật ra nếu nói, biết được Mạc Phi vẫn giữ được tấm thân xử nữ còn không cao hứng, đây tuyệt đối là giả, nhưng Tiêu Duyệt cũng hiểu hậu quả nghiêm trọng lúc này. Tuy nói một mặt để xóa bỏ nghi ngờ việc mình bị cấm sùng, mặt khác cũng là cố gắng hết sức bình ổn những lời đồn đại trong sơn trang. Lời đồn đáng sợ, thế nhân đều hiểu, tùy tiện nói một câu, thực dễ dàng hủy hoại danh dự của một người. Đến lúc đó nếu ảnh hưởng đến cuộc sống của Mạc Phi, tuyệt đối không phải chuyện tốt. Thà rằng nhất thời nén giận một chút. Hẩn không muốn Mạc Phi ở trong phạm vi năng lực của hẩn bị bất cứ tổn thương gì.

Bất quá những lời này, hẩn cũng không tính nói ra, càng không dự định lấy chuyện này làm lý do cho tất cả mọi chuyện. Việc kiểm soát này, Tiêu Duyệt hẩn không thành thạo.

Sau khi đuổi Đường Lăng đi, Tiêu Duyệt ngồi trên giường cùng Mạc Phi. Nhưng giờ phút này, Mạc Phi đang ở trong thân Tiểu Bùn, muốn mở miệng nói chuyện cũng tuyệt đối không thể.

Vì vậy, chỉ đành phải lặng yên tùy một mình hẩn nói: “Ta biết ngươi đã trở lại. Chuyện lúc trước, cũng không phải dễ dàng cho người.”

Mạc Phi nhìn hẩn liền tâm tình khó chịu, không khỏi sát lại gần thân thể của mình, thấy Tiểu Bùn ngủ say sưa, thân thể kia một cọng lông sợi tóc cũng không hư hại, nhất thời an tâm không ít.

“Ta cũng hiểu yêu cầu như vậy rất quá đáng,” Tiêu Duyệt dừng lại, suy nghĩ tựa như đang thống khổ giãy dụa, hồi lâu mới miễn cưỡng nói, “Nhưng ta hi vọng, thân thể của ngươi chỉ cho phép ta đụng.”

Không uống nước, nhưng Mạc Phi vẫn mãnh liệt sắc một cái.

“Ta ngay cả thần khuyển bên cạnh người cũng không thể thuần phục, là ta không có tài cán gì.” Vừa nói xong càng thêm tức giận, nắm thật chặt tay thành quyền.

Mạc Phi vội vàng xoay mặt nhìn hấn, buồn bực đến cực điểm, nghĩ thầm: đại ca, người cho rằng thân thể này sẽ nhận thức sao? Huống chi, ở trong đó còn là một linh hồn khác. Hơn nữa, Tiểu Bùn thật ra cũng không ngốc, cũng không phải thấy nam nhân liền bỏ nhào, không phải là mỹ nam, nó quyết sẽ không theo. Trong chuyện này cũng có chút tiêu chuẩn, càng đẹp trai lại càng có khả năng hấp dẫn nó, nếu như cùng đứng trước hai mỹ nam, nó đương nhiên đi bỏ nhào người đẹp hơn.

Thật ra nói Diệp Cẩn đẹp trai hơn hơn Tiêu Duyệt cũng không chính xác, dù sao Tiểu Bùn đã bỏ nhào qua Tiêu Duyệt không dưới mấy lần. Diệp Cẩn mới tới, Tiểu Bùn dĩ nhiên muốn ném thức ăn tươi. Chẳng qua không nghĩ tới Tiêu Duyệt đã biến thái tới mức như thế, chính là cái loại bá đạo “Coi như ta không thích, cũng lã đẽ của ta, không cho phép người khác đụng tới”.

Mạc Phi thoáng chốc thấy tỉnh táo rất nhiều. Nói thế nào nàng cũng không phải là đồ vật, mặc dù bây giờ thật sự đang ăn nhờ ở đậu, nhưng cũng chưa từng nghĩ tới muốn dùng thân thể để trả nợ. Trải qua chuyện này, ý nghĩ rời khỏi sơn trang càng thêm kiên định. Bất quá trước đó, nàng sẽ nghĩ tất cả biện pháp cố gắng kiếm tiền, tạ lễ thật tốt.

“Cám ơn... Người vì ta làm những thứ này.”

Hai từ cảm ơn đột nhiên xuất hiện cắt ngang suy nghĩ của Mạc Phi. Nàng ngạc nhiên, lời nói này chợt nghe có chút vô duyên vô cớ, nhưng thực tế rất có nguyên do — không nghĩ tới việc tranh tài trước kia đã làm cho hấn hiểu lầm, cũng làm cho hấn tự mình đa tình. Nhưng lời này cũng vừa vặn nhắc nhở nàng, vừa mới nói mình không phải là đồ vật nhưng việc tranh tài kia còn không phải không hỏi tới ý kiến của Tiêu Duyệt, tự ý quyết định hay sao?

Cảm giác có cái gì đó không đúng. Chẳng lẽ... Nàng càng thêm cảnh giác, cuối cùng cũng hiểu được. Cư nhiên không nghĩ tới chuyện gặp Mạc Đạo Hồn. Ban đầu, nàng hoàn toàn vì phần thưởng, căn bản không lo lắng tại sao Mạc Đạo Hồn lại đưa rây cầu như thế. Hiện giờ đã minh bạch, rõ ràng hấn muốn dùng biện pháp này để làm cho Tiêu Duyệt hiểu lầm, làm hấn “trói” nàng chặt hơn một tầng.

Mạc Phi thở dài, quên đi, chuyện này cũng không phải mình Tiêu Duyệt quyết định mà được. Mạc Đạo Hồn từng nói qua, đi hay ở là tùy nàng, không phải người khác muốn cản là có thể cản được.

Sau khi nghĩ thông suốt những chuyện này, Mạc Phi mới cảm giác có một “chân lý” mà Mạc Đạo Hồn nói đúng — thân thể Tiểu Bùn hồi lâu chưa được ăn gì, quả thật đói bụng đến kêu ọc ọc rồi.

Bởi vì Tiêu Duyệt an vị ngồi bên trên, cho nên liền dễ dàng bị hấn nghe thấy. Chỉ thấy hấn mặt mỉm cười, cũng không ngừng lại liền đứng dậy ra bên ngoài lấy thức ăn.

Một góc bên trong sơn trang.

Đường Lăng đang oán hận tàn phá một gốc cây già, phát tiết một hồi lâu, đột nhiên dừng lại, chuyển mặt hỏi Diệp Cẩn: “Người đi theo ta đã bao lâu?”

Diệp Cẩn kính cẩn đáp: “Bốn ngày.”

“Bốn tiểu thư bảo người làm cái gì, người cũng sẽ nghe?”

Diệp Cẩn bất động thanh sắc: “Dạ, tiểu thư.”

“Như vậy người đi đem người đi cho ta, hơn nữa, phá tằm thân xử nữ của nàng.”

Diệp Cẩn mâu quang khẽ nhúc nhích, trong miệng vẫn đáp: “Dạ, tiểu thư.”

18. Chương 18 : Võ Lâm Cao Thủ

Ngày thứ hai, bối cảnh xuất thân của Đường Lăng nàng căn bản đã nắm rõ. Nàng xuất thân thương gia, đứng hàng thứ ba. Bởi vì điều kiện cho phép, đại ca nhận được sự giáo dục tốt, làm quan trong triều nhiều năm;

nhị ca từ nhỏ si mê võ học, nhiều năm trước cũng bởi vì võ mà cùng Tiêu Duyệt kết giao, vì thế Đường Lăng mới có thể quen biết Tiêu Duyệt.

Trong nhà chỉ có một đứa con gái, lại có phụ thân cùng hai vị ca ca nuông chiều, tính khí Đường Lăng từ trước đến giờ đều vô pháp vô thiên, nhưng cũng không có người nào quản chế nàng. Điểm này càng được biểu hiện rõ ràng sau khi nhị ca nàng chết.

Bất quá nàng nhìn thấy chuyện khó chịu cũng không thể làm cho người khác không được sống yên ổn như vậy chứ? Mạc Phi không xác định được nàng còn những kén sách gì, nữ nhân này chính là loại người không đánh nàng, nàng sẽ đánh người, người đụng rách nàng một chút da, thì nàng có thể càn tào ráo mán với người. Tóm lại, vô luận người làm như thế nào, biểu hiện có bình tĩnh khiêm tốn như thế nào, chỉ cần nàng “nhận định” người, người sẽ chạy không thoát khỏi móng vuốt của nàng.

Mạc Phi ý thức được mình chộc phải một tuyệt đại phiền toái, mà nếu muốn thoát khỏi loại phiền toái này, nhất định phải mau sớm biến mất trước mắt bọn họ. Đến lúc đó, Đường Lăng muốn cùng Tiêu Duyệt như thế nàng cũng không liên quan đến nàng.

Vì vậy, nàng đột nhiên nhớ lại Mạc Đạo Hồn còn thiếu nàng một quyển sách có liên quan đến kỹ xảo chuyển đổi hồn phách, suy nghĩ lần sau gặp mặt nhất định phải nhớ cùng hắn nói rõ.

Sau khi nhớ rõ trong lòng, Mạc Phi lại bắt đầu rảnh rỗi đi dạo, đi loạn trong sơn trang. Sáng sớm đã thấy mọi người trong sơn trang tụ tập cùng nhau bàn chuyện bát quái, trong lòng không khỏi cảm thán, điểm tốt duy nhất khi ở trong thân chố này, đại khái là nghe người ta bàn chuyện bát quái mà không cần lo lắng bị người ta để ý.

Đi tới, chợt nghe có người đang cất cao âm điệu tuyên truyền khắp nơi: “Tiêu phu nhân không thấy nữa, Tiêu phu nhân không thấy nữa, mọi người mau tìm giúp một tay a...”

Ba chữ “Tiêu phu nhân” này có nghĩa rất mơ hồ, nó có thể là chỉ Tiêu mẫu, cũng có thể là chỉ Mạc Như giả trang mình. Nhưng Mạc Phi vẫn rất nhanh liền rõ ràng là người sau, bởi vì Tiêu mẫu coi như lão phu nhân, huống chi vừa mới nghĩ tới Đường Lăng có thể sẽ nghĩ hết biện pháp làm khó mình — nghe nói lần này nàng tới chính là đã cùng người nhà thương lượng qua, một lòng quyết định ở lại bên trong sơn trang.

Nữ nhân này có cảm giác nguy cơ bị quấy phá, ba năm trước đây đã suýt để Tiêu Duyệt chạy thoát, cơ hội lần này khó có được, dĩ nhiên phải nhanh một chút nắm chặt lấy. Vừa tới sơn trang đã nghe được tin tức về “Mạc Như”, một đại tiểu thư tự nhiên hơn hẳn người khác sao có thể cam tâm làm tiểu thiếp?

Như vậy, nói cách khác, “Mạc Phi” nàng hiện tại đã mất tích. Mà trong thân thể kia lại chính là linh hồn của Tiểu Bùn. Tiểu Bùn ngoài việc bỏ nhào mỵ nam chẳng còn làm được việc gì khác. Nếu bị người có tâm bắt làm tù binh, thân thể này rất khó có thể giữ được trong sạch.

Nhưng Mạc Phi căn bản không vội, cũng không vội được, mù quáng đi tìm chỉ làm càng ngày càng loạn, chẳng bằng đi trước tới nơi của Đường Lăng xem một chút, có lẽ sẽ có đầu mối. Nếu tin tức mất tích này bên trong sơn trang đều đã biết, cũng không thiếu người sẽ đi tìm “nàng” về.

Nói muốn tới nơi ở của Đường Lăng, thật ra thì Phải Mạc còn chưa hỏi qua người nào. Nhưng theo sự suy đoán của nàng, dựa theo tính tình của Đường Lăng, ước gì mỗi ngày đều được nhìn thấy Tiêu Duyệt. Mà nàng cũng không phải nữ nhân đã xuất giá, dĩ nhiên không thể vào ở phòng của tình lang, ngược lại có thể chiếm gian phòng cách vách, mỗi ngày đều gắt gao nhìn chăm chăm, nhân tiện cũng chăm chăm nhìn “tình địch” của nàng một phen.

Cho nên Mạc Phi cước bộ thẳng hướng gian phòng Tiêu Duyệt.

Hôm nay sắc trời không được tốt, mây che đầy trời, không lọt nửa điểm ánh sáng. Mọi người hô hô kêu kêu, toàn bộ cước bộ vội vàng đi tìm Thiếu trang chủ phun hân. Cũng không thiếu người ở bên nghị luận, nói cô dâu này ba năm trước bị cướp đi, ba năm sau lại bị cướp đi? Càng thêm kỳ quái chính là hai chuyện trước đây và bây giờ trùng hợp phát sinh một cách quỷ dị, cũng cùng một ngày. Thậm chí có chút mê tín, cho đây là có quỷ quái quỷ phá.

Mạc Phi trên đường nghe được không ít lời ong tiếng ve. Những nhàn ngôn toái ngữ này khi còn nhỏ nàng đã nghe không ít, đều là nhằm vào cha đẻ của nàng. Đồng dạng là mất tích, đồng dạng làm cho người nghi

ngờ, bất đồng chính là tâm tình.

Nàng rất ít vì lưu ngôn phi ngữ này làm ảnh hưởng, nhưng duy chỉ có liên quan đến cha nàng, nàng nghe đến phát cáu. Chính là có người dám ngay trước mặt hờn mẹ nàng. Trước kia đều là nàng ra mặt hù dọa đối phương chạy mất, không biết hôm nay mẹ ở bên kia sống như thế nào.

Nàng dừng lại, chợt ý thức được cái gì, Mạc Đạo Hồn nói trong lòng nàng không có tình yêu, quả thật không sai.

“Tiểu Mạt Ly, ta lại nghe được yêu quý kêu ta, người vừa mới nghĩ tới ba sao?”

Một hồi làn gió thơm qua, kèm thêm thanh âm, Mạc Phi biết được là ai, nhưng cũng không đáp lại.

Mọi người tiếp tục chạy qua chạy lại, không người nào sẽ chú ý tới nơi này, lại càng không có người thấy được bạch y nam tử đang bay giữa không trung.

Mạc Đạo Hồn khổ đợi nửa ngày, cũng không lấy được bất kỳ hồi âm nào. Dứt khoát hạ thân xuống một chút, khom lưng ghé sát vào bên tai nàng: “Tiểu Mạt Ly, ba batới không phải để giúp người, mà ba ba đang thực hiện nghĩa vụ của mình.”

Mạc Phi ngược mắt nhìn hấn, vẫn chưa muốn nói chuyện.

“Tiểu Mạt Ly, chẳng lẽ người cứ như vậy không muốn nói chuyện cùng ba sao?”

Mạc Phi lắc đầu, rốt cục từ từ mở miệng: “Ta nhất định phải tìm “ta” trở về.”

Không đợi Mạc Đạo Hồn mở miệng, nàng nói tiếp: “Tiểu Bùn là ta đưa tới cái thế giới này, là món quà duy nhất mẹ để lại cho ta.”

Khuôn mặt Mạc Đạo Hồn giãn ra, đơn giản là muốn lập tức ôm lấy nàng, cũng may nhin xuống: “Người cuối cùng hiểu.”

Mạc Phi “Uhm” một tiếng. Nàng thực sự hiểu, một đoạn thời gian rất dài, nàng cơ hồ quên mất ước nguyện ban đầu, chỉ toàn tâm toàn ý cố gắng kiếm tiền, vừa đi học vừa viết tiểu thuyết cho tạp chí. Nàng không muốn mẹ khổ cực, cho nên nàng lần nữa bóp méo hàm nghĩa của hạnh phúc, liều mạng kiếm tiền, chẳng qua là hi vọng có thể đền bù chút ít. Nhưng nàng cũng quên, mẹ chân chính cần là cái gì —mà nàng mỗi ngày tàn nhẫn, vì kiếm tiền ngay cả cùng nhau ăn một bữa cơm cũng không được.

“Tiểu Bùn bị Tiểu Tam mang đến một phê phòng,” Mạc Đạo Hồn suy nghĩ một chút, “Chính là nơi Trương nói xằng đùa giỡn người.”

Mạc Phi vội vàng cảm ơn, nghiêng đầu bỏ chạy.

Sơn trang này tuy nói lớn, nhưng cũng có quy luật có thể tìm ra, lúc Mạc Phi trở về thân người cố ý đi khắp nơi, cũng nhớ được không ít, tỷ như phòng tắm, phòng bếp, phòng lương các loại. Trong đó, ấn tượng sâu nhất chính là nơi đấu võ mồm với Trương nói xằng, bị hấn diễn trò nói đó là nhà hấn, rất dễ dàng liềnghi nhớ.

Cho nên rất nhanh, liền đến được nơi kia.

Mạc Đạo Hồn không theo tới, Mạc Phi tự cũng hiểu mọi việc không thể trông cậy vào người khác, luôn luôn dựa vào chính mình. Cho nên trên đường sớm cũng đã suy nghĩ tốt phương án “tác chiến”.

Nếu nói “người không làm việc trái với lương tâm, nửa đêm không sợ quỷ gõ cửa”, trước bất luận giặc cướp đến tột cùng có mấy người, nàng nếu lặng yên không một tiếng động đi vào phê phòng, còn sợ không hù dọa được người ta chạy mất sao?

Về phần những tên giặc cướp kia đến tột cùng làm khó dễ thân thể nàng ra sao, chỉ cần vào xem qua là được. Cho nên Mạc Phi gần tới phê phòng, liền chuẩn bị tốt mười phần tâm tư, cước bộ hết sức nhẹ nhàng thẳng vào trong phòng.

Sắc trời u ám, ánh sáng không lọt chút nào, bên trong phòng càng thêm u ám một mảnh. Giống như đi vào ngõ cụt, trừ nhịp tim mình ra sẽ không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào. Hết thấy đều yên lặng đến đáng sợ.

Mạc Phi vốn đã dâng cao cảm xúc nay lại lãnh đạm chút ít, cảm thấy chuyện có chút cổ quái. Theo lý, nếu bên trong có người, cho dù không làm chuyện gì cũng phải có tiếng hít thở. Nhưng trong này không có gì cả, ngay cả một bóng đèn cũng không nhìn thấy. Chẳng lẽ lại bị Mạc Đạo Hồn lừa gạt?

Đang nghĩ như vậy, bầu trời chợt “Phanh oành” một tiếng vang thật lớn, rơi xuống vô số mảnh đá vụn. Mạc Phi tự nhiên giương mắt, phát hiện phía trên xuất hiện một vật to lớn nhìn không rõ, sau đó không lâu, vật kia cứ nhiên lại thẳng tắp đè tới.

Nàng theo bản năng muốn tránh, lại thấy vật to lớn đã ép tới trước người, rõ ràng có tránh cũng không kịp, ngực đột nhiên co rút lại, đứt khoát đứt móng vuốt làm chướng ngăn cản.

Vốn định là sống chết cũng muốn thử một lần, không ngờ thật được việc — nàng cảm nhận cảm giác cả người tràn đầy lực lượng, thậm chí là muốn từ trong cơ thể bộc phát. Tựa hồ muốn dò xét cổ lực lượng kia, móng phải đè lại vật to lớn, trong nháy mắt trực tiếp phá hủy.

Đá vụn lại lần nữa rơi xuống đầy đất. Đồng thời một cục đá nhỏ đựng trứng đầu, sau đó lộc lộc lộc rơi xuống lần ba vòng, còn liên tiếp kêu đau.

Mạc Phi có chút sững sờ, còn không hiểu chuyện gì xảy ra thì cục đá nhỏ kia đã bắt đầu nói chuyện: “Tiểu tỷ tỷ, làm sao ngươi hạ thủ nặng như vậy?”

Mạc Phi lấy lại tinh thần, nhìn nhìn móng vuốt một chút, lại nhìn hắn trên mặt đất rất nghiêm túc nói: “Thì ra tảng đá đầu cứng như thế cũng biết đau.”

“Tảng đá còn có thể nói chuyện, tại sao không thể biết đau?” Tiểu Thạch Đầu nhonhỏ lầm bầm.

Mạc Phi đương nhiên không nghe thấy: “Ngươi là bằng hữu của Mạc Đạo Hồn sao?”

“Sao ta lại là bằng hữu của hắn? Tiểu tỷ tỷ tại sao không nói ta là đồ đệ của hắn?”

“Quên đi, đây không phải là trọng điểm, ta hiện tại chỉ muốn biết mới vừa mới xảy ra chuyện gì. Mà ngươi, có thể nói chuyện, có thể trả lời là được.”

“Cái này...” Tiểu Thạch Đầu phiêu tới trước mặt nàng, dùng đôi mắt ti hí đối diện nàng, cũng rất nghiêm túc nói, “Tại sao tiểu tỷ tỷ hỏi so với ta còn nhiều hơn?”

“Bởi vì không hỏi rõ ràng sẽ cảm thấy rất không thoải mái.” Mạc Phi hiếm khi nghiêm nghị trả lời.

Không ngờ vừa dứt lời, liền nghe nghe thấy sau lưng có tiếng vạt áo di động, đồng thời trong gió mang theo mùi hoa tới, nàng nhanh trí đột nhiên lui về phía sau nhảy lên, lại ước chừng nhảy ra nửa thước. Lực nhảy mãnh liệt làm cho nàng không khỏi bị hù dọa.

Phần thưởng? Trong đầu nàng phản ứng đầu tiên chính là hiện ra hai chữ này. Nhưng còn không đợi nàng có bất kỳ suy nghĩ gì khác, một đạo bóng trắng liền thoáng lướt qua, ngay sau đó là thanh âm nhu hòa như gió của Mạc Đạo Hồn: “Tiểu Mạt Ly ngoan ngoan, nếu không tránh thoát ba ba công kích, vậy thì phải tiếp nhận trò chơi trừng phạt của ba ba nha.”

Hắn khẽ cười một tiếng, thừa dịp bất ngờ, đưa tay nhẹ nhéo chóp mũi của nàng: “Có liên quan đến trò chơi trừng phạt của ba ba, đó chính là chơi hôn nhẹ.”

Mạc Phi lui về phía sau nhảy một cái nữa, thốt ra: “Thân thể Tiểu Bùn này mặc dù không lớn bằng ngươi, nhưng miệng của nó có thể lớn hơn so với ngươi.”

“Đánh nhiều, cắn nhiều mới có thể chứng minh trong lòng Tiểu Mạt Ly tràn đầy tình yêu vô tận.” Mạc Đạo Hồn trong nháy mắt đuổi theo, ngón tay khẽ vuốt khóe miệng Mạc Phi, “Cho nên, nếu Tiểu Mạt Ly không tránh né..., ba ba liền thật muốn hôn a.”

Mạc Phi không hề lui nữa, phòng thủ để tấn công, đưa lên móng trước, vững vàng đặt trên mặt Mạc Đạo Hồn cũng không tránh.

Nhất thời có vết màu xanh xuất hiện.

Nàng có chút khản trương hạ xuống, vội vàng dời móng đi, mặt ngoài vẫn là bất động thanh sắc: “Ngươi từng nói đưa ta ba ba, lẽ vật đầu tiên chính là cái này.”

Mạc Đạo Hồn mỉm cười gật đầu: “Không tệ, chính là ba ba đưa ‘đánh nát lòng củangười’. Dem năng lực phóng đại gấp mấy lần, một cái là có thể đánh nát đá, coinhư chưởng pháp nội lực thâm hậu.”

“Thứ hai chính là lực lò xo này?” Mạc Phi buông lỏng cả người, vừa rồi nhảy lúc cao lúc thấp làm cho sợ chết đi được.

Mạc Đạo Hồn lần nữa gật đầu, vội vàng tiến hành bổ sung: “Đây là ‘đạp nát phổi củangười’, có thể so với tuyệt thế khinh công. Mà ‘đánh nát lòng củangười’vừa rồi còn có năng lực phụ, chỉ cần người nghĩ đến, vô luận là tảng đá, gỗ,hay là sắt thép, cũng có thể vận dụng nguyên lý nam châm để hút lại.”

“Thú vị nha, nói như vậy ta hiện tại trực tiếp tiến hóa thành một võ lâm caothủ?” Mạc Phi không quản mấy cái tên buồn nôn của “vô công” này, ánh mắt chілlặng lặng nhìn bốn hướng. Nơi này vì bị bỏ hoang, rõ ràng không một tia ánh sáng xuyên thấu mà nàng lại có thể dị thường tinh tường phân biệt được dung mạo của Mạc Đạo Hồn và Tiểu Thạch Đầu.

Hơn nữa không chỉ có thị giác, ngay cả thính giác, khứu giác cũng nhạy cảm không ít.

“Thứ ba là thăng cấp ngũ giác?” Nàng cố ý trêu ghẹo, “Sẽ không gọi là ‘xem rõ ràng thân thể củangười’ chứ?”

“Ba ba ba”, Mạc Đạo Hồn cật lực mạnh vỗ tay, khen: “Đã nói Tiểu Mạt Ly là hài tử của ba ba, thật sự rất...”

Mạc Phi vội vàng cắt ngang: “Đã nhận được phần thưởng, vậy ta cũng không nói mấy lời khách sáo, quả thật dùng rất được, cảm ơn người.”

May mà Mạc Đạo Hồn suy nghĩ chu đáo, ba lẽ vật này thật sự là bảo vật, sau này nếu lại cùng Diệp Cẩm gặp mặt, nàng cũng không sợ lại bị người ta ép thành bánh thịt.

“Tiểu Mạt Ly, đồ này chính là người dựa vào cố gắng có được, cũng coi như hạ lễ cho sự linh ngộ thân tình chi ái củangười, cho nên ngàn vạn không cần longai.”

“Lo ngại chính là người. Nhận cũng nhận rồi, ta cũng không có thời gian rảnh rồi nói muốn trả lại.” Mạc Phi mắt nhìn hẩn, ngoài mặt trấn định, trong lòng lại tựa như bếp lò, ầm ập cực điểm.

Nhớ ngày đó nàng nghĩ Mạc Đạo Hồn thật xấu, thật ra thì hẩn đã đặc biệt suy nghĩ hết thảy, mỗi một bước đi đều vô cùng thận trọng, nhất là nhằm vào chuyện nàng không thích của ăn xin. Cho nên kể sách mới giống như nay, mượn cơ hội bảo nàng cùng Đường Lăng tranh tài, đổi lấy thành quả lao động.

“Tiểu Thạch Đầu.” Mạc Đạo Hồn chợt hướng hẩn vẫy tay, “Phụng bồi bên cạnh tiểu tử tỷ, có vấn đề gì liền lập tức thông báo ba ba.”

Tiểu Thạch Đầu chỉ có đầu, duy có thể lay động thân thể, bày tỏ ý hiểu. Lập tức liền hóa thành cục đá nhỏ hơn, phiêu tới sau tai Mạc Phi.

Mạc Phi hơi sững sờ: “Người phải đi?”

Mạc Đạo Hồn cảm thán: “Ba ba đã đáp ứng Tiểu Mạt Ly bổ sung sách chuyển đổi linh hồn, cho nên mấy ngày này phải đi viết.” Vừa nói vừa có chút khó chịu, “Mấy ngày ba ba không có ở đây, Tiểu Mạt Ly nhất định phải nhớ ba ba. Nếu không, ba ba sẽ rất cô đơn, rất tịch mịch.”

Mạc Phi không lưu tình một chút nào nói: “Người vẫn là đi thôi.”

Mạc Đạo Hồn nghe vậy lập tức cúi đầu, bộ dáng rủ xuống khóc không có nước mắt: “Tiểu Thạch Đầu, người nhất định phải chiếu cố tốt tiểu tỷ tỷ củangười. Nếu như người chiếu cố không tốt, cần thận ba ba sẽ gọi người là Thạch Hoa Yêu.”

Mạc Phi tinh tường cảm nhận được, sau tai một hồi loạn chiến.

Bất quá nói đến hoa, nàng đột nhiên nhớ tới cái gì, vội vàng hỏi: “Người lúc trước nói ‘Tiểu Tam’ là ai?”

Mạc Đạo Hồn giơ một cái tay, hưng phấn đáp: “Tiểu Tam chính là Hoa Hồ Diệp.”

Mạc Phi biết: “Điều này cũng có thể liên hệ được, đầu óc củangười cấu tạo thật không đơn giản.”

Mạc Đạo Hồn không đáp, đột nhiên lại yên lặng, buồn buồn nói: “Ba ba phải về Thiên giới rồi, Tiểu Mạt Ly nhớ chăm sóc tốt mình, nhất định phải nhớ ba ba, hiểu chưa?”

Mạc Phi nói: “Nếu ngươi là thức ăn..., ta cảm thấy ta sẽ còn có tinh thần hơn ngươi.”

Mạc Đạo Hồn cảm thấy bất đắc dĩ nhìn nàng, đang chuẩn bị nói thêm gì nữa, bên ngoài chợt liên truyền đến tiếng bước chân.

Ngay sau đó là phá âm của mô nữ siêu cấp chấn động: “Ta bảo ngươi đi phá thân thể của nàng, tại sao ngươi chỉ đem nàng vây ở trên cây, chẳng lẽ ngươi cũng thành lỗ tai heo rồi?!”

19. Chương 19 : Cuối Cùng Cũng Sẽ Có Ly Biệt

Thanh âm tiếp tục truyền đến.

“Dạ, tiểu thư.” Diệp Cẩn

“Dạ dạ dạ, dạ cái gì, bốn tiểu thư muốn ngươi trả lời, không phải cả ngày lẫn đêm cũng chỉ biết dạ dạ dạ!”

“Dạ, tiểu thư.”

“Diệp Cẩn, ngươi đặc biệt đối nghịch cùng bốn tiểu thư?”

Trầm mặc.

Thanh âm của Đường Lăng thoáng chốc cao hơn rất nhiều: “Ngươi tại sao không nói dạ nữa?”

“Dạ, tiểu thư.”

“Ngươi _____”

Mạc Phi nghe được buồn cười, Mạc Đạo Hồn vội vàng bổ sung thêm: “Tiểu Mạt Ly hiện tại có năng lực, nên trừng phạt thế nào đây?”

Mạc Phi nhìn hẩn, trịnh trọng đáp: “Ta quyết định – Không đếm xỉa đến.”

Mạc Đạo Hồn cẩn thận suy nghĩ một chút, không ngừng gật đầu: “Có đạo lý.”

Mạc Phi nói: “Chuyện ngươi nói Diệp Cẩn trối thân thể ta cũng không sai, bất quá địa điểm dường như nghĩ sai rồi.”

Mạc Đạo Hồn hai tay chống hông, nhìn trời, cười ha hả: “Ba ba nhìn Tiểu Mạt Ly cố gắng như vậy, không đành lòng phá rồi.”

“Cái này căn bản là phá rối nghiêm trọng, cuộc sống của ta cũng bị ngươi làm cho rối loạn.” Mạc Phi hơi ngẩng đầu lên, con ngươi trong bóng tối lộ vẻ sáng ngời dị thường, “Bất quá ngươi cũng giúp ta không ít, coi như là huê nhau đi.”

Mạc Đạo Hồn ngậm thở phào. Sau đó lại nói: “Tiểu Mạt Ly, ba ba cần phải đi rồi.”

“Đi thông thả. Ta tiễn đưa bằng ánh mắt.”

Mạc Đạo Hồn nhìn vào mắt nàng, rất là không đành lòng.

Mạc Phi nói: “Một ngày trên trời bằng mười năm dưới đất. Nhiều nhất cũng chỉ là trong chớp lát, ngươi lo lắng cái quái gì.”

Mạc Đạo Hồn yên lặng gật đầu, nhìn thêm mấy lần nữa, hoàn toàn biến mất.

Chỉ còn lại mùi thơm.

Bớt đi một người, trong phòng lập tức thanh tịnh không ít, Mạc Phi ngăn người nhìn nơi hẩn vừa đứng một hồi lâu, cuối cùng bị thanh âm ầm ỉ bên ngoài làm hồi thần. Ngay sau đó, thanh âm bên ngoài quả thực càng lúc càng lớn, tựa hồ là bởi vì thanh âm Đường Lăng giáo huấn người gây chấn động, hấp dẫn không ít người.

Độc ác nhất là lòng dạ đàn bà, nói thể thật quả không sai, nhất là đối với Đường Lăng – một cái sọt bị đâm, đứt khoát đem tất cả lỗi lầm toàn bộ trách móc Diệp Cẩn.

Thời điểm Mạc Phi đi ra ngoài, mọi người túm năm tụm ba cũng đã tản dần ra. Nàng nhìn thấy rõ ràng, trên đất có một bọc vải nhỏ, mà khoe miệng Diệp Cẩn, đã bị đánh chảy máu.

Từ đầu đến cuối, hắn không rên qua một tiếng.

Đường Lăng nhướn mày cao giọng nói: “Từ giờ trở đi, bốn tiểu thư thu người hầu, chỉ cần nguyện ý, túi bạc trên đất kia lập tức thuộc về ngươi.” Dừng một chút, thanh âm cao hơn, “Nhưng là, phải có một điều kiện.....”

Mọi người vừa nghe có thể kiếm được bạc liền tụ tập nhau lại.

Đường Lăng thấy thời điểm không sai biệt lắm, ngón tay chỉ xuống đầu Diệp Cẩn nói tiếp: “Đó chính là đem tai heo của hắn cắt xuống cho ta.”

Mọi người một mảnh xôn xao.

Có người nói: “Loại tiền bẩn thỉu này, ta không cần.”

Cũng có người giận: “Ngươi coi mạng người là cái gì?”

Còn có người sớm nhìn không được hành động của nàng, trực tiếp nhảy ra quát: “Họ Đường ngươi chính là điều nữ, ý vào mình có mấy đồng tiền dơ bẩn, mà có thể không xem trọng mạng người sao?”

Bình thường mọi người rụt rè sợ hãi, chỉ sợ gây chuyện thị phi, hôm nay tất cả đều ra mặt chỉ trích. Dem Đường Lăng cay độc chỉ trích không bằng con kiến.

“Các ngươi!” Đại tiểu thư bị nuông chiều đến hư hỏng, đâu chịu nổi cục giận như vậy, trong lúc nhất thời chỉ vào bọn họ, không biết làm thế nào, theo thói quen lại bắt đầu sai khiến Diệp Cẩn: “Dem tai bọn họ cắt xuống hết cho ta!”

Đáng tiếc Diệp Cẩn đã bị “đá văng”, căn bản không chịu làm.

Đường Lăng khẩn trương: “Mau a! Bốn tiểu thư cho người gấp ba tiền, đem mạng chó của bọn họ toàn bộ thu thập hết cho ta!”

Mọi người nghe vậy, không ngờ điều nữ này lại dùng mạng chó để hình dung mạng người, toàn bộ nổi đóa, đứt khoát thẳng người, từng bước nghênh đón. Dọa chonàng sợ lui vài bước, nửa là sợ hãi nửa là nổi đóa: “Cẩn thận bốn tiểu thư chotừng người các ngươi vào ngục.”

Mọi người dừng bước, có chút dao động.

Đường Lăng vẫn không hài lòng, mở miệng lại mắng thêm mấy câu, xoay người lại hất bạc đồng thời đúng lúc liếc thấy Mạc Phi. Trong bụng ý xấu đột nhiên xuất hiện, giết người thật khó thực hiện, nhưng giết một súc sinh thì thật sự thừa sức.

Vì vậy ngay tức khắc không nói hai lời rút ra đoản kiếm bên hông, quang ảnh chợt lóe hướng Mạc Phi đâm tới.

“Đường Lăng!” Chính trong lúc nguy cấp này, có người từ nơi xa hô to. Mọi người đồng thời thay đổi tâm mắt, nhìn người vừa tới. Mà kiếm của Đường Lăng, lúc này hung hăng cắm trên mặt đất.

Cơ hồ là từ kẻ rằng nặn ra, Tiểu Duyệt gần từng chữ một: “Ngươi rút ngay lập tức cho ta, nơi này không hoan nghênh ngươi.”

Mọi người choáng váng. Cũng không phải là vì thái độ của Tiểu Duyệt đột nhiên thay đổi, mà bởi vì kiếm của Đường Lăng hoàn toàn gãy nát.

Không ai biết đây là Mạc Phi làm, mọi người mới rồi chỉ chú đến Tiểu Duyệt, ngay cả Đường Lăng cũng không để ý. Cho nên vào lúc này sự tĩnh quay người, toàn bộ đều chửi rủa Đường Lăng, người này quá ác độc, giết thú vật cũng dùng sức như vậy, huống chi là đối với người.

Vì vậy toàn bộ giận dữ chỉ chỏ nàng, thậm chí có đứa nhỏ... tay chỉ đập nát được bùn, cũng kêu lên muốn đuổi nàng đi.

Diệp Cẩn vẫn không nhúc nhích.

Đường Lăng thấy thế, vừa tức lại vừa chua xót, nước mắt trực tiếp rơi xuống, giọng nói cũng rất nhu nhược: “Tiêu Duyệt ca ca, Tiêu Duyệt ca ca, không nên đuổi ta đi....”

Tiêu Duyệt nắm chặt tay, trầm giọng: “Người nếu không đi, khó làm mọi người hết phần nộ.”

“Tiêu Duyệt ca ca!” Đường Lăng lắc đầu, tiến lên nắm ống tay áo của hắn khẩn cầu: “Ta sau này không dám, không dám nữa.”

Tiêu Duyệt không nhìn nàng, hất tay: “Muốn lưu lại cũng có thể, rất nhiều chuyện người phải tự mình làm. Nếu người tái phạm, đừng trách ta hạ thủ không lưu tình.”

Đường Lăng liền vội vàng gật đầu.

Tiêu Duyệt vẫn không nhìn nàng, nghiêng người vòng qua ôm Mạc Phi trên đất, cũng không trông nom mọi người, xoay người rời đi.

Lúc ấy sắc trời rất đẹp, nắng ấm nhẹ nhàng chiếu vào người. Tiêu Duyệt vẫn trầm mặc không nói, Mạc Phi cũng không “nói”, chẳng qua là thỉnh thoảng liếc mắt nhìn nhau, bất an áy náy trong lòng càng nặng hơn.

Mạc Phi lắc đầu.

Tiêu Duyệt không yên lòng, đem nàng từ trên xuống dưới từ phải qua trái toàn bộ nhìn kỹ một lần, lúc này mới thở phào: “Sau này không được chạy loạn nữa.”

Mạc Phi không quan tâm, nàng cũng không muốn cứ như vậy kìm nén.

“Chuyện của Đường Lăng, người cũng đừng trách nàng nữa.” Tiêu Duyệt nhíu mày, trầm mặc nửa ngày, bỗng nhiên lại nhẹ giọng nói một câu, cũng là đang tự lẩm bẩm: “Uống cho Tiêu Duyệt ta vẫn hiểu rõ tâm ý của Đường huynh, lại hiểu sai loại ‘chiếu cố’ hắn nói thành một loại ‘chiếu cố’ khác.”

Cõi đời này chuyện lạ quá nhiều, cũng tỷ như một người nói thay đổi liền thay đổi. Đường Lăng chính là như thế. Từ đó về sau quả nhiên ngoan hơn không ít, không hề tìm bất luận người nào gây phiền toái, giọng nói cũng nhu hòa rất nhiều, còn chủ động nói lời xin lỗi với Diệp Cẩn cùng mọi người bên trong sơn trang. Thỉnh thoảng xuống núi chơi lại mang chút mức quả, cho bọn nhỏ bên trong trang ăn.

Bớt đi một cái đại phiền toái, một ngày thanh nhàn hơn rất nhiều, Mạc Phi cũng không phải không có chuyện để làm. Ngày ngày một “người” len lén chạy ra rừng cây nhỏ bên ngoài sơn trang, luyện tập ‘công lực’, còn phát hiện một quy luật – sử dụng thuộc tính phụ năng lực ‘hấp xích’ [1], chỉ cần mình vỗ tay một cái, Tiểu Bùn đang chơi đùa vui vẻ như thế nào, cũng sẽ bị nàng từ xa gọi trở về.

[1]: hấp – hút, hấp dẫn xích – đuổi

Trong thời gian này Mạc Đạo Hồn không hề tới, nếu không phải là có Tiểu Thạch Đầu ở bên cạnh, nàng thậm chí sẽ cho rằng chưa từng xuất hiện một người như vậy. Tuy nói cùng hắn ở chung một chỗ, tuyệt đại đa số là âm ỉ, nhưng thiếu đi một người âm ỉ như vậy, vẫn thật là nhớ.

Vì vậy lúc ở trong thân chó, phần lớn thời gian đều cùng Tiểu Thạch Đầu tán gẫu về Mạc Đạo Hồn. Mà công dụng của Tiểu Thạch Đầu, dĩ nhiên không chỉ dừng lại ở điểm này – Mạc Đạo Hồn tuy suy tính không chu đáo, nhưng lại để cho Tiểu Thạch Đầu thay thế sách hoán đổi hồn phách, trở thành kẻ điều chỉnh chó và người.

Bởi vì phải tìm kiếm mẫu ái cùng nhân ái với Tiểu Bùn, Mạc Phi tiến vào thân người cũng có ít đi, bình thường hai ngày một lần. Sau khi Tiểu Thạch Đầu bám vào tai Tiểu Bùn, dĩ nhiên trở cũng thân thể Tiểu Bùn thân cận hơn nhiều. Còn có thêm Hùng Hoàng Tiêu mẫu nuôi, ba người bầu bạn, cùng một chỗ đùa giỡn, nên cũng không nhàm chán.

Cuộc sống như thế trôi qua rất nhanh, thoáng cái đã một tháng. Mạc Phi trừ việc tiếp tục thuần thực vận dụng tất cả ‘công lực’ ra thì sử dụng thời gian quý báu ở trong thân người bổ củi nấu nước giúp phòng bếp, kiếm chút tiền.

Xem chừng đã đến thời điểm nên rời đi, một ngày, nàng chọn lúc đang ở trong thân người, đặc biệt làm món cơm rang trứng sở trường làm “Yến tiệc tiền biệt”.

Hát khe bài “Trên đời chỉ có mẹ tốt”, nàng vui vẻ bưng chảo cơm bước đi trên đường nhỏ bên trong sơn trang. Chuyện này nàng cũng chưa đề cập tới với bất kỳ người nào, nghe Hồng Tú nói ngày vui của Hồng Tú và Trương nói xằng định vào cuối tháng, bởi vì nhất định không thể tham gia cho nên liền chúc mừng trước đi.

Hôn lễ cổ đại như thế nào, nàng còn chưa nhìn qua, thành thật mà nói đúng là đáng tiếc. Mà cuộc sống an ổn yên bình bên trong sơn trang, thật ra nàng cũng rất thích, nhưng nàng không thể ở đây ỷ lại cả đời, huống chi mặc dù cái nhiệm vụ tìm kiếm tình yêu đó có chút dung tục tầm thường, nàng vẫn nhất định phải thử tiếp nhận.

Chuyện tình cảm chung quy cũng không phải chỉ phó mặc cho duyên phận. Luôn nhưếch ngồi đáy giếng chờ thỏ đưa mình tới cửa sao có thể được, cho nên phải chứng kiến việc đời, cùng nhiều người tiếp xúc, như vậy mới có thể nhận thức và nắm bắt được.

Về chuyện tìm kiếm Mạc Như, cũng chẳng còn quan trọng nữa. Nguyên là muốn tìm Mạc Như về, có thể tránh được hành động quấy rầy của Tiêu Duyệt. Mà nay ý nàng đã quyết, không muốn ở lại sơn trang, nên cũng không cần làm điều thừa nữa.

Chỉ là nghĩ đến bộ dáng Tiêu mẫu có thể sẽ vì thế thương tâm, trong lòng nàng bắt đầu có chút chua xót. Lung tung suy nghĩ, nàng hiển nhiên có chút thất thần, ngay cả phía trước có người cũng không để ý, suýt chút nữa té ngã.

Mạc Phi không tự chủ lui lại hai bước, đồng thời cầm chặt chiếc chảo sắt trong tay, ngược mắt nhìn lên, lông mày nhíu lại.

Nàng khó hiểu: “Người luôn ở trong sơn trang?”

Diệp Cẩm thần sắc bình tĩnh, chỉ đứng phía trước, không đáp cũng không đi, yên lặng nhìn nàng, thẳng đến khi hần đem nàng nhìn một lượt nàng mới nói tiếp: “Người từ từ đứng, ta đi.”

Trước kia cảm thấy nam tử khí chất u buồn trong tiểu thuyết lực sát thương cường đại, lúc đó thấy thực buồn cười, hôm nay liền tự mình biến thành kẻ buồn cười. Mạc Phi vội vàng bưng nồi, không dám nhìn thêm nữa, vội vàng đi vòng quanh người hần.

Đi vài bước, ngẫm lại tựa hồ còn có chuyện chưa rõ ràng, nàng liền quay đầu lại, đem chảo cơm bưng đến trước mặt hần: “Có ơn tất báo, lần trước cảm ơn người không làm khó ta, cơm rang trứng thoát nhìn quả thật đơn giản chút, bất quá cũng là tâm ý của ta. Nếu người đói bụng, không bằng ăn một chút?”

Thấy hần không có phản ứng, Mạc Phi lúc này mới ý thức được cái gì, ngược ngùng cười nói: “Phòng của Tiêu Duyệt không tiện cho lắm. Đến phòng bếp lấy bát cùng ta, thế nào?”

Diệp Cẩm nhìn nàng, vẫn không nói lời nào, chậm rãi lắc đầu một cái, đột nhiên liền tiến lên, cầm chặt hai tay đang bưng chảo của nàng, nhẹ nhàng cúi xuống gần, cảm thấy bên trong chảo mùi thơm của cơm.

Lúc ngẩng đầu, hần khoe môi khẽ héch, cả vườn xuân sắc liền trở nên ảm đạm không ánh sáng.

“Thế này đủ rồi.”

Chỉ là bốn chữ đơn giản, lại bởi vì giọng nam nhẹ nhàng mà thâm trầm trở nên đẹp đẽ, trái tim bất giác đập nhanh một nhịp. Mạc Phi cảm giác mình đã mau biến thành hoa si, vội vàng thu hồi ánh mắt, giả bộ trấn định tán gẫu mấy câu, từ biệt rồi đi.

Vậy mà sau khi nàng rời đi không lâu, thần sắc của Diệp Cẩm lại hồi phục như thường, thậm chí lộ ra loại lãnh mạc tàn khốc của người tùy thời đều có thể đi vào chỗ chết.

Thầm đọc tên “Mạc Phi”, hần bắt động thanh sắc lấy ra một lưỡi dao từ trong ngực, vén ống tay áo bên trái lên, nơi có rất nhiều vết thương, lại xuất hiện thêm một vết thương mới.

“Cái gì, người phải đi?” Tiêu Duyệt vốn đang ăn ngon, nghe được quyết định của nàng lập tức bỏ bát đĩa xuống, giận đến không muốn ăn nữa.

“Không đi thì làm cái gì, chẳng lẽ ở chỗ này cả đời làm ‘Mạc Như’?”

Tiêu Duyệt chen ngang: “Làm thê tử của ta, có cái gì không tốt?”

Mạc Phi nhấn mạnh: “Ta không phải là ‘Mạc Như’, cũng không thể là nàng.”

Tiêu Duyệt không hài lòng, nhất định phản bác: “Ta cũng không đem người trở thành nàng.”

Cũng may Tiêu mẫu đã ra ngoài tìm Vương Bá tán gẫu, nếu không nói to thể này, nhất định sẽ thu hút sự chú ý của nàng.

Mạc Phi nhấn nài nói: “Chúng ta còn chưa nói đúng vấn đề, Mạc Như chẳng qua là mất tích, còn chưa có chết, đúng không?”

Tiêu Duyệt tựa hồ ý thức được cái gì, ngược mắt nhìn chằm chằm nàng, nửa ngày mới khó khăn nói ra: “Cũng bởi vì, ta đã cưới vợ?”

Mạc Phi cũng không giấu diếm: “Đúng vậy, cho dù nàng mất tích, vậy thì thế nào, vạn nhất có ngày nàng quay về, chuyện này cũng không dễ xử lý. Hơn nữa ta ghét làm ‘tiểu tam’.”

Tiêu Duyệt không nói.

Mạc Phi lại nói: “Người có bức họa của nàng không? Ngày sau nếu ta gặp mặt, cũng có thể giúp tìm nàng trở về.”

Tiêu Duyệt hừ một tiếng, đứng dậy phát tay áo liền đi: “Không cần người tự mình đa tình.”

20. Chương 20 : Treo Cổ Trên Một Thân Cây

Bị nói không cần tự mình đa tình, không có biện pháp, thích thì sao, Mạc Phi thật cũng chẳng muốn tự mình đa tình.

Bởi vì rời đi là việc lớn, cho nên nàng sẽ không lập tức lên đường. Mạc Phi không muốn cái gì cũng chưa suy tính, liền hồ đồ trở thành kẻ lưu lạc đầu đường. Vì vậy nàng cầm chút ngân lượng, chạy thẳng đến chỗ Trương nói xằng tìm hiểu tin tức.

Mới vừa gặp mặt, hần liền dùng ngữ điệu khoa trương chào hỏi: “Ồ, Tiểu Như rảnh rồi như vậy, là muốn tới cùng lão Trương ta sinh em bé sao?”

Mạc Phi cười lạnh: “Nghe Hồng Tú nói các người tháng sau sẽ thành thân, nếu như người không muốn ở chỗ này nhìn Vương Bá đào góc tường...”

Trương nói xằng vội vàng hô ngừng, hỏi: “Muốn biết những gì?”

“Phụ cận có những trấn nào phong cảnh đẹp?”

“Ồ, Tiểu Như người vừa mới trở về, liền lại muốn đi?”

Mạc Phi móc bạc ra đặt lên bàn: “Ta đây là đang thỏa mãn nguyện vọng của người.”

Trương nói xằng nhún nhún vai: “Tiểu Như muốn thỏa mãn ta như vậy, thế nào còn không mau sinh cho ta một đứa bé có thể gả?”

“Ta vốn cho là người sẽ rất thích bạc.” Vừa nói vừa lấy bạc về.

Trương nói xằng vội vàng đoạt lấy bạc trong tay nàng, khẽ mỉm cười: “Không người nào không thích bạc, nhất là lão Trương ta.”

Tùy tiện cất bạc vào trong ngực, hần lại tiếp tục: “Nếu nói phong cảnh đẹp, có trăn Thu Thủy và trăn Hồng Lung. Bất quá, khác biệt cũng rất lớn. Nơi thì thanh u, nơi thì náo nhiệt, ta xem Tiểu Như người dường như thích hợp với nơi náo nhiệt.”

Mạc Phi xua tay: “Ngược lại, ta không thích nơi quá náo nhiệt. Cho nên ta không thích cùng người nhiều lời.”

Trương nói xằng sững sốt, lại lập tức cười lớn: “Hảo hảo hảo, ta không nói về những thứ này. Về phần xe ngựa, người có thể hỏi Vương Bá.”

Wang Bá đối với Tiêu Duyệt trung thành tận tâm, sợ là không thể giúp. Mạc Phi đành phải nói: “Còn ai khác không?”

Trương nói xằng tiếc hận: “Hiện tại bây giờ là có. Nhưng Tiểu Như a, người thật muốn treo tường như vậy, kiên quyết muốn trở thành lão bà của Lí Tiểu Tam sao?”

Mạc Phi lười phải trả lời, tiếp tục nói đến chuyện khác: “Trăn Thu Thủy có những nhà trọ nào?”

“Nhà trọ gì chứ, hiện tại người còn chưa sinh em bé cho ta đâu.”

Mạc Phi lấy thêm khối bạc ra vẽ muốn chặn họng hần.

Trương nói xằng đi qua bên cạnh, nhân tiện nhận lấy bạc: “Thu Thủy có Duyệt Lai, Hồng Lung có Long Môn.”

Mạc Phi cắt ngang: “Ta không muốn hắc điểm.”

Trương nói xằng lắc đầu cười lớn: “Người đi, người nào hắc người nào điểm còn không nhất định.”

Mạc Phi vỗ bàn: “Người yên tâm, ta cũng không đến nỗi phải mai danh ẩn tích ở nhà trọ, cũng không muốn trở về sơn trang nữa, cũng càng không muốn cùng người chơi đùa trò nam nam tuyệt luân.”

Dứt lời, liền xoay người ra cửa. Khiến cho Trương nói xằng một mình ở trong phòng, dở khóc dở cười.

Sau dăm ba bữa, bởi vì vấn đề xe ngựa chưa giải quyết được, Mạc Phi lại bắt đầu cố gắng kiếm tiền. May mắn là, Tiểu Thạch Đầu cùng Tiểu Bùn chơi đùa cùng nhau rất tốt, đã đạt tới mức độ như hình với bóng, nàng tự nhiên lười chẳng muốn trông nom thân chó của Mạc Phi.

Nói cách khác, Mạc Phi có thể ở lâu trong thân người.

Mà đồng dạng lười nhác trông nom giống như Mạc Phi còn bao gồm Tiêu Duyệt. Thậm chí có thể nói là đang lạnh lùng với nàng, ngay cả việc Mạc Phi dọn dẹp đến ngửi phế phòng hần cũng không ra mặt ngăn cản.

Tiêu mẫu đã không dưới 4 lần, cho rằng bọn họ tình cảm không hợp, gây ra tranh cãi. Mạc Phi để tránh nàng biết được chân tướng, dứt khoát nói là mình đã hoài thai, không thể ngủ cùng Tiêu Duyệt, lợi dụng tật xấu cả tin của Tiêu mẫu. Dĩ nhiên thời gian về sau, nàng phải uống thật nhiều thuốc bổ.

Đầu tháng sáu, khí trời ngày càng khô nóng ngột ngạt. Cây to trước nhà xuấ hiện không ít ve sầu, râm ran kêu suốt cả ngày làm cho lòng người cũng bắt đầu hốt hoảng.

Mạc Phi ở lại sơn trang chính là để chờ đánh xe Lí Tiểu Tam trở về, bây giờ đã mất hết kiên nhẫn, dứt khoát đến phòng lương trong sơn trang lấy giấy ngồi gấp một đồng ếch, sau đó bắt đầu ngồi cắt loạn.

Trùng hợp ngày hôm nay gió tây bắc thổi, đem Tiêu Duyệt sống sờ sờ từ xa thổi tới.

“Người ở đây làm cái gì?” Hần đứng quan sát hồi lâu, cũng đắn đo hồi lâu, cuối cùng cẩn thận hỏi.

“Toàn bộ bề lũ phản động, đều là con cạp giấy.” (*) Mạc Phi không quay đầu lại, ngồi chồm hổm trên mặt đất tiếp tục kiên nhẫn cắt.

*Đây là một câu nói, cũng là tên một chính sách của chủ tịch Mao Trạch Đông.

Tiêu Duyệt không hiểu ý tứ cụ thể, ngược lại cố ý vòng qua trước mặt nàng, liếc nhìn con ếch giấy cùng với chữ viết phía trên, cười: “Người cho rằng ở phía trên viết chữ ‘Cọp’, nó liền thật trở thành con cọp giấy?”

Mạc Phi ngẩng đầu, nhưng không dừng động tác: “Người cho rằng người mặc y phục nam nhân, người liền thật trở thành nam nhân?”

“Mạc Phi!”

“Toàn bộ bề lũ phản động, đều là con cọp giấy.”

Tiêu Duyệt nặng nề hừ một tiếng: “Ta hôm nay chẳng qua là tùy tiện đi qua, cũng không phải là tới thăm người.”

“Nga nga” Mạc Phi không để ý tới hắn, tiếp tục cắt ‘Con cọp giấy’.

Tiêu Duyệt tức giận liên tiếp hừ hai tiếng, tự mình bề mặt rời đi.

Vì vậy kế tiếp, chỉ còn lại một mình Mạc Phi cắt rồi cắt, cắt rồi cắt..... Từ giữa trưa cắt đến hoàng hôn, cuối cùng cũng có người đến.

“Tiểu Mạt Ly”

Mạc Phi thấy mùi hương trong không khí, không để ý.

“Tiểu Mạt Ly ——”

Mạc Phi vẫn không để ý.

“Tiểu Mạt Ly!”

Mạc Phi rốt cục để ý, nàng chậm rãi, chậm rãi ngẩng mặt lên, nhìn nam nhân một thân bạch y, mặt không đổi sắc nói: “Toàn bộ bề lũ phản động, đều là con cọp giấy.”

Mạc Đạo Hồn đột nhiên ngơ ngẩn, thương tâm đến cơ hồ run rẩy: “Tiểu Mạt Ly, người cư nhiên một chút cũng không nhớ ba ba, còn muốn, còn muốn đuổi ba ba đi!”

Mạc Phi lãnh đạm nói: “Còn chưa đến mười năm, người kích động cái quái gì.”

Mạc Đạo Hồn mau chóng sáng mắt, nhưng vẫn có chút không vui: “Trên trời một ngày bằng mười năm dưới đất, vậy thì như thế nào, Tiểu Mạt Ly cư nhiên ghét bỏ ba ba, ba ba chính là một giây một phút lúc nào cũng nhớ đến Tiểu Mạt Ly.”

Mạc Phi không tán thành: “Muốn thể hiện tâm tư, ý tứ chính là để ở trong lòng, không phải dựa hết vào công phu mồm miệng. Hơn nữa thời gian một giây của người so với phim phát lên truyền hình còn nhanh hơn.”

Mạc Đạo Hồn muốn nói lại thôi.

Mạc Phi nói tiếp: “Còn có, người dùng thời gian một giây có thể viết xong sách chuyển đổi hồn phách?”

Mạc Đạo Hồn ha ha cười khúc khích: “Thực lực của ba ba, Tiểu Mạt Ly tất nhiên biết rõ.”

Mạc Phi gật đầu: “Đúng, người vô cùng vô năng.”

Mạc Đạo Hồn gắt gao nắm tay áo, nghiêng răng ra sức nói: “Tiểu Mạt Ly, người chớ ghét bỏ ba ba.”

“Người thật phiền.”

Mạc Đạo Hồn nhin xuống không lên tiếng nữa.

Mạc Phi ném con ếch giấy, đứng lên: “Thật ra thì có sách kia hay không cũng không còn quan trọng. Bởi vì Tiểu Bùn đã thành công nắm được tâm của Tiểu Thạch Đầu.”

Mạc Đạo Hồn trong nháy mắt cứng đờ người, lẩm bẩm nói: “Không nghĩ tới đồ đệ sovới sư phụ còn sớm hiểu biết hơn.”

Mạc Phi “hừ” một tiếng.

Mạc Đạo Hồn không ngừng nháy mắt với nàng, vẻ mặt hân hoan tràn đầy mong đợi: “Tiểu Mạt Ly cũng mau cùng ba ba.....” Bị một quyền đánh bay.

Mạc Phi vỗ nhẹ tay, nhìn khoảng không bình luận: “Muốn hút liền hút, muốn đuổi liền đuổi, thật đúng là hảo dụng.”

Nhều ngày qua không thấy, cũng không đến mức tương tư vô tận, nhớ thì nhớ, còn không tới mức độ ấy. Bất quá đối với chuyện Mạc Đạo Hồn bị bắn ra phía sau không thấy trở về, Mạc Phi ngược lại cảm thấy ngoài ý muốn.

Việc này bắt đầu đưa tới vô vàn tưởng tượng xa vời. Tỷ như cái này năng lượng ‘hấp xích’ này đến cùng mạnh như thế nào, có thể hay không đem Mạc Đạo Hồn bắn trở lại thiên giới, hoặc giả khiến hắn trôi nổi trong thời không.

Vì thế, nàng còn cố ý đứng thật xa, dùng tay chỉ vào con ếch giấy, kết quả còn chưa giơ tay nhắm trúng vật kia đọc chữ “Xích”, liền chợt tới một trận gió lớn, đem con ếch giấy thổi đi không còn chút tung tích.

Nàng sâu sắc cảm động thông hiểu: “Nếu như ta có thể chiến thắng năng lượng thiên nhiên, vậy ta liền có thể thành thần tiên.”

Vì cứ như vậy ngồi chờ, nhìn ánh nắng ngày càng trở nên đậm hơn, như muốn khuất núi, cũng không thấy Mạc Đạo Hồn trở về, ngược lại Tiêu Duyệt lại tới, trong tay còn cầm dưa hấu để trong hầm băng.

Hắn mỗi lần cúi kính tể cách đều như trẻ con, hiện giờ chính là như vậy: “Tất nhiên nói cho rõ, ta không phải là tới thăm ngươi, chẳng qua là dưa hấu quá nhiều, không ăn sẽ thối.”

“Nga nga nga.” Mạc Phi gật đầu nhận lấy. Cầm dưa hấu trong tay, cảm giác mát lạnh làm nàng hết sức thư thái.

Nàng bắt đầu tưởng niệm cái tủ lạnh nhà nàng, mặc dù nó đã cũ, tiếng kêu âm ỉ. Trước kia làm sao không nhận ra, cảm thấy được dùng nhiều đồ là chuyện đương nhiên, hiện tại lại thấy vừa lòng đẹp ý thật không dễ dàng.

“Ngươi thật muốn đi?” Cơ hồ chịu đựng hơn nửa thế kỷ, Tiêu Duyệt rốt cục hỏi.

Mạc Phi tay không bỏ dưa hấu, việc này cũng không làm hắn nghi ngờ: “Cái đề tài này, ta cảm thấy không cần thiết nói lại lần thứ hai.”

Tiêu Duyệt thở dài, rốt cục cũng chịu chấp nhận thực tế: “Kỳ thực nếu ngươi đi tìm Vương Bá, hắn sẽ không làm khó dễ ngươi.” Sau đó, lại bổ sung thêm, “Mà ta, cũng sẽ không để hắn làm khó dễ ngươi.”

Mạc Phi đang gặm dưa hấu, không lưu tâm, chỉ nói một câu: “Như vậy ngày mai tã đi.”

Tiêu Duyệt giống như vô ý nói: “Hai ngày nữa chính là mười sáu tháng sáu, hàng năm trấn Thu Thủy vào ngày này sẽ tổ chức hội hoa đăng.” Nói đến đây, dừng lại một chút, “Ta muốn, ngươi cùng đi với ta.”

Mạc Phi nâng mặt nhìn hắn, vội vàng nuốt hết dưa hấu trong miệng: “Ngươi lại muốn chơi trò theo bám?”

Tiêu Duyệt tay nắm chặt thành nắm, cố gắng bình tĩnh nói: “Mẹ già rồi, năm đó Tiểu Như mất tích, nàng liền lập tức xuống núi đi tìm, ngoại trừ thỉnh thoảng trở lại, cơ hồ đã ở bên ngoài suốt ba năm. Ta không muốn ba năm sau, nàng lại phải chịu thêm đả kích, nàng sẽ không chịu nổi. Đến lúc đó lấy cớ xuống núi cùng ngươi, sau khi trở về nói ngươi bị giết hại trên đường, cũng chặt đứt ý niệm của nàng.”

Mạc Phi sờ cằm: “Một xác hai mạng, dường như sự đả kích này lớn hơn.”

“Chuyện như vậy không cần ngươi quản.”

“Ai quản ngươi, ta là thích mẹ ngươi mới có thể lo chuyện bao đồng như vậy.”

Tiêu Duyệt nghe được bối rối: “Ngươi thích mẹ ta?”

Thấy Mạc Phi gật đầu thừa nhận, hắn còn muốn thử giữ nàng lại: “Nếu thích mẹ ta, vì sao không chịu lưu lại?”

Mạc Phi không muốn giải thích thêm: “Người cứ như vậy muốn nghe ta nói ‘Lời của ta không muốn nói lần thứ ba, thứ tư, thứ năm’?”

Tiêu Duyệt nhìn mặt đất, tiếp tục tìm cách khác, ăn nói khép nép cầu xin nàng: “Mẹ ta, nàng cũng rất thích người, ba năm này, ta vẫn là lần đầu tiên thấy nàng vui vẻ như vậy. Người liền lưu lại đi.....Coi như không phải là vì ta.”

Mạc Phi cười ha ha: “Người đây là hẹn bỏ a, còn liếc mắt nhìn nhau.”

Tiêu Duyệt có chút không thể nhịn được nữa: “Ngày mai giờ Thìn, ta gọi Vương Bách chuẩn bị tốt xe ngựa.”

“Nga, vậy không thể tốt hơn.”

“Mạc Phi!” Tiêu Duyệt tức giận đến run rẩy.

Mạc Phi lên tiếng coi như là khuyến cáo cuối cùng: “Ta nói người a, cũng sớm chốt dứt ý niệm này đi, đến lúc đó coi như ta đã chết thật, thích khóc thích náo tùy người, nhưng xong rồi nhất định phải lấy lại tinh thần, đừng nghĩ đến chuyện này nữa. Thế giới lớn như vậy, rừng có nhiều cây như vậy, chớ treo cổ trên một thân cây, lãng phí sinh mạng như vậy thực không đáng. Người đã có thể quên Mạc Như mà tiếp nhận ta, vậy cũng hoàn toàn có thể...”

Tiêu Duyệt chợt đứng lên, oán hận cắt ngang: “Bị đặt chuyện thiên nữ, sở dĩ tatin người, đó là bởi vì ta tin tưởng người. Theo lời người nói cũng tốt, theo lời cao nhân trong mộng nói cũng được, từ lúc vừa mới bắt đầu, ta thậm chí tin tưởng người. Sự thật là, ta tin người. Mà sau này, cũng sẽ không có người khác!”

Nhìn hẩn nghiêm túc như vậy, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ như thế, Mạc Phi rất hợp tình hợp lý hoàn toàn ngay người, sau đó liền bỏ dĩa qua một bên, buột miệng cười lớn: “Người đây là tư tưởng gì, từ sao hỏa tới sao? Cũng quá khôi hài đi.”

Tiêu Duyệt không hiểu cái gì là sao hỏa, hẩn chỉ cảm thấy hiện tại bản thân rất tức giận, tình cảm bị vùi dập như vậy, liên tục bị chà đạp đến mảnh vụn cũng không sót lại, thật khiến hẩn nhẫn nại cũng không được mà trách móc cũng không được, rõ ràng lần nữa thừa nhận, tự làm bản thân mất mặt, muốn mau quay trở về.

Vậy mà lúc này phía sau lại truyền đến một trận thanh âm mềm mại ngáy người chết không đền mạng, chính là kêu tên Tiêu Duyệt, một câu “Ca ca, ca ca”, thực sự khiến Mạc Phi thống khoái ném thử tư vị toàn thân nổi da gà.

Hoàn hỏa đến lần thứ mười thì ngược âm này hoàn toàn kết thúc, từ sau cây một thiếu nữ thanh tú xinh đẹp bước ra, áo lông ngỗng màu vàng, trong gió đêm nhẹ nhàng xao động.

Mạc Phi nói thẳng: “Cái cây này người có thể suy nghĩ một chút.”

Tiêu Duyệt oán hận trừng nàng một cái, rõ ràng là đẩy ta vào trong hố lửa.

Đáng tiếc a đáng tiếc, vô luận nhìn xung quanh hay nhìn trên nhìn dưới, hẩn sắp trừng chết rồi, vẻ mặt chua xót của nàng dâu nhỏ phối hợp với vẻ mặt “khổ sở động lòng người”, vẫn là bán đứng hẩn. Mạc Phi lần nữa thành công không nhịn được cười lớn. Ngược lại Đường Lăng có chút có chút như tên Hòa thượng lùn 2 thước với tay sờ không đến đầu (*), e thẹn nhỏ giọng nói: “Tiêu Duyệt ca ca, tam mới vừa đi gặp mẹ. Nàng nói người tới đây, ta liền tới tìm người.”

*vì phải suy nghĩ theo cách của người khác nên không biết mình suy nghĩ gì

Tiêu Duyệt cơ hồ hộc máu.

Nàng lại nói: “Hai ngày nữa, trấn Thu Thủy phụ cận có hội hoa đăng, nghe nói chỉ cần hai người đồng tâm cùng nhau ngắm đèn, năm tới liền nhất định có thể ở chung một chỗ. Cho nên Lăng Nhi muốn, Lăng Nhi muốn, muốn Tiêu Duyệt ca ca cùng nhau...” Nói đến đây, xấu hổ đến mức không nói thêm được từ nào nữa, vội vàng che mặt, chạy ra xa. Chỉ để lại Tiêu Duyệt hoàn toàn hóa đá tại chỗ, cùng với Mạc Phi đang cười ngặt nghẽo.

21. Chương 21 : Không Có Khả Năng Nhất

Tiêu Duyệt hành tẩu giang hồ nhiều năm, lại đứng đầu một sơn trang, bị ảnh hưởng của việc đối ngoại, chonên nói được liền làm được. Nói ngày thứ hai giờ Thìn gọi Vương Bá chuẩn bị tốt xe ngựa, bất kể tính cách hân thích đùa dỡn thế nào, quả thật liền đúng lúc đúng giờ làm được.

Vốn là định ba người một chố đi Thu Thủy, nhưng bởi vì Đường Lăng khẳng khăng đòi theo, Tiêu Duyệt quả thực không cách nào từ chối, đành phải mang theo nàng cùng lên đường.

Lần đi này khiêm tốn giống như lần đầu tới vậy, không làm kinh động tới bất kỳ kẻ nào, tự nhiên cũng không người đưa tiễn. Những ngày ở trong sơn trang mặc dù ngắn, nhưng lại tràn ngập kỷ ức tốt đẹp, kể cả những chuyện không vui kia cũng hòa thành gió bay đi, làm cho người ta vui vẻ không ít.

Những chuyện vui vẻ, bi thương kia, đan xen lẫn nhau, không ngừng làm cho cuộc sống thêm phong phú. Vì vậy cuộc sống cứ như vậy được người ta vô ý hoàn thiện.

Ngồi bên trong xe, Mạc Phi khẽ cười, hơi nghiêng mình đẩy màn xe ra, nhìn ngoài xe đủ loại mỹ cảnh, cũng không cảm giác còn cảm giác nóng bức nữa.

Lúc tới trấn nhỏ thì sắc trời đã gần tối. Kỳ thực trấn Thu Thủy ở ngay gần sơn trang, chỉ cần đi xe ngựa cho tới trưa là có thể đến nơi, chẳng qua bởi vì Vương Bá vẫn đắm chìm trong chuyện Hồng Tú thành thân nên mất tập trung, tống không ít thời gian.

Kế hoạch ban đầu là Vương Bá đặt phòng ở khách sạn Duyệt Lai. Bởi vì ảnh hưởng của hội hoa đăng, rất nhiều quán đã sớm chật phòng, mà nơi này cũng đã có không ít khách ở, chường quỹ chỉ có thể xuất ra hai gian phòng hảo hạng. Vì vậy, Mạc Phi và Đường Lăng chen chúc cùng một phòng.

Tiêu Duyệt nói tối nay sẽ đi dạo phố, trước tiên nghỉ ngơi cho tốt, dù sao cũng còn nhiều thời gian, hội hoa đăng qua một ngày nữa mới có thể cử hành.

Thật ra thì Mạc Phi cùng phòng với Đường Lăng cũng không sao cả, chẳng qua thời gian trước giữa hai người có không ít chuyện, Đường Lăng lại có nhiều thay đổi như thế, nhưng cũng thể không phòng trước lòng người.

Cho nên nàng sáng sớm liền giống như vô ý vô vai Đường Lăng, một khi Đường Lăng có động tác cực đoan gì, nàng chỉ cần đọc thầm chữ “xích”, Đường Lăng nhất định bị bắn đi thật xa.

Không thể không nói Mạc Phi dự liệu rất tốt, sau khi Tiêu Duyệt đưa tới bọc quần áo, Đường Lăng quả nhiên bắt đầu lộ ra chân tướng. Bất quá lần này không phải thái độ điêu ngoa, mà đổi thành thanh âm mềm mại nhưng lại cường đạo như xưa.

Đầu tiên là hỏi lung tung này kia, bên trái gọi “Tỷ tỷ”, bên phải cũng gọi “Tỷ tỷ”, muốn nhìn xem trong bọc quần áo có cái gì. Bằng không, dứt khoát ý vào việc mình có võ công, muốn động thủ giành lấy.

Mạc Phi không nhịn được, cúi kính nói: “Đồ của người khác mà ngươi cũng muốn xem, lạ lùng như vậy, tại sao không ra phố lớn đem cái yếm của mình lộ ra cho người ta nhìn?”

Khuôn mặt Đường Lăng trong nháy mắt kim nén đến mức đỏ bừng, nhưng lại cố nén, dọn dẹp xong vẻ mặt co quắp, tiếp tục lấy lòng: “Tỷ tỷ, chúng ta sau này đều là người một nhà, có đồ gì tỷ muội tốt cùng nhau chia sẻ nha.”

“Người nào cùng một nhà với ngươi, cho dù ngươi gả vào thật cũng không liên quan đến ta.”

Đường Lăng nhất thời giận đến nói không ra hơi, cắn chặt môi tức giận trừng nàng.

Mạc Phi trực tiếp làm như không nhìn thấy, nhàm chán ngáp một cái, đẩy bọc quần áo ra, ôm lấy Tiểu Bùn còn đang ngủ ra mở cửa. Lúc sắp bước ra khỏi phòng thì lại nghĩ đến cái gì, quay đầu lại lãnh đạm nói: “Người bán lực gắng sức kêu tam một tiếng tỷ tỷ như vậy cũng không dễ dàng, là trưởng bối liền cho tiểu bối một chút lời khuyên, cắt kỹ cái đuôi hồ ly, bại lộ sẽ tự mình chuốc lấy cực khổ.”

Bớt đi bọc quần áo của Đường Lăng, chỉ mang theo bọc quần áo của mình có vẻ đơn giản hơn nhiều. Mạc Phi cố ý đi vòng qua tiểu viện nhà trọ, thấy bốn bề vắng lặng, mới trực tiếp dùng “khinh công” bay lên nóc nhà.

Đem Tiểu Bùn dần xếp ỏn thỏa đặt ở bên cạnh, nàng vô cùng cẩn thận mở ra bọc quần áo ra. Lúc Tiêu Duyệt đem vật này giao cho nàng, chỉ thấp giọng nói ba chữ – mẹ tặng nàng.

Tiêu mẫu sợ người lạ, cũng sợ thấy cảnh ly biệt. Bởi vì nếu đi đưa tiễn, nàng sẽ luyến tiếc không nổi, cũng không nhìn được, có thể so với Tiêu Duyệt còn điên cuồng hơn, dùng biện pháp ngu xuẩn nhất một khóc hai nháo ba thất cổ, hết sức toàn lực giữ lại.

Năm đó chuyện của Mạc Như, gây cho nàng đả kích quá lớn.

Mạc Phi có chút xúc động, nhìn thấy vật nhỏ bên trong lộ ra, mỗi lần mở ra một chút trái tim lại run rẩy một cái, cho đến khi vật bên trong hoàn toàn đập vào mắt, mới thật là dở khóc dở cười.

Bên trong bọc quần áo không có đồ trang sức, cũng không thư từ lộ phí, chỉ làm mấy bộ quần áo xếp chỉnh tề, cùng với một đôi giày trẻ con đặc biệt tinh xảo.

Nàng cầm đôi giày nhỏ lên quan sát tỉ mỉ một hồi, từ hoa thêu trên giày đến vải vóc, mỗi mũi kim mỗi đường chỉ đều bao hàm hy vọng, khoe miệng nhìn không được liền nhẹ nhàng cong lên, mắt đã sớm ươn ướt.

“Ai, thật là có chút mệt mỏi.” Cũng không để ý độ cứng của mái ngói, Mạc Phi nghiêng mình về phía sau nằm xuống. Đôi giày nhỏ nắm trong tay, trong lòng tràn đầy tư vị không nói ra được, bầu trời trong mắt, cũng liền trở nên đủ màu sắc.

Ở hiện đại, nàng không hát nhiều lắm, cũng thỉnh thoảng lắm bấm linh tinh bài ‘Trên đời chỉ có mẹ tốt’. Lần này vì nhớ Tiêu mẫu, nàng không tự chủ liền ngâm nga khúc hát ru mà mẹ thường hát, cảm giác khuôn mặt tươi cười ôn nhu kia đang ở bên cạnh, hài lòng, nàng lại vui vẻ cười, mí mắt theo đó cũng dần dần nặng nề.

Nàng nghĩ, nàng sẽ có một giấc mộng đẹp.

Có lẽ mộng thần thật sự chiếu cố, Mạc Phi không hề mơ thấy sa mạc khô khốc nữa, ngược lại, đó là đại dương mênh mông vô bờ.

Xưa nay tấm lòng người mẹ cũng như đại dương, nàng nhận thức đây chính là quà tặng của mẹ, cười vui nhẹ đập trên mặt nước, cùng hải âu vui chơi đùa nghịch, quên hết tất cả. Vậy mà, chỉ qua nháy mắt, cảnh đẹp liền biến mất, thay vào đó là một biển hoa, hương thơm từng trận bay theo làn gió, màu trắng tảo nhả rồi đây mặt đất.

Không phải là hoa lan, mà là hoa nhài.

Mạc Phi nhìn không được khom lưng nhặt lên một bông, lúc ngược mắt lên lại thấy có người ở đó không xa cầm nhành hoa cười cười. Người kia mi mục ẩn tình, như dòng nước rả rích, tuy là màu trắng đầy trời, cũng không cách nào sánh được.

Mỗi một lần ánh mắt giao nhau, cũng đủ khiến sắc mặt đỏ ửng, Mạc Phi hoàn toàn không để ý, chẳng qua là nắm chặt bông hoa trong tay, yên lặng thay vì cất tiếng.

Hồi lâu, nàng không nhìn được khe khẽ hỏi: “Trong thế giới rộng lớn này, tại sao lại chọn một mình ta?”

Người nọ không đáp, chẳng qua là hé miệng cười khẽ, so với bình thường, càng thêm ôn nhu.

“Thật ra thì người lúc bình thường cũng rất tốt.....” Đại não tựa như mất kiểm soát, nàng không biết mình đang nói những gì.

Người nọ nghe xong ngẩn ra, ngay sau đó lại cười, giống như làn gió thơm bay qua, dị thường ôn hòa: “Nếu đây là mong muốn của người, ta sao lại không thỏa mãn cho người?”

Mạc Phi cúi đầu không nói, chỉ dờ dẫm nhìn bông hoa trong tay.

Người nọ từ từ bước tới, đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, hạ mắt xuống nhìn nàng, mở miệng mang theo làn gió thơm, cũng nhẹ nhàng nói ra tám chữ.

Chỉ là tám chữ, liền khiến cho Mạc Phi hoàn toàn sững sốt, ánh mắt giao nhau, trên mặt đã nóng bừng một mảnh. Cứ như thế lăm băm câu nói đó, một lần lại một lần, cho đến khi có vật chói sáng hiện ra trước mắt – cuối cùng tỉnh khỏi giấc mộng.

“Ta đã nói qua không được chạy loạn khắp nơi.” Bên cạnh, chính là Tiêu Duyệt vẻ mặt nhớn nhác, quả thật nơi này khiến hắn khó tìm.

“Người đi lên như thế nào?” Khẩu khí của hắn như trước có chút không khách khí.

Mạc Phi lần đầu ấp úng: “Ta, ta cũng không biết.”

Tiêu Duyệt cười lạnh một tiếng: “Vậy sao người ngủ thoải mái như vậy?”

Mạc Phi lắc đầu: “Thoải mái là thoải mái, nhưng dường như có cái gì không nhớ.”

Điều này xác thực là nói thật. Tóm lại Mạc Phi đối với giấc mộng kia, là quên sạch không còn tí gì.

Tiêu Duyệt than thở: “Nếu không sao là tốt rồi, trước tiên trở về đã.” Vừa nói vừa muốn ôm nàng xuống đất.

Về chuyện có võ công, mặc dù không giống như người tập võ, không có chút nội lực nào vì vậy không thể phát hiện ra, nhưng Mạc Phi để tránh nghi ngờ, cũng không từ chối, vừa đứng dậy vừa nói: “Vừa đúng lúc ta cũng có chuyện tìm người thương lượng đây, có thể hay không phiền toái người một chút, bọc quần áo này cùng Tiểu Bùn trước gửi ở trong phòng người, chờ mười sáu tháng sáu ta sẽ lấy lại.”

Tiêu Duyệt chỉ sợ lại bị Tiểu Bùn khinh bạc, có chút không biết làm thế nào. “Có lẽ người lên nóc nhà ngủ phải là ta.”

Mạc Phi cười, một khắc sau bị hắn ôm eo rời khỏi nóc nhà.

Trên trời, như cũ là một người một đá, chẳng qua đá kia là tinh phách, không phải là bản thể.

Tiểu Thạch Đầu nhìn hai người ở dưới tư thế rất mập mờ, không ngừng hỏi: “Sư phụ, người cũng thích tiểu tỷ tỷ?”

Mạc Đạo Hồn không đáp.

Tiểu Thạch Đầu không cam lòng, liên hệ với những những gì lén nhìn được trong mộng, tiếp tục hỏi: “Sư phụ, cái kia.....Người cũng đã bọc trực với tiểu tỷ tỷ như vậy, tại sao chính mình không tranh thủ, hết lần này tới lần khác chơi đùa nhường cho kẻ khác?”

Mạc Đạo Hồn nhìn hắn một cái, cười nhạt nói: “Tiểu Thạch Đầu, người rất cục cựa cũng trưởng thành, tình yêu nam nữ nhân gian hắn là có thể hiểu được.”

Thật sự bộ dáng hắn lúc cười luôn luôn rất đẹp, quanh thân giống như có làn gió thơm, làm cho người ta cảm thấy thư thái bình yên, nhưng chẳng biết tại sao, bên dưới loại yên ả này, lại luôn chôn giấu một loại đáng sợ khó nói nên lời.

Tiểu Thạch Đầu đi theo hắn đã lâu, sớm hiểu được tính tình hắn, cũng không dám lớn tiếng chống đối, chỉ đành phải than thở: “Sư phụ thật là một quái nhân, tácó vấn đề liền nói, tại sao sư phụ cái gì cũng không chịu nói?”

Mạc Đạo Hồn nghiêm nghị nhìn hắn một cái. Trầm mặc hồi lâu, chợt thở dài nói: “Người cùng tiên khác biệt, một khi động tình, ắt gặp thiên khiển [1]. Điều duy nhất ta có thể làm cũng chỉ là tìm cho nàng một bến đỗ tốt hơn.”

[1]: sự trừng phạt của trời

Tiểu Thạch Đầu nhìn hắn, cũng trầm mặc, thật lâu mới nói: “Sư phụ, ta nghĩ tácó thể hiểu một chút lí do tại sao người đối với tiểu tỷ tỷ hành động khoáng đạt như vậy.”

Mạc Đạo Hồn không nói nữa, chỉ toàn tâm toàn ý nhìn bóng lưng Mạc Phi, cho đến khi nàng đi mất mới thôi.

Đối với Mạc Phi, Tiêu Duyệt mặc dù không phải bảo sao nghe vậy, nhưng căn bản lời của nàng, cũng ít khi cự tuyệt. Cho nên bất quá chỉ hỏi nguyên nhân cụ thể, bọc quần áo cùng với Tiểu Bùn, trực tiếp mang vào phòng mình, nhờ Vương Bách chiêu cổ.

Mạc Phi cũng không nói với Tiêu Duyệt Đường Lăng một chút cũng không thay đổi. Thay vì dùng phòng khác nàng trở lại phòng, mới vào cửa đã thấy sắc mặt Đường Lăng muốn cười không nổi, nàng cũng lười không nói, như cũ coi như không nhìn thấy, rất tự nhiên đi qua bên cạnh, đi tới giường trực tiếp nằm xuống, sau đó lên tiếng: “Ta sẽ phân ranh giới cho ngươi.”

“Tỷ tỷ.” Hồi lâu trầm lặng qua đi, Đường Lăng cứ nhiên không rút ra bài học, lại bắt đầu tiếp cận, thấp người ghé vào mép giường, kề sát vào mặt Mạc Phi.

“Ngươi có thể bớt ghé tằm đi không?” Mạc Phi trừng nàng cặp mắt trắng dã. Còn hai ngày liền hôn tằm, cũng không cho nàng một chút yên ổn qua ngày.

“Tỷ tỷ.” Đường Lăng nặn ra nụ cười ngọt ngào, “Nghe rất nhiều người nói, tỷ tỷ có bệnh?”

“Ngươi thích nghe lời đồn đại như vậy, lần sau ta tuyên truyền ngươi là heo, ngươi liền là heo thật?” Mạc Phi tức giận lật người.

Vậy mà Đường Lăng vẫn không biết hối cải, khuôn mặt kìm nén đến mức đỏ bừng vẫn giả bộ cười: “Tỷ tỷ, nghe nói trấn Thu Thủy có một đại phu rất nổi danh, Lăng Nhi muốn ngày mai đưa tỷ tỷ đi xem một chút. Vừa vặn có thể xin thuốc dưỡng thai bảo vệ thai nhi.”

Mạc Phi ha ha cười: “Thuốc dưỡng thai? Ngươi xác định sẽ không mua thuốc sẩy thai?”

Đường Lăng mặt liền biến sắc: “Tỷ.....tỷ tỷ nói gì vậy?”

Mạc Phi quay mặt lại, buồn cười: “Ngươi diễn quá kém. Kì thực nếu ngươi nguyên bản ‘thuần chân thiện lương khả ái’, đến chỗ Tiêu Duyệt nói như vậy, có thể có hiệu quả. Dù sao tên kia nhẹ dạ, chỉ tiếc ngươi quá nóng.”

Đường Lăng sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch, cúi đầu quát: “Ngươi không muốn đi cũng phải đi!”

“Tự do của ta không phải để ngươi quyết định.” Mạc Phi khẽ đảo mắt, trở mình đứng.

“Ngươi!” Đường Lăng đàm phán không có kết quả, ngay lập tức lộ ra bản chất, khép hai ngón tay lại, định xông tới điểm huyệt.

Nhưng nàng có nhanh hơn nữa, cũng không sánh bằng nhĩ lực thăng cấp của Mạc Phi. Chỉ là động tác tùy ý phát tay về phía sau, lưu loát bày ra tư thế giống như “Mời đi ra ngoài”, Mạc Phi không thèm nhìn, vẫn vận dụng linh hoạt như thường. Trong lòng đọc nhầm chữ “Xích”, Đường Lăng liền bị trọng lực áp bách đập vào vai, nghiêng về một bên, đồng thời bị lực mạnh quăng đến tận cánh cửa, tiếng va đập rất to, nàng đau đến mức nhe răng nhếch miệng mất hết hình tượng.

“Yêu nữ, ngươi làm cái gì?!” Bị một lần như vậy lại một lần, một lần nữa, ba lần bị đùa giỡn, trong lòng nàng hận ý tăng lên.

Mạc Phi “Hắc” một tiếng, bình chân như vại nói: “Ta có thể làm cái gì? Ta chính là đuổi lưng một cái, muốn lấy rầy tai thôi.”

“Ngươi yêu nữ này!” Đường Lăng chịu đựng đau đớn, từng bước đứng lên, đột nhiên nhớ tới điểm quan trọng, khẽ cười nói, “Hiện tại nếu chết không đối chứng, Tiêu Duyệt ca ca cũng không thể làm gì ta.”

Mạc Phi cũng cười: “Ngươi cho ta là đầu gỗ, sẽ không phản kháng?”

Quả nhiên, Đường Lăng vội vàng khấn trương nhìn sang bà vai.

Mạc Phi lại nói: “Ta nói rồi, hạnh phúc phải dựa vào chính mình ra sức thực hiện, nếu không có ta, ngươi cũng không thể thật sự chiếm được tâm đối phương.”

“Không có ngươi, Tiêu Duyệt ca ca có thể là của một mình ta.”

“Lời nói vô căn cứ.”

“Người đừng xen vào. Trên đời này, không có đồ mà bốn tiểu thư không lấy được.” Đường Lăng lộ ra vẻ mặt đắc ý, vênh mặt đi tới mép giường, trên cao nhìn xuống Mạc Phi, tay phải đã sớm nhanh nhẹn lấy kiếm ra.

Mạc Phi nghe được tiếng vang, quay đầu lại liền nhìn thấy hàn kiếm sắc nhọn, trong lòng không khỏi cảm thán, vốn còn tưởng rằng mình không hiểu tình yêu nam nữ, không nghĩ tới chỗ này lại gặp người so với nàng còn không hiểu hơn, hành động của Đường Lăng, căn bản là chơi trò náo loạn mọi nhà, bởi vì thứ không có được vĩnh viễn là thứ tốt nhất.

“Người thật sự rất phiền.” Mạc Phi tay nắm thành quyền, dự tính muốn ngay lập tức đem Đường Lăng bắn ra ngoài. Đáng tiếc lúc chuẩn bị giơ tay tiến hành thao tác, hai mắt nàng tối sầm, cả người mềm nhũn vô lực, nằm vật xuống phía sau bất tỉnh nhân sự.

22. Chương 22 : Ai Thật Sự Tốt Vì Ai

“Tiêu Duyệt ca ca, Tiêu Duyệt ca ca, nàng là kẻ điên, nàng thật sự là kẻ điên....”

Tiêu Duyệt mới vừa ngồi vào chỗ của mình, đang thưởng thức một hớp trà lạnh, chỉ thấy Đường Lăng áo quần xốc xếch đẩy cửa, bộ dáng than thở khóc lóc, bộ dáng vênh vác hung hăng ngày thường hoàn toàn biến mất, cũng có mấy phần điềm đạm đáng yêu.

“Làm sao?” Hắn lúc này mới hỏi, Đường Lăng bỗng dừng nhào vào trong ngực hắn: “Tiêu Duyệt ca ca, nàng, nàng là kẻ điên a.”

“Có chuyện gì hảo hảo nói.” Tiêu Duyệt tận lực trấn an nàng.

Đường Lăng thở gấp, vẫn còn khóc lóc: “Tiêu Duyệt ca ca, chúng ta, chúng ta..... Vẫn là mang nàng đi xem một chút. Lăng Nhi biết trên trần có một thần y.” Nói tới chỗ này, lại bỗng nhiên mở to hai mắt, “Hắn có thể chữa bách bệnh, bệnh của tỷ tỷ tuyệt đối có thể chữa tốt.”

“Nàng có thể có bệnh gì?” Tiêu Duyệt ngồi xuống bất động, buồn cười lắc đầu, “Đoán chừng nếu cứ tiếp tục như thế này, người có bệnh sẽ là ta.”

Đường Lăng không buông tha: “Tiêu Duyệt ca ca, nàng.....” Đột nhiên trông thấy Vương Bá ngồi ở mép giường, giật mình, “Thần y, thần y cũng có thể chữa bệnh tương tự.”

Tiêu Duyệt nhếch miệng, không nói.

Đường Lăng vẫn còn nói: “Tiêu Duyệt ca ca, tỷ tỷ nàng thật sự có bệnh, mới vừa rồi liền, mới vừa rồi liền đối với ta.....”

Tiêu Duyệt chuyển mắt nhìn nàng, rất kiên định từng chữ nói: “Nàng sẽ không như vậy.”

“Tiêu Duyệt ca ca?” Đường Lăng xiết chân mày, khuôn mặt không dám tin.

Tiêu Duyệt nhẹ nhàng nói: “Ta tin tưởng nàng, nàng sẽ không như vậy.”

Đường Lăng tức giận, chậm rãi rời khỏi ngực hắn, từng bước từng bước lui ra xa: “Tại sao ta nói cái gì người đều không tin?”

“Đường Lăng, ta chỉ là đáp ứng ca ca người, phải chiếu cố người thật tốt thôi.”

“Đáp ứng, đáp ứng, đáp ứng! Người đã nghe lời hắn như vậy, thế nào không thành thân cùng hắn?”

“Đường Lăng, hắn là nhị ca của người!” Tiêu Duyệt nghe được tức giận, đang muốn tiếp tục giáo huấn, không ngờ lúc này một đạo thân ảnh đột nhiên vọt tới trước mắt. Hắn vô cùng sừng sốt, Đường Lăng lại lên tiếng trước: “Người!” Vung tay lên tát một cái thật đau.

Cũng may người nọ thân thủ không kém, động tác bén nhạy nhanh chóng tới bên cạnh, mười phần ra oai phủ đầu, thậm chí còn chưa thấy đủ, không nói hai lời nhào vào lòng Tiêu Duyệt mãnh liệt hôn.

Đường Lăng giận đến cả người phát run, lập tức liền rút ra ngọc trâm trên đầu, dùng sức ném xuống đất.

Cây trâm kia rơi xuống đất liền vỡ, tiếng vang cho dù không lớn, nhưng lại cực kì phiền lòng, Tiêu Duyệt sau khi liên tục ngậy người, vội vàng đẩy người trong ngực ra.

“Mạc Phi?” Hắn không kìm nén được mặt đầy kinh ngạc, ngấm đi ngấm lại nữ tử trước mắt, đột nhiên hiểu được chuyện gì.

“Đường Lăng, người trước tiên”

“Không cần người đuổi ta đi!” Đường Lăng cắn chặt răng, lần đầu tự giác như vậy, giận đến mức đá cửa rời đi.

Đối với nàng, Tiêu Duyệt mặc dù dùng mọi cách chiều cố, cũng là không thể làm gì, lần này cũng không tùy ý nàng đùa nghịch, hoàn toàn không có ý định đuổi theo, chỉ nhìn cánh cửa hơi khép, lần nữa trầm mặc.

Nếu như ba người dây dưa trong tình cảm, như vậy nhất định sẽ có một người, hoặc là tất cả mọi người đều không hạnh phúc. Trái tim Tiêu Duyệt chỉ có một, sinh mệnh cũng chỉ có một, hắn có thể chứa chỉ một người, cũng chỉ một người.

Chuyện tình cảm vốn không thể giải thích được, chính như Tiêu Duyệt đối với Mạc Phi cố chấp, có lẽ bởi vì một chút kích động, hoặc là thương thức, hoặc là hy vọng bản thân có thể tìm được một tình yêu sung mãn trong tương lai. Bất quá quan trọng nhất, vẫn là nhận định chủ quan của bản thân, cảm giác... không ai ngoài nàng.

“Kỳ thực người nên tỉnh rồi.” Tiêu Duyệt đột nhiên rất xúc động, lúc hắn nói lời này, thấy bóng lưng hắn cũng có chút nam tính độc hữu.

Vì sao nói là bóng lưng, đó là bởi vì xuất phát từ thị giác của Mạc Phi – nàng đang ngoan ngoãn nằm bên chân Vương Bá.

Không sai, Mạc Phi cùng Tiểu Bùn lại trao đổi linh hồn, tuy nói việc này khó tin, nhưng lại chính là sự thật. Lúc trước Mạc Phi suýt nữa có thể đem Đường Lăng bắn lên trời thật xa thì linh hồn lại bị tráo đổi rất không hợp lúc. Bất quá Tiểu Bùn là chó, nhưng cũng không phải là ngỗng không. Phản ứng bổ nhào mỳ nam xuất hiện rất thích hợp để trình diễn một màn tranh sủng.

Cùng một thân thể, linh hồn trước sau mặc dù không giống, nhưng cũng chẳng khác gì so với việc tự mình động thủ. Nhìn biểu hiện vừa rồi của Đường Lăng, có lẽ thật bị Tiểu Bùn hành hạ thảm hại. Tiếp đó nàng còn phát hiện, sau khi xuyên qua gặp đủ chuyện kỳ lạ, khiến nàng rèn luyện được tố chất tâm lý, vô luận một giây kế tiếp có gặp đại sự bất ngờ thế nào, nàng cũng chỉ cho đó là chuyện nhỏ.

Cho nên đối với chuyện thực ở trong thân chó, biểu hiện của nàng thực lạnh nhạt.

Không thể không nói, việc này tuyệt đối có liên quan đến Mạc Đạo Hồn, về phần vì sao hắn lại làm ra hành động nhằm chán thế này, phỏng chừng cũng là xuất phát từ tâm lý thích chơi đùa đi.

Mạc Phi cũng không oán trách, ngược lại bình tĩnh đối mặt với sự thật, không nhanh không chậm gọi Tiểu Thạch Đầu ở phía sau tai, “kêu” vài tiếng, nhưng lại phát hiện hồn đá này căn bản không có ở đây, khiến cho nàng rất không phúc hậu nhớ tới câu nói của Đường Lăng “Chết không có đối chứng.”

“Người cứ như vậy không muốn nói chuyện cùng ta?”

Mạc Phi vẫn còn trầm tư, không nghĩ tới Tiêu Duyệt lại chủ động đi tới, nâng nàng lên, mắt đối mắt rất nghiêm túc.

Nàng đột nhiên rất muốn dẹp đi xúc động của hắn, cũng không biết hắn là thật chân thành khờ khạo, vẫn bị kích động quá mức. Muốn chó cùng người nói chuyện, cho dù bên trong là linh hồn của người, đó cũng là bất bình thường. Trừ khi giống như Mạc Đạo Hồn, đi tu tiên hoặc như thế nào đó, đến lúc đấy cho dù cùng tảng đá nói chuyện, cũng tuyệt đối không thành vấn đề. Dù sao vạn vật đều có linh khí.

Tiêu Duyệt than: “Ngày mai ta ôm người đi ngắm hoa đăng, cơ hội này thực khó có được, không thể vì việc nhỏ này mà bỏ lỡ, nhưng bộ dáng người như vậy, sau khi chia tay có thể hảo hảo chiều cổ mình sao?”

Mạc Phi tận lực quay mặt, không muốn nhìn vào đôi mắt ẩn tình của hắn.

“Cùng ta trở về đi thôi.” Tiêu Duyệt không dễ dàng buông tha, liền theo sát ánh mắt của nàng, dùng ánh mắt để “giết” chết đối phương.

Mạc Phi tiếp tục xoay, cổ vì vậy mà muốn gãy.

“Thiếu, thiếu chủ?” Chợt một tiếng, bưng tỉnh người trong mộng, Tiêu Duyệt thấy rõ ở mép giường còn ngồi một người, không khỏi sợ tới mức lui về sau: “Vương Bá, sao ngươi lại ở đây?”

Vương Bá lúng túng: “Thiếu chủ, ta vẫn luôn ở đây.”

Mạc Phi vốn là không thể nói, lúc này càng thêm im lặng, Tiêu Duyệt rõ ràng saysưa nói như thế, thậm chí ngay cả bên cạnh tồn tại một cái bóng đèn cũng quên mất. Như vậy, đưa đến những câu hỏi liên tiếp. Ví dụ như

“Thiếu chủ, ngài vừa rồi....”

Tiêu Duyệt căng thẳng ôm chặt Mạc Phi: “Ta quá nóng.”

“n, phải không?” Kỳ thật Vương Bá rất muốn nói, quá nóng, nên bỏ nó xuống thì tốt hơn.

Tiêu Duyệt lại nói: “Nếu không có chuyện gì, ngươi liền trở về phòng đi.”

Vương Bá thật buồn bực: “Thiếu chủ, chúng ta chỉ thuê hai gian phòng.”

Tiêu Duyệt gật đầu: “Cũng đúng, vậy ngươi đi nơi khác.”

“Thiếu chủ!” Vương Bá vội vàng gọi hấn, nhưng là xuất phát từ tâm lý sốt ruột bảo hộ chủ, những lời đã kích không thể nào nói ra miệng, kết quả Vương Bá ở chuồng ngựa co ro suốt một đêm.

Từ đó về sau, hấn càng thêm chắc chắn một điều, vị thiếu chủ hấn nhìn từ nhỏ đến lớn, tuyệt đối bị trúng tà.

Chẳng biết tại sao, lần này Tiểu Bùn thật sự an phận, chỉ ở trước mặt Đường Lăng khinh bạc Tiêu Duyệt một lần, cũng không thấy bất kỳ hành động xấu nào nữa. Thậm chí sau đó không lâu, an ổn ngủ.

Mạc Phi dám tin chắc, Tiêu Duyệt không hạ “độc thủ” với thân thể mình một lần nữa. Toàn bộ giường ngủ nhường lại, hấn chỉ ngồi yên ở cạnh bàn, một mình uống trà lạnh, một ly lại một ly, tựa như nâng cốc tiêu sầu.

Chẳng qua là sầu này, không thể bị dập tắt, trái lại khiến cho sầu càng thêm sầu.

Hồi lâu sau, hấn tựa hồ say thật, bắt đầu câu được câu không nói: “Về Tiểu Như, không phiền ngươi phí công.”

Mạc Phi cũng không ngăn đầu, nàng vốn không có ý định tự tìm phiền toái, tốt xấu gì cũng không liên quan đến nàng. Sớm nói qua là vì Tiêu mẫu mới có ý đó.

Tiêu Duyệt lại thở dài: “Nàng sẽ không về, nàng nói nàng hận ta.”

“Ta cùng với nàng tuy là thanh mai trúc mã, nhưng ta đối với nàng không có phẫn tâm ý như đối với ngươi.”

“Ta chỉ coi nàng, như mẹ của ta.”

Coi như mẹ sao? Nghe đến đây, Mạc Phi đang ở trạng thái nhấm mắt dương thần, lập tức ngẩng đầu nhìn, không khỏi thêm tán thưởng, tư tưởng của Tiêu Duyệt quả nhiên kỳ lạ, cư nhiên còn leo thang như vậy, bình thường thành mai trúc mã đối với đối phương không có tình yêu nam nữ, sẽ đem đối phương đối đãi như huynh đệ tỷ muội, không phải trong tiểu thuyết cùng phim truyền hình thường nói, “Ta chỉ coi ngươi là ca ca hoặc muội muội” sao? Coi như mẹ này vẫn là đầu tiên ghen nói.

Chỉ cần là nữ nhân đều khó có thể chấp nhận được.

“Như thế, ngươi còn không nguyện ý lưu lại?”

Đó là đương nhiên, nói không lưu sẽ không lưu, ý đã quyết, còn dong dài làm cái gì! Mạc Phi đối với Tiêu Duyệt hoàn toàn không nói gì, vốn theo một số phương diện còn cảm thấy hắn có chút nam nhi kiên cường, lần này xem ra, tính tình nhẹ dạ không nói, còn luôn do dự thiếu quyết đoán như thế. Nam nhân như vậy, cho dù đối đãi ôn nhu với vợ, nàng cũng không yêu thích.

“Là ta buột miệng, người sớm nghĩ ngợi đi.” Tiêu Duyệt cũng phát giác tối nay nói quá nhiều, liền thật không nhiều lời nữa. Nhẹ nhàng buông cốc trà xuống, một ánh mắt lưu lại cũng không có, vội vàng quay lưng rời đi.

Đêm đã sớm sâu, chỉ còn lại ngọn đèn dầu mịt mờ bên trong phòng. Tiêu Duyệt thói quen như trước một thân quần áo đen, ánh đèn chiếu vào trên người hắn, lúc này lại có ánh trăng chiếu sáng, mơ hồ lộ ra quang hoa như chân trâu đen. Chính là lúc trước cảm thấy bóng lưng hắn có chút nam tính độc hữu, giờ phút này xem ra, lại trở nên tịch mịch không ít.

Mạc Phi lẳng lặng nhắm mắt lại, chỉ đợi ngày mai trôi qua, nàng liền bỏ tẩu. Nhưng mà vấn đề người cùng chó trao đổi linh hồn, đúng là nan giải.

Trời hửng sáng, từng từng Vương Bá đã gõ vang cửa phòng. Đầu tiên là để nước rửa mặt xuống, lại cẩn thận nhìn tình huống xung quanh phòng vài lần, cuối cùng mới dời mắt đến Tiểu Bùn đang trong mộng đẹp nằm trên giường.

“Vương Bá, vì sao lén lút như vậy. Chẳng lẽ hôm qua đi gặp hoa nương sao?” Tiêu Duyệt ngồi ở bên cạnh bàn một đêm, dưới mắt là hai quầng đen, cũng không quên cố gắng trêu ghẹo.

Vương Bá đầu tiên là kinh ngạc, rất nhanh nhớ tới Hồng Tú, hoàn toàn mất tinh thần, vội vàng nói sang chuyện khác: “Thiếu chủ, nàng?” Dơ tay lên chỉ vào nữ tử trên giường nói.

Trương nói xằng xua nay hay nói nhảm, lừa dối quá nhiều người trong sơn trang, lại thập phần không có hiệu quả với Vương Bá. Hiển nhiên hắn không hề tin chuyện của Mạc Phi. Hơn nữa xem ra hắn, chỉ có Mạc Như mất tích mới là thiếu phụ nhân chân chính. Cho nên hắn tới bây giờ chỉ kêu Mạc Phi là “nàng”.

“Nga, nàng hơi mệt.” Tiêu Duyệt băng quơ trả lời.

“Thiếu chủ, ngài thế nào bỗng dưng trở nên.....” Lãnh đạm như vậy?

Tiêu Duyệt biết Vương Bá đang lo lắng cái gì, vẫn là lạnh nhạt nói: “Không có gì, nàng từ trước đến nay thích ngủ, người cũng nên biết.”

Vương Bá mặt lộ vẻ lúng túng: “Kỳ thật ta có chuyện.....”

“Chuyện gì?”

Vương Bá càng thêm lúng túng, lưỡng lự trong chốc lát, nhưng vẫn nói: “Sáng nay, Đường cô nương nói cho thuộc hạ, Thu Thủy trấn có một thần y có thể sánh với Hoa Đà, tên gọi Phan Đạt.”

Không đợi hắn nói xong, Tiêu Duyệt lập tức trở mặt, vỗ bàn: “Hồ đồ, lời của nàng cũng có thể nghe? Vương Bá, người biết rõ tính tình ta!”

Vương Bá cúi đầu xuống, chậm rãi nói: “Cũng không thể tránh có tin đồn.”

“Nhưng thuộc hạ cũng bởi vì ý thức của nàng có chút kì quái, nếu không trị tận gốc, đối với thiếu chủ cũng không tốt!” Hắn lớn tiếng trả lời, đây là lần đầu tiên dám như vậy chống đối Tiêu Duyệt.

Thực rõ ràng, việc nguy trang Mạc Như Vương Bá bỏ qua, nhưng có chứng bệnh động kinh, hắn thực sự rất chú ý. Ai kêu ở trong sơn trang gần hai tháng, Mạc Phi khi thì bình thường, khi thì lại “si ngốc”.

Nhưng này cũng không thể trách nàng, người bị hại lớn nhất là bản thân nàng, biếp buộc phải cùng sống vật Tiểu Bùn trao đổi linh hồn không nói, bị người ta cho rằng đầu óc có vấn đề mới đáng thương.

“Thiếu chủ, từ trước đến nay, thuộc hạ đều nghe lời thiếu chủ. Cho nên lần này, vô luận như thế nào cũng thỉnh thiếu chủ, nghe thuộc hạ một lần.....”

“Vương Bá!”

Vương Bá nặng nề quỳ trên mặt đất, cũng không ngẩng đầu: “Nếu thiếu chủ không đáp ứng, Vương Bá quỳ cho đến khi không dậy nổi nữa!”

Tiêu Duyệt nhìn hần, tận lực nén xuống lửa giận trong lồng ngực, cúi đầu suy tư nửa ngày, đảo mắt nhìn trên giường một nữ một chó, vẫn là cắn răng đáp: “Được, ta đáp ứng người.”

23. Chương 23 : Là Bạn Hay Là Thù

Đầu hạ, trấn Thu Thủy cũng không nóng, mát mẻ làm cho người ta nhầm tưởng bây giờ là tiết xuân thu.

Mạc Phi vẫn thích loại cuộc sống chậm rãi nhàn rỗi, cũng không ngại loại cuộc sống vắng lặng, từ rất lâu trước kia, nàng rất muốn đến những nơi như trấn hoặc thôn trang, tuy rằng hiện tại thời không bất đồng, nhưng tương đương với thực hiện được nguyện vọng. Chỉ bất quá không hoàn toàn được như ý nguyện chính là, nàng hiện tại đang bị Tiêu Duyệt ôm trong ngực, không thể tự hảo hảo hưởng thụ— cảm giác thực sự được giấu lên những tảng đá xanh kia.

Tóm lại, chuyến đi này thật không uống công. Trấn Thu Thủy thật không hổ là nhơn nước mà nổi tiếng, khắp nơi có thể thấy được những cầu nước nhỏ, thậm chí trong tiểu viện nhà trọ Duyệt Lai bọn họ đang ở cũng có nước chảy qua.

Phong cảnh tốt như vậy, ngoại trừ bên ngoài phòng mình, Mạc Phi thật không muốn đi đến những nơi khác. Đối với lời nói của Tiêu Duyệt sau khi chia tay có thể hảo hảo chiếu cố mình không, tự nhiên Mạc Phi cũng cảm thấy chuyện trao đổi linh hồn là một nan đề.

Nghĩ đến việc này, Mạc Phi cũng rất nghi hoặc, từ trước đến nay, Tiêu Bùn vẫn lợi dụng thân thể của mình để khinh bạc Tiêu Duyệt, ngoại trừ động tác cơ bản là tay trong tay, còn thỉnh thoảng cầm ngón tay hần lên liềm liềm. Cảnh tượng đang nghĩ đến, chính là loại hình ảnh sắc tình cực đoan. Chớ nói chi là hành động trên đường lớn trước mặt quần chúng — nhìn biểu tình siêu cấp kinh ngạc của những người qua đường cộng thêm vẻ mặt đang nói thật là không biết xấu hổ, cũng biết không ổn đến cỡ nào.

Nhưng mấu chốt của vấn đề không phải ở đó, Tiêu Duyệt thường ngày cực kì xấu hổ với những loại việc như thế, tuy rằng kể từ lúc mơ hồ hiểu được bí mật của nàng, hành vi của hần đủ táo bạo, nhưng trước mặt người khác, vẫn là vô cùng quy củ.

Không chỉ có hần, trừ bỏ Vương Bá thất tình dĩ nhiên nên im lặng chìm đắm trong buồn khổ, mà bao gồm cả Đường Lăng, cũng trở nên an tĩnh.

Điều này thực dễ khiến Mạc Phi nghi ngờ, cẩn thận nhớ lại, sáng sớm Tiêu Duyệt đã gọi nàng rời giường, sau khi nói đi dạo chợ một chút, liền không nói thêm bất luận một lời nào, ánh mắt cũng không có bất kỳ sự giao lưu nào. Hai tháng nhận thức, nói dài cũng không dài lắm, nói ngắn cũng không ngắn lắm, đủ để làm hai người với đối phương có chút hiểu biết. Rõ ràng, Tiêu Duyệt không có khả năng vì nàng phải đi mà trở nên trầm mặc như thế. Như vậy, nhất định là có việc khác phát sinh, hơn nữa khả năng có liên quan đến Đường Lăng cực cao.

Phỏng chừng cũng là bởi chuyện náo loạn tối qua làm cho không thoải mái, nhìn Đường Lăng cảm phần đến mức quảng cả tâm trên đầu, lúc đó cả Tiêu Duyệt và nàng đều có chút lúng túng cũng không có gì lạ. Mạc Phi cũng không để việc này trong lòng. Cho đến khi nàng phát hiện đường càng đi càng dốc, người đi đường càng ngày càng ít, đến cuối cùng phương hướng không phải đến chợ náo nhiệt, mà là đi vào một nơi treo tấm ván gỗ “Tam bất cứu”, mới bình tĩnh hiểu ra.

Còn chưa kịp dùng hành động bày tỏ bất mãn, Vương Bá đã đi trước gõ cửa gõ rách nát, một nam nhân mất thân quàng ra mở cửa. Vương Bá đang định nói rõ lí do đến, nam nhân kia ngay cả liếc cũng không liếc mắt một cái, hết sức khinh thường khép cửa gỗ lại.

Vương Bá lại gõ, không thấy động tĩnh. Lòng trung thành bảo hộ chủ của hần thời khắc đó dâng lên, vì Tiêu Duyệt lên núi đao xuống biển lửa nhảy vào chảo dầu muôn lần cũng không nề hà, ngay hiện giờ hảo hảo phát huy tại đây. Cửa không mở, hần dứt khoát không đi, thân thể cơ hồ muốn dính lên cánh cửa, hai

tay giống như máy móc, đốc sức gỗ, liềm mạng gỗ, thẳng đến khi muốn gỗ thủng, chọc cho chủ nhà này phát bực mới thôi.

Nhân cơ hội này, Mạc Phỉ không thể dùng ngôn ngữ biểu đạt, chỉ đành dùng ánh mắt dò hỏi Tiêu Duyệt. Tiêu Duyệt có cảm giác hiểu được, đáy lòng tràn ngập áy náy nhưng ngoài mặt bất động thanh sắc như cũ, từ đầu đến cuối chưa từng quantâm.

Mạc Phỉ giận, nàng ghét nhất là loại người bên ngoài tỏ vẻ tín nhiệm người, nhưng lại lén lút đâm một nhát sau lưng người. Người khác không hiểu, cho rằng đầu óc nàng có vấn đề, đó là chuyện có thể tha thứ, nhưng Tiêu Duyệt bất đồng, vô luận có lý do gì đi nữa, lần này cũng thế, lần trước chuyện thử dò xét tâm thần xử nữ cũng thế, hết thấy đều không thương lượng điều kiện đã tự quyết định. Quả thực tổn hại nghiêm trọng đến quyền tự do của nàng, sao có thể nhịn xuống nữa.

Vì thế giây tiếp theo, trước ngực Tiêu Duyệt đã bị một vết xước thật sâu, Mạc Phỉ thậm chí còn lợi dụng năng lực Mạc Đạo Hồn ban cho, móng vuốt gắt gao đâm thật chặt trước ngực, ít máu từ miệng vết thương đã trào ra. Tiêu Duyệt vẫn bất động thanh sắc, mắt nhìn phía trước, ngay cả cảm giác đau cũng trở nên tê dại.

Vừa vặn chủ nhân trong nhà bị gỗ cửa không nhìn được nữa, mở cửa chuẩn bị muốn nói cho đám người Vương Bá rõ ràng nội dung “Tam bất cứ”, thấy tình cảnh này, nhưng lại mừng rỡ khoa chân múa tay sung sướng, vội vàng đoạt lấy Mạc Phỉ, quay đầu trở vào trong, ngay cả cửa cũng chẳng buồn đóng lại.

Vì thất hồn lạc phách mà Tiêu Duyệt nhất thời lơ là, cảm giác trong ngực thiếu thiếu đi vật gì đó, khẩn trương vội vàng theo vào cửa, cũng chẳng quan tâm Vương Bá cùng Đường Lăng lo lắng hỏi thăm, cố nén cảm giác ngực đau nhức, cưỡng bộ nặng nề đi theo phía sau nam nhân mất gấu mèo, đưa tay muốn đoạt lại: “Trả lại ta!”

“Chờ người chết, ta sẽ cứu người sống lại.” Nam nhân mất gấu mèo giờ Mạc Phỉ len, lắc lư hai cái, một loại cực kỳ hưng phấn như nhát được báu vật, “Cái này coi như là thù lao của ta.”

“Trả lại ta!” Vẫn là ba chữ kia, so với lúc trước, nói tốn sức hơn rất nhiều. Mạc Phỉ nhìn thấy Tiêu Duyệt mất máu, toàn bộ phần hận lúc trước nhất thời một chút cũng không thấy bóng dáng, lần đầu thật sâu tự trách, nàng hạ thủ cũng thật sự quá nặng.

“Vật đã vào trong tay quý y ta, liền tuyệt không có chuyện hoàn lại.” Nam nhân kia ác độc cười cười, con chó này quái dị như vậy, hẳn vẫn là lần đầu thấy, lấy ra nghiên cứu nhân tiện thí nghiệm thuốc, nhất định không tệ.

“Phan Đạt, người chó có làm càn, tùy ý lấy đồ của người khác là trộm cướp, người không sợ phải đến thiên hạ đệ nhất trang một chuyến sao?” Đang nói chuyện, Vương Bá cùng Đường Lăng cũng đều chạy tới, lấy ra bội kiếm bên hông. Tiểu Bùn lập tức nhào tới sau lưng Tiêu Duyệt, cũng không làm ra hành động gì phi lễ, mà là cảm thấy xuất hiện thể cực trầm trọng nguy hiểm, nắm chặt lấy cánh tay Tiêu Duyệt không buông.

Phan Đạt một chút liền hiểu đây là kế hoãn binh, lúc này cười to: “Chưa có chuyện gì ta muốn làm mà không làm được, người có thể làm khó được ta sao? Hơn nữa trên người con chó này có ấn ký của Tiêu gia, đánh dấu là của các ngươi sao?”

Vương Bá nhất thời ghen lời, hẳn trải qua không ít sự đời, trừ bỏ Trương nói xằng ra, còn chưa từng gặp qua người mặt dày vô sỉ như thế. Nói rõ lý lẽ cương nhiên không thông, đe dọa cũng không có hiệu quả, dứt khoát dơ kiếm lên, dự định thay thế Tiêu Duyệt đang bị thương nặng trực tiếp dùng vũ lực giải quyết.

Không ngờ kiếm chỉ vừa mới hướng yết hầu Phan Đạt, Vương Bá cả người lão đảo, té ngã về phía trước không dậy được.

Mặc dù Đường Lăng từng thấy qua không ít tai bị cắt, nhưng cũng chưa từng gặp qua loại tư thế này, vừa ôm đầu vừa hét chói tai, đồng thời bị Phan Đạt đang bức mình tới trước mặt, cưỡng chế bắt nuốt vào một viên thuốc.

Giống như Vương Bá, nàng mới tròn mắt, bàn tay run rẩy chỉ vào phía trước, một từ “người” còn chưa xuất khẩu, đã không cách nào đứng dậy khỏi mặt đất.

“Đây là nữ nhân của ngươi?” Phan Đạt thấy sau lưng Tiêu Duyệt còn ẩn núp một người sống, tay cong lên tùy ý phất qua trước ngực, trong lòng bàn tay xuất hiện thêm hai viên thuốc. Hắn âm hiểm cười từng bước đi đến, bàn tay nắm chặt, muốn phất lực bắn ra viên thuốc. Không ngờ Tiểu Bùn lại đánh tới trước, há miệng hung hăng cắn một cái thật mạnh trên tay hắn, vài giọt máu như hạt châu xuất hiện.

Phan Đạt đau đến nhếch miệng, nhưng khoe miệng cũng rất nhanh liền giương lên, hắn là bị đau lại càng thêm hưng phấn: “Nữ nhân này ta cũng muốn.”

Tiêu Duyệt nghe vậy cả kinh, hành động còn nhanh hơn suy nghĩ, một tay lấy kiếm đồng thời, chân trái dùng lực đá vài viên đá nhỏ về phía Phan Đạt.

“Thế nhân đều biết ta từ trước đến nay cứu người, lại không biết ta còn giết người.” Bàn tay Phan Đạt dứt khoát, dễ dàng chặn đường đi của viên đá, “Giết người xong lại cứu, cứu xong lại giết.”

Hắn nheo mắt lại, cười đến vô cùng âm tàn: “Ta thu hai phần thù lao, liền chong người chết hai lần.”

Tiêu Duyệt nhú chặt chân mày, mồ hôi to như hạt đậu từ trán rơi xuống, cũng không phải vì sợ hãi, mà do thương tích Mạc Phi lưu lại. Hắn từng cùng chừng mười người đối lập, chỉ trong một kiếm cùng ý chí cứng cỏi mạnh mẽ mà thoát khỏi vòng vây. Nhưng trước mắt không chỉ là duy nhất mạng hắn, Mạc Phi, Vương Bá, Đường Lăng, thậm chí là thần huynh kia, mọi người có thể sống sót hay không, phải xem hắn ứng phó như thế nào.

Nhưng hắn biết rõ, người này thực có thể đối phó. Thường ngày mặc dù không tin lời đồn đại, nhưng với một vài nhân vật vẫn có chút hiểu biết. Tỷ như quỷ y Phan Đạt, nghe đồn hắn lúc quỷ lúc thần, hắn có thể làm cho người cải tử hoàn sinh, rồi lại cực thiện hạ độc người ta. Hành tung của hắn từ trước đến nay bất định, lần này lại trú tạm ở trấn Thu Thủy, có thể nói là loại duyên phận đáng sợ — sáng nay thời điểm nghe Vương Bá đề cập, mặc dù nói rõ là thần y Phan Đạt có thể sánh với Hoa Đà, nhưng Tiêu Duyệt vẫn chưa đem cái tên Phan Đạt cùng người trước mắt liên hệ với nhau.

Sự thật chứng minh, hắn đáp ứng Vương Bá thật sự quá lỗ mãng. Nếu đám người Mạc Phi có bất kỳ ai mất mạng, hắn cho dù thành quỷ, cũng vĩnh viễn không cách nào tha thứ cho bản thân.

Nghĩ như vậy, ngực đau tựa hồ dội đi rất nhiều, Tiêu Duyệt cắn chặt răng, cầm kiếm vung lên chiêu “Lạc Diệp Phi Hoa”, mũi kiếm nhắm thẳng vào mặt Phan Đạt, cùng với bụi đất bay lên, quả thực khí thế như gió thu quét lá rụng, nhanh như chớp tiến đến trước người hắn.

Nhưng Phan Đạt không thủ cũng không công, chỉ cười nhạt thì thầm: “Tam bất cứu — người không chết nhanh không cứu, không phải người có hứng thú không cứu, không phải tà ma ngoại đạo không cứu.”

Mắt nhìn kiếm sẽ phải tước mất nửa cái đầu của hắn, Tiêu Duyệt cũng mỉm cười đáp lại: “Không khéo, ta không thuộc một loại nào trong tam bất cứu này.”

“Quy củ này, là do ta định, không phải ngươi!” Nói thay đổi liền thay đổi ngay, sắc mặt Phan Đạt trong nháy mắt cứng ngắc, kiếm kia bất quá chỉ có cách hắn baphân, hắn không chút nào bất vi sở động, một tay bắt lấy Mạc Phi, một tay đem Tiểu Bùn từ trên đất đẩy lên, viên thuốc bắn ra từ trong không trung, hướng Tiêu Duyệt đang thở hổn hển mà chưa kịp khép miệng lại.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, trong nháy mắt viên thuốc sắp chui vào miệng, ba đạo kim quang từ nóc nhà bắn thẳng đến, chính xác đem hai viên thuốc đánh rơi trên mặt đất. Mà đạo thanh quang cuối cùng, lại trúng vào bả vai Phan Đạt. Đích xác vừa nhanh, vừa chuẩn, vừa ngoan độc.

Rõ ràng là ám khí nho nhỏ, nhưng lại có thể tạo thành thương tổn trí mạng, lần này thật sự không đơn giản. Phan Đạt vai chảy máu, đồng thời thân thể cũng ngã xuống một bên. Vì bảo trì cân bằng, hắn thu lực tay, buông lỏng Mạc Phi, thẳng tắp lùi về sau một bước dài.

Dường như không thấy rõ người ra tay, Phan Đạt cũng không thèm để ý, đã đem phi tiêu hình lá cây ở đầu vai kia nhổ xuống. Không để ý máu chảy, hắn nhón mũi chân một cái, liền bay lên trên nóc nhà.

“Đừng quên ngươi cũng trúng độc của ta.” Vừa lên nóc nhà, thấy huyền y nam nhân đứng cách đó không xa, hắn mặt không biểu cảm ngoan độc nói ra từng chữ.

Ngoài dự liệu là, một phi tiêu hình phiến lá lại bay tới phá vỡ bầu không khí lạnh lẽo ngưng trọng.

“Người muốn phản ta?” Phan Đạt sắc mặt thoáng chốc lạnh hơn, trực tiếp dùng tay đón lấy, phi tiêu kia đâm thật sâu vào tay hắn, nhưng hắn vẫn không chớp mắt nhìn đâm đâm vào nam nhân kia.

“Diệp Cẩn, người đối đãi với ân nhân cứu mạng của mình như vậy sao?”

Cùng với cước bộ càng lúc càng tới gần, hai hàng lông mày vốn đã nhíu chặt càng trở nên nét hơn, không lộ vẻ u buồn như thường ngày, so với Phan Đạt, huyền y nam nhân còn lạnh lùng hơn. Toàn thân người này lộ ra lạnh lẽo như đưa người vào chỗ chết.

“Giết nàng, ta sẽ giết người.”

24. Chương 24 : Đại Chiến Gấu Mèo Nam

Không nhớ rõ cụ thể làm như thế nào thoát khỏi thăng thiên, khi Tiêu Duyệt tỉnh lại, phát hiện đã sớm ở nhà trọ Duyệt Lai, hơn nữa Mạc Phi an vị ở bên cạnh, đang nắm vải ướt thay hắn lau mồ hôi.

Tiêu Duyệt dám tin chắc, chuyện cùng Phan Đạt giao phong thật sự tồn tại, tuyệt đối không đơn giản chỉ là cơn ác mộng. Trong khoảnh khắc cận kề cái chết kia, cảm giác không có khả năng bảo vệ tốt đồng bạn chợt ngưng tụ trái tim, hắn cảm nhận một cái liên hung hăng quay mặt đi.

Mạc Phi cười than: “Bọn Vương Bá không việc gì, ta cũng sẽ không để cho bọn họ có chuyện.”

“Bọn họ bây giờ đang ở đâu!” Hắn cũng không để ý, gặm nhẹ nỗi giận với chính bản thân mình.

Mạc Phi sưng sốt một chút, nàng chưa bao giờ do dự cũng chần chờ hồi lâu: “Đều ở cách vách, ta đã tìm người chiếu cố bọn họ trước rồi.”

“Vẫn còn chưa tỉnh?”

“Không có giải được, làm sao sẽ tỉnh?” Mạc Phi nói xong, mới phát hiện nói thế rất là không ổn, từ trước đến giờ nàng nhanh nhẹn nhanh miệng, cứ nhiên bắt đầu ngẩn ngơ như thế nào chưa lại, “Có chính ắt có ngược, vậy có độc được khẳng định có giải được. Hơn nữa Phan Đạt đó cũng không phải tự xưng có thể giết người xong lại cứu sao?”

Đáng tiếc cổ găng của nàng, một chút hiệu quả với Tiêu Duyệt xem ra cũng không có. Cảm xúc suy sụp khiến cho hắn xuống dốc không phanh, muốn kéo trở lại tựa hồ khó như so với lên trời.

Mặc dù vậy, hắn kỳ thực không hy vọng tâm tình của mình ảnh hưởng đến Mạc Phi, ngược lại miễn cưỡng nói: “Thật xin lỗi, hội hoa đăng có thể không cách nào dẫn người đi nữa...”

Mạc Phi hừ nhẹ một tiếng, vừa cắt ngang vừa bày tỏ bất mãn: “Đừng nói với ta thật xin lỗi, ba chữ này có thể làm cơm ăn sao? Dùng hành động thực tế chẳng phải tốt hơn sao. Huống chi hội hoa đăng được tổ chức trong vòng ba ngày, tại sao người đối với chính mình cùng bọn họ cũng không có chút tin tưởng như vậy. Hơn nữa lời ta nói, nhất định sẽ thực hiện.”

Tiêu Duyệt bị “huấn” cũng không lên tiếng, nhưng Mạc Phi vẫn nhìn thấu tâm của hắn: “Ta mặc dù không phải Mạc Như, nhưng nếu người còn coi ta là người nhà, nên tin ta. Chuyện này cũng không có gì là mất thể diện, cái gì huynh đệ nữ nhân không thể bảo vệ tốt, lại cái gì còn phải dựa vào một nữ nhân để an ủi, tỏ vẻ mình quá vô năng, hết thấy đều là nói nhảm. Ta kỳ vọng tình cảm, chính là muốn đôi bên nâng đỡ lẫn nhau. Thời điểm ta khó khăn người giúp ta, người hiện tại gặp nạn, nên đến lượt ta tới giúp người.”

Tiêu Duyệt còn chưa lên tiếng, Mạc Phi lại nói tiếp: “Dĩ nhiên ta rất nhấn tâm nói cho người biết, cái ta gọi là người nhà chính là huynh đệ ... Một chuyện không nói rõ ràng trước, sẽ làm cho người ta có quá nhiều kỳ vọng không cách nào thực hiện. Đau dài không bằng đau ngắn, ta hi vọng người hiểu.”

“Không cần người xen vào việc của người khác.” Tiêu Duyệt lần nữa cúi kính, cố kéo chăn nặng nề đắp trên người.

Nói hắn là người đứng đầu một sơn trang, Mạc Phi thừa nhận trước mặt người ngoài, hắn thật sự tỏ ra rất trầm ổn, nhưng đối mặt với loại tình cảm cầu không được này, hắn tựa hồ vĩnh viễn chỉ là đứa bé không lớn.

Nhưng nàng cũng không phủ nhận, đêm trăng sáng đó, đối mặt với Tiêu Duyệt tanra vàng sáng nhàn nhạt như trên châu đen, nàng thật có cảm giác động tâm. Nhưng cảm giác kia cũng chỉ giới hạn và đã từng, quá khứ cũng không thể đại biểu cho hiện tại. Mặc dù tương lai vĩnh viễn cũng chỉ là ẩn số.

Nàng đã cự tuyệt Tiêu Duyệt, dĩ nhiên sẽ không quay đầu lại. Có lẽ đây cũng là một loại đùa bỡn, nhưng nếu hai người nhất định không cách nào hợp thành, tại sao phải đau khổ miễn cưỡng tiếp nhận?

Mạc Phi tin tưởng cảm giác của nàng, Tiêu Duyệt không thích hợp với nàng. Đơn giản chỉ là có thích hợp hay không mà thôi. Cho nên điều làm nàng không cách nào hiểu là, một vấn đề đơn giản không khó buông tay lại làm cho Tiêu Duyệt bị kích động lớn như thế. Cho dù là nhiều lần bị cự tuyệt, cũng vẫn như cũ ương ngạnh không ngừng. Không khỏi làm nàng suy nghĩ sâu xa, không cách nào nhận được tình yêu nam nữ, thật có thể khiến cho người ta thống khổ như vậy sao?

Nếu nói yêu, đến tốt cùng vì sao, nàng thật không hiểu. Thế nhưng có một chút, nàng so với bất luận kẻ nào đều phải rõ ràng, đó chính là: “Vô luận gặp khó khăn gì, cũng hi vọng người không nên cam chịu.”

“Ta đáp ứng người.”

Mạc Phi hơi ngần ra, vốn tưởng rằng sẽ tự nói mình nghe, không nghĩ tới Tiêu Duyệt rất nhanh liền trả lời chắc chắn. Nàng nhìn thân ảnh vẫn đứng dưới lớp chăn mỏng kia, trái tim từng cổ ấm áp không ngừng cuộn cuộn, nhưng cũng chỉ là bất đắc dĩ cười một tiếng: “Một ngày nào đó sau này, nhất định phải đi xem hoa đăng.”

Tết hoa đăng tuy là ngày lễ của mình trấn Thu Thủy, nhưng mỗi lần gần đến mười sáu tháng sáu, một lượng lớn du khách bốn phương tám hướng tất sẽ tụ hội về đây.

Trấn nhỏ độc hữu thanh nhàn thư thái, cũng không phồn hoa như trấn Hồng Lung, lại bởi vì sống người bắt đầu náo nhiệt. Đường phố rộng rãi trước kia cũng trở nên chật chội, đến mức khoảng cách giữa người với người chỉ có nửa bước.

Náo nhiệt dĩ nhiên khiến người hưng phấn, nhưng Mạc Phi rất ghét môi trường ồn ào, nhất là trước mắt đang có chuyện khẩn cấp. Cho nên mới ra khỏi nhà trọ Duyệt Lai, nàng liền thừa dịp không người nào đi qua, ung dung nhảy lên nóc nhà.

Kỳ thực từ khi cùng Phan Đạt giao thủ, đến khi chạy trốn trở về nhà trọ, cũng chỉ vài canh giờ, hiện tại là sau giờ Ngọ, mặt trời rực rỡ vẫn còn ở đây, nhưng cho dù dưới tình huống như thế, đám người trên đường vẫn đều vội vàng thưởng thức đèn hoa đăng mình vừa chọn lựa, căn bản sẽ có không người nào chú ý đến động tĩnh trên đầu.

Mạc Phi chợt nhớ tới truyền thuyết Đường Lăng ban đầu nhắc tới, nhớ Tiêu Duyệt hẳn tại sao đột nhiên ham chơi muốn tới đây, có lẽ chính là bởi nguyên nhân này— cùng người mình yêu ngắm hoa đăng, năm sau liền có thể ở chung một chỗ.

Nhưng là năm sau hẳn không tụ hợp được.

Mạc Phi hơi có chút phiền não, ngay cả bên cạnh có người gọi nàng cũng không để ý. Cho đến khi có một bức tường hoa chợt xuất hiện, ngăn trở đường đi của nàng, lúc này nàng mới dồn sức dừng chân lại, kịp thời dừng lại cũng không cách nào ngăn người nghiêng về phía trước, mắt thấy sẽ phải đụng vào trên tường hoa.

Thế nhưng không biết tường kia do làm từ cánh hoa nên mềm mại, cả người nàng hoàn toàn bổ nhào vào khoảng không, thân thể không những không đau, ngược lại còn cảm thấy bay bổng như cười mây.

Có làn gió thơm quanh quẩn xung quanh người, không còn là hoa lan, mà là hoanhài, Mạc Phi trong hoảng hốt nhớ lại cái gì, rồi lại trong nháy mắt quên đi. Liệu mạng cũng không cách nào nhớ lại điều gì đã tạo thành cảm giác thoải mái dễ chịu đó, cả người nàng lạnh đến run run, nhất thời hồi thần, nhưng một giây kế tiếp chính là nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc mà lại có vẻ xa lạ trước mặt mình.

Mái tóc đen dài thuận theo chiều gió mà trượt tới khuôn mặt, Mạc Phi cảm thấy tư thế này thật sự có đủ không thoải mái, cố ý muốn đứng dậy, nhưng lại bị vòng tay siết chặt hơn.

Mạc Đạo Hồn trước mắt hai hàng lông mày càng phát ra rối rắm, như có nỗi niềm khó nói. Quả không ngoài sở liệu của Mạc Phỉ, hồi lâu, hắn mới nhẹ giọng hỏi: “Tiểu Mạt Ly, người không để ý tới ba ba, có phải hay không giận ba ba?”

“Có lý do gì có thể để cho ta giận người?” Mạc Phỉ có chút không yên lòng đáp.

Mạc Đạo Hồn suy nghĩ một chút, do dự hết lần này tới lần khác cũng không biết nên bắt đầu nói từ đâu: “Chính là... Ta làm cho người...”

Mạc Phỉ cười: “Không nghĩ tới người cũng có thời điểm ăn nói vụng về.”

“Tiểu Mạt Ly, người thật không tức giận sao? Ví dụ như không nói một tiếng đã làm cho người trở lại trong thân chó.”

Mạc Phỉ cười đến càng lớn tiếng: “Chuyện người không cho ta biết cũng khá nhiều, ta mỗi lần đều muốn tức giận, đoán chừng sẽ biến thành hói đầu rồi. Hơn nữa, ta giận người, người có thể ‘bỏ qua’ cho ta sao?”

Mạc Đạo Hồn vẫn có chút không an lòng: “Người ngàn vạn lần không được ghét baba.”

“Ta rất nhẫn nại nói cho người biết, người là người đầu tiên có thể để cho taphải nhắc đi nhắc lại NN lần, người thật rất dài dòng!” Lòng bàn tay Mạc Phỉ chạm vào ngực của hắn, thấp giọng đọc một chữ “Xích”, liền bắn ra khỏi phạm vi vòng ôm của hắn: “Người mặc dù gọi ta trở lại thân chó, đưa tới phiền toái, nhưng lúc trước nếu như không có người cứu, chúng ta cũng không cách nào nhìn thấy trăng sáng tối nay. Hơn nữa, người không phải cũng cho ta trở lại thân người rồi sao?”

Mạc Đạo Hồn mỉm cười. Xác thực, hắn thừa dịp Phan Đạt cùng Diệp Cần giao phong, lợi dụng tiên pháp chuyển toàn bộ đám người về nhà trọ, cũng làm cho người duy nhất không tổn hại là Mạc Phỉ, lần nữa cùng Tiểu Bùn trao đổi linh hồn, bình an trở về thân người.

“Cho nên ta hoàn toàn không có lý do gì lại đi trách người.” Mạc Phỉ thở dài, lại nhún nhún vai, trực tiếp làm bản thân mình buồn nôn tổng kết, “Toàn bộ những chuyện đó, như thế nào, muốn ta từng chuyện một đòi người chết để an ủi sao?”

Thần sắc Mạc Đạo Hồn chuyển một cái, lại khôi phục bộ dáng hứng thú dồi dào quan sát nàng: “Vậy Tiểu Mạt Ly muốn làm như thế nào?”

Mạc Phỉ duỗi ngón hương thiên, rất có khí phách đáp: “Đương nhiên là thù này không báo không phải là quân tử!”

Mạc Đạo Hồn mỉm cười lắc đầu: “Người thân là nữ tử, nói gì mà quân tử?”

Mạc Phỉ mắt nhìn hắn, gật đầu đầu ra đẩy đáp: “Thời đại này mọi việc không phải đều dựa vào nam nhân, ta lập tức trở thành nam nhân.”

“Không được, Tiểu Mạt Ly vĩnh viễn đều chỉ có thể là nữ nhi của ba ba.” Khuôn mặt Mạc Đạo Hồn trong nháy mắt tê liệt, nhưng rất nhanh lại lên tinh thần, giơ ngón tay cái lên, “Bất quá kế tiếp, ba ba sẽ rất mong đợi biểu hiện của Tiểu Mạt Ly nha.”

“Nói đến việc này, người có thể hay không giúp đỡ ta?”

Mạc Đạo Hồn không chút do dự đáp ứng: “Chỉ cần không phải yêu cầu trở về, ba ba cái gì cũng sẽ đáp ứng Tiểu Mạt Ly.”

“Vậy người tới đây,” Mạc Phỉ hướng hắn vẫy tay, thần thần bí bí nói, “Chuyện bí mật chính là phải ghé vào bên tai mà nói.”

Cùng lúc đó, nơi nào đó hẻo lánh trong trấn Thu Thủy, một nam nhân có đôi mắt gấu mèo 0.0 đang bắt an sốt ruột đi qua đi lại bên trong viện.

Trong đồng cỏ đại phát hiện ra hai chiếc phi tiêu hình chiếc lá, trừ cái đó ra, ngay cả nửa cọng tóc cũng không thấy. Nhưng là lòng bàn tay cùng bả vai đau đớn, như thế rõ ràng, tuyệt sẽ không phải ảo giác. Những người kia làm thế nào chạy trốn trong nháy mắt?

Siết chặt quả đấm, Phan Đạt một trăm vạn lần không cam lòng, xương sọ cũng mau muốn nứt ra, nghĩ mãi mà không ra. Bất quá chỉ cùng Diệp Cẩn nói không đến năm câu, một trận gió lớn mang theo hương thơm đi qua, mấy con con mồi kia cứ nhiên không thấy nữa. Hại hắn không khỏi nghi ngờ, độc được mình nghiên cứu có phải hay không có vấn đề cực lớn, ngay cả Diệp Cẩn cũng không quản lý được.

“Hừ, trước bắt người sống tới thử đã.” Suy tính nửa ngày, cuối cùng nghĩ thông suốt, Phan Đạt một mặt âm hiểm cười, một mặt phi thân bay lên. Nhưng vừa mới lên tới mép tường, một cỗ lực mạnh không hiểu từ đâu tới đem hắn mãnh liệt hút về phía cạnh cửa. Không để cho hắn có một chút thời gian giây giụa, trán đã nặng nề đập vào cánh cửa, hắn hét lên một tiếng, đau đến tựa hồ muốn ngất đi, rồi lại bị lực mạnh đó bắn bay trở về trên tường.

“Gặp quỷ!” Phan Đạt ngã ngồi trên mặt đất, hùng hùng hổ hổ chửi một câu, kết quả hắn là nhận được hồi báo càng thêm kịch liệt — chuyển động đung cánh cửa và đung bực tường với tốc độ cao.

Xem chừng có tới 180 lần mới dừng lại, mặt mũi hắn đã sớm sưng húp, choáng đầu hoa mắt, ngay cả khí lực muốn bò đi chôn cất cũng không có. Bất quá cũng may bị thương nhiều nhất là trán, mũi của hắn cũng không bãi công, lúc này đã ngửi thấy một cỗ hương vị đặc biệt muốn giết người.

Sở dĩ muốn giết người, chính bởi hôm qua hương vị này xuất hiện, hắn mới mất đi mấy con mồi thật tốt! Mà Phan Đạt hắn, đồ hắn muốn còn chưa từng thất thủ qua, đây quả thực là nhục nhã lớn nhất đối với hắn.

“Là tên khốn kiếp nào đang giả thần giả quỷ, rút ra đây cho ta!” Hận ý của Phan Đạt cháy sém tới tận tim, rút ra sức lực cả người kêu to.

Không âm thanh hưởng ứng.

Phan Đạt càng hận hơn: “Khốn kiếp, nếu không ra, cẩn thận ta nguyên rửa cả mười đời nhà ngươi!”

“Aizz,” một tiếng thở dài, tựa như đến từ một mớ hư không, “Người nói đùa nhỡ hôm qua sao uy phong, hôm nay làm sao lại chật vật như vậy đây?”

“Ít nói nhảm, có giỏi liền mau hiện thân cho ta.”

“Người kêu ta hiện thân ta liền hiện thân?”

“Rất tốt, vậy thì người vĩnh viễn đừng làm cho ta nhìn thấy!”

“Aizz, gấu mèo tinh, người cần gì tức giận, cẩn thận biến thành hói đầu, sẽ không đáng yêu.” Tựa như cố ý, lời này vừa dứt, một làn gió thơm lần nữa như sóng biển vọt tới, từng lớp từng lớp sóng trong nháy mắt tràn ngập từng góc ngách tiểu viện, đồng thời một thiếu nữ mặt che sa mỏng, tay cầm đèn hoa sen từ trên trời nhanh nhẹn hạ xuống.

Nhìn cảnh kia cũng thực mỹ, nhưng là lý trí của Phan Đạt chiến thắng tất cả giác quan, thế gian này nào có đạo lý nhìn thấy cừu gia không đỏ mắt, lập tức cũng không quản nàng là người hay là quỷ, Phan Đạt nhe răng trợn mắt, trực tiếp hung tợn nói: “Gấu mèo tinh, là ý gì?”

Mạc Phi lần thứ ba cảm thán: “Ai, nói đến người quả thật có thể so với quốc bảo, muốn thịt không có thịt, một tiêu bản đầu lâu xương cốt trong phòng học.”

“Nữ vương bát đản,” Phan Đạt cắn răng nghiên lợi rống, “Người ít giả thần giả quỷ cho ta!”

Mạc Phi học bộ dáng bá đạo ngày hôm qua của hắn, làm một bộ mặt đáng đánh đòn cười to: “Ta cao hứng, ta thích, người có thể làm khó dễ được ta? Hơn nữa người nhìn thấy ta động thủ sao? Không nhìn thấy cũng đừng nói càn, cẩn thận ta cáo người tội phỉ báng.”

Không đợi hắn mở miệng, lại nói tiếp: “Còn có, kỳ thật ta là Liên Tiên.”

Phan Đạt lách qua bên tường, hừ một tiếng: “Người nghĩ lừa gạt ta? Liên Tiên sẽ có mùi hoa lan?”

“Lỗ mũi của người mất linh, làm sao ngửi thấy hương hoa nhài.”

Rõ ràng chính là hương hoa lan, kết quả càng kéo càng thái quá, bịa đặt lung tung vốn nên làm cho người tức giận mới phải, nhưng Phan Đạt cũng không căm tức, ngược lại đột nhiên liền thay đổi, hưng phấn đi

thường: “Có ý tứ, rất có ý tứ. Hôm nay là người tự mình đưa tới cửa, quý y ta liền phá lệ một lần, chỉ giết người, không cứu người!”

Ngã xuống đất một thời gian đủ làm cho hắn hồi lại chút tinh lực, nếu muốn bảo vệ tốt mình, ngoại trừ cố gắng hết sức để mình không bị thương, còn phải trong thời gian ngắn nhất trừ bỏ đối phương.

Phan Đạt không nói hai lời liền đem độc hoàn đã sớm chuẩn bị trong tay bắn ra, trừ phi tiêu của Diệp Cẩm, thế gian này không thể có người thứ hai ngăn cản được hắn. Nhưng là hắn mới ha ha ha cười to ba tiếng, đã siêu cấp kinh ngạc tựa như nuốt phải con ruồi nhìn Mạc Phi.

“Nữ vương bát đản, người...”

Mạc Phi cũng thuận thế nhìn độc hoàn dừng lại trước lòng bàn tay, có vẻ tùy tâm sở dục nói: “A, sớm nói ta là Liên Tiên rồi mà.”

Kỳ thực chuyện này đối với nàng mà nói chẳng qua là diễn xiếc, cố gắng tranh thủ ba loại năng lực, cộng thêm năng lực phụ “hấp xích”, nàng cũng dứt khoát đặt cho nó một cái tên rất kêu — Hấp Tinh Đại Pháp cùng Xích Tinh Đại Pháp.

Hơn nữa trải qua thời gian lâu dài không ngừng luyện tập, nàng đã có thể linh hoạt vận dụng, tựa như tình huống hiện tại, đồng thời mặc niệm hai chữ “Hấp” cùng “Xích”, liền có thể đem vật thể nhanh chóng “Cố định” trong không trung.

Phan Đạt nhìn viên độc kia hoàn, nhớ tới số phận mình lúc trước, bắt đầu có bảy tám phần tin: “Kia, vậy người tới là muốn làm gì.”

Mạc Phi một phen thu lại độc hoàn trước người, lại từ trong ngực lấy ra một viên thuốc, cố ý kẹp ở hai ngón tay cho hắn nhìn thấy: “Đương nhiên là tới ăn miếng trả miếng.”

Phan Đạt cả kinh ra mồ hôi lạnh toàn thân, ngoài miệng vẫn còn phô trương: “Tachết, những người buổi sáng người cứu cũng không sống được!”

“Không quan trọng,” Mạc Phi cười xấu xa, từng bước đến gần, “Ta đây là Tế Công, bùn trong lòng bàn chân cũng có thể chà xát thành thuốc. Lão nhân gia ta gần đây bị bệnh nấm chân. Uống viên thuốc này sẽ không chết, nhưng sẽ sống không bằng chết, nhất là trên chân, sẽ giống như có con rết bò qua nha...”

“Này, nữ nữ vương bát đản, người người đừng làm loạn...” Phan Đạt dán chặt trên tường, hận mình không thể là một đồng bùn, đáng tiếc điểm này, tựa hồ vĩnh viễn cũng không thể thực hiện.

Vì vậy nhìn Mạc Phi bộc phát gần sát, hắn chỉ có thể liên tiếp kêu thảm thiết.

25. Chương 25 : Hội Hoa Đăng Gặp Lại Mỹ Nhân

Từ sau khi quen biết, Mạc Phi nói cái gì, Tiêu Duyệt liền tin cái đó. Nhưng duy nhất đối với chuyện nàng phải rời đi, Tiêu Duyệt vẫn sống chết không chịu thừa nhận, luôn muốn muốn nói đôi lời hoặc làm chút chuyện để giữ nàng lại.

Cho nên khi Mạc Phi thành công lấy được giải được đồng thời bình an trở về, Tiêu Duyệt cũng không hỏi nàng như thế nào làm được, chỉ lúng ta lúng túng nói: “Tiêu gia cần một người con dâu giỏi giang tháo vát.”

Mạc Phi cũng không thêm để ý: “Ta ngược lại cảm thấy ai cưới ta người đó xui xẻo.”

Lời này một chút cũng không giả dối, mỗi người đều có quyền được theo đuổi hạnh phúc, nếu không phải gặp ảnh khốn cùng, thế gian này mấy người có thể chịu đựng lời nói ác độc của đối phương? Vẫn là cần có thời gian đi.

Bất quá Tiêu Duyệt không tán thành, ngay lập tức trừng nàng: “Người đối với mọi người thành thật, mà Tiêu Duyệt ta lại không ưa những kẻ đạo đức giả.” Nói đến đây thản nhiên cười rộ lên: “Cho nên ai cưới được người, người đó có phúc.”

Mạc Phi vô lương hơn, nên cũng chẳng phân biệt tình cảnh chẳng phân biệt không khí, tiếp tục đả kích hắn: “Đó là bởi vì người rất dễ dàng tin người. Hơn nữa người thích ngược cuồng [1] sao?”

[1]: người thích bị hành hạ, thích bị ngược đãi

Tiêu Duyệt nổi đóa: “Không cần ngươi phải trông nom ta.”

Mạc Phi ha ha cười: “Hảo hảo hảo, ta không nói việc này nữa. Chọc giận tiểu mỹ nhân Duyệt Duyệt, bảo lão Trương ta làm sao bằng lòng.”

Tiêu Duyệt càng tức, cũng cố ý lẻo mép: “Ít một dạng lưu manh cùng Trương nói xằng, tốt không học lại học cái xấu.”

Mạc Phi nhảy dựng lên: “A, ngươi cư nhiên phản kháng, cẩn thận ta bắt ngươi uống nước rửa chân một tháng”

Tiêu Duyệt ngạc nhiên: “Uống nước rửa chân một tháng?”

“Ta bảo ngươi uống người liền uống sao? Ngươi cũng quá nghe lời đi.” Bất quá xác thực có người nghe lời như vậy tồn tại, Mạc Phi ngấm lại liền cảm thấy buồn cười. Vì phòng Tiêu Duyệt nghĩ nàng đang cố ý giấu cột, nàng vội vàng lắc lắc bình thuốc nhỏ trong tay, lùi đến cạnh cửa, dùng phương thức dễ dàng độc hủ của mình: “Được rồi được rồi, ngươi nghỉ ngơi trước đi, còn có hai người đang bị trọng thương chờ ta đưa thuốc cho bọn họ, ta trở lại sẽ giúp ngươi thay được.”

Nguyên lai một canh giờ trước, Mạc Phi thừa dịp đem Phan Đạt đánh cho đầu óc choáng váng đầy sao, dùng socola lấy từ chỗ Mạc Đạo Hồn nhét vào trong miệng hắn, còn thành công khiến hắn lầm tưởng rằng đây là viên thuốc Tế Công đại tiên dùng bàn chân chà xát, dọa cho hắn sợ tới mức hai tay dâng giải dược, hơn nữa nửa điểm nghi hoặc cũng không có, ngoan ngoãn nghe theo lời của Mạc Phi, một tháng đi uống nước rửa chân, bởi vì chỉ có như vậy, mới có thể giải trừ cảm giác con rết bò quanh lòng bàn chân.

Dĩ nhiên việc làm Mạc Phi hả giận nhất không phải những thứ này. Đến lúc cuối cùng, Phan Đạt vẫn lầm tưởng Mạc Phi là Liên Tiên toàn thân tỏa ra hương hoa nhài. Sau khi biết được phương pháp giải dược, vẫn bảo trì tư thế quỳ xuống đất dập đầu bái lạy đại tiên, bằng mọi cách hỏi rõ danh hào tiên gia, thuận tiện cho ngày sau dâng hương bái tiên.

Mạc Phi lúc nghe xong lời của hắn liền khiển trách: “Ngươi có đốt bao tiền để ta cũng lấy không được.”

Vì thế ngoại trừ giải dược, nàng còn mang về mấy chục lượng bạc.

Mặc dù có chút bản chất ăn cướp, nhưng ai kêu Phan Đạt tự mình bỏ nhào vào tai họa. Cái này gọi là gì nhỉ, đúng rồi, phí tổn thất tinh thần cùng phí hữu kinh vô hiểm [2]. Mạc Phi nghĩ tiền này ngoại trừ cấp cho bọn Tiêu Duyệt Vương Bá bồi dưỡng tốt thân thể, tốt nhất là mua đồ ăn cho Tiêu Bùn, nếu không phải lúc nó ở trong cơ thể mình cắn một ngụm trên tay Phan Đạt, việc này sẽ không được thuận lợi như bây giờ – chỉ cần đối tượng bị lưu lại ký hiệu trên người, chodù cách nhau khá xa cũng có thể dùng năng lượng “hấp xích” điều khiển hắn.

[2]: bị sợ hãi nhưng không gặp nguy hiểm

Nhưng ngoài dự đoán, cho rằng tất cả đều bình an, tất cả đều nằm trong tay Mạc Phi, mới vừa nhẹ nhàng tiến vào “phòng bệnh” cách vách, liền kinh ngạc ngay tại chỗ. Nguyên bản Đường Lăng cùng Vương Bá vốn nên nằm mê man, giờ phút này lại đang êm đẹp ngồi ở mép giường, còn song song nhìn trời (chĩa vào câu này, Mạc Phi muốn nôn vào người tác giả: phòng này không có nóc sao?) Mà Tiểu Bùn lại nằm ngang giữa chân hai người, cứ nhiên vẫn duy trì loại tư thế kỳ lạ này (Mạc Phi lại nôn lần nữa: nó là cây cầu nối giữa hai người bọn họ sao?)

Mạc Phi một tay vỗ trán, vô cùng bất đắc dĩ xuyên tâm mắt qua khe hở, nhìn người đang an tọa trên ghế, thoải mái thưởng thức trà - Mạc Đạo Hồn, tận lực lấy ngữ khí thật bình tĩnh thật bình tĩnh nói: “Ta không tức giận, ta thật sự không tức giận, ta thật sự một chút cũng không tức giận.”

“A a, là Tiểu Mạt Ly a.” Mạc Đạo Hồn nghiêng đầu, làm bộ mới phát hiện ra nàng, làm động tác kinh hỉ mở rộng hai tay, “Hoan nghênh trở lại ôm ấp của ba ba!”

Mạc Phi mỉm cười từng bước một tới gần, vốn là thông thả đi tới, chợt cước bộ liền nhanh hơn, tay đặt vào một nửa gương mặt của Mạc Đạo Hồn: “Nói cho ta biết lý do để ta không giận ngươi.”

Mạc Đạo Hồn cũng không phản kháng, chỉ nhẹ nhàng nắm tay nàng, nhỏ giọng hỏi: “Tiểu Mạt Ly, vì sao muốn tức giận?”

Cũng không biết liên tưởng loạn đến cái gì, đột nhiên mừng rỡ như điên nói: “Chẳng lẽ là, chẳng lẽ là.....là vì người thích ba ba sao?”

Mạc Phi cố tình nói ngược: “Đúng vậy a, thật sự rất thích, rất thích.”

“Thật tốt quá, Tiểu Mạt Ly còn nói thích ba ba.” Mạc Đạo Hồn tựa hồ cũng không ngại câu nói kia là thật hay giả, chính là càng nắm chặt tay nàng, cũng không nói thêm lời nào nữa.

Ban đêm lặng yên không một tiếng động, không có chút ánh lửa trong phòng, chỉ có mùi hương lượn lờ trong không khí. Tựa hồ có một thứ gì đó thay đổi, Mạc Đạo Hồn thấy Mạc Phi, không tỏa ra hương hoa lan nữa mà đổi thành hương hoa nhài thanh u.

Trong phòng rõ ràng có người khác nhưng giống như bị bài trí, ai cũng chưa hề mở lời. Không biết duy trì tư thế này trong bao lâu, Mạc Phi bỗng thản nhiên nói: “Mạc Đạo Hồn, người tuyệt không dân dòn.”

Đúng vậy, Mạc Đạo Hồn không chỉ không ngu ngốc, còn khôn ngoan khiến người khác không thể phát hiện. Mỗi việc hắn làm nhìn đều giống như vô ý, thực ra chuyện gì cũng đều tính toán tỉ mỉ. Hắn là tên gia hỏa hay gây khó khăn cho người khác, hắn cực kì đáng đánh đòn, hắn làm cho người cảm thấy không biết làm sao, cho người biết thế nào là không có biện pháp, có thể khiến người lo lắng đến phát khóc, lại không đành lòng đánh trả hắn.

“Ta không rõ động cơ người làm như vậy.” Trầm mặc hồi lâu, Mạc Phi cuối cùng cũng hỏi vấn đề này.

“Tiểu Mạt Ly.” Mạc Đạo Hồn không nhịn được cười, nhẹ nhàng mở miệng, hơi thở ấm áp tràn đầy lòng bàn tay, “Bọn họ rất nhanh có thể tỉnh lại.”

“Quên đi.” Mạc Phi rút tay về, đối với việc Mạc Đạo Hồn cố ý lãng sang đề tài khác, nàng cũng lười tiếp tục truy hỏi, “Có một số việc không biết cũng được.”

“Cái gì không biết cũng được?” Nào biết lúc này cửa lại rất không đúng dịp bật mở ra, cho dù tiếng nói quen thuộc như thế nào cũng hù dọa đến Mạc Phi vốn không chuẩn bị tâm lý một chút nào.

Nàng không lí do chợt dạ, vội vàng quay đầu nhìn tới, một chút ánh sáng ấm áp ngay lập tức đập vào mắt, làm mắt có cảm giác đau nhức. Nhưng Mạc Phi cũng không lựa chọn nhắm mắt, không phải bởi đèn hoa sen được chế tạo tinh xảo kia, mà là vì Tiêu Duyệt. Ánh mắt hắn mang theo chút cười nhạt khiến người không thể rời đi.

Như phù dung sớm nở tối tàn, hắn yếu ớt vịn cửa mà đứng, rất nhanh liền làm bay biến mộng cảnh của Mạc Phi: “Sao lại không thấp đèn?”

“Nga, quên.”

“Sao hồ đồ như vậy, tối thế này, làm sao có thể chăm sóc người khác?”

Không đợi hắn loạng choạng lại đây, Mạc Phi đã đi tới trước hồ trợ, rút ra bấc đèn thấp ngọn đèn bên trong phòng.

“Người mới vừa nói chuyện cùng ai?” Tiêu Duyệt đặc biệt nhìn Vương Bá cùng Đường Lăng ngồi ở mép giường đang đỡ đỡ nhau, ngạc nhiên nói, “Bọn họ đây là?”

Mạc Phi lập tức nói: “Bọn họ bị ta làm kinh hãi.” Ánh mắt không ngừng tìm kiếm xung quanh, tìm kiếm thân ảnh Mạc Đạo Hồn. Nhưng hắn đã sớm không thấy đâu.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Mạc Phi bị hỏi vội kinh động hồi thần: “Là ta muốn giúp bọn họ sau này ít bị kích động, Phan Đạt coi như còn ‘khách khí’ chút, dùng loại độc có thể giải được, nếu sau này trực tiếp bị cắt cổ hay chém đầu thì biết làm sao bây giờ?”

Tiêu Duyệt thấp giọng nói: “Ta cũng không hỏi cái này.”

Mạc Phi trấn định đáp lời: “VẬY NGƯỜI MUỐN NÓI CÁI GÌ?”

Tiêu Duyệt bất an hỏi: “Ta thấy người chậm chạp chưa về, liền muốn tới xem người một chút. Cũng không nghĩ trách móc người, vì sao có vẻ kích động như vậy?”

“Đây là ảo giác của người đi, bớt tự mình đa tình.” Mạc Phi mặc dù ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng không phải không thần phục. Tiêu Duyệt cũng có thể đoán ý qua lời nói và sắc mặt, một khi có chút đàng ngoe ngoắt, thật khó có thể lọt qua mắt hắn.

Tiêu Duyệt khe khẽ thở dài, sau đó liền cười: “Thôi được, nếu bọn Vương Bá đã tỉnh, cũng nên xuất phát thôi, hảo hảo thoải mái chơi đùa một hồi.”

Trăng sáng sao thưa, hội hoa đăng thuận lợi cử hành, các nhóm tiểu thương hai bên phố đều tự bày bán đèn hoa đăng chế tác tỉ mỉ. Mọi người lui lui tới tới, đi một chút dừng một chút, giải câu đố có, ngắm đèn có, đối thơ có.... Bởi vì sắc đêm phụ trợ, hết thảy đều hoàn mỹ dung hợp với ánh đèn sáng rực rỡ.

Vương Bá cùng Đường Lăng tất nhiên đi theo, ngay cả Tiểu Bùn cũng bình yên ngủ trong lòng Tiêu Duyệt. Việc làm người ta kinh ngạc chính là thời khắc Tiêu Duyệt gọi bọn họ, bọn họ vốn bảo trì tư thế sầu não lại bình tĩnh, chẳng quá đối với việc bị thương đều một mực trở nên mơ hồ. Chỉ có Mạc Phi biết, Mạc Đạo Hồn đã tiêu trừ trí nhớ của cả hai, mà Tiêu Duyệt nghĩ bọn họ bị thương không nhẹ, còn phải tĩnh dưỡng nên cũng gắng sức không hỏi han quá nhiều.

Trời càng tối, phố xá càng thêm náo nhiệt, tiếng người ồn ào, bởi một nhóm bang người tự lại chọn mua hoa đăng, người ở phía sau bị chặn không tiến lên được, bắt đầu không chịu nổi, liều mạng chen lấn về phía trước.

Vương Bá là người trung tâm một lòng, vẫn hộ ở bên người Tiêu Duyệt, trái lại Đường Lăng bản tính thích chơi đùa đã chạy không thấy bóng, khiến cho Tiêu Duyệt cực kỳ bất đắc dĩ, đột nhiên nắm tay Mạc Phi, nói nhỏ: “Theo sát ta.”

Lại nghe thấy Đường Lăng ở trong đám người kêu lên: “Tiêu Duyệt ca ca, ở đây ở đây, có thể thả hoa đăng.”

Tiêu Duyệt cười hỏi: “Đi cầu nguyện sao?”

Mạc Phi mắt nhìn bốn phía, thấy biển người đang tụ lại, trước mắt đều là bóng đèn, hơi lộ vẻ không kiên nhẫn: “Hoa đăng có thể cầu nguyện?”

“Thả xuống nước, tâm nguyện liền có thể trở thành sự thật.”

Mạc Phi bật cười: “Đều là đánh lừa tiểu hài tử.”

Tiêu Duyệt trầm mặc không nói. Nhưng thấy Vương Bá đã liều mạng đem thân thể chen qua đám người, hắn vội vàng kéo tay Mạc Phi đi theo sau, cười nhẹ: “Coinhư là vì Vương Bá có hảo ý.”

Xuyên qua đám người, tuy di chuyển có chút khó khăn, cũng vẫn không lay chuyển được lòng tin của ba người. Vất vả tới được bờ sông, thấy Đường Lăng đã sớm chiếm được vị trí tốt, trong tay cũng cầm nhiều đèn hoa đăng, Tiêu Duyệt cực kỳ không đành lòng buông tay Mạc Phi ra, trước khi đi lại cúi đầu nói với nàng: “Nhìn phu quân tốt có thể giả của người.”

Nhưng mà lời này hắn vừa nói xong, ôn hương nhuyển ngọc cứ như vậy té ngã trong lòng hắn, khiến Tiểu Bùn đang trong giấc ngủ giờ chân một cái, liền chạy xuống.

Mạc Phi vội vã đón lấy, lại phát hiện Tiểu Bùn ba bước năm bước đã nhập vào đám người lập tức không thấy bóng. Cũng may nàng còn có “Hấp tinh đại pháp”, bất quá vừa muốn sử dụng thì bên tai liền sinh gió, đúng là Đường Lăng đang ở bên tai hét lớn: “Uy, xú nha đầu, đây là địa bàn của chúng ta, mắt người không thấy sao?!”

Nữ tử trong lòng Tiêu Duyệt vừa nghe, run rẩy đứng lên.

Vương Bá thấy thế lập tức bắt măn khuyên nhủ: “Đường cô nương, vị cô nương này cũng là vô ý ngã vào, người sao lại như thế.”

“Cái gì vô ý ngã vào, ta xem người là đối với cô nương nhà người ta không có tutướng an phận, dễ dàng gặp sắc nảy lòng tham, khó trách nữ nhân kêu Hồng Tú kia lại không chọn người!”

Vương Bá sắc mặt trầm xuống, nghiêng rằng phần nộ nói: “Vương Bá tuy là thuộc hạ, gia thế không so kịp với Đường cô nương, nhưng cũng không phải hạng người dễ bắt nạt!”

“Người!” Đường Lăng vừa muốn tiến lên tát hấn, Tiêu Duyệt liền lập tức trách mắng: “Đều bớt tranh cãi đi!”

Khóe mắt liếc thấy Tiểu Bùn không ở đây, hấn không cấp bách giống như Mạc Phỉ, vội vàng nâng nữ tử trong ngực dậy, khóe miệng mang ý cười cố gắng an ủi: “Cô nương đừng vội, nơi này nhiều người, không nên đi một mình.”

Nữ tử kia cũng không phải bị dọa đến run rẩy, mà chính là đang ha ha cười. Cầm nàng nâng lên, đôi mắt đẹp ẩn tình cũng dần dần hiện ra: “Tiêu công tử, chúng ta lại gặp.”

Kiều âm có thể sánh với chuông bạc, trong lời nói mang ý cười hơi hơi run run, cực kỳ khiêu khích, ngay cả nha đầu Đường Lăng kia nghe được khuôn mặt không khỏi đỏ ửng, đáng tiếc Tiêu Duyệt tựa hồ không nhớ rõ đã từng gặp mặt, đang muốn hỏi ra nghi hoặc trong lòng, chợt nghe Mạc Phỉ nói trước: “Nguyệt Phù.”

Giới thiệu vắn tắt về năng lực của Mạc Phỉ (tam đại năng lực, có thể không nhìn tên gọi biến thái của Mạc Đạo Hồn):

Thứ nhất, đánh nát lòng của người: có thể trực tiếp hiểu là công lực phát ra từ bàn tay.

→ Có kèm theo năng lực hấp xích (được Mạc Phỉ đặt tên là “Hấp tinh đại pháp” cùng “Xích tinh đại pháp”), bất luận là vàng bạc, hay là đồ gỗ, chỉ cần là vật hữu hình, cũng có thể lợi dụng nguyên lí nam châm, tiến hành hút đẩy.

→ Cách dùng cơ bản: Chỉ cần đọc thầm “hấp” hoặc “xích”.

→ Cách dùng đã mở rộng: lưu lại ấn ký trên người đối phương, vô luận dấu răng hay dấu tay, cho dù cách xa nhau ngàn dặm, cũng có thể tùy ý hút đẩy, đồng thời niệm “hấp” cùng “xích”, nhanh chóng làm cho vật thể (âm khí hoặc những thứ khác) bị “cố định” trong khoảng không.

Thứ hai, giã nát phổi của người: chỉ cần trực tiếp hiểu là tuyệt thế khinh công là được.

Thứ ba, xem hết thân thể người: ngũ giác được khai phá, chính là giống như năng lực quan sát nhạy bén của võ lâm cao thủ...v...v...

Cuối cùng, ba năng lực này đi theo linh hồn Mạc Phỉ, nói cách khác, dù nàng ở trong thân chó, chỉ cần nàng có ý thức đều có thể sử dụng.

26. Chương 26 : Hoa Đào Lại Nở

Một đôi mắt ẩn tình, một tâm thanh tự nhiên phát ra từ cổ họng, Nguyệt Phù nghe thấy Mạc Phỉ nói ra haichữ, ý cười càng đậm: “Nguyệt Phù vẫn là cách gọi trước kia, Tiêu công tử nếu không chê, xin gọi Nguyệt Phù là Nguyệt Nhi đi.”

“Là người!” Nghe đến tên “Nguyệt Nhi”, sắc mặt Tiêu Duyệt tức khắc thay đổi, từ trắng tới xanh, rất nhanh lại đổi thành đỏ ngầu, không để ý đến trên đường có rất đông người qua lại, dùng sức đẩy nàng ra gầm lên: “Cút!”

Đến lúc này thì du khách gần đó đều dừng bước, bộ dạng thích thú xem kịch vui, ngay cả việc ngấm đèn cũng dẹp đi, bên bờ sông bị lấp kín đến con kiến chuikhông lọt, chỉ lưu lại một khoảng nhỏ, đám người Mạc Phỉ liền bị dồn lại một chỗ làm trò hề.

Ba nữ một nam diễn thật tốt, không cần ai giải thích, dùng ngón chân cũng có thể hiểu được chuyện gì xảy ra. Bất quá những thứ nhàn ngôn toái ngữ này lại nhấm vào vị tiểu thư đẹp mắt nhà nào đó.

Chỉ nghe có người nói: “Ta nói vị cô nương kia, khôn ngoan giữ mình trong sạch, liền bỏ gian tà theo chính nghĩa đi, không cần cùng tên đảng đồ tử kia. Không bằng làm tiểu thiếp nhất phòng của ta, cũng tốt hơn ở nơi này tranh giành tình nhân.”

Dĩ nhiên có người lập tức giễu cợt: “Làm tiểu thiếp thì không cần tranh giành tình nhân sao?”

Mọi người một trận cười vang.

Đường Lăng tức giận: “Các người nghĩ là đang làm cái gì, dám lấy bốn tiểu thư đùa giỡn, to gan lớn mật? Cần thận mắt của các người, bốn tiểu thư một đám toàn bộ móc hết. Còn có cái miệng chó thối của các người!”

Trong đám người rõ ràng truyền đến thanh âm cảm khái: “Đáng tiếc đáng tiếc, xác thực là thiên sinh lệ chất [1], thế nhưng không giáo dưỡng như vậy, cho dù thật sự tận tâm tận lực hầu hạ, sớm hay muộn cũng bị người ta ghét bỏ. Huống chi tavia vẫn chưa chỉ rõ muốn người, bốn chữ tự mình đa tình viết như thế nào, hẳn là sờn da đầu không biết đi.”

[1]:vẻ đẹp tự nhiên

“Đến tốt cùng là con chó nào đang nói chuyện?!” Đường Lăng được nuông chiều thành tính, đúng như lời nói lúc trước của Mạc Phi, con đường thực nữ nàng căn bản không cách nào thích ứng, bản tính một khi bại lộ, cũng không phân biệt trường hợp địa điểm, đột nhiên rút kiếm ra xông vào đám người. Đám người xem náo nhiệt về mặt cả kinh, nhất thời trắng bệch. Trong lúc nhất thời để bảo vệ tính mạng mình, toàn bộ đều lui về phía sau, đừng nói chân bị giẫm lên, đây là việc rất nhỏ, lớn hơn một chút đã có người bị chen lấn đẩy ngã trên mặt đất, phỏng chừng bị thương không nhẹ. Tiếng khóc rống của tiểu hài tử bỗng nhiên vang lên.

Ầm ỉ hỗn loạn trái lại hấp dẫn càng nhiều người đến xem kịch vui, kết quả đám người này còn chưa kịp đi thì đám người khác đã kéo tới.

Hảo hảo một cái hội hoa đăng lại bị náo loạn thành bộ dáng này, Mạc Phi cảm thấy muốn nôn, Tiêu Duyệt sắc mặt dao động, hướng Vương Bá nháy mắt, bảo hắn lập tức đuổi theo Đường Lăng, sau đó lại trừng Nguyệt Phù một cách ngoan độc.

“Người vừa lòng?”

Nguyệt Phù nghe xong, mắt rất nhanh phiếm hồng, ủy khuất cúi đầu xuống: “Ngày ấy cùng công tử gặp qua có một lần, tiểu nữ liền tâm tâm niệm niệm, hi vọng có thể gặp lại công tử. Nay lão thiên gia rủ lòng thương, rốt cuộc thật sự cho ta gặp được công tử.” Một cái chớp mắt hàm súc, gương mặt nhìn chằm chằm khuôn mặt hắn: “Công tử, công tử cũng hiểu được.....”

“Nguyệt Nhi phải không?” Trong hỗn loạn, Tiêu Duyệt cười lạnh, dùng thanh âm nàng có thể nghe thấy nói: “Cút cho ta.”

Nguyệt Phù cắn chặt môi dưới, khóe mắt dư quang chột liếc nhìn Mạc Phi đang đứng một bên xem việc không liên quan đến mình, có thể là hiểu lầm cái gì, vốn thân sắc có chút ác ý, trong nhất thời chột trở nên hung ác.

Sao có thể nhìn chòng chọc người khác như vậy? Mạc Phi không thoải mái, trực tiếp đáp lại: “Nhìn ta làm gì, ta cũng không phải là nam nhân.”

Nguyệt Phù trong lòng ủy khuất, đôi mắt càn hồng, không hiểu rõ tình tình Mạc Phi nên tuyệt đối sẽ hiểu lầm lời này.

“Vạn Hương lâu cũng không phải là nơi bướm hoa, tiểu nữ cũng không phải phong trần chi nữ!”

Nàng nói xong kích động, Mạc Phi lại tự động bỏ qua câu cuối cùng, chỉ hướng vỹ lão bản thân bí của Vạn Hương lâu tán thưởng: “Lão bản của các người rất có đầu óc buôn bán, có nhiều nữ chiêu đãi viên như vậy,

ta còn thực cho là thanh lâu. Có thể nhìn không thể đụng vào, khoảng cách sẽ nảy sinh thích thú, lợi hại lợi hại. Xin hỏi hân hiện tại ở đâu, ta muốn cùng hân thảo luận một chút.”

Nguyệt Phù cả người phát run, lúc này thật sự nổi cáu: “Muốn gặp lão bản của chúng ta, sao có thể dễ dàng như vậy.”

Mạc Phi biết nàng cố ý làm khó dễ, vốn đã không ưa nàng ta, dĩ nhiên lập tức phản bác: “Người là quản sự sao? Muốn thông qua phải xin phép người mới được? Bất quá cũng phải nói, người thật đúng là cố tình gây khó dễ người khác, người tên ‘Nguyệt Phù’, muốn vị Tiêu công tử này kêu người ‘Nguyệt Nhi’, sao không để hân kêu người ‘Phù Nhi’ đi, ‘Phù Nhi’ so với ‘Nguyệt Nhi’ thân mật hơn nhiều.”

Nghe vậy, Nguyệt Phù còn chưa phản ứng, Tiêu Duyệt đã tức giận quay đầu đi. Người sáng suốt vừa nhìn liền biết, hân là đang bị từ “công tử” kia làm tức giận, rõ ràng là chàng có ý, thiệp vô tình, còn cố tình tạo cơ hội cho người khác.

Mặt Nguyệt Phù lập tức giãn ra, vẻ mặt thay đổi, thản nhiên cười nói: “Nhờ cô nương chiếu cố, còn nhớ rõ tên tiểu nữ. Nếu cô nương cũng gọi hân là ‘Tiêu công tử’, vậy càng không có tư cách giáo huấn tiểu nữ.”

Mạc Phi có chút buồn ngủ, mệt mỏi đánh cái ngáp: “Ta khi nào nói qua là ta đang giáo huấn người? Nhìn người cũng không phải người có cái nhìn phiến diện, sao có thể suy nghĩ lời của ta thành như vậy.”

Nguyệt Phù lại run lên.

Chẳng biết từ lúc nào, hoàn cảnh chung quanh đã an tĩnh hơn rất nhiều. Tựa hồ chưa từng phát sinh việc lúc trước, hoặc là chưa từng xuất hiện qua Đường Lăng, hết thảy lại trở nên có trật tự, tiếng khóc của tiểu hài tử cũng sớm không thấy, mọi người mặc dù vẫn đi một chút ngừng một chút, nhưng không người nào chú ý tới góc này nữa. Kể cả du khách xem náo nhiệt, cũng đều tự trở về vị trí cũ, nên ngấm đèn thì ngấm, vừa nói vừa cười, không khí nói thay đổi liền thay đổi ngay, quỷ dị đến đáng sợ.

Mạc Phi cùng Tiêu Duyệt dĩ nhiên có thể nhận ra, nhìn nhau một cái, đều là nghi hoặc khó hiểu.

Chỉ thấy đầu người nhón nháo, bóng đen liền tiếp, nếu muốn phân biệt rõ từng người cũng khó như mò kim đáy bể. Tiêu Duyệt khần trương, năm đó Đường huynh trước khi lâm chung muốn hân chiếu cố tốt mọi người Đường Lăng, nếu có gì sơ xuất, người luôn luôn trọng tình nghĩa như hân, thật đúng là không biết nên nói như thế nào với Đường huynh.

Huống hồ hiện tại ngay cả Vương Bá cũng không thấy bóng dáng, chẳng lẽ lại gặp cừu gia, tỷ như quý y Phan Đạt?

Hân không dám nghĩ nhiều, vội vàng dặn Mạc Phi: “Người đợi ta ở đây là được, tadi một lát liền quay trở lại.”

Mất thấy hân muốn xoay người đi tìm trong đám người, Mạc Phi kịp thời kéo hân lại: “Nhiều người như vậy, người nghĩ người có hỏa nhãn tinh tinh [2] của Tôn Ngộ Không sao? Cũng không phải là thần tiên, không có phép thiên lý nhãn, bậy bạ tìm loạn như vậy lúc nào mới tìm được. Cũng không phải tiểu hài tử, cần thận người không tìm được, chính mình lại lạc mất.”

[2]: phép nhìn thấu yêu tinh dưới bất kì hình thức ngũ tạng nào của Tôn Ngộ Không

Tiêu Duyệt nhíu mày, cảm thấy lời này có lý, thế nhưng có thể như thế nào: “Ta không hy vọng chuyện hôm ấy lại phát sinh.”

“Nam nhân không phải cả đời đều sẽ cương ngạnh, luôn có thời điểm yếu đuối, làm gì phải ngũ tạng mình tốt như vậy. Không bằng người chờ cùng ta một chút đi, nơi này không khó tìm, đừng không tin vào năng lực của Vương Bá, có lẽ hân đã cùng Đường Lăng ở một chỗ đang quay trở lại đây, bất quá lúc này có quá nhiều người mà thôi.”

Tiêu Duyệt ngẫm nghĩ một lát, liền gật gật đầu, tin vào lời nói của Mạc Phi, không hề kích động nữa mà cùng nàng im lặng chờ đợi. Hành động này lần nữa khiến cho Nguyệt Phù một mực yên lặng không lên tiếng bất mãn, nàng tựa như vớ, kì thực cố ý lừa Mạc Phi.

Nào biết Mạc Phỉ lại đang suy nghĩ, không để ý, bất luận là cố ý hay vô ý, coithường thủ đoạn công kích của người khác, đương nhiên, Nguyệt Phù lại hiểu nhầm, lại lần nữa tức giận đến run rẩy, môi khẽ mở, bắt đầu cố ý châm chọc: “Cônương cũng không phải là Tiêu phu nhân, vì sao lại tự mình đa tình trông nom người khác.”

Mạc Phỉ không nhìn nàng, chỉ thản nhiên trả lời: “Nhìn ánh mắt người rất xinh đẹp, không ngờ lại có mắt không trông, rốt cục ai tự mình đa tình, ở chỗ này xen vào việc của người khác.”

Nguyệt Phù hít một hơi, hung hăng nắm chặt tay, thông tuệ như nàng lại cũng có lúc không biết nói gì chống đỡ. Nhưng biết nói nhiều tất sai lầm, cũng chỉ hiểu học bắt chước bộ dạng Tiêu Duyệt, bắt đầu trầm mặc nhìn từng chấm nhỏ trong biển người.

Kỳ thật Mạc Phỉ không rồi hơi cùng nàng chơi trò “cướp đoạt phu quân”, đây chính là cơ hội thử nghiệm tốt, ngày thường nàng thường xuyên sờ người Tiểu Bùn, đương nhiên sẽ lưu lại rất nhiều ấn ký trên người nó. Mà nàng cũng từng cóit hoặc nhiều tiếp xúc với Đường Lăng cùng Vương Bá. Nói cách khác, ba người tạm thời mất tích, nếu thử nghiệm có thể thành công, chứng tỏ nàng có năng lực triệu tập bọn họ trở về.

Sáng sớm hôm nay, nàng là cách cánh cửa, lợi dụng hấp xích đại pháp điều khiển Phan Đạt lên xuống, cũng từng có tình huống trong phạm vi không ở trong tầm nhìn hút Tiểu Bùn quay về, tức là nói, chỉ cần lưu lại ấn ký trên người bọn họ, đọc nhẩm ‘hút’ hoặc ‘đẩy’ đồng thời, nghĩ muốn điều khiển tượng, như vậy bọn họ liền bị điều khiển.

Hiện nay thử nghiệm có ba người. Mạc Phỉ khẽ hạ mắt, trong đầu cố gắng tưởng tượng ra dung mạo ba người, hít sâu một hơi, thầm đọc ‘hút’, trong đám người liền lập tức có tiếng thét chói tai cùng thanh âm mắng to, ngay sau đó trong phạm vi có thể nhìn thấy được, từ một con đường nhỏ, ba thân ảnh phụt chốc vọt tới trước mặt.

Lộn xộn ngày hôm nay căn bản gây ảnh hưởng tới rất nhiều người, có người còn hướng phía này chửi mắng, trách ba người này không có quy tắc, náo loạn khắp nơi, đập lên người khác cũng không xin lỗi, quá mức thất lễ, cũng càng không có giáo dưỡng.

Tiêu Duyệt vội vàng ngược ngừng hướng bên kia xin lỗi, cũng không quan tâm đối phương có nghe được hay không. Sau đó tầm mắt rời đi, thấy Vương Bá cùng Đường Lăng, còn có chó yêu Tiểu Bùn, cảm giác khẩn trương bay biến, mặt mỗi cười nói: “Bọn họ quả thực đã trở lại.”

“n, bất quá người này.....” Kể từ khi bọn họ trở về, Mạc Phỉ vẫn không ngừng quan sát một người trong đó, đương nhiên người này tuyệt đối không có khả năng là Vương Bá hoặc Đường Lăng, cũng không thể là sủng vật Tiểu Bùn, mà là một nam nhân quần áo bình thường, diện mạo cực kỳ bình thường.

Ngạc nhiên là trong lòng hắn ôm Tiểu Bùn, mà Tiểu Bùn lại rất thích ý thoải mái, phồng chùng trong thời gian ngắn còn không nguyện rời đi.

Tiểu Bùn bình thường chỉ bổ nhào vào mỹ nam, mà lại muốn loại cực phẩm, trên mức trung bình nó còn không vừa lòng, người này tướng mạo xem thế nào cũng thấy bình thường, chính là cái loại quăng vào đám đông nhìn không ra. Tuy nói kích chất cùng Tiêu Duyệt ngang nhau, nhưng chỉ dựa vào khí chất, không có khả năng hấp dẫn Tiểu Bùn tham luyện như thế, hơn nữa nhìn ra được, so với Tiêu Duyệt, nó tựa hồ nguyện cùng người mới gặp này ở cùng một chỗ hơn.

Chẳng lẽ là dịch dung? Mạc Phỉ cố ý nhìn trước tai hắn, vẫn chưa thấy được bí mật trong đó, Đường Lăng liền bước một bước dài đi đến trước mặt hắn: “Chính là người? Miệng chó không mọc ra ngà voi.”

Đối mặt với loại nữ tử thích tranh chấp như Đường Lăng, người nọ bất động không nghiêng không lệch, đáng đứng thẳng tắp, tao nhã thông dong, trong giọng nói tràn đầy mập mờ: “Trong ngực ta thật sự có chó, đáng tiếc nó không thể nói. Chẳng lẽ cô nương muốn thay thế vị trí kia, làm tiểu sủng trong ngực ta?”

Dừng từ vừa đứng, tốc độ nói không nhanh không chậm, tựa hồ nói thế nào cho khiêm nhường, tao nhã hữu lễ, thực chất lời nói có xu thế bức người, làm cho đối phương không thể đáp trả, còn phí sức hao tổn tinh thần.

Nguyệt Phù tựa hồ nhận thức người nọ, mím môi hướng hắn cười một tiếng: “A Trung, người lại hồ nháo.”

“Không dám không dám, A Trung chính là người hầu bên người Nguyệt Phù tiểu thư, sao dám trước mặt tiểu thư khi dễ nữ tử nhà khác. Tiểu thư chớ xếp đặt tội danh không có này, A Trung phúc bạc mệnh mỏng, tất nhiên là chịu không nổi.”

Nói chuyện nho nhã, còn nhân tiện dùng ngữ điệu trêu chọc, người này quả nhiên không đơn giản, “A Trung”, “A Trung”, cái tên này còn rất quen, tựa hồ đã nghe qua ở đâu. Mạc Phỉ không khỏi lại đánh giá hắn thêm vài lần, nào biết người này nhưng lại càng thêm can rở. Ban đầu ánh mắt còn như có như không ra hiệu, hiện giờ trực tiếp vượt qua Đường Lăng, tới bắt lấy cổ tay Mạc Phỉ, hết thấy đều có vẻ tự nhiên, tựa hồ là cử chỉ hiển nhiên.

Hắn cũng không ngượng ngùng nhìn Mạc Phỉ không chớp mắt, trong lời nói mang ý cười: “Minh Trung định trước cùng cô nương gặp nhau, A Trung bị cô nương hấp dẫn. Bị trăm người vây quanh, cuối cùng cũng trở lại bên người cô nương..... Như thế nào, A Trung mặc dù phúc bạc mệnh mỏng, nhưng phương diện hầu hạ thì thất, chắc chắn sẽ làm cô nương vừa lòng.”

27. Chương 27 : Lưu Manh Cũng Ôn Nhu

Mạc Phỉ thoáng dùng sức nắm lấy cổ tay hắn: “Trước sau mâu thuẫn, người phúc bạc mệnh mỏng, sao còn có thể hài lòng?”

A Trung mặt không đổi sắc, vẫn như cũ mỉm cười: “Xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng, cô nương bước ra đời chưa lâu, không hiểu đạo lý này cũng không quan hệ, A Trung mặc dù học sơ tài mỏng, nhưng tất sẽ đem sở học trọn đời giao cho cô nương.”

“Đừng mơ tưởng vô lễ với thiếu phu nhân nhà chúng ta.” Vẫn không đợi thùng dấm chua của Tiêu Duyệt đại phát, Vương Bá vẻ mặt lạnh lùng đã rút kiếm hướng về phía người kia.

“Thiếu phu nhân?” Nguyệt Phù giành đặt câu hỏi trước, “Hình như công tử nhà các người vẫn chưa lấy vợ, sao lại có thiếu phu nhân?”

“Thiếu chủ của chúng ta ba năm trước đây đã lấy vợ, chính là vị này.” Vương Bá cố ý hất mặt về phía Mạc Phỉ, tạm thời vì hộ chủ mà không đành lòng bỏ qua ước nguyện ban đầu của mình – chỉ nhận định một mình Mạc Như là thiếu chủ phu nhân chính thức.

Không nghĩ tới Nguyệt Phù kia cười đến cả người run run, giọng nói hàm chứa khinh miệt: “Người nói nàng là thiếu phu nhân, nhưng chính nàng vừa rồi cũng không thừa nhận.”

Lại một kẻ thích chõ mõm vào chuyện của người khác. Mạc Phỉ nhìn Đường Lăng một chút: “Đồng loại của người.”

Chỉ bốn chữ, quả nhiên là lời ít mà ý nhiều, mặt Đường Lăng đột nhiên chuyển hồng, ngón tay run rẩy tức giận chỉ Mạc Phỉ, nhưng là cắn cắn môi muốn nói lại thôi, ngay cả từ “Người” cũng không thể bật thốt lên.

Hôm nay nàng chịu cũng không ít khi dễ, lời nói vừa rồi của A Trung làm cho nàng á khẩu không trả lời được, lúc này lời nói của Mạc Phỉ càng làm cho nàng muốn bộc phát cũng không biết nên phản bác như thế nào, quả thật chính là khó có thể chịu được, nhưng lại không thể làm gì.

“Ai, cũng đừng để ý những lời nói đó nữa, hiện tại mấu chốt của vấn đề là –” Mạc Phỉ mới lười phải so đo với tâm tình của Đường Lăng, bỗng nhiên quay lại, lần nữa nhìn về phía A Trung, vô cùng nghiêm túc nói, “Muốn lừa gạt người lao động miễn phí? Không có cửa đâu.”

A Trung sững sờ, cũng mau mất đi phản ứng, lập tức thấp giọng cười đáp: “Nếu cô nương đi theo ta, ta sao dám không phụng mệnh?”

“Vậy cũng phải xem ta có nguyện ý hay không.” Mạc Phỉ cảm thấy người này không tốt, có thể còn khó dây hơn so với quý y Phan Đạt, tốt nhất nên sớm kết thúc cuộc nói chuyện vô nghĩa này, để tránh đem dài lắm mộng, liền vội vàng buông cổ tay hắn ra muốn thoát đi nơi khác.

Nào biết công lực A Trung thâm sâu, không chỉ có giới hạn dùng từ làm cho người khác có thể ứng đối, ngay cả lực tay cũng vừa đúng, vừa không làm cho cổ tay người cảm thấy đau đớn, vừa làm cho người không dễ dàng thoát khỏi.

Mạc Phi trên mặt trấn tĩnh, không sợ hãi nói: “Người cho rằng bây giờ không phải là ban ngày ban mặt là có thể tùy tiện đùa giỡn nữ tử?”

A Trung chỉ cười không nói. Nguyệt Phù lại nói: “A Trung, nếu người lại hồ nháo thêm, cũng phải cẩn thận đầu người khó giữ được.”

Trải qua sự nhắc nhở của nàng, A Trung lúc này mới chú ý tới Tiêu Duyệt cùng Vương Bá bị xem nhẹ đã lâu, xem sắc mặt bọn họ đúng là cực hạn khó coi. Bất quá cái gì gọi là “gần sơn thì đỏ, gần mực thì đen”, Nguyệt Phù còn không sợ uy của Tiêu Duyệt, hấn sao có thể sẽ sợ. Lúc này mặt hắt về phía bọn họ nói: “Nhị vị chớ nên lo lắng, A Trung tuy là người phúc bạc mệnh mỏng, nhưng trước khi rời đi nhất định sẽ không đoạn tuyệt hương hỏa. Năng lực khiến cô nương lưu lại còn nói dối, A Trung cho là điểm này vẫn có thể làm được.”

Tiêu Duyệt cùng Vương Bá đồng thời cơ hồ chấn động, nghĩ đến mỗi ngày ở sơn trang đối mặt với Trương nói xằng cũng chưa từng có cảm thụ như vậy, người này quả thực là vô sỉ trong vô sỉ!

Vương Bá nghiêng răng nói: “Kính xin các hạ hiểu, vị này là thiếu chủ phu nhân của chúng ta, cùng công tử nhà chúng ta hơn ba năm trước đã thành hôn!”

Nhưng A Trung cũng không để ý hấn, chỉ không nhúc nhích nhìn Mạc Phi, đột nhiên liền cúi người để Tiểu Bùn xuống, đồng thời tăng thêm lực ở tay, mỉm cười kéo Mạc Phi về phía trước mình.

Đám người vẫn nhốn nháo như cũ, bận rộn chưa bao giờ gián đoạn, không khí náo nhiệt của hội hoa đăng lại không tràn đến đây. Tựa hồ ngăn cách tất cả, thế gian này chỉ còn có hai người bọn họ.

Cũng không thể gọi là say mê, cũng không nhớ đây là lần thứ mấy gặp phải hành động to gan như vậy, nguyên lai so sánh với cổ nhân, nàng hèn nhất như thế.

Cảm nhận được bàn tay nóng bóng trượt về phía sau mông, Mạc Phi đột nhiên cảm thấy buồn cười, một cổ háo hức bỗng nhiên nảy sinh, nàng lấy yếu phản mạnh, chủ động tựa đầu vào ngực A Trung, ngửa mặt hướng hấn tự nhiên cười một tiếng: “Cần trả tiền sao?”

Bị hỏi câu này, A Trung hoàn toàn rơi vào trạng thái hóa đá. Mặc dù hấn rất nhanh lại khôi phục như trước, cúi đầu nhẹ nhàng rí tai nàng: “Tối mai gặp lại.”

“Phải không?” Mạc Phi tiếp tục cười, “Như vậy người rất thích chơi trốn tìm sao?”

“Điểm này, có lẽ ta cũng rất thành thạo.” A Trung hài lòng buông tay ra, khẽ dời tầm mắt, cùng Nguyệt Phù liếc mắt nhìn nhau, rồi sau đó liền cất bước hòa vào trong dòng người. Cử động này, căn bản không giống như một người hầu đi theo sau lưng tiểu thư, càng không nói tư thái của hấn rất là tự nhiên, đáng đi cũng ưu nhã, chỉ là đúng lúc vô hình để lộ ra quý khí, làm cho người ta kinh ngạc một hồi lâu.

Dĩ nhiên, Mạc Phi vẫn lo liệu ý tưởng lúc đầu, có thể loại trừ liên loại trừ, cùng nhiều nhân sĩ kỳ quái đây đưa sẽ không có ích. Một mình ở bên ngoài, đã không quản được miệng, thì hành động phải tận lực ít gây chuyện sinh sự.

“Nữ nhân không biết xấu hổ, cứ nhiên ngay trước mặt Tiêu Duyệt ca ca hồng hạnh xuất tường!” Đường Lăng đột nhiên kêu to, về mặt chán ghét nhìn Mạc Phi. Nàng chính là không hiểu nữ nhân này có cái gì tốt, tại sao Tiêu Duyệt luôn vây quanh nàng, tại sao...?!

Càng nghĩ càng giận, tính tình bướng bỉnh của Đường Lăng đại phát, không thể nhẫn nại hơn nữa giờ tay muốn đánh về phía Mạc Phi, lại bị Tiêu Duyệt ở phía sau hung hăng bắt được.

Nàng vô cùng bất mãn, quay đầu lại dùng dùng nổi giận trừng hấn: “Tiêu Duyệt caca, người cũng nhìn thấy, nàng ở trước mặt người... Tại sao người còn muốn che chở nàng!”

“Bởi vì hấn căn bản không có tư cách quản ta.” Mạc Phi cúi người bế Tiểu Bùn đang muốn chạy loạn lần nữa lên, nhân tiện thật bình tĩnh trả lời.

Đường Lăng cau mày, rồi ren cười lớn: “Các người đây là đang trêu chọc ta?”

“Không, nàng nói đúng.” Tiêu Duyệt cúi đầu, rút cuộc vẫn minh bạch, sự thật vô luận trốn tránh như thế nào đều phải tiếp nhận, “Nàng cùng ai tốt chính là chuyện của nàng.”

Đường Lăng kinh ngạc nhìn, lắc đầu, đột nhiên trở nên khó có thể tiếp nhận: “Còn dám nói không trêu chọc ta. Nếu nàng cùng ai tốt cũng không liên can tới người, tại sao người còn phải đi trông nom, tại sao không chịu chú ý đến tanhieu hơn, tại sao muốn đem cơ hội toàn bộ để lại ột người không có khả năng, tại sao tại sao tại sao!”

Nói xong lời cuối cùng, nàng lại trở nên bình tĩnh lạ thường: “Tại sao người không chết đi.”

Vương Bá giận nói: “Đường cô nương, tại hạ sớm nói qua, hi vọng ngài tự trọng.”

Đường Lăng “Ha ha” cười khan, cái gì cũng không muốn quản, cái gì cũng không muốn nhìn lại, lão đảo lắc lư ra khỏi cái thế giới này.

“Không cần đuổi theo sao?” Mạc Phi nói.

“Tùy nàng đi.” Tiêu Duyệt lạnh lùng đáp.

“Như vậy, người cũng đã nhìn đủ rồi chứ. Ta không bị A Trung đó dùng dao ép, cũng không bị hấn... Dù sao trên người cũng không ít một chút thịt.”

Tiêu Duyệt vốn đang quan sát nàng, nghe đến đây, ánh mắt đột nhiên dừng lại, hồi lâu mới giương mắt kinh ngạc nhìn nàng, cắn răng, cơ hồ là dùng thanh âm hung dữ xuất ra tiếng “Uhm”.

Mạc Phi tùy tiện đáp lại: “Vậy thì người tốt, không giống một yêu quái vô lương...”

“Đủ rồi! Người rút cuộc là đang cố ý, hay là thật vô ý?” Đầu Tiêu Duyệt nhếch lên, nắm chặt quả đấm, thanh âm giận dữ, “Bất kể ta quan tâm người như thế nào, người một chút cũng sẽ không để trong lòng.”

“Lộn xộn cái gì.” Mạc Phi không kịp phản ứng liền thốt ra, “Lần trước người đã đáp ứng ta cái gì, không cần tự giận mình nữa, người bây giờ chính là đang làm trái lời hứa.”

Thân thể Tiêu Duyệt khẽ run lên, giận đến không ngôn ngữ nào diễn tả được.

Vương Bá nhìn ra chuyện rắc rối, vội vàng tới hòa giải: “Thiếu chủ, thời gian không sớm, theo ta thấy, không bằng hội hoa đăng kết thúc rồi liền nhanh về ngủ đi. Sáng sớm ngày mai, chúng ta còn phải trở về sơn trang, tránh cho lão phu nhân lo lắng.”

Tiêu Duyệt nghe bốn chữ “trở về sơn trang”, ngây người một lúc, dĩ nhiên hiểu được chuyện gì đó, nén chịu đựng cười khổ một tiếng: “Cũng được, cũng được, chúng ta dù sao vẫn phải trở về sơn trang...” Sau đó từ từ giương mắt vô lự nhìn Mạc Phi, chỉ là một cái hời hợt, liền tự quay đầu đi lẩm bẩm nói nhỏ: “Người cần bản sẽ không yêu ai... Hay là ta không đáng để người yêu?”

Trở lại nhà trọ Duyệt Lai mới biết Đường Lăng cũng đã ngoan ngoãn trở lại. Bất quá nàng bởi vì chuyện buổi tối đối với Mạc Phi càng thêm hận thấu xương, dứt khoát lấy ra một khoản ngân lượng lớn đuổi khách trọ cách vách đi, tự mình dọn sang đó ở. Điều này cũng tốt, tránh cho Mạc Phi cùng nàng hai người không vừa mắt lẫn nhau, làm cho buổi tối ngủ cũng không ngon. Hơn nữa túi quần áo Tiêu mẫu tặng cho cùng Tiểu Bùn cũng không cần lại đi phiền toái Tiêu Duyệt.

Nhưng không biết vì sao, Mạc Phi tựa hồ mất ngủ, trần trọc trở mình trên giường cho đến khi bình minh, nàng cũng không thể chợp mắt một khắc nào.

Không buồn ngủ, cũng không muốn ngủ, dứt khoát dậy sớm chuẩn bị một chút chuyện, còn tản bộ trên nóc nhà. Trùng hợp khi đó nhìn thấy tiểu nhị làm công việc quét dọn lầu dưới liền móc ra chút ngân lượng nói là muốn tạm thời ở lại đây. Tiểu nhị lại nói công tử đi cùng đã sớm giúp một tay phân phó, vả lại đã trả tiền trong thời gian một năm.

Mạc Phi có chút tức giận, rầm rầm rầm đi lên lầu, giẫm lên tấm ván gỗ kéo kẹt kẹt. Cánh đến gần cửa phòng Tiêu Duyệt, nàng càng nghĩ càng giận, nâng tay cũng không biết hạ xuống bao nhiêu lực, không quản cánh cửa có thể vì vậy mà bị hư hay không, dự định gõ liên tiếp lên đầu hấn. Nhưng đang nửa đường lại

ngihtới cái gì, lực đạo nhất thời giảm hơn phân nửa, ngay cả lửa giận trong nháy mắt cũng tan thành mây khói. Dứt khoát lần nữa trở về phòng.

Lần này không có bất kỳ người nào tới quấy rối. Nhìn chung bài biện trong phòng đơn giản nhưng không sơ sài, lộ ra một loại hương vị cổ phong thanh nhã. Mạc Phi vô cùng thích loại hoàn cảnh thanh tịnh và đẹp đẽ này, nhưng hôm nay, tâm như thế nào cũng không thể tĩnh.

Trong đầu rõ ràng là nghĩ tới vẻ mặt tức giận của Tiêu Duyệt ngày hôm qua, không, nói chính xác, trong đó tràn ngập thất vọng, thương tâm cùng phẫn nộ. Mạc Phi từ trước đến giờ quen thói nhanh nhẹn nhanh miệng, có thể nói là thẳng thắn. Phần lớn không phải nàng cố tình, chỉ bất quá nghĩ cái gì thì nói cái đó, một loại hỗn đản rất không có đầu óc, không để ý tới cảm thụ của người khác.

Nhưng hôm nay sau khi sự việc xảy ra, nàng lại để ý tới cảm thụ của người khác. Nhớ mang máng ngày đó Mạc Đạo Hồn từng nói một câu: “Thời điểm người suy nghĩ vì một người, có lẽ người đã động tình với hắn.”

Nhưng Mạc Phi cảm thấy, đối với Tiêu Duyệt, dùng từ “thích” còn có thể chấp nhận được, còn nếu dùng từ “yêu” liền có vẻ có chút nặng nề, cũng quá mức khoa trương. Kì thực, thông qua thính giác nhạy cảm, nàng rõ ràng nghe được câu cảm khái kia của Tiêu Duyệt: “Người căn bản sẽ không yêu ai... Hay là ta không đáng để người yêu?”

Xem ra cho tới bây giờ, nàng vẫn không học được “yêu”, đến tột cùng như thế nào mới có thể được gọi là “yêu”. Chỉ là cách nghĩ chủ quan của mình, vậy căn bản có thể coi là làm đúng không?

“Kỳ thực người chính là tiểu nha đầu nói năng chua ngoa nhưng tấm lòng mềm như đậu hũ.” Một lần gió thơm quất vào mặt, vị đậm nhạt mà thấm vào ruột gan, người tới là ai, Mạc Phi tự nhiên rõ ràng.

Nàng tự ngẩng ngáy ngơ, một mặt suy nghĩ tâm sự, một mặt không lạnh không nóng cải chính: “Là thổ tào nương.” [1]

[1]: chỉ người con gái thích châm chọc, nhạo báng

“Thổ tào nương cũng là nữ nhân. Không có người nào cũng không có văn bản nào quy định không cho phép thổ tào nương có tâm tình yêu đương như tiểu nữ nhân.”

Mạc Phi chậm hừ hừ cười, bộ dáng kia cư nhiên rất khờ. Nàng hơi ngửa mặt, trùng hợp đối diện với ánh mắt của Mạc Đạo Hồn. Hắn lúc này vẫn như cũ một thân xiêm áo trắng thuần, nhưng kỳ lạ chính là, hoa lan trên y sam toàn bộ đã đổi thành hoa nhài, từng đóa xinh đẹp giống như điêu khắc, lưu lại ấn tượng sâu sắc.

Mạc Phi không nhận được nắm lấy mấy lọn tóc đang rủ xuống đất của hắn, thuận tay nhẹ nhàng vuốt ve.

Làm cho Mạc Đạo Hồn không nhận được cười khê: “Tiểu Mạt Ly đây là đang quyến rũ ba sao?”

Mạc Phi ngay cả chút thời gian suy nghĩ cũng không có, liền bật thốt lên: “Chất tóc rất tốt, dùng dầu gội gì vậy?”

Miệng Mạc Đạo Hồn cong lên, rót cuộc than thở: “Người khi nào mới có thể lớn lên.”

Mạc Phi hung hăng nắm chặt mái tóc dài của hắn: “Những lời này người dùng không giống người bình thường.”

“Chính là biểu tình này, “ phảng phất như khám phá được đại lục mới, Mạc Đạo Hồn lập tức giãn mày, “Tiểu Mạt Ly luôn làm cho người ta cảm giác một bộ thờ ơ, bộ dáng việc không liên quan đến mình, cự tuyệt mãnh liệt như thế, cho dù hắn là người có lòng cũng không dám tùy tiện đến gần thử nghiệm. Bởi vì biết sẽ bị thương tổn.”

“Nhưng ta không hiểu.” Mạc Phi có thể hiểu Tiêu Duyệt bị thương tổn không nhẹ, nhưng vẫn không cách nào tiến một bước để hiểu được tâm tình của hắn, “Ta nói rồi, không có tình yêu cuộc sống cũng không hoàn chỉnh, cho nên đúng lúc nên đi tìm kiếm. Nhưng nói vĩnh viễn đơn giản hơn làm, cho nên ta muốn đi tìm, vô luận mất thời gian bao lâu ta cũng muốn đi tìm. Thế nhưng cũng không thể đi tìm không có mục đích như vậy. Ta không thích mình vô tình thế này, rõ ràng có thể thuận nhiên đối mặt và tiếp nhận tình yêu của người khác.”

“Yêu từ tâm sinh ra, bản thân nó chính là giống như hư không, không có thực thể.” Mạc Đạo Hồn lặng lẽ tiến tới bên người nàng, nhẹ tay lau mép giường, an phận thủ thường hiếm thấy ngồi xuống, “Nó có thể là lâu ngày sinh ra tình cảm, cũng có thể là cảm giác bộc phát trong nháy mắt. Tóm lại, tất cả dựa vào tâm, không phải chuyện muốn liền có thể cưỡng cầu. Đợi đến ngày thời cơ chín muồi, nó tự sẽ tới.”

“Cho nên Tiểu Mạt Ly cũng ngàn vạn không thể nóng vội, giấu lại ngoại trừ tình yêu, người đã tìm được những loại tình ái khác là được rồi... Là một hài tử rất nỗ lực.” Làm một trưởng bối trấn an một tiểu bối, Mạc Đạo Hồn rất cố gắng chân thành tha thiết vượt đầu Mạc Phi.

Vậy mà Mạc Phi lại không đổi được tật xấu nhanh mồm nhanh miệng: “Có thể nói đạo lý như vậy, người từng có người trong lòng?”

“Dĩ nhiên không thể nào.” Mặc dù trả lời như thế, nhưng tay Mạc Đạo Hồn vẫn đột nhiên dừng lại.

Hắn lúng túng liếc nhìn Mạc Phi, lần nữa lại vuốt mái tóc dài của nàng, ngây ngốc cười: “Dĩ nhiên không thể nào rồi, phải nói vĩnh viễn cũng không thể. Tiểu Mạt Ly ngốc nghếch đều đã quên ba ba là một tiên nhân mà không phải là phàm nhân. Cái gì gọi là thần tiên phải bỏ đi thất tình lục dục, Tiểu Mạt Ly ghen nhiều chuyện thần thoại xưa như vậy, nghĩ đến Ngưu Lang Chức Nữ, lại nghĩ đến Hậu Nghệ Thường Nga... Kết cục của những tiên nhân đại động phàm tâm kia có người nào tốt hay sao?”

Mạc Phi vén vén mái tóc dài, ném ra một câu: “Tự mâu thuẫn.”

Mạc Đạo Hồn tiếp tục híp mắt cười khúc khích: “Muốn nói thích, ba ba chỉ biết thích Tiểu Mạt Ly, có thể nhìn Tiểu Mạt Ly vui vẻ, ba ba sẽ vui vẻ.”

“Cho nên mới nói người tự mâu thuẫn.” Mạc Phi mơ hồ có chút tức giận, nhưng chỉ là nói không ra loại cảm giác này, vừa đúng lúc bụng náo loạn kêu đói, nàng cảm thấy còn tiếp tục nói trong lòng sẽ khó chịu hơn, liền vội vàng đứng dậy, đi đến trước cửa, “Hàn huyền với người hơi lâu, còn chưa ăn điểm tâm, ta đi kiếm chút gì ăn trước. Còn người, không thể nào không có chuyện gì cũng tới tìm ta, hoặc là chờ ta trở lại, hoặc là sau này lại tới đi.”

“Tiểu Mạt Ly quá vô tình rồi!” Trước khi đóng cửa, sau lưng mơ hồ truyền đến thanh âm oán trách, “Chẳng lẽ Tiểu Mạt Ly cứ như vậy ghét bỏ ba ba, ngay cả thời điểm không có chuyện gì cũng không hi vọng ba ba tới xem một chút sao?”

Mạc Phi lặng lẽ dùng dư quang liếc mắt một cái, thở dài, thầm nghĩ: đến tột cùng là ai không có cách nắm bắt được ai? Tại sao rõ ràng ghét nhất bị người nắm mũi dẫn đi, còn có thể dung túng cho người này tùy hứng như thế?

Bổ sung năng lực của Mạc Phi

Năng lực “hấp xích”: trong phạm vi tầm mắt, muốn hút hoặc đẩy một đối tượng, chỉ cần dùng lòng bàn tay cộng thêm tầm mắt nhắm ngay là được (không cần lưu lại ấn ký trên người đối tượng). Nhưng nếu gặp phải tình huống như khi giao thủ cùng Phan Đạt (không ở trong phạm vi tầm mắt, cách tám vạn gô hoặc cách xa nhau ngàn dặm), như vậy nhất định phải nhớ kỹ tướng mạo đối phương, còn phải từng có tiếp xúc (bắt tay, đập vai, hoặc động tác thân mật hơn), đến lúc đó chỉ cần tập trung tưởng tượng diện mạo người kia, mặc niệm “hấp” hoặc “xích”, liền có thể khống chế.

Bằng hữu lúc rảnh rỗi có thể đoán nam chính là ai thật ta là ta nhầm chán...(lời của tác giả)

28. Chương 28

Mạc Phi vừa lấp đầy bụng, lên lầu mở cửa phòng, chợt nghe thấy Mạc Đạo Hồn nói: “Tiểu Mạt Ly có biết, visao yên ổn lâu như vậy, ba ba lại muốn để cho Tiểu Mạt Ly trở về thân thể Tiểu Bùn không?”

Nàng không nhanh không chậm đi tới cửa, thuận miệng trả lời: “Ta biết thì còn phải chờ người nói sao?”

Mạc Đạo Hồn cong môi, mười phần giống như tiểu hài tử: “Tiểu Mạt Ly chán ghét ba ba như vậy, ba ba cũng không có tâm tình nói chuyện.”

Mạc Phi chẳng muốn đáp lại, đi thẳng đến cạnh bàn tròn, ngồi xuống: “Người muốn nói liền nói, không nói thì dẹp đi. Sự việc đều đã qua rồi, tùy người.”

“Tiểu Mạt Ly làm sao có thể...” Nhìn sắc mặt nàng có chút không xong, Mạc Đạo Hồn vội vàng cười ngỏn ngoèn, thần bí nói: “Tiểu Mạt Ly sau này không được lạ có ý nghĩ bắn người đến vũ trụ.”

Nghĩ đến cũng bởi vì lần đó Đường Lăng lộ ra bản tính muốn xuống tay, mới có thể gây ra nhiều thị phi như vậy, Mạc Phi lãnh đạm nói: “Từ trường không ổn định, bị bắn đi là bình thường.”

“Không phải vậy, đây là cổ đại, tuy rằng người bên cạnh người sẽ không ảnh hưởng nghiêm trọng đến sự phát triển của lịch sử, nhưng là...” Mạc Đạo Hồn gật gù như nhai đồng đọc sách, bỗng nhiên dừng lại nghiêm chỉnh nói: “Nhớ kỹ, người không phải là người thời đại này, nếu tùy tiện thay đổi sinh tử của một người ngoài dự liệu của Diêm Vương. Nếu sổ sinh tử không biết tại sao bị sửa đổi, Diêm Vương chắc chắn sẽ truy ra nguyên nhân, tra một cách sạch sẽ. Mà hiện giờ Tiểu Mạt Ly xác thực có khả năng thao túng sinh tử của một người, cho nên đó cũng là suy nghĩ vì an toàn của Tiểu Mạt Ly, ba ba nhiều nhất là bị giam đạo hạnh, hoặc là bị giáng hạ phạm, nhưng Tiểu Mạt Ly là thân thể phạm trần, một khi bị bắt được, cũng sẽ không đơn giản như vậy.”

“Hơn nữa...” Mạc Phi như không có việc gì chen mồm vào: “Người không bị ghen chết cũng thực xem như kì tích.”

Nếu nói bị ghen chết, lời này mới thật sự làm người ta ghen chết. Bất quá Mạc Đạo Hồn cùng Mạc Phi qua lại lâu như vậy, cũng là đã có chút kinh nghiệm, đương nhiên trực tiếp không đếm xỉa đến, tiếp tục đề tài của mình: “Hiện tại ngoài không gian đã bắt đầu lên án, nói người địa cầu chúng ta phóng ra vệ tinh nhân tạo như rác thải, hơn nữa đừng tưởng rằng chỉ có dân số địa cầu tăng nhanh, người ngoài hành tinh cũng đang đối mặt với phiền não như vậy. Cho nên luôn có UFO hạ xuống địa cầu, kỳ thật bọn họ không phải vì cái gì khác mà là đặc biệt đến khảo sát, muốn tùy thời nghĩ ra phương án xâm lược địa cầu. Cho nên nếu tùy tiện tiện tiện làm mất mặt họ, thực có thể làm bọn họ tức giận, ngay tức khắc sẽ khởi mào chiến tranh giữa các vì sao, tính nghiêm trọng của việc này Tiểu Mạt Ly có biết không?”

“Không quan hệ, ngoại quốc có siêu nhân, Trung Quốc có Mạc Đạo Hồn.”

“Ngô...” Mạc Đạo Hồn sử dụng đòn sát thủ, thanh âm liên tục kéo dài không ngừng, “Tiểu Mạt Ly làm sao có thể cười nhạo ba ba.”

“Không phải vậy,” Mạc Phi cũng bắt đầu làm trạng thái gật gù, phối hợp ngữ khí và biểu tình, kỹ thuật lẻo mép không ngờ đạt tới trình độ dày công tôi luyện: “Ta đây là đang khích lệ người, người cũng đã biết tính nghiêm trọng khi bị người khác hiểu lầm?”

Mạc Đạo Hồn mãnh liệt hít vào, cố nén “ủy khuất”: “Nếu Tiểu Mạt Ly hiểu lương khổ dụng tâm của ba ba, xin mời gật đầu một cái.”

Mạc Phi ngay lập tức quyết đoán, phi thường nghiêm túc lắc đầu, không ngại tiểu kế của Mạc Đạo Hồn, nhanh chóng bổ sung câu: “Đã ngoài tính thuyết phục!”

Lập tức cười hắc hắc: “Cho nên trải qua một phen đi sâu nghiên cứu cùng tham khảo, ba ba quyết định, sau này không để cho Tiểu Mạt Ly cùng Tiểu Bùn trao đổi thân thể nữa!”

“Một mình người tham thảo,” [1] Mạc Phi giơ tay lên, cơ hồ lại nhàm chán ngáp một cái, “Nguyên lai người bị tự kỷ.”

[1]: nghiên cứu thảo luận

Mạc Đạo Hồn tròn tròn mắt, cứng họng. Đột nhiên một vật nhỏ nhỏ xuất hiện từ sau lưng hắn, thay hắn biện giải: “Vì sao một người lại không thể tham thảo, tư tưởng của tiểu tử thật kỳ quái nha.”

“Kỳ quái là các người đi.” Thấy chính là Tiểu Thạch Đầu mắt hí, Mạc Phi cuối cùng nghĩ ra vì sao hắn đột nhiên mất tích, thời gian mất tích cùng thời điểm sinh ra ý tưởng bắn bay Đường Lăng cực kì ăn khớp, nguyên lai cũng là chịu chỉ thị của Mạc Đạo Hồn.

Cảm giác bị người ta liên tục trêu đùa tất nhiên không tốt, lần này Mạc Phi cũng không phải dùng hai chữ đơn giản “tức giận” là có thể khái quát được, trong lòng đánh đồng bọn họ cùng một dạng, liền âm thầm

quyết định, chậm rãi đi tới trước giường, đưa tay nắm chặt tay Mạc Đạo Hồn, trịnh trọng tuyên bố: “Takính nhờ các người, tổ hợp mạnh nhất vũ trụ, nhiệm vụ bảo vệ địa cầu, chống đỡ người ngoài hành tinh, từ nay về sau liền giao cho các người.” Nói xong cũng buông tay, chuẩn bị ném hai người bọn hắn ra ngoài không gian.

Vừa khéo không đúng lúc, Tiểu Thạch Đầu chợt hô to một tiếng: “Hu ~ r”

Tầm mắt Mạc Phi dĩ nhiên rời đi, cơ hồ quên luôn quyết định mới vừa rồi của mình: “Nguyên lai cũng có thời điểm người không nói vì sao a.”

Tiểu Thạch Đầu tức giận, hỏi ngược lại: “Vì sao lại không thể có thời điểm ta không nói vì sao?”

Mạc Phi không cười: “Quên đi, coi như ta chưa nói.”

Tiểu Thạch Đầu cũng không nguyện buông tha, vẫn còn truy hỏi: “Vì sao phải coi như người chưa nói?”

Mạc Phi không kiên nhẫn nói: “Người có thể biến thành tảng đá.”

“Vì sao muốn biến, ta chính là tảng đá”

“Ta là nói, người có thể ngậm miệng.”

“Ta có miệng, vì sao muốn ngậm. Ta không có cái mũi, mới chịu bịt a.”

“...” Mạc Phi hoàn toàn im lặng.

Cái gì gọi là vô hình giết chết người, châm chọc chính là một ví dụ điển hình. Nhưng không nghĩ tới, cho dù lực sát thương mạnh như Mạc Phi cũng có thể gặp phải đối thủ khó chơi, Mạc Đạo Hồn nghĩ vậy liền cảm thấy thú vị, rất nhanh nhẹn không được, cười ha hả: “Cho dù là Tiểu Mạt Ly cũng có người không thể đối phó được.”

Mạc Phi cũng không phô trương, rất thẳng thắn trả lời: “Đương nhiên, hơn nữa không chỉ có một người.”

“Như vậy, ta có thể xem đây là Tiểu Mạt Ly đã trưởng thành sao?” Mạc Đạo Hồn mỉm cười.

Mạc Phi nói: “Tùy người”

Mạc Đạo Hồn ầm ức: “Tiểu Mạt Ly quá vô tình.”

“Người thích nói như thế nào thì cứ nói như thế.”

Mạc Đạo Hồn suy nghĩ một chút, vẫn là cười nói: “Ba ba còn có việc, Tiểu Thạch Đầu liền nhờ cậy Tiểu Mạt Ly.”

Mạc Phi phản xạ có điều kiện hỏi lại: “Đi đâu?”

Không đợi Mạc Đạo Hồn trả lời, Tiểu Thạch Đầu đã thấp giọng kháng nghị: “Vì sao ta phải nhờ cậy tiểu tỷ tỷ? Tiểu Thạch Đầu muốn cùng Tiểu Bùn ở một chỗ hơn.”

“Tiểu Thạch Đầu, đánh chó cũng phải ngó mặt chủ.” Mạc Đạo Hồn mặc dù hòa khí như trước, nhưng thực tế Tiểu Thạch Đầu bị dọa sợ tới mức run lên, vội nói: “Sứ phụ, Tiểu Thạch Đầu về sau không dám nói nhiều.”

Mạc Đạo Hồn mỉm cười lắc đầu, lại thuận tay sờ sờ hắn, tỏ vẻ an ủi, sau đó nói với Mạc Phi: “Tiểu Mạt Ly cũng phải hảo hảo chiếu cố mình. Trong thời gian này, ba ba có thể sẽ không tới đây... Chuyện cần dặn dò, cũng đều dặn dò rõ ràng rồi.”

“Vậy người đi hảo.”

Mạc Đạo Hồn có chút chần chờ: “Tiểu Mạt Ly không muốn nói chút gì khác sao?”

Mạc Phi nói: “Còn có thể nói cái gì. Người phải đi, chẳng lẽ ta còn phải ôm đùi người, thực khoa trương giả tạo nói ‘người không cần đi, ngàn vạn lần không cần đi’?”

Mạc Đạo Hồn bộ dạng thuận theo: “Cũng đúng, ba ba sớm muộn sẽ trở lại.”

Cũng không biết dây thần kinh có vấn đề như thế nào, cứ nhiên cảm thấy hần thực vô tình, Mạc Phi giờ hai tay quơ quơ trước mặt hần: “Người không trở lại, ta còn có thể đem người hút trở về, hoặc là đem Tiểu Thạch Đầu ném ra ngoài không gian.” Hành động an ủi này, nói trắng ra làm bản thân nàng cũng cảm thấy kinh ngạc, phỏng chừng dây thần kinh đều đứt sạch sẽ.

“Vì sao muốn ném ta?” Tiểu Thạch Đầu bắt măn.

“Vì giữ gìn hòa bình thế giới.” Mạc Phi cười trêu ghẹo. Thật ra cũng đang ngờ vực.

“Tiểu Mạt Ly nói đúng.” Mạc Đạo Hồn nghe xong, mặt mày tức khắc giãn ra, đồng thời nở nụ cười, đứng dậy nhẹ nhàng ôm Mạc Phi, cúi đầu giống như chuồn chuồn lướt nước hôn nhẹ lên trán nàng.

“Đây là nụ hôn tạm biệt, ba ba sớm muộn sẽ đến thu hồi nụ hôn này.” Không đành lòng, lưu luyến, trong một giây, hết thảy hóa thành ấm áp nơi đầu ngón tay, hần nhẹ vuốt đầu Mạc Phi, chậm rãi mà ôn nhu, giống như mỗi một phân, mỗi một tấc đều muốn chạm đến, cho đến tận đáy lòng...

Hần là nhìn nàng lớn lên, có lẽ trong quá trình nàng lớn lên, trải qua không dưới mấy mươi lần cắt tóc, lại cũng không phải vì hần.

Không nhớ rõ thời điểm đó, lúc hần đang cười mây, nhàn rỗi nhìn ánh sáng bầu trời luân chuyển, mây khói tản mạn, nàng nhỏ bé, trong lúc lơ đãng gọi vào mắt hần. sống quá vụn vặt, trải qua nhân thế bách biến, thế sự xoay vần, nhưng không ai có thể làm hần lưu ý đến thế — đến tột cùng là một cô gái như thế nào, ở trước mặt cả lớp nói lên ước mơ tương lai, rất can đảm cũng thực kiên cường nói, ta muốn làm một người cha tốt. Cho dù sau đó phải chịu cười nhạo, nhận hết tủi khuất, cũng chưa từng lưu lại nửa giọt lệ.

Hần bắt đầu để ý, mỗi nơi có nàng, hần đều xuất hiện.

Hần biết, kiên cường của nàng không phải ngụy trang, nhưng tư niệm của nàng, cũng vẫn tồn tại trong trái tim. Nàng khát vọng, nàng chờ mong nam nhân vút vờ con kia sẽ lại xuất hiện, cho nên trước đó, nàng ở đây thực hiện ước mơ cố gắng làm người cha tốt.

Nhưng hần sợ, sợ nàng vất vả, sợ nàng không chịu nổi cô đơn... Từng thử giữ lấy nàng, ôm nàng, an ủi nàng nói, ta làm ba ba tốt của người, ta chính là ba ba tốt của người. Nhưng nàng không nghe được, không nhìn thấy, cũng không cảm thấy.

Hần là thần tiên, nhưng không phải việc gì thần tiên cũng làm được. Hần không dám tùy tiện xuất hiện trong sinh mệnh của nàng, bởi vì, hần chỉ là thần tiên, một thần tiên chỉ có thể lãnh đạm nhìn thế gian thay đổi bất ngờ, cũng không có quyền can thiệp vào nhân sinh của người khác.

Nghĩ đến đây, trong lòng Mạc Đạo Hồn cười khổ, đột nhiên có điều xúc động, muốn nói một câu chuyện xưa.

Hần hỏi: “Tiểu Mạt Ly, người thích xem ‘thế giới động vật’ sao?” Đương nhiên, hần biết đáp án.

Mạc Phi nhìn hần, có chút kỳ quái với câu hỏi này, trả lời: “Thích”.

Mạc Đạo Hồn lại hỏi: “Vậy người có cho rằng những nhiếp ảnh gia kia tàn nhẫn không?”

Mạc Phi khó hiểu: “Tàn nhẫn?”

Mạc Đạo Hồn nói: “Đối mặt với tự nhiên cá lớn nuốt cá bé, một nhóm nhiếp ảnh gia một chút lòng thương hại cũng không có. Khi một con vật bị đuổi giết, bọn họ không chỉ ghi lại trong máy quay, đồng thời cũng lưu lại trong mắt, trong lòng bọn họ.”

Hần cảm thán: “Nhưng bọn họ chưa bao giờ nghĩ tới muốn đi giúp kẻ yếu, còn đem những hình ảnh đó đi triển lãm, bày ra cho người khác xem, hành động như vậy, chẳng lẽ còn không đủ gọi là tàn nhẫn sao?”

Mạc Phi không chút suy nghĩ nói: “Tuyệt không tàn nhẫn. Cá lớn nuốt cá bé, chỉ có kẻ mạnh mới có thể sinh tồn, đây là quy luật bất diệt trong tự nhiên, đối với động vật mà nói, là chuyện tất yếu phải trải qua. Nếu nhiếp ảnh gia tùy tiện can thiệp như vậy, tuy rằng thể hiện họ nhân từ cứu kẻ yếu, nhưng đối với kẻ mạnh mà nói, hiển nhiên là không công bằng. Nếu bọn họ thực xen vào, đây mới là tàn nhẫn.”

Mạc Đạo Hồn hơi hơi nhú mào, tinh tế hiểu rõ lời nói này. Trầm mặc hồi lâu mới lại nói: “Có lòng đi cứu, lại không muốn thấy bên nào bị thương. Có lẽ đối với bản thân nhiếp ảnh gia mà nói, cũng là một loại tàn nhẫn.”

Vì thế, hành động của hắn, bởi yêu mà sinh nhẫn nhịn, lòng yêu thương, nhìn như tốt đẹp, nhưng đích thực cũng được gọi là một loại tàn nhẫn đi?

29. Chương 29 : Tuyệt Không Rời Bỏ Người

Gió mát ôn hòa, mặt trời mọc đã sớm lên đến đầu mây, lộ ra phân nửa vòng cung, giống như khuôn mặt tươi cười khi nghịch ngợm vui đùa của hài tử, đem niềm vui chiếu khắp nhân gian.

Giờ này khắc này, Mạc Phi đang vô cùng buồn chán ôm chó yêu Tiểu Bùn chạy như bay từ nóc nhà này tới nóc nhà khác.

Tiểu Thạch Đầu chạy theo cơ hồ suýt ngã, đã sớm thấy kì quái vì hành động này của Mạc Phi: “Tiểu tử tỷ tỷ làm gì vậy, vì sao muốn chạy tới chạy lui thành vòng tròn?”

Mạc Phi hơi dừng chân, cười trêu chọc: “Ta chính là để tránh chạy tới chạy lui thành vòng tròn, mới chạy loạn khắp nơi. Vì sao người không nhìn ra?”

Tiểu Thạch Đầu thập phần khó hiểu, cũng không nhìn ra đây là nàng cố ý trêu chọc mình. Ngu ngốc cũng là một cái phúc, đầu vô mồm cùng người khác không phải ngâm bồ hòn làm ngọc, trái lại còn có thể tiếp tục truy hỏi: “Vì sao ta phải nhìn ra được? Vì sao ta không thể không nhìn ra? Không nhìn ra có vấn đề gì sao? Chẳng lẽ nhìn ra mới không có vấn đề?”

Mạc Phi thật muốn một quyền gõ chết hắn: “Người tại sao lại đi theo Mạc Đạo Hồn, nên đi theo Đường Tăng thì thích hợp hơn.”

“Vì sao muốn ta đổi sư phụ?”

“Cũng không phải bảo người tái giá.”

“Vì sao ta phải gả đi, ta muốn lấy vợ cơ.”

“Người có thể ngâm miệng.” Mạc Phi ngẫm lại thấy có chút không đúng, vội vàng sửa lại, “Sai lầm rồi, là ta có thể ngâm miệng.”

“Vì sao tiểu tử tỷ tỷ muốn ngâm miệng?”

“Được rồi, chúng ta tâm sự chuyện của Mạc Đạo Hồn đi.”

“Vì sao chúng ta phải tán gẫu chuyện của sư phụ?”

Mạc Phi bị bức tức điên người, khó có khi không bình tĩnh được rộng rãi: “Bởi vì ta cùng người chỉ có chung một cái đề tài này!”

“Cũng không phải a.” Tiểu Thạch Đầu minh tư khổ tưởng [1] một phen, cực kỳ hồn nhiên mơ mộng cười nói, “Tiểu tử tỷ tỷ, vì sao người không thể cùng ta tâm sự chuyện của Tiểu Bùn?”

[1]: cực khổ suy nghĩ

Nghe xong lời này, Mạc Phi đột nhiên nghĩ tới cái gì: “Người thích Tiểu Bùn?”

Tiểu Thạch Đầu rõ ràng không vui: “Vì sao ta không thể thích?”

Mạc Phi ha ha cười: “Không nghĩ tới người thừa nhận nhanh như vậy. Thẳng thắn, ta thích, nếu như có thể không hỏi ‘vì sao’ thì càng hoàn mỹ hơn.”

“Vì sao không thể hỏi? Chẳng lẽ không hỏi, tiểu tử tỷ tỷ sẽ thích ta?” Tiểu Thạch Đầu vừa nghĩ, cảm thấy không đúng, đây là hành vi quá trớn, thuộc phạm vi tinh thần, hắn còn chưa có cùng người trong lòng lưỡng tình tương duyệt đâu, như thế nào có thể phạm phải loại chuyện này, vội vàng đóng cửa thân thể: “Không nên không nên, tim của Tiểu Thạch Đầu chỉ thuộc về Tiểu Bùn.”

Mạc Phi cười suýt nữa muốn té ngã xuống đất: “Tiểu tử ngươi cũng có tim sao?”

“Như thế nào không có?” Tiểu Thạch Đầu nâng người lên, làm bộ dạng ưỡn ngực, “Ta chính là trái tim.”

Mạc Phi nhìn hắn, như nghĩ tới cái gì gật đầu: “Lấy sắt làm ruột, tạo thành tâm địa sắt đá đi.”

“Không đúng không đúng.” Tiểu Thạch Đầu vội vàng sửa lại, “Tâm địa sắt đá, sắt ứng với tim, đá ứng với ruột, cho nên lấy sắt làm ruột là không thể thực hiện được.” [2]

[2]: theo như bản gốc là thiết thạch tâm tràng ~ tâm địa sắt đá, thiết ứng với tâm, thạch ứng với tràng

Mạc Phi nghe hắn chậm rãi giải thích, cuối cùng cũng hiểu được: “Ngươi thích soi mói từng từ từng chữ như vậy, khó trách câu hỏi của ngươi nhiều như thế.”

Tiểu Thạch Đầu thì thầm: “Yêu thật là một chuyện vĩ đại, tiểu tử vì sao muốn chê cười ta?”

“Ta một người không có tình yêu, tạm thời còn chưa có tư cách cười nhạo người đang yêu.” Biểu tình của Mạc Phi có chút hơi bất đắc dĩ nhún vai, “Chờ ngày nào đó ta có tình yêu lại chê cười ngươi cũng không muộn.”

“Tiểu tử tử, kỳ thật.....kỳ thật.....” Tiểu Thạch Đầu nghiêng người, muốn nói lại thôi. Nếu không phải có nỗi niềm khó nói, hắn sẽ không bền lên như vậy, chút tâm tư nhỏ này Mạc Phi há lại đoán không ra?

Nàng cười: “Làm sao, ngươi còn sợ Mạc Đạo Hồn theo dõi ngươi? Yên tâm, hắn đi cũng đi rồi, cho dù là thần tiên cũng có điểm giới hạn. Hắn không phải Thiên Lý Nhân, cũng không phải Thuận Phong Nhi, lại càng không phải mục phù thủy có quả cầu thủy tinh. Tóm lại, nhân gian hay thay đổi, hắn sao có thể thấy rõ hết thấy buồn vui ái ân?”

Hài hước giải thích, Tiểu Thạch Đầu thật đúng là bị nàng làm vui vẻ, nhỏ giọng hỏi: “Tiểu tử tử, ngươi cảm thấy sự phụ ta như thế nào?”

Mạc Phi nghe được nhíu mày: “Mạc Đạo Hồn?”

Tiểu Thạch Đầu vội vàng hỏi: “Rốt cuộc thế nào?”

Mạc Phi vừa suy tư vừa sờ cằm: “Nhân phẩm của hắn tuyệt đối có vấn đề.”

“Tiểu tử tử, nhân phẩm của ngươi mới có vấn đề.” Tiểu Thạch Đầu cũng không quan tâm đầu Mạc Phi cứng như thế nào, trực tiếp gõ thật mạnh vào đầu nàng, đập nàng một cái trở tay không kịp, thiếu chút nữa hung hăng cắn phải đầu lưỡi.

“Hiện tại ta rốt cuộc cũng minh bạch rồi, ngươi đi theo Mạc Đạo Hồn tuyệt đối là chân lý. Cả hai đều trở mặt so với lật sách còn nhanh hơn, có khả năng đoạt giải Oscar cho nam diễn viên xuất sắc nhất.” Mạc Phi cảm khái rất nhiều, vẫn còn không quên đe dọa: “Nếu đập thủng đầu ta, ta liền đem ngươi ném ra ngoài không gian.”

Tiểu Thạch Đầu buồn bực: “Vì sao ta nhất định phải ra ngoài không gian. Ta chỉ là tảng đá, cũng không phải là thiên thạch.”

Một câu này lập tức làm Mạc Phi nhìn hắn với cặp mắt khác xưa: “Cừ thật, có tiến bộ. ‘Vì sao’ đã không còn là câu hỏi mà trở thành oán ngữ.”

“Ta không có ý định bắt ngươi đi làm sao bằng, ta muốn trực tiếp cho ngươi quay về Ngũ Chi sơn, trọn đời cùng một chỗ với Tôn hầu tử.” Nàng tiếp tục vui đùa uy hiếp.

Không nghĩ tới, Tiểu Thạch Đầu đơn thuần thật bị hù dọa: “Không cần! Vì sao tiểu tử tử nhảm tâm như vậy, thời gian ở cùng với sự phụ, ta mỗi giờ mỗi giây đều ngóng trông có thể gặp lại Tiểu Bùn. Đến bây giờ, so với việc ở cùng một chỗ với sự phụ, Tiểu Thạch Đầu càng thích ở cùng một chỗ với Tiểu Bùn hơn... Cho nên cùng lắm thì, sau này Tiểu Thạch Đầu một câu cũng không dám nói tiểu tử tử không đúng nữa.”

Cuối cùng, cảm thấy thật sự hổ thẹn với Mạc Đạo Hồn, vội vàng nhỏ giọng bổ sung thêm: “Bất quá nha, so với tiểu tử tử, lời nói của sự phụ vẫn quan trọng nhất.”

Mạc Phi đã sớm cười không đáp được: “Nam tử hán đại trượng phu, nói là làm.”

Nói xong, nàng cẩn thận vệ tai phải của Tiểu Bùn, sau tai hiện ra một khối ám thạch. Kia chính là chân thân của Tiểu Thạch Đầu, lúc trước bởi Mạc Đạo Hồn an bài nên Tiểu Thạch Đầu thu nhỏ thân hình dán đằng sau tai Tiểu Bùn. Nhờ có chuyện này, cuối cùng lại thúc đẩy thành công một đoạn chấp luyến.

Mạc Phi khẽ than, cuối cùng dặn dò: “Được rồi, không đùa người nữa. Ta cũng không phải ác bà bà, nếu đã nói như vậy thì như vậy, còn không sớm sớm mà hành động.”

Nghe vậy, Tiểu Thạch Đầu rất là cảm động, phương pháp bày tỏ cảm kích không ngờ cùng với sự phụ Mạc Đạo Hồn giống nhau như đúc — ngay tức thì áp sát mặt Mạc Phi, nhẹ nhàng cọ qua cọ lại. Tuy là tảng đá, động tác lại hết sức ôn nhu, khiến cho Mạc Phi ngứa ngáy, đưa tay đuổi hất đi. Lúc này Tiểu Thạch Đầu mới đứng lại, sau đó liên tục cảm ơn một hồi, cuối cùng mới thu hồn trở về nguyên thể.

Đá vốn vô tâm, cũng đang có tình.

Có lẽ bị dạng tâm tình này lây nhiễm, trong thoáng chốc Mạc Phi chợt hiểu, nguyên lai thích một người, là một khắc một giây đều không muốn chia lìa. Không đúng, phải nói là kẻ ngu ngốc mới hi vọng người yêu xa cách mình.

Có lẽ đây là vấn đề lớn. Nàng không hiểu yêu, bởi vì có tấm gương của cha mẹ, từ nhỏ liền nhận định tình yêu là một thứ gì đó rất tệ, sẽ làm cho người ta sinh ra thống khổ vô tận, cùng với dục vọng khó có thể lấp đầy. Giống như lò lửa đốt cháy, một khi hăm sâu, nhục hình, ý chí đều trở nên nhỏ bé, hóa thành như vô hoàn toàn tiêu thất.

Cho nên nàng căm ghét, sợ hãi tiếp xúc, đối với ai cũng đều bảo trì một chút khoảng cách. Không làm cho người ta hi vọng, cũng không để mình ảo tưởng.

Nay lại bởi vì đủ loại nguyên nhân, tìm kiếm chân ái cũng không còn là nhiệm vụ nữa. Thời khắc ý thức được không có tình yêu cuộc sống cũng không toàn vẹn, nàng liền quyết tâm cố gắng đi tìm. Vì thế nàng phát hiện, nàng còn một chặng đường rất dài phải đi, cuộc hành trình tìm kiếm tình yêu nói đơn giản nhưng lại không dễ dàng, phần cảm xúc thiếu hụt rất lâu kia khiến nàng vô hình trung làm dấn thương tất cả.

Muốn hiểu thế nào là tình yêu đích thực, chỉ vì lý do đó cũng khiến cho nhiều người tổn thương.

Nhưng cho dù hiểu được yêu là gì, nên bị thương sẽ vẫn bị thương đi?

Mạc Phi bất giác ôn nhu vuốt ve Tiểu Bùn, thầm than một tiếng, như vậy, nếu ngày nào đó thực hiểu được yêu, cũng thực tìm được tình yêu, phải chăng vẫn có thể biểu hiện không cần, hoàn toàn có thể thần nhiên như bây giờ?

Trời trong xanh như đại dương, mây thư thả bay. Sắc trời thực đẹp, hội hoa đăng ngày thứ hai, cảm xúc dâng cao của mọi người cũng không bởi thời tiết mát lạnh trong trăn nhỏ này mà tiêu trừ, khắp nơi có thể thấy được thân ảnh giai nhân tài tử, thậm chí còn có chơi trò khêu đèn tặng quà.

Quy tắc rất đơn giản, cũng rất hoàn mỹ hóa, dòng người chia làm hai phần nam và nữ, mỗi đội chiếm một bên bờ sông. Đến lúc đó đem đèn thả vào dòng nước, lại lấy cành tre khêu đèn của người mình ái mộ ở bờ bên kia.

Nhưng hoàn mỹ trong trò chơi này không phải là chàng trai chủ động, mà là xem bên gái có dũng khí như thế nào – bất luận nhìn trúng công tử nhà ai, nhất định lá gan phải to, chủ động khêu đèn nói lên tình ý của mình, đợi lát nữa chàng trai lấy đèn đáp lại.

Cho nên đây là hoạt động được mong đợi nhất trong hội hoa đăng. Bởi có nhiều người nên khó mà chiếm vị trí tốt, có không ít khách quan đứng khoát trực tiếp ngồi chồm hổm ở đầu cầu, giương mắt xem trò chơi, hoặc cười hoặc náo loạn hoặc nôn nóng. Cười là những thiếu nữ khó nén thẹn thùng, náo loạn là không muốn người trong lòng nhìn kẻ khác, nôn nóng là những người đèn trôi không đúng đường.

Như vậy, cây cầu giữa hai bờ sông cũng lây nhiễm không khí náo loạn, càng tăng thêm sự náo nhiệt.

Mạc Phi đi xuyên qua đám người, ở bên bờ vô tình nhìn vài lần, lại cũng không nhẫn nại thưởng thức. Có náo nhiệt, tựa hồ cũng là chuyện của người khác, cũng không quan hệ. Vẫn nhớ rõ khi còn bé, nhà không có cha, cả ngày không khí đều trầm lặng. Ăn cơm, ngủ, đều là chuyện phải làm, bởi vì nhất định phải trưởng thành, nhất định phải sớm thành trụ cột trong nhà để chiếu cố tốt ẹ.

Sự xuất hiện của Mạc Đạo Hồn không thể nghi ngờ chính là một sự phiền toái. Nhưng đã bao lâu không tiếp xúc với loại phiền toái này? Nguyên lai có lúc cựa cựa rồi chưa chắc là chuyện tốt, nguyên lai có đôi khi phiền toái chính là một loại khoái hoạt.

Mạc Phi không phải kẻ ngốc, nàng hiểu được, chuyến đi này của Mạc Đạo Hồn không còn là một hai tháng đơn giản như vậy. Trên trời một ngày bằng mười năm dưới đất, hẳn đi một vài ngày, lại chính là đi vài cái mười năm?

Quả nhiên tới cũng vội vàng, đi cũng vội vàng, còn không mang đi một đám mây. Nếu đại gian đại ác ở thế gian, Mạc Đạo Hồn tuyệt là người đứng đầu.

Một tiếng chào hỏi cũng không có, đột nhiên liền xông vào thế giới của nàng, một tiếng xin lỗi cũng không nói, đột nhiên liền đảo loạn cuộc sống của nàng, mỗi lần nói tới là mỗi lần đều lấy hai ba câu đơn giản sắp xếp. Thần tiên vô trách nhiệm như thế, hà tất trong lúc vô tình lo nghĩ cho hần, đã sớm nên đánh hần quay về nguyên hình thành một cái xác ướp lạnh cho phòng sinh học làm tiêu bản.

Vì thế, Mạc Phi dần dần không hiểu được, mọi ngày căn bản sẽ không để ý tới những việc nhỏ, hôm nay vì sao phải nổi cáu, đến tột cùng là bức vì điều gì? Chẳng lẽ chỉ bởi vì hần đột nhiên nhúng tay vào, chỉ bởi vì hần hành vi quá mức, chỉ bởi vì hần tùy hứng hồ nháo, hay là bởi vì hần đột nhiên rời đi khiến cho nàng giống như trước, lần nữa trở nên cô độc, không chịu nổi tịch mịch?

Càng nghĩ càng phiền chán, chi bằng không nghĩ. Mạc Phi không biết mất bao lâu, cuối cùng mới ổn định được tâm tư khôn ngoan của mình. Không ngờ mới không được bao lâu lại vô ý gặp phải phiền toái mới – nàng còn chưa trêu chọc ai, một nam tử xa lạ lại tới trêu chọc nàng trước, mạnh mẽ túm lấy cổ tay nhỏ gầy của nàng, ngăn cản đường đi của nàng.

Mạc Phi vừa bị đau, vừa giương mắt nhìn, phát hiện chủ nhân móng vuốt đang chăm chú nhìn mình: “Uy, đây là chó của ngươi đi.” Hần xuất ra cánh tay khác, chỉ chỉ Tiểu Bùn trong lòng.

Mạc Phi tức giận đáp lại: “Không phải của ta, chẳng lẽ là trộm.”

“Ta chỉ cần biết rằng của ngươi là đủ rồi.” Người nọ hung thần ác sát nhìn nàng, đang chuẩn bị lên tiếng lần nữa, lại nghe có người chung quanh lên tiếng: “Là Dương ác bá.”

Bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu có náo nhiệt, quần chúng nhân dân đều vui mừng kéo đến. Lúc này càng có thêm không ít người bởi ác danh dừng bước lại. Càng ngày càng nhiều tiếng cảm thán: “Không biết là cô nương nhà ai gặp họa.”

Lại có người nhận ra Mạc Phi: “Đây không phải là một trong ba nữ nhân hôm qua sao?”

“Cái gì cái gì, một trong ba nữ nhân?”

“Nguyên lai là nàng...”

“Chính là nàng a? Cô nương này sao luôn gặp xui, hôm nay lại gặp phải họ Dương.” Than thở.

Mọi người đều than thở.

Dương Bá nghe xong vẫn không cảm thấy thẹn, uy phong hơn, ra sức vịn cổ tay Mạc Phi, một chút cũng không hiểu thương hương tiếc ngọc: “Ta giẫm phải cứt chó, trên đường này cũng chỉ có con chó trong ngực ngươi, ngươi nói người nên bồi thường có phải hay không?”

Thế nhưng Mạc Phi mới lười phải trông nom thanh danh của hần đến tột cùng có bao nhiêu thối, căn bản không hề sợ hãi: “Giẫm phải cứt chó là chuyện tốt, chứng tỏ ngươi sẽ gặp may. Cho nên ngươi cần giẫm nhiều vào. Nhân tiện hỏi, quý phủ ở đâu, may ra ngày sau ta sẽ tặng cho ngài thêm nhiều cứt chó để giẫm.”

Dương Bá cả mặt đều hồng: “Giẫm chính là giẫm, hôm nay ngươi cũng đừng nghĩ chạy!”

Mạc Phi cúi đầu nhìn mặt giày cơ hồ không nhiễm một hạt bụi của hần, bày ra bộ dáng “trẻ con không thể không dạy”: “Ngay cả bùn vàng đều không có, muốn giẫm cũng học không xong, chó nói với ta chó của ta là thần khuyến trên trời, cứt chó bài xuất ra phạm nhân đều nhìn không thấy.”

Đây là thăm mắng hấn ngay cả chó cũng không bằng, Dương Bá làm sao gặp qua nữ nhân hung hãn như vậy, trong bụng nghĩ nhất định phải cho nàng biết cái gì gọi là thu liễm. [3]

[3]: ý nói giảm bớt khí thế

Lúc này cười xấu xa: “Ta nói có nhất định có, người lại hoài nghi ánh mắt của ta? Không tin người hỏi mấy người khác một chút.” Bàn tay thô duỗi ra, tùy tiện kéo tới một người, vô cùng hung ác từng chữ từng chữ nhắc lại vấn đề.

Bởi e ngại uy của hấn, người qua đường đáng thương kia cũng chỉ biết liêu mạng gặt đầu, đâu còn dám trông nom lúc trước giả vờ đồng tình với Mạc Phi?

“Xem ra là mắt của người mới có vấn đề chứ không phải là mắt của ta.” Dương Bá hung hăng quăng người nọ qua một bên, mọi người vội vàng tản ra tìm đường lui.

Không có người ngăn trở, người nọ lập tức ngã xuống, cũng không biết đầu đụng vào đâu, thét lớn một tiếng liền bất tỉnh.

Người có lòng tốt lập tức kéo hấn đi.

Dương Bá giống như không nhìn thấy, cười to: “Biết giày của ta dắt đến chừng nào không, chính là mười cái mạng nhỏ của người cùng bồi thường không nổi. Còn không mau theo ta hồi phủ, hầu hạ tốt đại gia ta....Hừ, có thể khiến đại gia để ý, coi như là phúc khí của người.”

Mạc Phi cũng cười, thản nhiên đáp: “Hình như ta cũng giẫm phải cứt chó, hình như chính là người.”

Lần này mặt Dương Bá không muốn đỏ cũng phải đỏ.

Mọi người vây xem không hện mà cùng cười ha hả. Ngày thường chịu đủ khi dễ của hấn, lúc này thật sự cảm thấy hả lòng hả dạ.

Việc này bảo Dương Bá biết để mặt mũi vào đâu, dĩ nhiên là nổi cáu một phen đánh tới. Đột nhiên hấn mãnh liệt nâng cánh tay khác lên, thẳng tắp đuổi về hướng Mạc Phi, chuẩn bị xé rách cái miệng của nàng, muốn trị cái tính dám trêu chọc trước mặt mọi người.

Thông thường, nữ tử cổ đại đối mặt với giờ khắc này nào có đạo lý không sợ. Nhưng Mạc Phi bất đồng, không nói đến việc kì lạ hơn nàng còn gặp, cho dù không có chuyện lạ xuyên qua, trong tình cảnh khó khăn, nàng cũng rất ít có thời khắc không trấn định.

Lúc này tự nhiên bộc lộ thái độ ung dung, bao gồm cả tự tin khiến mọi người khó có thể khinh thường. Dương Bá thấy vậy áp lực tăng gấp bội, cũng không dám cử động nữa.

Mọi người lại cười to.

Nụ cười này thức tỉnh Dương Bá, hấn trong nháy mắt lửa giận công tâm, bị nữ nhân này hết lần này đến lần khác trêu đùa, còn mất hết mặt mũi trước mặt nhiều người như vậy. Giận đến mức muốn đưa tay bóp cổ Mạc Phi, đồng thời nói: “Không phải là một xú tam bát [4] thôi sao, ít ở trước mặt đại gia ta đắc ý!”

[4]: chỉ kẻ hay buôn chuyện của người khác

Không ngờ Mạc Phi vẫn bảo trì trạng thái cũ, nét mặt bình tĩnh thản nhiên, thậm chí có chút đắc ý, Dương Bá sợ tới mức tay run lên.

Thời khắc này, Mạc Phi để tay sau lưng, lợi dụng hấp xích đại pháp, ngay lập tức đã đem Tiểu Bùn ở trong ngực bay lên trời.

Cử động này càng khiến cho Dương Bá trợn mắt há mồm, cả người đột nhiên như mất hết sức lực, suýt nữa ngã ngồi trên mặt đất. Mà mọi người vây xem cũng bị dọa theo, bọn họ đều là vẻ mặt như nhìn thấy quỷ.

Không đợi Mạc Phi tiến lên một bước, cẳng chân Dương Bá đều bắt đầu run, dứt khoát quỳ xuống đất cầu xin tha thứ: “Cô nãi nãi của ta, thần tiên tỷ tỷ của ta, ta đáng chết, ta đáng chết, người đừng... Người ngàn vạn lần đừng đem ta đánh quay về địa phủ.”

Mạc Phi cảm thấy vẫn chưa hết giận: “Ta không có bản lĩnh đánh người quay về địa phủ, cũng không phải cô nãi nãi gì đó của người. Hôm nay người gặp phải cẩu tục lớn như vậy, hẳn là muốn hảo hảo hống gió một chút. Ta xem chỗ đầu cầu kia rất thích hợp.” Tay chỉ chính giữa cầu, mắt nhìn mọi người, “Các vị cũng không có ý kiến đi.”

Mọi người vậy xem rồi rít lắc đầu.

“Nếu mọi người cũng không có ý kiến.” Mạc Phi có chút đáng tiếc nhìn hần, “Vậy người cũng không oán ta được.”

Dương Bá bị dọa, chân càng run rẩy: “Chờ một chút, cô nãi nãi của ta.....Ngay không, là thần tiên tỷ tỷ. Thần tiên tỷ tỷ, có chuyện hảo thương lượng, ta có tiền, ta có tiền, ta cho người tiền, thế nào?”

Mạc Phi cười, sau khi cấp cho Dương Bá chút hi vọng mặt lại lập tức trầm xuống: “Nhớ kỹ, không phải ai cũng thích đồng tiền dơ bẩn của người.”

Sau đó, đương nhiên là một mảnh trầm trồ khen ngợi, Dương Bá bị treo tại đầu cầu, trợ uy cho những nam nữ si tình đang khêu đèn.

Một mặt khác, trong biển người đông nghìn nghịt, có hai người đang nhìn tất cả sự việc xảy ra ở nơi này.

Trong đó một nam tử mặc bố sam, tướng mạo cực kỳ bình thường, nhưng mặt mang nét mỉm cười, lộ ra vẻ quý nhã.

Hắn chăm chú nhìn chăm chăm Mạc Phi lần nữa ôm Tiểu Bùn yên ổn trở về, không khỏi hứng thú nói: “Có lẽ, câu nói ta lưu lại là đúng rồi.”

“Ta không phải là Tiêu phu nhân, người không cần khiếm nhường với ta.” Nữ tử bên cạnh lạnh lùng nói.

Bố sam nam tử cũng không tức giận: “Nguyệt Phù, ta mặc dù đem sở học suốt đời dạy người, nhưng luôn luôn tuân theo nguyên tắc “việc học là vô tận”, nay người lĩnh hội ghen tuông trước ta, cũng nên hảo hảo dạy ta?”

Nguyệt Phù hừ một tiếng: “Họ Đường kia dĩ nhiên tìm Dương Bá để đối phó với Mạc Phi, thật sự là thành công không có, việc xấu có dư.”

Bố sam nam tử hòa nhã nói: “Hoặc giả, đây đúng là kỳ vọng của người.”

Nguyệt Phù mặt giãn ra mỉm cười, tuy là xinh đẹp, nhưng vẫn khó nén ngang ngược: “Cũng tốt, thời điểm đem sở học suốt đời của người dạy cho người khác cũng là thời điểm để ta xem một chút biểu hiện của người.”

30. Chương 30 : Triền Miên Trong Thống Khổ

Đại khái, bị người khác theo dõi, đối lại là bất kỳ ai cảm giác cũng thật không dễ chịu. Thậm chí là chán ghét.

Đầu tiên bởi vì nhiều người khó phân biệt, Mạc Phi cho rằng người sau lưng là Tiêu Duyệt, nhưng sau khi đang đi đột nhiên dừng lại, quay đầu trong nháy mắt, nàng nhìn thấy lại là một đôi lông mày như mực cau mà tựa như không cau.

Mặc dù từng rất ít lần đối mặt, nhưng ấn tượng đối với hắn đã sớm xâm nhập vào tâm cốt. Mạc Phi bắt đầu kêu kỳ danh: “Họ Diệp tên Cẩn, theo dõi người khác rất vui đúng không. So với việc dùng thời gian để lấy vợ sinh con còn vui hơn?”

Diệp Cẩn thoáng chốc dừng chân tại chỗ, vẻ mặt rõ ràng là vướng về khi xử lý loại tình huống này.

Hắn lộ vẻ lúng túng, một hồi lâu mới nói nhỏ câu “tối nay gặp lại”, cuối cùng cảm thấy khó lưu lại, chính là nhảy một cái, lần nữa biến mất vô ảnh như quỷ魅.

Mạc Phi có chút im lặng, hiển nhiên nàng cũng không biết hắn là khi nào để mắt tới mình, càng không biết hắn vì sao để mắt tới mình cũng như động cơ căn bản của hắn.

Nghĩ đến người nói tối nay gặp lại còn không chỉ có mình hắn, A Trung bên cạnh Nguyệt Phù kia cũng đã nói như vậy. Mạc Phi trong lòng bỗng nhiên có chủ ý, yên lặng đưa tay vào sâu trong tay áo, chạm đến vật thể tròn xoe cứng xúng thì mờ mờ ảo ảo hiểu được tối nay sẽ không yên tĩnh.

Cảm giác của nữ nhân có thể so với cả thần linh. Không thể nói hoàn toàn tin, cũng không thể nói hoàn toàn không tin.

Mạc Phi bất quá cho rằng tối nay sẽ không yên ổn, không nghĩ tới vừa mới mang Tiểu Bùn trở lại nhà trọ lại thấy một không khí tràn ngập phấn khởi. Không chỉ có người dân trong trấn, du khách ngoài trấn, ngay cả chương quỹ cùng người làm thuê cũng tới quan sát náo nhiệt, đem trọn nhà trọ Duyệt Lai lấp đầy. Việc buôn bán cũng trở nên phát đạt.

Sớm nói qua, nàng ghét nhất chính là hoàn cảnh ồn ào chật chội không chịu nổi, lập tức liền cực kỳ khó chịu, sắc mặt tự nhiên rất khó coi.

Lúc này chương quỹ của Duyệt Lai dẫn đầu đi tới, lại còn không thấy rõ vẻ mặt của nàng, trực tiếp nhét vào tay nàng không ít bạc: “Nhờ phúc của cô nương, chúng ta sau này cũng có thể không phải chịu sự khi dễ của Dương Bá nữa rồi. Đây là một chút lễ mọn, mong cô nương nhận lấy.”

Mạc Phi đang muốn mở miệng, đoàn người lại hết thấy cùng nhau đi lên, tranh giành lên trước tặng đồ, cũng không cho nàng cơ hội nói chuyện.

“Đây là bánh xốp của Hồng Phúc Ký.”

“Vạn niên hồng của Túy Khách Cư.”

...

“Nga, nga, định nuôi người ta thành đại mập sao!” Xấu hổ.

Mọi người cười lên một mảnh.

Thậm chí có người ngay cả lễ vật cầu hôn cũng chuẩn bị tốt. Hai rương đàn mộc vừa mở ra thì trước mặt mọi người sáng choang, đây chính là hai rương đầy châu báu!

Gã sai vật nói: “Đây là công tử nhà ta chuẩn bị vì cô nương, hi vọng cô nương thích.”

Mạc Phi liếc nhìn một cái rồi quay đầu sang nói với hắn: “Là tiền ai cũng thích, bất quá ta còn không đến mức vì chút tiền này mà bán mình.”

Kia gã sai vật lập tức tiếp thu, sai người đem hai rương châu báu khiêng xuống, bắt đắc dĩ lui ra.

Mọi người bắt đầu bàn luận xôn xao.

Chương quỹ Duyệt Lai ngưng ngừng thu hồi ngân lượng trước tiên: “Cô nương là thần nhân, tất nhiên sẽ không vì chút tiền lẻ này... Là chúng ta lỗ mắng, thỉnh cầu cô nương chớ trách.”

Mạc Phi không nói chuyện nữa, chỉ lặng lẽ lấy một thỏi bạc từ trong tay hắn cất vào trong ngực.

Cư nhiên nhìn thấy mọi người đều là biểu tình ngu dại, nàng lại nhẹ nhàng cười một tiếng, nói với chương quỹ: “Ngài quá đề cao ta.” Sau đó liền tự lên lầu.

Bạc này nàng dự tính hoàn trả cho Tiêu Duyệt, bởi vì không định ở lại trong trấn Thu Thủy, sớm muộn cũng muốn lấy ngân lượng về từ chỗ chủ quán.

Tiền bạc làm khó người, đã nợ sẽ càng nợ nhiều hơn. Mạc Phi không muốn nợ hắn cái gì nữa, có thể hoàn trả cái gì liền hoàn trả.

Nghĩ như vậy, không tự chủ đã đến gần trước cửa phòng Tiêu Duyệt, Mạc Phi dồn đủ tinh lực đang muốn đi gõ, bất ngờ cửa phòng đã tự mở ra.

Nàng ngay cả ai mở cửa cũng chưa thấy rõ, đã bị một bàn tay mạnh mẽ ôm vào bên trong.

Ngay sau đó, cửa nhẹ đóng lại.

Tim Mạc Phi bỗng ngừng đập một giây, khẩn trương nói: “Người nào?”

Là tiếng cười: “A Trung tuy là người hầu nhỏ, thân phận hèn mọn, tướng mạo cũng không kinh người, nhưng cũng không cho rằng cô nương có trí nhớ không tốt như thế.”

Mạc Phi nghe vậy, không khỏi càng khẩn trương, căn bản không rảnh rỗi để hiểu thấu đáo ý tứ trong lời nói của hắn. Trong lòng sở niệm suy nghĩ đều là Tiêu Duyệt.

Nàng nói: “Nhìn dáng dấp các người cũng không thiếu bạc, còn muốn chơi trò bất cóc?”

Tiếng cười đột nhiên ngừng lại, nhưng cũng không phải do bị nói thế mà chần chừ, rõ ràng đối với Mạc Phi, hắn có thể nhẹ nhõm chống đỡ.

“Đây cũng chính là lời A Trung muốn nói. Cô nương không hiểu đạo lý ‘xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng’ cũng không đáng ngại, chẳng qua là cô nương sao cũng không biết đạo lý không thể quấy rầy đêm xuân của người khác?” Trong giọng nói tràn đầy mập mờ vô tận.

Mạc Phi cả kinh: “Đêm xuân của Tiêu Duyệt?” Khôi phục lại bình tĩnh, “Đừng nói với ta là cùng Vương Bá.”

“Cô nương quả nhiên thú vị. Đương nhiên là cùng nữ quyền.”

Mạc Phi giật mình: “Là tiểu thư bên cạnh người.”

“Thông minh một đời hồ đồ nhất thời, A Trung cũng không muốn thấy cô nương hồ đồ.”

“Phải là phải, không phải là không phải là, đừng chơi chữ nữa.” Mạc Phi khó chịu, “Nếu không phải cùng tiểu thư nhà người, người liền không cần thiết đợi ở đây.”

Hắn lần nữa cười, thanh âm ôn hòa: “Nhưng A Trung rõ ràng nhớ cô nương từng nói, thích chơi trốn tìm. Hôm nay cô nương bị ta bắt được trước, hay là cô nương cố ý muốn tìm ta? Nhưng tóm lại, cô nương nói xem có đạo lý đã rơi vào trong tay người khác lại trốn thoát được hay không?”

Cố ý dừng một chút, rồi lại nói tiếp: “Huống chi, A Trung cho rằng, cô nương không giống với những nữ tử khác, đối mặt với chuyện không muốn, sẽ không lựa chọn trốn tránh. Nhưng tựa hồ, A Trung sai lầm rồi.”

“Như vậy, người thì sao?” Mạc Phi dứt khoát ngắt đầu lên, mắt nhìn vào nam tử áo vải, cười lạnh: “Chung lão bản, càng không muốn khiến mình không bị người khác chú ý thì càng dễ dàng làm náo động.”

“Cô nương nói như thế, có thể hay không chứng tỏ thật vì ta suy nghĩ?” Hắn tiếp tục cười, bộ dạng không chút nào vội vã khi bị vạch trần.

Chính lúc này, ở chỗ sâu bắt đầu mơ hồ truyền đến tiếng rên nhẹ. Rõ ràng là thanh âm vật lộn giữa đau đớn tột cùng cùng vui thích của nữ tử.

Lúc trước ngũ giác thăng cấp, thính lực vì vậy hoàn toàn được khai phát, so với người thường nhạy bén gấp mấy lần, giờ phút này nghe rõ ràng thanh âm kia, trong lòng nàng giống như có tảng đá nặng hung hăng đập xuống.

Nàng bắt đầu ý thức được cái gì, khẩn trương tới mức trước nay chưa từng có, thậm chí là tức giận, nhịp tim cũng bắt đầu rối loạn.

Vị này lão bản thần bí xây dựng nên Vạn Hương Lô này, vô luận động cơ của hắn là gì, ý tứ bao hàm trong lời nói của hắn không phải chỉ là đơn thuần khiêu khích. Mạc Phi nghe được trong từng trận thanh âm vui thích của nữ tử có một giọng nam cực kỳ yếu ớt.

Hắn một mực khóc khê. Cũng một mực nói: “Không đi sẽ tốt hơn, không đi sẽ tốt hơn...”

Mạc Phi mắt nhìn người trước mặt, ôm hận: “Lòng dạ người quả thật nhỏ mọn, Vạn Hương Lô không hổ bị Tiêu Duyệt làm là hắc điểm.”

“Ta tuy không làm người tốt, nhưng cũng luôn luôn hiểu chuyện, một người hiểu chuyện sẽ không vô duyên vô cớ có cừu gia.” Chung lão bản dừng một chút, ánh mắt âm trầm, “Hắn chẳng qua là đang trả nợ cho lỗi lầm hắn mắc phải.”

Chợt vừa cười, nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa vài sợi tóc mai của Mạc Phi: “Kế tiếp, cô nương muốn học cái gì? Là xuân tiêu một khắc, hay là mị nhân thuật, hay là học tất cả?”

Không đợi tinh thần rời rạc của nàng lần nữa tập trung, đã nhanh chóng điểm huyết nàng, ôm lấy Tiểu Bùn rời đi, lại từ sau nhẹ nhàng ôm lấy nàng, răng ngậm lấy vành tai, thăm thì triển miên.

Kỹ xảo của hắn rất nhuần nhuyễn, có lẽ là nữ nhân đều có thể bị hắn khơi lên dục vọng, thậm chí là bị chinh phục. Nhưng Mạc Phi lại tâm như chỉ thủy, thế nào cũng không hợp tác.

Phảng phất thế gian này, duy còn dư lại câu nói kia — không đi sẽ tốt hơn, không đi sẽ tốt hơn. Trừ cái đó ra, cái gì cũng không cảm nhận được.

Chung lão bản nói, đối mặt với giờ phút này nàng nhất định lựa chọn trốn tránh, nhưng hoàn toàn ngược lại, Mạc Phi không lựa chọn nhắm mắt, cũng không lựa chọn hòa hiệp, nàng như cũ cố gắng mở to mắt, yên tĩnh nhìn phía trước. Cho dù có tam bình phong ngăn trở tầm mắt, nàng cũng muốn xem, cố gắng có thể nhìn xem.

Chỉ vì, nàng muốn thay thế Tiêu Duyệt ghi nhớ cảm giác giờ khắc này.

“Tạo thêm một kẻ địch mới, cũng đem thân phận thật của mình để lộ dưới mắt kẻ địch, là hành động rất không sáng suốt.” Nàng chợt nói nhỏ.

Chung lão bản mỉm cười: “Cô nương là người tốt, đây là mọi người đều biết, ta không cho rằng cô nương sẽ trở thành kẻ địch, cũng không cho rằng ta hoàn toàn là người xấu. Hoặc giả, cô nương có thể lựa chọn trở thành người của ta.”

Mạc Phi không nói.

Chung lão bản lại nói: “Tiêu công tử là trúng ‘túy sinh mộng tử’ mới làm đem Đường cô nương trở thành người. Ta cũng không muốn dùng thủ đoạn đó để cô nương lầm coi ta là người khác, cùng ta ngủ chung.”

“Đối mặt với một cuộc sống không có bảo đảm, người cho rằng ta sẽ thỏa hiệp?” Mạc Phi cười giễu cợt.

Rút kinh nghiệm xương máu, nàng kiên quyết không thể để cuộc sống của mình bị hủy ở thời khắc này dễ dàng như vậy.

Chung lão bản đột nhiên cảm thấy rất hứng thú: “Biểu hiện của cô nương ta vẫn xem trong mắt. Nhưng hôm nay cô nương tựa hồ cũng không thể biểu hiện bất kỳ điều gì nữa.” Bắt đầu cởi vạt áo nàng.

Mạc Phi cau mày, có thể quả thật như hắn nói, nhưng cũng không phải hoàn toàn không cứu vãn được. Trước khi bị điểm huyết, nàng biết đêm nay nhất định không yên ổn, vẫn trực tiếp bảo trì trạng thái tay phải hướng về phía trước. Hiện tại chỉ cần ở trong lòng đọc chữ “xích”, chỉ cần Chung lão bản không dễ dàng né tránh, hoặc là phản ứng không kịp, nàng đều có thể đem hắn trực tiếp ném lên tường cao.

Đang lúc phát động hết sức, Chung lão bản cư nhiên phát giác ra mảnh khoe, lập tức quả quyết nghiêng người nhảy cách xa ra.

Cùng lúc Mạc Phi bị bắn ngược trở lại, khó có thể tin nhìn hắn, hung hăng cắn răng, tràn đầy không cam lòng thất bại cùng tức giận. Lập tức cố gắng chuyển động khớp xương cổ tay, nhưng phát hiện công phu điểm huyết thật sự cường ngạnh, không chỉ có khớp xương cổ tay mà các bộ phận khác trên thân thể cũng cứng ngắc như người chết. Nếu không có động lực ngăn lại, không thể lường được là sau khi vọt tới cách tường kia nàng có thể còn sống sót hay không.

Trong lòng bàn tay đã chứa đầy mồ hôi lạnh, môi của nàng cơ hồ cũng mau bị cắn nát, nhưng đau đớn lan tràn cũng khó mà kéo theo sự linh hoạt của thân thể. Mắt thấy đỉnh đầu cách mặt tường chỉ còn gang tấc, nàng lại không nhắm mắt, bộ dạng phục tùng lạnh lùng nhìn hai người còn đang triển miên trên giường.

Đau đớn thân thể cùng đau đớn tinh thần, loại đau nào sẽ đau hơn?

Mạc Phi bắt đầu hiểu được sự đau đớn của Tiêu Duyệt, cùng sự đau đớn của bản thân.

Nàng cười nhẹ một tiếng, cuối cùng hung hăng trừng mắt nhìn Chung lão bản lần nữa. Nam tử áo vải xử sự thân nhiên đó giờ phút này trong ánh mắt lại tràn đầy khùng hoảng vô tận. Một loại khùng hoảng làm cho nàng không khỏi hưng phấn.

Nàng muốn hẳn ghi nhớ thời khắc này, cảm giác đau đớn đó, cảm giác oán hận đó, toàn bộ muốn hẳn ghi nhớ. Nàng sớm muộn sẽ phải đòi lại, muốn hẳn hồi tưởng, giống như tất cả hẳn làm hôm nay.

Thời điểm muốn đụng vào vách tường, có người phá cửa mà vào, kịp thời lấy thân thể ngăn cản bảo vệ nàng, cũng liên phát ra ba miếng kim diệp, đều là đem hết toàn lực thực hiện, đánh úp về phía Chung lão bản.

“Bách Lý Thiên Phát Kim Diệp Tiêu?” Chung lão bản cuối cùng hồi thần, vừa tránh, vừa lấy ra bàn tính kim loại từ trong ngực, nhận thức chính xác liền bắn một viên, làm bị thương cánh tay của Diệp Cẩn.

Nhưng hẳn không kêu đau, cũng không đáp lời, chẳng qua giống như Mạc Phi lạnh lùng nhìn về phía Chung lão bản, cảnh cáo: “Đã thương nàng, chết ngay lập tức.”

31. Chương 31 : Có Mất Tất Có Được

Trắng sáng, sao thưa. Trần nhỏ trong trẻo lạnh lùng nhất thời sáng lên vô số đèn đuốc, thanh âm cười đùa bên tai không dứt, phảng phất ở gần, nhưng cẩn thận nghe kĩ, lại cảm thấy như xa cách.

Mạc Phi bị mang tới một góc hẻo lánh. Không phản kháng, cũng không giãy dụa, không phải do bị điểm huyết, mà là đôi bàn tay đang ôm nàng khiến nàng cảm thấy thực an tâm.

Có đôi khi cảm giác chính là rất kì quái, rõ ràng là một người người không hiểu rõ, lại có thể khiến người vô thức muốn tin tưởng, muốn tiếp xúc. Chỉ vì hẳn mang đến cảm giác an toàn.

Mạc Phi lập tức nhú mày thật chặt, vì suy nghĩ này cảm thấy xấu hổ. Nhất thời nhớ lại chuyện vừa rồi, lại oán giận, ngoài miệng lạnh nhạt nói: “Họ Diệp tên Cẩn, xem ra người không chỉ thích theo dõi người, còn thích bắt cóc người.”

“Người có thể không nhìn.” Không biết là cố ý né tránh hay là thật tâm quan tâm, Diệp Cẩn hỏi một đằng trả lời một nẻo.

Nhưng không thể không nói, hành động này quả thật thành công, hoàn toàn khiến cho Mạc Phi càng thêm suy nghĩ: “Thực sự, hẳn thế nào đều không quan hệ tới ta.” Chốc lát, lại cười lên, “Nhưng đột nhiên ta muốn lo chuyện bao đồng.”

Diệp Cẩn không đáp.

Mạc Phi nói: “Ta thực cảm tạ ân cứu mạng của người, đều nói tích thủy chi ân, dùng tuyên tương báo [1]. Phần ân tình này ta sớm muộn gì cũng trả lại cho người. Nhưng người hiện tại không để cho ta cử động, ta làm thế nào có cơ hội báo đáp người?”

[1]: ý nói tích góp những ân nhỏ lại để báo đáp một lần

Diệp Cẩn như cũ trầm mặc.

Mạc Phi lại nói: “Người đòi tiền, ta cử động mới có thể kiếm tiền; người muốn mỹ nhân, ta cử động mới có thể dưỡng...” Cảm nhận được bàn tay đặt bên hông nhẹ nhàng lên, mặt của nàng, mặc danh kỳ diệp trong nháy mắt đỏ bừng, để tránh động đến ưu thế phía trước, tiếp tục “lạnh nhạt” nói: “Ta là nói kế hoạch dưỡng thành LOLI.”

“Không cần xen vào.” Hẳn dứt khoát trả lời.

“Ta cự tuyệt.” Nàng cũng đồng dạng.

“Thứ cho ta không thể.” Hẳn tiếp tục.

“Người đã không chịu hợp tác như vậy, được rồi, thứ cho ta cũng không thể.” Khóe miệng Mạc Phi đột nhiên thoáng hiện chút cười, nương theo lòng bàn tay bên trái thăm dò, một chiếc giỏ trúc trong khoảnh khắc hung hăng đập xuống đầu Diệp Cẩn.

Hắn mặt vẫn không đổi sắc, không vì bị đánh mà khó chịu, chỉ vươn tay gào thét ra sở vọng trong lòng, gắt gao nắm cổ tay Mạc Phi đang muốn rời đi: “Không cần đi.”

Trong mắt Mạc Phi lờ mờ quang chột lóe, lúc xoay người lại trong tay đã cầm thạch kiếm. Nàng mặt lạnh rút kiếm ra thẳng đáp: “Ta nói rồi, ta cự tuyệt.”

“Còn có không cần đi theo ta nữa, như người thấy đấy, ta dùng yêu pháp, tachăng qua là một quái vật.”

“Ta biết.”

“Người biết?” Mạc Phi không tự giác thấy buồn cười, “Chỉ là mấy lần theo dõi mà có thể ra vẻ ta vô cùng hiểu được tình trạng của người? Vậy người cũng quá tự đại rồi.”

Khóe môi Diệp Cẩm khẽ nhích, mặc dù sắc mặt như cũ, nhưng là ánh mắt đã trở nên lạnh lùng Mạc Phi. Đang muốn mở miệng thì kiếm trong tay Mạc Phi rung rung: “Tiểu tử, người làm sao có thể hung ác với tiểu tam ca như vậy.”

Trước tiên, bất luận hung hay không hung cái gì cũng mặc, chỉ là từ ‘tiểu tam ca’ này – được rồi, Mạc Phi lần nữa không hề hay biết, ngẩng lên bộ dáng Tiểu Thạch Đầu mất hí thân mật gọi Diệp Cẩm là tiểu tam ca, nàng thật tình muốn nôn mửa.

Toàn thân một trận rét lạnh, nàng hướng kiếm trong tay nói: “Chuyện này chưa nói, người có thể trả lời câu hỏi của ta trước hay không?”

“Trả, trả lời cái gì? Vì sao câu hỏi của tiểu tử lại nhiều như vậy.” Có thể cảm nhận được cái gì, Tiểu Thạch Đầu bỗng dưng khấn thề.

Lúc trước hẳn rõ ràng ở trước mặt Mạc Phi trở về sau tai Tiểu Bùn, nhưng thời khắc nguy nan hẳn lại không ra mặt hỗ trợ, trái lại chờ tình thế ổn định mới hiện thân, điều này không làm nàng hiềm nghi mới là lạ?

Nhưng điều khiến người ta cảm thấy đáng giận nhất là, giữa một đồng phạm nhân, năng lực của hẳn tuyệt đối đủ dùng. Nhưng hẳn lại coi như không nhìn thấy, hoàn toàn chẳng quan tâm...

Quả nhiên, câu hỏi tiếp theo của Mạc Phi làm cho hẳn hoàn toàn trợn mắt há mồm. Mặc dù mắt hẳn vẫn luôn trong trạng thái thẳng một đường.

Mạc Phi nói: “Hiện tại mới lên sàn, cũng là vì Mạc Đạo Hồn giao phó?”

“Sư phụ, dường như hẳn có lẽ từng giao phó như vậy... Vì sao tiểu tử muốn biết rõ ràng, kỳ thật ta cũng không biết rõ ràng đâu.” Tiểu Thạch Đầu ấp úng hai câu, liền tự trầm mặc. Tùy thời đợi chờ quả trách.

Mạc Phi chính là thực nghiêm túc suy nghĩ một chút: “Ta biết, hẳn giao phó như vậy, nhất định có đạo lý của hẳn. Bất quá ta vẫn muốn xen vào việc của người khác, nhưng cái đó cùng giết người phóng hỏa không có quan hệ, dù sao ta còn chưa đủ tuổi làm ác bà bà.”

“Tiểu tử,” Tiểu Thạch Đầu vội vã biến trở về nguyên hình, vịn phần kích động tới gần bên má nàng, nói, “Người không tức giận với Tiểu Thạch Đầu sao?”

Mạc Phi nhẹ nhàng cười: “Người có gì có thể làm ta tức giận? Chỉ có Tiểu Bùn mới có thể vì người tức giận.”

Tiểu Thạch Đầu tức khắc nhận nhận, cúi đầu thật sâu.

“Hảo tiểu tử, còn có thể thẹn thùng.” Mạc Phi đang muốn sờ đầu nhỏ của hẳn, không nghĩ ánh sáng trùng hợp từ trên rơi xuống bên cạnh Diệp Cẩm. Nhưng thấy vẻ mặt hẳn không hề thay đổi, nàng cũng không hoảng không vội: “Người đã nói người cái gì cũng biết, vậy thì thật tốt, ta cũng không muốn giải thích.”

Diệp Cẩm không lên tiếng.

Hắn vẫn bình tĩnh đứng tại chỗ, nhưng mà thần sắc của hẳn bất tri bất giác âm u một mảnh.

“Tiểu tử, người không cần lại hung ác với tiểu tam ca như vậy.” Tiểu Thạch Đầu thấp giọng kháng nghị.

Mạc Phi lấy tay đánh về phía mặt, thở dài nói: “Tiểu Thạch Đầu, ta có thể suy xét đem người đi bệnh viện chỉnh hình, biến người thành nam không ra nam nữ không ra nữ.”

Tiểu Thạch Đầu rũ xuống: “Tiểu tỷ tỷ không thích Tiểu Thạch Đầu kêu Hoa Hồ Điệp[2] ca ca như vậy, nói rõ là được rồi, vì sao còn muốn chia rẽ ta cùng Tiểu Bùn, rõ ràng vừa nói không làm ác bà bà...”

[2]: tên một loại hoa, hoa bướm bướm

Mạc Phi cười nói: “Người cư nhiên còn biết danh hảo của lão bà ngươi, ta còn nghĩ ngươi đã quên. Hiện tại ta giao cho ngươi một nhiệm vụ, tạm thời thay tachieu cố tốt Tiểu Bùn, ta sớm muộn cũng sẽ đến đón nó.”

Tiểu Thạch Đầu nghi hoặc: “Tiểu tỷ tỷ là có ý gì?”

Mạc Phi nói: “Không có ý gì. Không biết dùng phương pháp gì, nói chung Tiêu Duyệt bị trúng ‘túy sinh mộng tử’, đem làm Đường Lăng trở thành ta, cũng cùng nàng...”

Ho khan một tiếng: “Đây đúng là trúng kế của Nguyệt Phù cùng A Trung. Theo hiểu biết của ta, bọn họ là đến đòi nợ, hẳn là nợ tình cảm. Nếu như chỉ đơn giản muốn hại mạng người, không có khả năng hành hạ người như thế. Chắc chắn Tiêu Duyệt sau khi thanh tỉnh sẽ bị đả kích lớn, mà hẳn cũng là người vô cùng có trách nhiệm, mặc kệ thế nào, nhất định sẽ thú Đường Lăng làm vợ.”

Tiểu Thạch Đầu kinh ngạc: “Tiểu tỷ tỷ, ngươi nói có vẻ hiểu rõ lắm nha?”

“Một khác kia, ta quả thật đã hiểu.” Mạc Phi thở hắt ra, “Bất quá đây không phải trọng điểm, ít nhất Tiểu Bùn sẽ tuyệt đối an toàn, tạm thời đi theo bên người Tiêu Duyệt, không cần chịu khổ nữa. Mặt khác, ta cũng muốn ngươi làm mật thám, ở lại sơn trang nằm vùng.”

“Tuân lệnh!” Tiếp nhận nhiệm vụ có tính kích thích như vậy, Tiểu Thạch Đầu ngửa mặt, quyết tâm hướng tới sứ mệnh, nghiêm túc xử lý. Rồi sau đó liền biến mất.

Hém nhỏ hần vừa rời đi lại khôi phục nguyên trạng, thật là thanh tĩnh không ít. Màn đêm phía trên càng có vẻ như bánh xe ngọc thạch luân vòng, thanh quang tuyệt tuyệt.

Mạc Phi ngẩng đầu nhìn khoảng không xa xăm, nhìn mảnh trăng tròn không khuyết, nghĩ đến hôm nay là mười bảy tháng sáu, nghĩ đến Tết Trung Thu đoàn viên, trong lòng khó tránh chua xót.

Không muốn phải lưu luyến quá nhiều, còn có rất nhiều chuyện đang chờ giải quyết, tỷ như Tiêu Duyệt, tỷ như Nguyệt Phù, lại tỷ như Chung lão bản, nàng muốn hiểu được quan hệ thiết hơn trong đó. Đang tính muốn nâng bước rời đi, lúc này lại vì một ánh mắt ngăn tại một chỗ không thể bước tiếp.

Dưới ánh trăng, một nam tử cứ đứng như vậy, ánh mắt lãnh đạm. Chính là dễ dàng bị hần hấp dẫn, như một loại ma lực, càng như một loại chú ngữ, nhận định đi vào chỗ bế tắc.

Diệp Cẩn, đối với hần nhận thức cũng không nhiều. Chỉ là một thân ảnh cô đơn tồn tại, lặng yên không một tiếng động ẩn núp chỗ tối, trợ trợ một thân huyền, vui đùa một tay phi tiêu, tựa hồ vào thời khắc nguy nan xuất hiện, rõ ràng là thời gian dài ủy thân ở phía sau, động cơ không rõ.

Mạc Phi nắm thật chặt nắm đấm, tâm tình khó nói nên lời, bỗng nhiên trong lúc đó muốn hiểu rõ. Nàng không cam lòng, cũng không tình nguyện, tựa như nổi điên, ánh mắt tham lam mà khao khát ở trên người hần tìm tòi, muốn nhiều hơn, muốn nhiều hơn, từ lần đầu tiên gặp đã ấn tượng thật sâu.

Nhưng điều khiến nàng cảm tức nhất là, Tiêu Duyệt ở nơi kia chịu đủ cực khổ, nàng lại ở đây chẳng biết bớt phóng túng.

Nhanh đình chỉ tâm tư, Mạc Phi kiên định dứt khoát rời tầm mắt: “Làm nam nhân không cần để tâm như vậy, ta nói sẽ trả lại ngươi ân tình, tất nhiên sẽ hoàn trả. Ngươi cứ đi theo ta như vậy chỉ mang đến cho ta phiền toái.” Xoay xoay cổ tay, ý bảo hần mau buông ra.

Nhưng cử động này cũng không được đối phương tán thành. Hần ghé sát lại gần mặt nàng, khuôn mặt vì vậy mà chiếu vào trong mắt hết sức rõ ràng.

“Nhìn ta.” Hần cúi đầu nói.

Bất cứ lúc nào Diệp Cẩn cũng chỉ là biểu tình này, bình thần không thiếu nợ bất cứ kẻ nào, cho dù chịu đau đón hành hạ cũng không toát ra một tia đau khổ.

Nhưng lông mày của hắn, trời sinh bộ dáng cau mà như không cau, vừa giống như đứa nhỏ bơ vơ không nơi nương tựa, vừa giống như ẩn giấu thiên ngôn vạn ngữ không thể nói ra.

Đến mức nó thậm chí thay thế cửa sổ tâm hồn, khiến người buộc phải nhìn vào, càng khiến người buộc phải thương tiếc.

Mạc Phi tiếp xúc với dung mạo hắn tâm liền hoảng hốt, nhất thời không cam lòng, lại thêm sự sai khiến của lòng hiếu thắng, khuôn mặt ửng đỏ của nàng dứt khoát ngẩng lên, vừa lẩm bẩm tự nói: “Ta không phải thánh mẫu, ta không phải thánh mẫu, ta không phải thánh mẫu, ta không phải thánh mẫu...”

Cùng với rung động nhẹ ở cổ tay, kéo theo sự rung động của tâm linh.

Tim Mạc Phi không khỏi đập nhanh hơn, nàng có thể cảm nhận được, có thể thật sự rõ ràng cảm nhận được, tay Diệp Cẩn đang phát run, cho dù thần thái của hắn vẫn bình tĩnh như cũ...

Là xấu hổ hay là...? Mạc Phi bỗng chốc biến thành một đứa nhỏ tò mò hiếu kỳ, cũng không tiếp tục ngượng ngùng nữa mà đi tìm tòi nghiên cứu ánh mắt Diệp Cẩn. Mà Diệp Cẩn, vừa giống như cố ý lại tựa như vô ý lảng tránh.

“Người đang sợ cái gì?” Nàng không thể nhìn được sự tò mò đối với hắn, “Người trốn trốn như vậy, ta nhìn người như thế nào?” Nói xong cố ý tiếp tục đem tầm mắt ghênh đón.

Vì vậy diễn biến kế tiếp mới thành như vậy – hắn nhìn trái, nàng cũng nhìn trái, hắn nhìn phải, nàng cũng nhìn phải. Nói tóm lại một người càng nhìn càng hung, một người càng tránh càng hung.

Ước chừng qua không bao lâu, Mạc Phi vẫn mãi liệt nhìn hắn, cảm thấy hành động này thật sự là thú vị lại quá mức hoang đường, nàng đây là đang đùa giỡn nam nhân nhà lành? Trong lúc bất chợt không kiềm chế được cười to thành tiếng.

Tiếng cười kia nghe vào tai, âm sắc trong sáng, chân chính phát ra từ nội tâm vui sướng. Không có đau thương buồn rầu, cảm phần ảm ức, tản khắp ngõ nhỏ, tiệp vào thâm nhập vào nơi sâu nhất trong lòng, thoáng chốc dung hợp cùng những bên ngoài vách tường.

Hết thấy vui vẻ dường như đều đã trở lại.

Mạc Phi cười đến thoải mái, cười đến nước mắt đều nhanh tràn ra.

“Ta vốn tưởng rằng Tiêu Duyệt mới là người vợ then thùng, không nghĩ tới người...” Dừng lại.

Có trời mới biết tình cảm con người là như thế nào, có lúc có thể cười rồi khóc, có lúc lại có thể khóc rồi cười.

Mạc Phi không muốn khóc, cũng cười không nổi, lại một lần nữa hiểu rõ ý nghĩa của từ ‘không biết phải làm sao’. Nàng chẳng qua là nhìn, nhìn Diệp Cẩn, nam nhân này có thể mang đến cảm giác an toàn, cho nên nàng muốn nhìn.

“Không cần an ủi ta, an ủi như thế nào cũng chỉ khiến người ta càng thêm yếu đuối. Người chỉ cần cho ta nhìn là tốt rồi.” Mạc Phi dùng hết toàn lực, cười cười nhắc nhở.

Diệp Cẩn khẽ lắc đầu, ánh mắt dịu dàng truyền tới, khóe miệng dâng lên: “Người vẫn là cười đi.”

Mạc Phi cả kinh, cảm nhận được một chút ý tứ trong lời nói, ngay sau đó thật sự bật cười: “Đúng không, chỉ cần còn có thể cười là tốt rồi.”

Nàng không muốn phủ định, một khắc này nàng thực sự nhìn đến ngây ngốc say sưa.

32. Chương 32 : Nhược Điểm Trí Mạng Nhất

Nếu như muốn dùng một đại từ để hình dung Diệp Cẩn, đó chính là trầm mặc. Về phần hắn trầm mặc đến mức nào, đoán chừng đã đạt tới cấp thần.

Đối mặt với chất vấn của người khác, hắn rất ít nói; đối mặt với thống khổ toàn tâm, hắn ngay cả mắt cũng không chớp; đối mặt với nghi ngờ trong lòng, hắn vẫn như cũ giữ vững trầm mặc, cũng không hỏi đến.

Tóm lại, hẳn là một kẻ nhàm chán, một kẻ thập phần nhàm chán.

Nam nhân quá nhàm chán không có tình cảm, có chuyện gì cũng vui ở trong lòng, không hiểu được nắm giữ thời cơ, không biết dùng hành động lãng mạn làm cho nữ tử vui lòng. Nói chung, Mạc Phỉ hiểu như vậy. Nếu đồng thời có một hoa hoa công tử hiện thân, chiêu ong gọi bướm, nam nhân giống như Diệp Cẩn, danh tiếng nhất định đều bị cường chiếm, cảm giác tồn tại cũng sẽ từ từ yếu kém.

Bất quá nàng chính là thích loại trầm mặc này hơn. Đối với nàng loại người quá “thần bí” này, nhất định phải truy hỏi đến cùng vấn đề mấu chốt trong đó. Miến dĩ quá trình giải thích rườm rà dư thừa, không cần suy nghĩ cũng cảm thấy nhện nhện.

Thế nhưng có một điểm, nàng phát hiện nàng sai lầm rồi. Diệp Cẩn hẳn nhàm chán thuộc về nhàm chán, vẫn như thường có thể tạo nên không khí lãng mạn. Hẳn chỉ cần tùy ý đứng ở đâu, ở đó đều có thể trở thành phong cảnh.

Cho nên khiến ột đại nương đi ngang qua hẻm nhỏ, sau khi nhìn thấy Diệp Cẩn một cái liền bám lấy hẳn không tha, nói gì muốn giới thiệu nha đầu nhà mình cho hẳn, nếu không được đem mình bồi cho hẳn cũng được.

Lúc ấy Diệp Cẩn không cười cũng không đáp, ánh mắt thủy chung lưu lại trên người Mạc Phỉ, thấy nàng cả người không được tự nhiên, lại bị lão đại nương kia dùng ánh mắt nửa hỏi thăm nửa khinh bỉ nhìn, càng thêm khó chịu.

Nàng bĩu môi, không phải chỉ phát hỏa một chút xiu nữa liền buột miệng: “Nhìn cái gì vậy, chưa có xem qua nam phần nữ trang a.”

Dĩ nhiên, lão đại nương sợ run một cái. Lại dĩ nhiên, nàng nửa ngày đều nói không ra một câu. Nhưng rất không dĩ nhiên, sắc mặt của nàng lại đột nhiên ửng hồng, bàn tay cong thành hình hoa lan, khuôn mặt nhỏ nhắn thẹn thùng nhút nhát nói: “Sớm nói nha tiểu ca, ta bồi cho người cũng được a.”

Mạc Phỉ rồi. Nhất là thấy Diệp Cẩn kia cười như không cười, biểu tình cố nén đến nhanh nhẹn không được nữa, càng hơn. Không biết là ý niệm nào làm hại, nàng rốt cuộc không kềm chế được, kéo tay hẳn co chân chạy như điên, sau lưng còn bắt chợt truyền đến tiếng kêu dồn dập của đại nương.

Nhớ không rõ chạy bao nhiêu lâu, chỉ cảm thấy thời gian đặc biệt gian nan, hô hấp của mình cũng đặc biệt dồn dập, trong đại não trống rỗng, thanh âm xa xa ở phía sau cũng trở thành trống không.

Chờ dừng lại thì hai người đã ở một nơi trông có chút quen thuộc. Nhưng nhà cũng có thể giống như người, một cái mũi hai con mắt, không cần thận nhìn rõ là rất khó phân biệt sự khác nhau trong đó.

Cho nên giờ phút này Mạc Phỉ, cũng không thành công để ý tới tấm ván gỗ tre trên vách tường — có liên quan tới nội dung “ba không cứu” của quỹ y.

Nàng thở hổn hển, cảm thụ sự thoải mái vận động mang đến, kể từ sau khi thông thạo thần lực, đã bao lâu không chạy giống như ngày hôm nay rồi?

Mạc Phỉ nghĩ đến liền không nhịn được liên tục cười, tùy ý khê dựa trên ván cửa, nhìn lên bầu trời đêm bội phục nói: “Thối đời a, ngay cả thổ tào nương cũng tốt xấu lẫn lộn, ra khỏi cửa đều có thể gặp được cao thủ, giang hồ nhỏ thật là vô số ngọa hổ tàng long.”

Bên cạnh trầm mặc dị thường.

“Ai, đừng luôn cố nén, người mới vừa rồi là muốn cười đi? Người xem biểu tình của người cũng mau táo bón rồi,” lắc đầu một cái bắt chước giáo viên dạy học, “Thực sự làm ta không đành lòng.”

Tựa hồ rốt cuộc không nhịn được, bên cạnh cuối cùng truyền đến tiếng cười thật thấp của Diệp Cẩn.

Điều này không khỏi làm Mạc Phỉ nghĩ, hẳn ngay cả tiếng cười cũng dễ nghe như vậy. Liền cũng phát ra tiếng cười từ nội tâm: “Người trừ đôi lông mày đều làm một mặt co quắp. Hôm nay có tính là thời gian người cười nhiều nhất hay không?”

Diệp Cẩn đột nhiên trầm mặc, một hồi lâu sau mới nói: “Chỉ cần còn có thể cười là tốt rồi.”

Đúng không, chỉ cần còn có thể cười là tốt rồi. Đây là lời Mạc Phi từng nói qua. Biết cười biết khóc, vậy thì chứng minh mình còn là một con người, còn là một người phạm. Nhân thế tốt đẹp nhất đoán chừng chính là có thể nếm đủ các loại màu sắc hình dạng cảm xúc. Vô luận là loại nào cũng là một loại tày nguyên.

Nếu như ngày nào đó không cười, cũng không khóc, thế giới sẽ biến thành như thế nào? Có thể không kém bao nhiêu so với người mù.

Trải qua tất cả các loại sự kiện lớn nhỏ, lòng Mạc Phi đã càng thản nhiên hơn, sớm có thể đối mặt với nhiều loại cảm xúc hơn: “Có người từng nói với ta, thích cũng không phải là chỉ dựa vào lời nói ngoài miệng, tình cảm là do tâm mà sinh, tùy tâm mà chi phối. Trước kia ta không hiểu lắm, thế nhưng một khắc kia ta mới phát hiện ta là thật thích hắn, nhưng sau khi mất đi mới hiểu phải quý trọng, vậy cũng đã không còn ý nghĩa gì. Ta cũng biết rõ sau khi sự việc xảy ra mới đi làm đã không thể đại biểu cái gì, nhưng...” Có lẽ chính là loại tình cảm này đi, nàng không cam lòng cứ như vậy bị khi dễ, cho dù đã không thể bù đắp lại cái gì, cho dù còn có thể bị nói thành xen vào việc của người khác...

“Ta cùng người.”

Thanh âm nhẹ nhàng chính trực lọt vào tai, liền khiến cho Mạc Phi lập tức ngạc nhiên nhìn hắn.

Nhìn nam tử tên Diệp Cẩn này.

Nhiều khi, khi người gặp một đồ gì đó người rất muốn có được, nó nhất định là tỏa ra ánh sáng rực rỡ mê người, phải có ma lực hấp dẫn lòng người.

Mạc Phi bắt đầu phát hiện, bản thân Diệp Cẩn chính là một loại ma lực.

Chỉ cần nhìn hắn, liền cảm thấy cực kỳ an tâm, chỉ cần nhìn hắn, tựa hồ nào sợ muộn và khó khăn, cuối cùng cũng chỉ thành một chuyện nhỏ. Loại ma lực an tâm này làm người ta mê muội điên cuồng.

Nhưng hắn chung quy là một người xa lạ, người cũng không thể hiểu bối cảnh chân chính của hắn, động cơ chân chính của người xa lạ. Dĩ nhiên nàng sẽ không dễ dàng mở miệng hỏi những thứ này, chính như Diệp Cẩn cũng không hỏi tới bối cảnh của nàng, đây là một loại lễ độ, đối mặt với chuyện không muốn trả lời, trầm mặc mới là hồi đáp tốt nhất. Vô luận là đối với người hỏi, hay người bị hỏi.

Nhớ tới lúc trước Tiêu Duyệt còn từng chất vấn nàng có phải là người của magiáo hay không, mặc dù rất không khách khí với nàng xuống mặt đất, nhưng cũng chưa từng gây nhiều khó khăn cho nàng. Ngược lại đến cuối cùng, còn vô điều kiện lựa chọn tin tưởng.

Nàng nên cảm tạ, hắn cho nàng một cơ hội, như vậy tại sao nàng bây giờ không thể cho Diệp Cẩn một cơ hội?

Mạc Phi lắc đầu, thật sự áy náy cười: “Cám ơn người, còn có thể vô điều kiện đáp ứng tùy hứng cùng kích động của ta.”

“Chớ quên...” Chân mày Diệp Cẩn vốn giống như nhíu lại không nhíu, vào thời khắc này, tựa hồ có chút rối rắm nho nhỏ. Hắn xoay tầm mắt, nén chừng nửa ngày, cuối cùng không đành lòng nói: “Chớ quên lời của ta.”

“Hả? Nói cái gì?” Mạc Phi cố ý nhìn hắn. Mỗi khi Diệp Cẩn bắt đầu lảng tránh ánh mắt nàng thì chính là thời điểm thú vị nhất, cũng càng là thời điểm Mạc Phi từ đáy lòng muốn trêu chọc hắn.

Nàng đặc ý phát hiện, lông mày Diệp Cẩn dưới thế tiếng công của lời nàng thật sự nhíu lại.

Nam nhân này thật sự là xấu hổ cũng đáng yêu. Mạc Phi nhìn không được nữa, thần sắc nghiêm túc nghiêm chỉnh lập tức lộ tẩy, cả người bắt đầu lên tiếng cười hahã: “Biết, biết, mọi sự phải cẩn thận, có vấn đề tùy thời tìm người.”

Khuôn mặt Diệp Cẩn bỗng chốc lại đỏ.

Thấy hắn như thế, Mạc Phi cư nhiên cảm giác thân mang sứ mạng phụ thân, vừa mới chuẩn bị vươn tay ra đập bả vai hắn, nào có thể đoán được lúc này sau lưng cửa đột nhiên mở ra, chỉ nghe “hư” một tiếng, thuận theo liền thấy Diệp Cẩn điểu cuồng xông tới nhanh chóng nắm được cái gì.

Một khắc kia ánh trăng lạnh lẽo chiếu xuống, xuyên thấu qua bàn tay đã rướm máu của hắn, Mạc Phi tỉnh tường chú ý tới, là ngân châm màu đen.

Thế nhưng hắn chưa bao giờ kêu, cho dù đau hơn, cho dù thân trúng kịch độc, vết thương cũng sẽ không vụn vẹo kêu một tiếng “đau”.

“Gấu mèo tinh chết tiệt!” Mạc Phi quay đầu lại đưa tay ra, không nhiều không ít nói, “Giao ra giải được.”

Nàng hung thần ác sát gào lên, lại một lần nữa khấn trương, lại một lần nữa là không bình tĩnh không trấn định, không rõ nguyên nhân vì sao, chỉ biết không muốn mất đi, như thế mà thôi.

“Người...?” Thanh âm người mở cửa khẽ run, tiếp theo sau khi suy nghĩ cẩn thận vội vàng nhảy ra sau một bước dài, “Là người, nữ vương bắt đản!”

“Phan Đạt, mau giao ra giải được. Nếu không ta cho người từ quỷ y biến thành vương bát y, trọn đời thoát thân không được.” Khuôn mặt Mạc Phi âm trầm, rất không có kiên nhẫn lặp lại một lần.

“Hừ, ta từng đã cứu hắn một mạng, vốn là lúc nên thu hồi cái mạng này.” Nhớ tới người nào đó nhắc nhở, Phan Đạt cố ý nói, “Người đã là thần tiên, cứu một người mà thôi, căn bản không cần cầu xin người phạm ta như vậy.”

Mạc Phi nói: “A, thái độ của người biến chuyển thực mau. Lần trước còn quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, lần này cứ nhiên trở mặt?”

Phan Đạt lạnh lùng: “Từng có chuyện như vậy sao? Một giấc chiêm bao tỉnh dậy, ta cái gì đều không nhớ rồi.”

“Ta là quên, so để giả mặt dày, người là thiên hạ vô địch.” Mạc Phi nhìn quanh mắt thâm nồng đậm của hắn một chút, lại cẩn thận suy nghĩ, “Được rồi, nói như vậy, người không phải lại muốn đi ngủ chứ?”

Phan Đạt khinh thường: “Chỉ có người chết mới có thể ngủ vĩnh viễn.”

Mạc Phi “A” một tiếng, như có điều suy nghĩ hết lần này tới lần khác nhìn hắn: “Khó trách người gấu mèo như vậy.”

Nàng vỗ tay một cái, biểu hiện nhẹ nhõm mười phần: “Vây càng tốt, dù sao ta là thần tiên nha, rảnh rồi nhàn chán, loại chuyện nhỏ cứu người này dĩ nhiên nên giao cho phạm nhân các người làm rồi. Mà ta đây, dĩ nhiên là tìm người tìm việc vui.” Cố ý dùng ngón tay chỉ chỉ, nhìn hắn một chút, “Lần này chơi cái gì tốt đấy. Chơi dựng ngược đi tiểu, chu du trần nhỏ một vòng, cuối cùng treo lên đầu cầu?”

Giờ phút này, mặt của Diệp Cẩn bởi vì độc vật mà trắng bệch, mà mặt của Phan Đạt bởi vì những lời này còn trắng bệch hơn. Nhớ tới chuyện lần trước, hắn bị bại không thể chịu đựng nổi, ngay cả tại sao bị bại cũng không rõ, may mắn có người khác đứng ra bảo đảm, khuyến khích hắn mấy phần: “Xem ra hôm nay ta lại không thể không phá lệ, chỉ giết người, không cứu người. Người nào nếu thấy talam trò hề, hẳn phải chết không thể nghi ngờ!”

Cuối cùng suy nghĩ một chút, cảm thấy chuyện này thật rất thú vị, cười thầm trong lòng nói thầm một câu: “Nữ vương bắt đản, người cũng chậm chậm cứu chữa.”

Mạc Phi câu khởi khóe môi, cười khê: “Người làm nam nhân cũng quá thất bại, lòng dạ hẹp hòi, bất quá cũng bởi vì lần trước Diệp Cẩn đã cứu ta một mạng, cho nên người mới ôm hận vu tâm?”

“Chuyện ta muốn làm, còn không người có thể làm khó dễ được ta. Bao gồm lấy tính mạng của hắn. Mạng do ta cứu, nên giờ ta lấy lại.” Phan Đạt mặt nghiêm túc, cứ nhiên tính toán nói.

Thế nhưng đưa đến một tiếng cười nhạo của Mạc Phi: “Độc trên ám khí lần này cùng một dạng với lần trước?”

Phan Đạt rất mau sáng khoái thừa nhận: “Không tệ, giống nhau như đúc. Độc ta dùng giết người, từ đầu chí cuối, đều chỉ làm một loại.”

“Nha.” Mạc Phi lập tức lấy từ trong ngực ra một bình nhỏ, đưa qua đưa lại trước mắt hắn, cuối cùng lại lấy từ bên trong ra một viên được hoàn, tự tay đưa vào trong miệng Diệp Cẩn.

Phan Đát nhận ra đó là giải được, giận đến hai tay trắng run: “Người tại sao có thể có...”

“Tại sao có thể có?” Mạc Phi “áy náy” cười cười, “Đương nhiên là lần trước ta đại phát công lực, dùng quyền tương ngọc lộ cứu mạng bọn họ, cho nên giải được người dâng lên đương nhiên còn dư lại.”

“Giả thần giả quỷ.” Mặt của Phan Đát chợt trầm xuống, “Ta không rõ ràng lắm người lần trước đến tột cùng dùng phương pháp quái quỷ gì, nhưng ta biết người căn bản là nữ nhân bình thường.”

Dừng lại một chút, lại bổ sung: “Trước mắt người đó, người quả thật biểu hiện rất xuất sắc, thế nhưng cũng không che giấu được sự thật chuyện người là nữ nhân bình thường.”

“Người đó?” Mạc Phi ngạc nhiên nói. Ngay cả Diệp Cẩn chưa hoàn toàn hồi phục cũng không để ý đến thân thể đau đớn, cố nén thẳng tắp nhìn hắn.

Phan Đát chau mày, bỗng nhiên hứng thú: “Như thế nào, người muốn biết?”

Mạc Phi nghiêm mặt: “Người biết Chung lão bản?”

“Không tệ.”

“Người cùng hắn quan hệ thực tốt, biết tên đầy đủ của hắn?”

“Người chưa từng nghe qua cùng chung chí hướng?”

“Là mèo mả gà đồng sao.”

Diệp Cẩn tươi tỉnh trở lại không nhịn được cười một tiếng.

Phan Đát hừ một tiếng: “Muốn biết, vậy thì cầu xin ta đi.”

Mạc Phi cố ý nặng nề thở dài: “Lời cầu huyết như vậy người cũng nói được ư, người cho là ta cần thiết cầu xin người sao.”

Thấy Phan Đát vẻ mặt nghi ngờ, nàng không nhanh không chậm nhắc nhở: “Cho dù ta không phải là tiên nhân, nắm giữ nhược điểm của một người cũng đã có đủ tất cả điều kiện có lợi.”

“Nhược điểm của người, chính là nước cờ chiếu tướng của ta.”

33. Chương 33 : Chờ Đợi Trong Trầm Mặc

Phan Đát đầu tiên là cau mày, sau lại nhướng mày: “Ván cờ chờ người chưa chắc có thể thắng, bởi vì ta cũng có nước cờ chiếu tướng.”

Khuôn mặt Mạc Phi lộ vẻ khó xử: “Quả nhiên da mặt của ta còn chưa đủ dày.”

Phan Đát buồn bực: “Ý của người là nói ta đang phô trương thanh thế?”

Mạc Phi nhún nhún vai: “Ừ, chuyện này, ai biết được.”

Phan Đát hừ một tiếng, cố ý nhìn Diệp Cẩn: “Vậy người hỏi hắn. Ta cứu người đều phải thu thù lao, về phần là dạng thù lao gì, tiền ta không có hứng thú.”

Diệp Cẩn im lặng không nói.

Mạc Phi cười gật đầu: “Đó là đương nhiên, loại thầy thuốc như người dĩ nhiên cổ quái. Nhưng người cũng nên biết, hỏi hắn tương đương với không hỏi, không bằng chờ người thẳng thắn công bố đáp án.”

Lúc này mặt Phan Đát giãn ra mỉm cười, càng cảm thấy hứng thú với nàng hơn: “Hắn trúng độc của ta.”

“Người không phải nói độc của người chỉ có một loại?” Mạc Phi chăm chú nhìn hắn, cố ý nói lời khách sáo, “Vậy ta ngay từ lúc trước đã giúp hắn giải.”

Phan Đát cười đến đắc ý: “Ta là nói độc ta dùng giết người từ đầu chí cuối chỉ có một loại, nhưng dùng quen, thuốc cũng có ba phần độc.”

Mạc Phi méo miệng: “Chúc mừng người, người thành công vinh dự trở thành nữ nhân thứ hai trong cảm nhận của ta.”

Phan Đạt không thoải mái: “Người thứ nhất là ai?”

“Ít cùng người xa lạ nói chuyện.” Mạc Phi đặc biệt dừng một chút, “Mẹ ta nói như vậy.”

Vì vậy, sau khi Phan Đạt lĩnh hội được “chân lý” trong đó, thành công nổi giận: “Trị cùng không trị, biết cùng không biết, toàn bộ bằng một câu nói của người!”

“Nha. Người cần gì nghiêm túc như vậy? Hay là nói, người chừng nào thì cũng bịt mũi dẫn đi rồi hả?”

Mạc Phi cười đến vui sướng, một chút cũng không lưu ý đến Diệp Cẩm về mặt không thay đổi nhìn nàng.

Dĩ nhiên Phan Đạt càng không thể nào lưu ý. Ngay lập tức nổi giận bởi lời nói của Mạc Phi, bỗng chốc kéo cổ tay của nàng, nói năng lộn xộn: “Người là nữ nhân đầu tiên khiến cho ta hành sự bất thành, cũng là nữ nhân đầu tiên khiến cho ta dễ dàng mất đi một vật gì đó, càng là nữ nhân đầu tiên khiến cho ta nghiêm túc như vậy... Thay thế hẳn lưu lại, ta liền để cho hẳn một con đường sống!”

Mạc Phi sắc mặt bình tĩnh nói: “Đây coi là cái gì, tỏ tình trong truyền thuyết?”

Phan Đạt cùng Diệp Cẩm đồng thời sửng sốt.

Phan Đạt cứng rắn kéo kéo khóe miệng, cười khan: “Người tựa hồ quá đem chính mình coi là quan trọng rồi.”

Mạc Phi lại gần vài phần, sử dụng ánh mắt ép hỏi: “Như vậy, người là muốn lấy ta làm thí nghiệm?”

“Cũng, cũng không phải.” Phan Đạt bị nhìn chằm chằm như vậy, cư nhiên sinh ra ý khẩn trương, lời nói không mạch lạc.

Song chút kích thích này còn chưa đủ, khóe miệng Mạc Phi khẽ nhếch, ngẩng cao đầu, lộ ra vẻ khinh thường thật sâu, châm chọc hẳn: “Lấy thủ đoạn của người, không cần nói hai lời liền đem vật người muốn lưu lại sao? Cần gì nói nhảm nhiều như vậy?”

Phan Đạt lập tức liền bối rối.

Mạc Phi nói đúng, hẳn là quái nhân, bị truyền danh hiệu quỷ y, có thể làm người ta cải tử hồi sinh, cũng không phải cái loại hành y cứu thế. Hẳn không có chỗ ỷ cố định, tự do không bị kìm hãm, thậm chí là vô pháp vô thiên, muốn làm cái gì liền làm cái đó. Điều kiện tiên quyết là, chỉ cần khiến cho hẳn cảm thấy hứng thú. Nhưng là đối mặt Mạc Phi, hẳn lần đầu tiên trở nên mềm yếu, trở nên tay chân luống cuống, đánh mất lý trí. Đúng như những lời kia, tựa như tâm tình của hẳn, không bị khống chế địa biểu đạt ra.

Loại cảm giác này, chẳng lẽ chính là thích?

“Người sẽ cứu.” Tim của hẳn, theo thanh âm bình tĩnh của Mạc Phi trầm xuống một chút xịu, “Bởi vì ta bất quá chính là ỷ vào người yêu thích ta thôi.”

Đúng vậy, thích. Phan Đạt lạnh lùng hít vào, hẳn dám tin chắc, loại cảm giác này hẳn vẫn còn liều mạng nghĩ tới lưu lại ấn tượng tốt đẹp này, chính là thích.

Thì ra là thích một người, có thể làm người ta trở nên mềm yếu.

Phan Đạt lại nhìn nàng một hồi lâu, sanh sanh cười nói: “Là người thắng.” Xoay người hất tay vào bên trong, cũng ý bảo bọn họ cùng vào.

Ban đêm không sao, chỉ còn lại ánh trăng. Nhưng trăng cũng dần dần chìm, rất nhanh liền nhập vào trong đám mây. Phan Đạt lẳng lẳng đi trước, phía sau là Diệp Cẩm. Trầm mặc vô tận.

Mạc Phi cũng biến thành trầm mặc.

Cùng Phan Đạt gặp mặt đã có ba lần, nhưng đây là lần đầu gần gũi quan sát phòng của hẳn.

Cùng nhà của người bình thường bất đồng, khoảng trống lớn bên trong nhà chất đầy được liệu tạp nham, bình sứ, trên đất cũng tán loạn không ít sách được. Ngay cả trên giường cũng không thể may mắn thoát khỏi. Có thể nhìn ra được, Phan Đạt là thật tâm hướng y, tỉ mỉ đi sâu nghiên cứu.

Chẳng qua là phương pháp của hần, tựa hồ không được đúng lắm.

Phan Đạt có lập quy củ “ba không cứu”. Trừ ngoài cửa có treo tấm bảng gỗ, trong phòng cũng không ghi thêm cái gì. Cái gọi là “ba không cứu” chính là, không phải là người chết nhanh không cứu, không phải là người cảm thấy hứng thú không cứu, không phải là tà ma ngoại đạo không cứu.

Lại miễn bàn vì sao phải lập, đầu tiên nó phù hợp với sự cổ quái của người được gọi là thần y quý y. Hoặc giả trong chốn giang hồ có vài người chính là vì muốn làm nổi bật bản thân mình, mới có thể đặc biệt định ra chút quy củ cổ quái.

Nói thật, Phan Đạt người này, vẫn là rất khiến cho Mạc Phi cảm thấy hứng thú. Ngoại trừ việc thích trêu chọc Diệp Cẩn, cùng Phan Đạt ở chung một chỗ, nàng cũng sẽ không tự giác liền biến đổi thành hồ ly giả hoạt, muốn cùng hần luận bàn nhiều thêm mấy câu. Hơn nữa sau khi nhìn thấy bộ dạng kinh ngạc của hần, nàng càng thêm cảm thấy khoái ý.

Nhưng Phan Đạt không cho là như thế, kể từ sau khi ý thức được tâm tình ‘thích’, hần liền dường như gặp phải oan gia. Không chỉ có động tác, ngay cả ánh mắt, cũng hết sức né tránh.

Thậm chí trong giọng nói còn tràn đầy khinh thường. Đoán chừng hần chính là cái loại làm tình nhân cũng sẽ không hiểu được cái gì gọi là ôn nhu.

Điều này không khỏi làm Mạc Phi cảm thấy, tình cảm chính là cuộc độ sức giữ tài tử với nhau, tùy hứng, hồ nháo đều là chuyện thường như cơm bữa, dẫu sớm không còn là đại từ dành riêng cho Tiêu Duyệt.

Bất quá nàng hầu hết sẽ không dụ dỗ trẻ con, ai kêu nàng giỏi châm chọc như vậy đây?

“Trốn cái gì, nam tử hần đại đại hũ.”

Phan Đạt đang tìm thuốc. Sau khi nghe xong, bóp vỡ một cái bình thuốc nhỏ: “Ít lắm nhai, cẩn thận ta làm cho người cảm luôn.”

“Sao, người sẽ không làm như vậy.”

Gân xanh trên trán Phan Đạt đều nhảy loạn. Lại chuyển mặt nhìn về mặt vô vị của nàng, đáng vẻ thoải mái tốt cùng, tiếp tục yên lặng nắm quyền. Hảo, hần nhin.

“Nói chuyện đi. Người còn thiếu ta câu trả lời.”

Phan Đạt nặng nề vận lông mày, oán hận nói: “Đừng quấy rầy ta.”

“Người lợi hại như vậy, hần là chuyện nhỏ.”

Phan Đạt rống lớn: “Người đủ rồi!”

Mạc Phi thần sắc ám ức: “Ta chờ người tìm hết thuốc, tài tử đều muốn sinh rarồi.”

Phan Đạt nhin, bị kích thích như vậy, một tay liền từ trong đồng tạp nham lấy ra giải được cần thiết.

Mạc Phi vỗ tay, vẻ mặt tươi cười nhìn Diệp Cẩn. Lại thấy hần đang cúi đầu nhìn chằm chằm vật gì đó, vẫn yên lặng không nói gì như cũ.

Nàng cũng không thể làm gì khác hơn là trầm mặc theo.

Không lâu lắm, Phan Đạt đổ ra viên được hoàn, đưa cho Diệp Cẩn uống vào. Đồng thời trong miệng còn nói: “Coi như số người gặp may, giải được này ta còn giữ lại một chút.”

“Từ nay ta và người đều sẽ không thiếu đối phương.”

Diệp Cẩn cũng không ngăn đầu.

Mạc Phi lại nói: “Thì ra là người là sợ tịch mịch mới làm như vậy.”

“Hừ,” Phan Đạt ngẩng ặt, “Ta chỉ muốn sống một mình là đủ rồi.”

Mạc Phi cười: “Ừ, cứu người còn tiếp tục hạ độc đối phương, bó buộc đối phương vĩnh viễn dây dưa với mình.”

“Ít tự coi mình thông minh.”

“Người không phải cũng vậy sao?” Lại cười.

Phan Đạt lần nữa kinh ngạc, bỗng dừng hai mắt tỏa sáng, tựa hồ phát hiện điểm đột phá, đột nhiên kéo cánh tay trái Diệp Cẩn, mặt không biến sắc nói sang chuyện khác: “Người vẫn là như cũ, bị thương nặng như vậy cũng không chịu nói một tiếng.”

Diệp Cẩn bất động, mặc hần đường đột vén ống tay áo lên.

Nhất thời, hơn mười vết sẹo dài hoàn toàn lộ ra trước mặt Mạc Phi. Nàng vô cùng giận mình, không khỏi hỏi: “Những vết thương này?”

“Chính hần tạo.” Phan Đạt đại khái liếc nhìn, vì vậy phán định, “Lại thêm vết mới? Còn là vết thương dài nhất sâu nhất.”

Thông qua nhắc nhở của hần, Mạc Phi cũng rất mau nhìn thấy vết sẹo kia, xác thực sâu đậm thật dài, đồ thăm giống như hôm qua mới vừa tạo, ngay cả xương trắng đều có thể nhìn thấu.

Không chỉ có như thế, giữa vết sẹo kia còn khảm một viên toán bàn châu tử, nhô mang máng tựa hồ là lúc giao thủ cùng Chung lão bản bị thương.

Vốn là vết thương dài chưa lành, bởi vì vết thương mà có dấu hiệu lây nhiễm. Huyết nhục xung quanh hạt châu cũng bắt đầu sinh mủ. Chút ít nước vàng cùng máu đã sớm dính lại cùng quần áo.

Nhưng thời điểm Phan Đạt vén ống tay áo hần lên, hần vẫn không nói tiếng nào. Rõ ràng hần là rất đau.

Mạc Phi thấy thế không khỏi ngây người, vết thương bí mật này, nếu không phải bởi vì Phan Đạt chuyển đề, có lẽ nàng cả đời cũng sẽ không phát hiện. Tại sao một chút cũng không thể chiếu cố cảm thụ của người khác, vừa rồi suốt dọc đường đi đều chỉ lo tâm tình của mình.

Nàng giận, giận Diệp Cẩn trầm mặc, càng giận mình ngu xuẩn: “Tại sao không nói! Muốn cười liền cười, muốn khóc liền khóc, đau liền kêu đau, nam tử hán đại trượng phu, cũng không phải là cốt thép, hiếm khi làm đại đầu hũ một lần, sẽ không ai chê cười người... Người đã đủ mệt mỏi.”

Nhưng Diệp Cẩn còn chưa nói lời nào. Mạc Phi giận đến thanh âm cũng buồn bực, không muốn nói thêm rồi.

Hiếm thấy, Phan Đạt ở bên than nhẹ một tiếng.

Xử lý tốt vết thương, giải xong độc dược đã là chuyện thật lâu về sau.

Phan Đạt nói không có ý định tiễn đưa, đoạn nên đoạn sạch sẽ, chẳng qua là trước khi họ đi, hần lại kéo Mạc Phi, kề vào tai thấp giọng nói mấy câu với nàng.

Đây hết thấy, hiển nhiên rơi vào trong mắt Diệp Cẩn.

Ra cửa, hần không đi bên cạnh nữa, mà là yên lặng đi phía sau. Lần nữa trở về trầm mặc.

Mạc Phi đặc biệt tức giận: “Này, người nói chuyện.”

Sau lưng tựa như chỗ không người, lặng yên không phát ra hơi thở đến khiến người chán ghét.

“Nói chuyện, cái gì cũng có thể. Nếu không ta thật coi là người chết rồi.”

Vẫn không có hơi thở.

Mạc Phi giận đến dứt khoát quay đầu, lạnh lùng nhìn hần: “Không cam thì phải hảo hảo hưởng thụ quyền lợi được nói chuyện.”

Diệp Cẩn ngăn ra, nhếch miệng, nín hồi lâu mới lên tiếng: “Người thích hần?”

Hắc, rồi cuộc nói chuyện! Mạc Phi vui mừng cười một tiếng: “Người nói là Phan Đát? Ta nào có nhiều tình lực đi thích như vậy a.”

Giương đầu tỉ mỉ nhìn hắn: “Ta nghĩ phải chờ ta giải quyết xong chuyện của bọn Chung lão bản mới có thể thực sự nhẹ nhõm.”

“Nhìn những thứ kia,” Diệp Cẩm rũ mắt xuống, tựa hồ là lấy dũng khí thật lớn, mới tiếp tục bổ sung, “Người sẽ sợ ta sao?”

“Ta là giận người.” Mạc Phi phỉ phui.

“Vậy ta có cơ hội?” Lòng hắn sinh hi vọng, yên lặng nhìn nàng.

Mạc Phi sửng sốt, không kịp gạt đầu hay lắc đầu, liền bị Diệp Cẩm ôm, phủ lên môi một nụ hôn thật sâu.

Bên tai là thanh âm ôn nhu của hắn: “Ta chờ người. Vô luận bao lâu.”

34. Chương 34 : Lễ Mừng Ác Ma

Thời khắc lãng mạn nhất trong phim, trong tiểu thuyết cũng lắm cũng chỉ như thế này thôi. Mạc Phi xác thực bị ôm thật chặt, nhưng nàng phân biệt được rõ ràng, một giây kế tiếp lập tức đẩy Diệp Cẩm ra, bưng tai nhẹ nhàng vuốt nhẹ chỗ ngứa, có chút cảnh giác nhìn hắn.

“Người không cần chờ ta.”

Diệp Cẩm không nói. Nhìn nàng, ánh mắt trong lúc đó dần dần trầm xuống mấy phần.

“Đương nhiên ta không phải vì Phan Đát, cũng không phải vì Tiêu Duyệt.”

“Ta biết.”

“Người biết?” Khó chịu, cực kì khó chịu, Mạc Phi không tự giác muốn làm tổn thương hắn, “n, đúng vậy, người biết, người so với siêu nhân điện quang còn mạnh hơn, quả thực chính là siêu nhân trứng muối (một nhân vật của trung quốc) yêu công lý. Người là thần linh một trăm năm mới xuất hiện một lần, ta muốn tôn xưng người một tiếng Diệp ca, truyền nhân mới của Thượng Đế!”

Nói đến đây, nàng lại cười: “Nam nhân đều không thích nữ nhân thay đổi thất thường. Ta không muốn lãng phí thời gian của người, người mau chóng tìm một người khác, sinh một đứa nhỏ rồi về nhà làm ruộng, hưởng thụ cuộc sống tiêu dao khoái hoạt so sánh được với thần tiên đi. Chuyện của Tiêu Duyệt, mình ta giải quyết là đủ.”

Ánh mắt Diệp Cẩm lảng đi nơi khác: “Ta biết, người nghĩ tới ai.”

Mạc Phi trầm mặc.

Hồi lâu mới lại chậm rãi mở miệng: “Uy, đừng biểu hiện như vậy, thật sự quá giáo hoạt, làm cho ta ngày càng muốn hiểu rõ người.”

Diệp Cẩm hạ mắt, giống như nhớ lại, ngại ngùng cười một tiếng: “Nếu như là lời của người.”

Nếu như là lời của người, thì sẽ thế nào? Mạc Phi nhìn hắn, bỗng nhiên cũng cảm thấy hứng thú nở nụ cười: “Chơi trò giải đố này tuyệt không vui, sẽ hao phí NN tế bào não của ta.”

Kỳ thật biểu hiện vừa rồi của Diệp Cẩm đã thể hiện rất rõ tâm tình hắn, nhưng Mạc Phi chính là rất “xấu xa” muốn dụ dỗ hắn tiếp tục nói. Rồi cuộc nam nhân nhàm chán như vậy sẽ nói ra những lời ân ái như thế nào, nàng thực cảm thấy hứng thú.

“Nếu như là lời của người, về sau đâu?”

“Ta.” Diệp Cẩm nhanh chóng cà lăm, mặt lại như dự kiến ghen hờn.

“Người là một cái tai họa.” Mạc Phi nghiêm trang nói, “Tuyệt đối là một cái tai họa.”

Thẹn thùng như người vợ nhỏ cũng đủ khơi mào ham muốn trêu chọc của nàng, không phải tai họa thì còn có thể là cái gì?

“Bởi vì có dung mạo khuynh thành mê đảo chúng sinh, tự nhiên sẽ trở thành tai họa.” Thanh âm mở quạt.

Ngắt quãng, còn chưa nhìn thấy người, chỉ nghe thấy thanh âm, Mạc Phi đã phát run. Loại cảnh tượng đột nhiên kích động lên sàn, có thể làm cho Mạc Phi mửa lần kinh ngạc này, chỉ dùng đầu ngón chân nghĩ cũng sẽ biết là ai.

Cũng may ánh trăng lại xuất hiện, Mạc Phi mượn ánh trăng cẩn thận đánh giá hán một phen.

“Người cắt tóc?”

“Giống như mập lên.”

“Vóc dáng cũng cao hơn...”

Kỳ thật nàng đây là đơn thuần tìm lời để nói, nghĩ đến “trên trời một ngày bằng dưới đất mười năm”, Mạc Đạo Hồn đi bao lâu rồi, ước chừng cũng chỉ thời gian mở một mắt nhắm một mắt. Nhưng trong tích tắc hôn môi Diệp Cẩn, nàng không hiểu sao lại nghĩ tới Mạc Đạo Hồn. Nay đột nhiên lại nhìn thấy hắn, không khỏi khản trương.

“Ta nhất định là bị Phan Đạt bám vào người.” Mạc Phi mãnh liệt vỗ trán. Phần nóng bắt an trong lòng kia nàng cũng không muốn dễ dàng bị nhìn thấy.

Nhưng sự việc đều như vậy, thời điểm càng muốn trốn sẽ lại càng bị xem sạch sẽ: “Tiểu Mạt Ly có phải hay không không thoải mái?”

“Nếu như phát sốt, ba ba có thể dùng thân thể sưởi ấm người nha.” Mạnh mẽ giang hai tay.

Mạc Phi một phen đẩy hắn ra: “Không cần cái ôm biến thái của người.”

“A, a, a, Tiểu Mạt Ly cư nhiên thẹn thùng.” Mạc Đạo Hồn há hốc miệng, gật đầu gật đầu ngây người như phỗng nói.

“Thế nhưng rất vui vẻ.” Như mặng nhanh chóng mọc lên sau mưa xuân, hắn rất nhanh đã khôi phục thần thái, khẽ mở quạt, lập tức che miệng cười.

Chỉ nghe được tiếng cười của hắn: “Nguyên lai Tiểu Mạt Ly quan tâm ta như vậy.”

Mạc Phi hoàn toàn thất thần. Tình cảnh này ngay cả Diệp Cẩn cũng không may mắn tránh khỏi.

Mạc Đạo Hồn a Mạc Đạo Hồn, đến tột cùng nên dùng từ ngữ gì mới có thể hình dung? Từ hành vi đến cử chỉ rồi đến thần thái, thực sự hoàn mỹ không chê vào đâu được. Tình cảnh này, biểu hiện bên ngoài giống như nói năng tùy tiện, kỳ thật lại như một công tử vô cùng ôn nhu, tâm hồn sâu sắc. Chiếc quạt xếp tuyệt không bôi nhọ khí chất thần tiên của hắn, trái lại càng hiển lộ rõ hơn. Giống như vẽ rồng thêm mắt, bức tranh thủy mặc cũng có thể đủ linh động. Huống chi bản thân hắn cũng rất mỹ hảo rồi?

“Gần đây chơi trò phần trang. Thế nào, thế nào, thích hợp không?” Chỉ tiếc “ngoạn tâm” quá nặng, một giây kế tiếp đã túm vạt áo xoay mấy vòng trước mặt Mạc Phi.

Không nghĩ ngờ gì nữa, cũng một giây kế tiếp, hắn bị Mạc Phi hung hăng đẩy ra. Chỉ nhìn Diệp Cẩn, nàng thực “vô tình” quan tâm nói: “Người không muốn biết đáp án?”

Diệp Cẩn bất động. Hạ mắt.

“Thật sự tuyệt không muốn biết?” Nhìn thấy chuyện ly kỳ cũng không kinh ngạc ham ý, Diệp Cẩn đến tột cùng là thần tiên hay là đầu gỗ?

Mạc Đạo Hồn cong môi than thở: “Tiểu Mạt Ly ngốc nghếch, bởi vì hắn vẫn luôn có thể nhìn thấy ta.”

Mạc Phi nói: “Hắn cũng là nữ nhi người đưa tới?”

Cầm của Mạc Đạo Hồn cũng mau rút xuống: “Tiểu Mạt Ly, người làm sao có thể bình tĩnh như vậy?”

“n, kỳ thật ta đã muốn một hồi điên cuồng.”

Mạc Đạo Hồn nghiêng đầu, nghi hoặc.

Mạc Phi vẻ mặt nghiêm túc: “Ta phát hiện, ta không chỉ thích Tiêu Duyệt, cũng thích người. Sau đó ta còn đi trêu ghẹo Phan Đạt, hiện tại lại bị Diệp Cẩn hấp dẫn.”

“Ta giống như hình thành mầm mống đa tình.” Nàng lắc đầu, đứng dựa vào tường, cảm thấy vô cùng phức tạp: “Ta như vậy, hẳn là nên bị nhốt vào lồng heo thả sông.”

Ngủ ngốc, còn nghĩ chính mình là cổ nhân sao? Mạc Đạo Hồn suýt nữa bật cười, không để ý ánh mắt Diệp Cẩn thực sự rối rắm, tiến lên ôm Mạc Phi, nhẹ giọng an ủi: “Không sao, người chẳng qua là còn chưa hiểu rõ. Yêu thích này cũng chỉ đến trình độ thưởng thức, còn chưa đủ đạt tới mức độ nói yêu. Đối với ta, đối với Tiêu Duyệt, đối Phan Đạt đều như vậy.”

“Người không cảm thấy như vậy rất đáng chết sao?” Mạc Phi sắc mặt nghiêm túc đẩy hẳn ra, “Yêu thích mà không chịu trách nhiệm như vậy, ngay từ đầu chính là sai lầm.”

“Cho nên ta vì chuyện đó mới đến đây.” Trong lòng Mạc Đạo Hồn ‘buồn cười’, không sai, nhưng hẳn so với bất kỳ người nào hẳn là hiểu rõ sự lo lắng của nàng.

Mạc Phi lớn lên trong một gia đình mồ côi cha, đối với việc tình yêu có thể bị phân chia cảm thấy cực độ bất an cũng là chuyện đương nhiên. Mặc dù thích nhưng có thể một mực khẳng định nói không thích. Hẳn cũng từng nghiêm túc suy nghĩ, ngay từ đầu đây chính là sai lầm, vô luận là mở đầu hay kết quả. Đầu tiên, can thiệp vào cuộc sống của người khác, trên danh nghĩa vì muốn tốt cho đối phương, thực tế lại làm đối phương cảm thấy bị quấy nhiễu, chính là hẳn không nên.

“Hiện tại liền đi sao? Ta đưa người trở về.” Mạc Đạo Hồn ngữ khí không nhẹ không nặng, nhưng sức nặng của lời này là yêu mến thâm kín, một ngàn câu thề thốt đều không thể bằng.

“Diệp Cẩn cũng đi sao?”

“Tiểu Mạt Ly.” Mạc Đạo Hồn bất đắc dĩ cười một tiếng.

“Ta nhất định ở chỗ nào lại bị người xếp đặt rồi.” Mạc Phi cười, “Thật đáng tiếc, sự tò mò trong lòng ta lại đang rục rịch góc đầu dây, ta rất muốn vạch trần đáp án, hơn nữa có một số việc cũng đang chờ ta đi giải quyết.”

Đột nhiên mặt liền trầm xuống: “Không làm xong, sẽ rất khó chịu.”

Nghe vậy, Mạc Đạo Hồn lập tức ngó ra.

Bên kia Diệp Cẩn hơi động động khóe miệng muốn nói cái gì, cuối cùng lại chỉ có cười thay thế.

“Không thể hiểu sao?”

“Đều không phải.” Mạc Đạo Hồn vuốt cằm, không hề cưỡng cầu nữa, “Đối với những việc này, ai cũng là đứa trẻ chưa trưởng thành.”

Hắn bày ra khuôn mặt tươi cười, nhìn trời: “Nếu là nguyện vọng của Tiểu Mạt Ly, ba ba liền bồi Tiểu Mạt Ly du ngoạn nhân gian vài lần tốt lắm.”

“Như vậy, còn có chuyện gì không?” Mạc Phi theo bản năng đặt câu hỏi.

“Tiểu Mạt Ly, người làm sao có thể vô tình như vậy - - -” âm rung.

“Ta đếm một hai ba, câm miệng cho ta.”

Về mặt Mạc Đạo Hồn ủy khuất: “Tiểu Mạt Ly thật sự chán ghét ba ba như vậy? Baba còn tưởng rằng vừa rồi Tiểu Mạt Ly có chút quan tâm ba ba.”

Mạc Phi nhẹ nhàng vỗ vai hắn, nhưng quay đầu không nhìn hắn: “Lời nói ra như tát nước ra ngoài, người nếu không nghe rõ, chỉ có thể chứng minh tai của người có vấn đề, hoặc là người thích chơi trò giở ngoa bên tai.”

“Tiểu Mạt Ly, người thật sự là rất rất đáng yêu. Ba ba có nữ nhi như người, thật sự cao hứng.” Mạc Đạo Hồn nhìn không được lại ôm lấy Mạc Phi, ẩn tình sâu sắc cười: “Bởi vì muốn gặp người, cho nên ta đã tới. Thế này còn chưa đủ sao?”

Mạc Phi sửng sốt, hé miệng chậm rãi nói: “Diệp Cẩm quả nhiên là nữ nhi người đưa tới.”

“Ách?”

“Bởi vì hần giống như người, là một ác ma.”

Không sai, bọn họ đều là ác ma, trong lời nói có thể bắt ngờ có chút mập mờ khó phân biệt, hoàn toàn thất chặt người. Bất quá ác ma như vậy, cũng sẽ chia làm hai loại: tự biết cùng không tự biết. Giống như Mạc Đạo Hồn có lẽ thuộc loại trước, mà Diệp Cẩm, đương nhiên chính là loại sau.

Kỳ tích là, lần này sau khi Mạc Đạo Hồn tỏ rõ thái độ cũng không rời đi nữa. Không biết là sợ Mạc Phi lo lắng, hay là sợ Mạc Phi bỗng nhiên bốc hơi, còn khoa trương dùng một sợi tóc dài chấm đất của mình làm giống như dây tơ hồng, buộc trên ngón tay út của Mạc Phi.

Hắn nói, tình hình hiện tại thập phần nghiêm trọng, đã sớm không giống trước kia, bởi vì Mạc Phi đã thành công thăng cấp thành tiểu P hài

Hắn còn nói, dùng “dây tơ hồng” trói, tiểu P hài sẽ không dễ dàng rời đi.

Mặc dù Mạc Phi đã lập tức kêu hắn câm miệng, nhưng chân chính cũng không có ý muốn ngăn cản hắn. Thậm chí có thể nói, nằng cao hứng.

Mạc Đạo Hồn lại lâm vào bất an: “Tiểu Mạt Ly, người có phải quá bình tĩnh hay không?”

Mạc Phi lập tức muốn tháo “dây tơ hồng” ra.

Mạc Phi không hề đếm xỉa hắn nữa, nghiêng đầu, tầm mắt vừa vặn nhắm ngay Diệp Cẩm luôn luôn ở bên cạnh im lặng không nói gì. Nổi buồn phiền kìm nén thật lâu rốt cuộc cũng phát tác: “Người thật sự có thể chịu được. Thế nhưng không đau sao?”

Diệp Cẩm sửng sốt.

Mạc Phi nói: “Phan Đạt đã nói với ta.”

Diệp Cẩm nhú mày, giống như bị vũ nhục thật lớn, nặng nề cúi đầu.

“Nhìn ta.” Mạc Phi tiến lên trước, duỗi tay nâng đầu hắn lên, “Ta không muốn người chịu đựng nữa, ta muốn giúp người giải thoát, muốn người vứt bỏ đi. Thống khổ như vậy, sớm không nên cứ chịu đựng.”

Lông mày Diệp Cẩm chau lại càng sâu, trừ cái đó ra, hắn không có bất kỳ biểu tình gì khác. Nhưng thanh âm của hắn, là run rẩy: “Bỏ đi, sẽ không còn bất kỳ quan hệ gì?”

“Làm sao có thể.” Mạc Phi cảm thấy đây là lo lắng không cần thiết, bởi vì - - -

“Cho dù chặt đứt bao nhiêu sợi tơ hồng, ràng buộc cũng vẫn tồn tại như cũ. Bởi vì ràng buộc là từ tâm sinh ra.”

Diệp Cẩm lại sửng sốt. Không thể phủ nhận, Mạc Phi nói đúng. Mà thời khắc này, còn cái gì cần phải chịu đựng?

Hắn không muốn buông tay, thật vất vả lắm mới tìm được, hắn không muốn lại buông tay. Một mực yên lặng không nói gì chịu đựng hết thấy, sẽ giống như trước đây, cái gì cũng không có...

“Nếu như là người, nếu như là lời của người,” Ánh nắng ban mai thoáng chiếu nhuộm lên thân hắn, hắn lại nở nụ cười, “Ta nguyện ý đem tất cả giao phó cho người.”

Lời ngoài: Lễ mừng ác ma, cái gọi là ác ma, đến tột cùng vì ai?

Mạc Đạo Hồn nắm chặt tay áo Mạc Phi, giống như tiểu hài tử siêu cấp khó chịu: “Tiểu Mạt Ly, người biết dây tơ hồng có ý nghĩa như thế nào sao?”

“n, nguyệt lão chơi trò giết dây bắc cầu.”

“Người rõ ràng biết, người rõ ràng biết.”

Mạc Phi không thêm đề ý: “Loại đồ vật này có gì tốt, tiểu hài tử mới có thể tin. Chẳng qua là vừa vặn lúc ta thấy, mượn đề tài để nói chuyện của mình mà thôi.” (Thỉnh thoảng khảo thái độ cầu nguyện của nàng khi thả đèn hoa đăng)

“Chẳng lẽ Tiểu Mạt Ly cho rằng ta cũng không tồn tại?” Mạc Đạo Hồn lập tức tỉnh ngộ, cơ hồ phát điên, “Đợi chút, chẳng lẽ Tiểu Mạt Ly căn bản không ý thức được tính nghiêm trọng của câu nói kia?”

Mạc Phi nhẹ nhàng băng qua nhìn hắn, chỉ trả lời câu hỏi trước: “n, tỷ như nhân cách bên trong...”

Mạc Đạo hồn hoàn toàn nhận thua: “Đến tốt cùng ai mới là ác ma...”

Nhật ký của Tiểu Thạch Đầu ghi chép khổ não của Mạc Đạo Hồn (phiên ngoại ngắn, Tiểu Thạch Đầu xưng hô ngôi thứ nhất)

Sư phụ luôn khơi ra một chút lo lắng không cần thiết. Trên cơ bản, tất cả đều là với tiểu tỷ tỷ.

Tỷ như, lúc hắn đang cười mây, sẽ vừa bứt cánh hoa vừa nói: “Thích hắn, thích hắn, thích hắn, thích hắn, thích hắn, thích hắn,...”

Ta (Tiểu Thạch Đầu): “Sư phụ, hoa, cánh hoa sớm không còn nữa. Hơn nữa vì sao luôn nói ‘thích hắn’, vì sao không có lựa chọn ‘không thích hắn’?”

Đây là ta dùng một ngàn lần dũng khí để hỏi, phải biết rằng, lời nói “gần vuanhư gần cộ” dùng trên người sư phụ là cỡ nào hợp lí.

Ta thừa nhận câu hỏi của ta thực sự rất nhiều, trường hợp nên hỏi hay không nên hỏi, luôn phân không rõ. Nhưng bốn chữ “bất sĩ hạ vấn” [1] chẳng phải là sư phụ dạy sao?

[2]: không ngại học hỏi kẻ dưới

“Tiểu Thạch Đầu, chờ người lớn lên chút, người sẽ hiểu.”

Lại thế nữa, hắn mỗi lần đều giả bộ thâm trầm. Mặc dù hắn thật sự rất già.

Đương nhiên, hậu quả của việc nghĩ như vậy chính là ta mỗi lần đều bị hắn dạy dỗ.

“Tiểu Thạch Đầu, người theo vì sư bao lâu.”

“Vừa tròn một ngàn năm.”

“Ngày mai cũng nên giúp người mọc râu rồi.”

Ta: “... Sư phụ, có thể không cần được không?”

Sư phụ chính nghĩa nói: “Ta là giúp người gia tăng mệnh lực nam tính.”

Ta: “...”

Lại một lần, hắn hướng về phía tịch dương thở dài.

“Ta lo lắng nhất chính là những hài tử chưa trưởng thành các người.”

Ta: “Sư phụ, Tiểu Thạch Đầu không nhỏ, vì sao phải lo lắng?”

Ánh mắt sư phụ nhìn ta thực đáng sợ: “Tiểu Thạch Đầu, ta là lo lắng cho tiểu tỷ tỷ của ngươi, nàng khi nào mới có thể thông suốt.”

Ta: “Nhưng sư phụ, đây chẳng phải là kỳ vọng của ngài?”

“Ai.” Sư phụ lão nhân gia nặng nề thở dài. Nha, cũng chính là cái gọi là giả bộ thâm trầm.

“Chính là bởi kỳ vọng mới có thể lo lắng. Xem ra lo lắng của ta, lại gia tăng.”

Ta: “Vì sao phải gia tăng?”

Sự phụ thoát nhìn thực bất đắc dĩ a, chẳng lẽ ta nói sai cái gì sao? Bất quá giả bộ thâm trầm cũng không thích hợp với ta, đợi chút vẫn là đi tìm Tiểu Bùn chơi thích hơn.

35. Chương 35 : Vĩnh Viễn Nhìn Người

Kim tiêu xuyên qua cây dương, xuyên thủng hai gốc cây nhỏ, cuối cùng gắt gao cắm vào một thân cây lớn. Thiếu niên nho nhỏ một thân huyền y, đón gió mà đứng, động tác tao nhã thản nhiên, lại mang theo một chút tàn nhẫn. Thấy công lực tăng lên không ít, nhưng không biểu lộ vui sướng. Trái lại giữa đôi lông mày ẩn chứa bi thương, cho dù ai nhìn thấy cũng không khỏi không đành lòng.

Bách Lý Thiên Phát Kim Diệp Tiêu, mỗi một phát tiêu đều ổn định, thiếu niên không bồi nhọ danh hiệu này, nhưng cũng không khiến cho người sau lưng vui vẻ.

“Kim giáo chủ.” Nghe thấy tiếng bước chân tiến gần, hắn vội vàng xoay người lại, ôm quyền cung kính làm lễ.

“Lấy ra.” Thân ảnh nam nhân cao lớn cơ hồ che đi nửa bầu trời.

Thiếu niên bất động.

“Ta bảo ngươi lấy ra.”

Thiếu niên cup mắt xuống, từ trong ngực lấy ra một con châu châu còn sống.

Nam nhân thu lấy.

Ngay sau đó, châu châu liền hóa thành chất lỏng, từ khe hở ngón tay hắn nhỏ giọt chảy xuống.

Thiếu niên vẫn bất động, lại nhận được một cái tát thật mạnh: “Không được lộ ra loại biểu tình này! Tiệp nhân, cùng một dạng với nương ngươi, giống như trời sinh liền chịu ủy khuất.”

Thiếu niên bất động thanh sắc, vẫn nhàn nhàn nói: “Nương không sai.”

Nam nhân giọng cảm hận: “Thứ đồ lẳng lơ kia căn bản không xứng đáng để ngươi gọi là nương. Ngươi là nhi tử của ta, là ma quân tương lai nắm toàn bộ quyền lực Kim Diệp giáo, là ma tôn muốn xưng bá toàn bộ giang hồ võ lâm, nghe rõ không!”

Thiếu niên cũng không giương mắt. Hắn còn nhớ rõ, còn nhớ rõ đêm đó, mẫu thân cùng đại hộ pháp hoan ái bị bắt gian tại giường. Phụ thân giết đồ mắt, mẫu thân cầu xin, đại hộ pháp kêu gào, thanh âm hỗn loạn, vô cùng khó nghe. Hắn chẳng qua là nhìn, lẳng lặng nhìn, thẳng đến khi hai cổ thi thể huyết nhục mơ hồ, xích lòa ở trước mặt. (Tác giả: nhằm vào điểm này, ta thực bất đắc dĩ.)

Đêm đó, hắn quỳ gối bên giường cho đến bình minh, coi như là lần cuối cùng đưa tiễn nương.

Cũng trong đêm đó, hắn bị phụ thân xé nát quần áo, ở lưng châm mười cái ngạnh châm.

Thống khổ, cảm hận, chán ghét, suy sụp, thậm chí là yêu, hết thảy cảm xúc đều bị chôn dấu hoàn toàn, hắn yên lặng chịu đựng tất cả. Cho đến chết lặng.

“Thật xin lỗi, ta đã tìm được bảo vật quan trọng nhất trong đời.” Tiếng cười thật thấp, bất đắc dĩ lộ ra hạnh phúc, “Ta không bao giờ muốn nhường nàng cho người khác.”

“Cho dù phải chết?”

“Đúng vậy, cho dù phải chết.”

Trong ánh sáng lung linh bay múa, tất cả cảnh tượng biến ảo thành trống không, xa lạ, quen thuộc cũng trở nên mơ hồ, đầy trời chỉ còn dư lại cánh hoa nhài, thiếu niên tiện tay bắt lấy một cánh hoa, rồi cục cục ra tươi cười hiếm thấy: “Đây cùng chính là điều ta muốn nói.”

Chim hót líu lo, đảo mắt trời đã sáng choang. Vừa tỉnh mộng, Mạc Phỉ liền phát hiện bên người chỉ còn Diệp Cẩn, “tơ hồng” buộc trên ngón tay cũng đã sớm không thấy.

Rõ ràng lại bị xếp đặt. Hồi tưởng lại lời nói ngày hôm qua “Vô luận chặt đứt bao nhiêu căn tơ hồng, ràng buộc vẫn như cũ tồn tại. Bởi vì ràng buộc từ tâm mà sinh.”, nàng hơi ưỡ ỏi cười rộ lên: “Thân cây so với dây thừng còn thô hơn, tang tử không nổi nữa, Tiểu Long Nữ thật sự rất cố chấp.”

Diệp Cẩn cầm tay nàng: “Không cần lại miễn cưỡng.”

Mạc Phỉ nhất thời hiểu kỳ, vừa vươn tay thử dò xét hướng gió, vừa nói: “Hôm nay gió thổi thế nào, Diệp Cẩn cứ nhiên chủ động.”

Diệp Cẩn cười nhưng không nói.

Rất nhiều lời, không nói ra là không cách nào truyền đạt đến nội tâm đối phương. Mạc Phỉ cũng không cảm kích, chỉ cần đối tượng là nàng, Diệp Cẩn vẫn luôn thực chủ động.

“Mặt trời cũng không mọc từ hướng tây. Làm sao ngươi chịu khó cười như vậy?”

“Không nên chịu đựng nữa, muốn vứt bỏ.”

Mạc Phỉ cảm thấy hài lòng cười to: “Cuối cùng cũng thông minh hơn, đáng ăn mừng.”

Diệp Cẩn hồi mâu: “Cảm tạ, giúp ta lấy ra ngân châm trong cơ thể.”

Nghe vậy tim Mạc Phỉ bỗng đập nhanh hơn: “Ngươi thật có thể nghĩ thông suốt là tốt rồi.”

Lập tức cười xấu xa: “Không nghĩ tới ngoài Tiêu Duyệt, Mạc Đạo Hồn còn an bài cho ngươi như vậy, lúc trước ngươi nói ngươi biết, nhất định là nhận thức chính xác rồi mới nói?”

Diệp Cẩn gật đầu.

“Bối cảnh xuất thân của ta ngươi cũng biết toàn bộ?”

“Không phải là hiểu lắm. Nhưng có thể như thế nào?” Diệp Cẩn không hề báo trước vạch ống tay áo lên, lộ ra vết thương, “Quá khứ của ta, ngươi cũng không để ý.”

Không đợi Mạc Phỉ đáp lời, hần bắt đầu gỡ băng gạc ra...

Trời xanh biển rộng, người thiếu niên ẩn nhẫn năm đó phi như bay ẩn mình kín đáo sau tàng cây chỉ vì một câu nói của cha hần: “Sức sinh. Muốn vì con tiện nhân kia báo thù, vậy thì giết ta!”

Không, hần không phải là nhi tử của hần. Mẫu thân chính là tân nương bị cướp đoạt, căm ghét cùng oán giận. Tầm hoan tác nhạc (tầm hoan mua vui) đồng thời không ngừng phát tiết, cũng tổn thương chính bản thân nàng.

Mặc dù biết rõ như thế, khi bụng nương ngày một to lên, người nam nhân này lại cực kỳ vui mừng. Mặc dù thấy rõ Diệp Cẩn ngày ngày lớn lên càng giống nam nhân mà nương tư tình, hần vẫn giả vờ nhượng bộ, giống như thâm trầm của hần, nghiêm khắc của hần.

“Ngươi là nhi tử của ta, ngươi đúng là nhi tử của ta.” Trước khi chết, người nam nhân ấy đã nói như vậy. Giống như ngày đó hần điên cuồng cắn xé thân thể mẫu thân điên cuồng khóc.

“Làm sao vậy?” Mạc Phỉ thấp giọng thức tỉnh hần.

Diệp Cẩn hoàn hồn, hít một hơi thật sâu: “Ở bên cạnh ngươi, vĩnh viễn.”

Mạc Phỉ sợ run chớp mắt một cái: “Không thể tưởng tượng được ngươi nói lời ân ái cũng không viết nháp trước.”

Diệp Cẩn cười mà không nói.

Chốc lát, hần bắt đầu chỉ vào vết thương của mình, tỉ mỉ giới thiệu từng cái: “Một đạo này, là cắt khi nương của ta chết.”

“Cái này, là khi cha ta giết người.”

“Mấy đạo này, là khi Kim Diệp giáo bị diệt.”

“Đạo này, Kim giáo... khi cha ta chết.” Không hề nói nữa.

“Vậy đạo này?” Mạc Phỉ chỉ vào vết thương sâu nhất dài nhất trên tay hấn, thập phần khó hiểu.

“Người.” Không chút do dự.

Mạc Phỉ cũng không giật mình: “Người là thể chất âm [1].”

[1]: là một dạng đóng vai hoặc lựa chọn lối sống giữa hai cá nhân trở lên nhằm tạo sự căng thẳng, khoái cảm và giải thoát trong tình dục bằng những trải nghiệm đau đớn và quyền lực (BDSM)

Diệp Cẩn nghe không hiểu nhưng vẫn cười: “Ta thích nhất chính là sự thăng thần của người.”

Hắn từng cho rằng mình không thể cười, thăng đến khi Mạc Đạo Hồn xuất hiện, thay đổi hết thảy. Ngày ấy bên bờ hồ Nguyệt Dạ, hắn nhẹ nhàng bước đi trên mặt hồ lăn tăn gợn sóng. Hắn cười nói: “Đường gia tam tiểu thư Đường Lăng đang chiêu người hầu, đi theo bên cạnh nàng, bốn ngày sau lần vào ‘Thiên hạ đệ nhất sơn trang’, người sẽ tìm được bảo vật mà cả đời này người đều muốn thủ hộ.”

“Mà bảo vật kia, tên của nàng là –”

Nghĩ đến đây, Diệp Cẩn đột nhiên cười, kkkkk khiến cho Mạc Phỉ nói: “Người hôm nay choáng váng?”

Thế nhưng phá lệ Diệp Cẩn lại nói: “Nhìn thấy người, ta liền choáng váng.”

Mạc Phỉ cuối cùng hiểu được vì sao đêm qua Mạc Đạo Hồn gây ra như phỏng gậy đầu. Bởi vì giờ phút này nàng chính là trạng thái như thế: “Đúng vậy a, ta cũng choáng váng.”

Bất quá rất nhanh nàng liền hồi thần: “Vừa rồi nhắc tới Kim Diệp giáo, là ma giáo?”

Diệp Cẩn cũng không phủ nhận: “Người sợ sao?”

“Sợ cái gì. Ta yêu thích là con người người, chứ không phải nhìn trúng gia cảnh của người.”

Diệp Cẩn nghe vậy, ánh mắt tự nhiên càng thêm ôn nhu: “Kim Diệp giáo là ma giáo, ta rất phù hợp với ‘ba không cứu’ của Phan Đạt.”

Mạc Phỉ đại khái nhớ lại nội dung ‘ba không cứu’, tiếp theo cười ra tiếng: “Tanh rõ một trong ba quy củ bất thành văn kia là ‘không phải người cảm thấy hứng thú không cứu’.”

Hoài nghi nhìn hấn: “Quả nhiên giữa người và Phan Đạt...”

Diệp Cẩn đột nhiên cứng đờ.

Mạc Phỉ nói xong, vút câu nói chưa hề nói hết qua một bên: “Ai, hiếm khi ta cảm thấy hứng thú, Kim Diệp giáo là bị ai diệt?”

Sắc mặt Diệp Cẩn không tốt lắm, tuy cùng trạng thái im lặng trong dĩ vãng không khác gì nhau, nhưng rõ ràng, mặt mày lạnh lùng hơn rất nhiều.

Mạc Phỉ cũng không lưu tâm, lại nhớ tới lúc trước Tiêu Duyệt oán hận ma giáo, chất vấn thân phận của nàng, càng thêm lâm vào trầm tư: “Chính đạo nhân sĩ? Vậy trong đó cũng có Tiêu Duyệt? Nhưng hấn tuổi còn trẻ, cũng không nhận biết người...”

Ý thức được người bên cạnh dần dần trầm mặc, cuối cùng hồi thần: “Quên đi, không nên nói những lời này.” Đứng lên, đặt chân trên cành cây, nhìn ra phương xa: “Đi thôi. Nếu không đi, phỏng chừng lại bị lão đại nương qua đường túm lại cho đi thân cận.”

Không nghĩ Diệp Cẩn đột nhiên mở miệng: “Ta không phải tức giận...” Bệnh cũ tái phát, ngậm miệng không nói nữa.

Đợi hồi lâu, cũng không thấy hắn tiếp tục, Mạc Phi rốt cục nhịn không được: “Không tức giận cái gì? Nói chuyện không cần ê ê a a, dứt quãng, người không nói rõ ràng, có một số việc người khác vĩnh viễn cũng không thể hiểu được.”

Có cái gì bất mãn, có cái gì oán hận, bí mật nghị luận ở trong lòng so với giáp mặt giải quyết, càng khiến cho người nhận thêm thống khổ.

“Nhìn ta, không phải tức giận cái gì?” Mạc Phi thật sự không hiểu.

Ánh mắt Diệp Cẩn đang trốn tránh. Rõ ràng không phải người thích trốn tránh, nhưng đối mặt nàng thì lộ ra cái phong cách kỳ quái chưa bao giờ có này.

“Ta còn tưởng rằng ngươi có tiến bộ!” Mạc Phi cũng tức giận rồi, dứt khoát trừng mắt thở mạnh, quay đầu chuẩn bị xoay người bước đi, lại quên mất bây giờ đang đứng trên cây, sơ ý bất cẩn, bước chân hung hăng trượt một cái, chuẩn bị ngã xuống.

Thời điểm này, thế nào còn dám tiếp tục trầm mặc? Diệp Cẩn vội vàng xuất thủ, trong mắt tất cả đều là Mạc Phi. Vạn nhất xảy ra chuyện gì, bảo vật hắc thực sự cả đời muốn nắm bắt, muốn thủ hộ sẽ vĩnh viễn biến mất từ trong lòng bàn tay này!

Chuyện như vậy, hắn kiên quyết không muốn!

Diệp Cẩn nhếch khóe môi, bàn tay càng thêm dùng sức. Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, cánh tay hắn cong lại ôm lấy nàng, cơ hồ dùng hết tất cả khí lực, cuối cùng khiến cho Mạc Phi lần nữa vững vàng ngồi lại trên cây. Nhưng hắn cũng không buông tay, mặc dù không có biểu tình gì, mồ hôi lạnh lại thấm đầy tay.

“Tay ngươi có thể làm thuốc bôi trơn.” Sợ bóng sợ gió một hồi, Mạc Phi cũng âm thầm thở phào một cái, “Buông tay đi, ngã không chết được. Ngươi đã luôn luôn theo dõi ta, hẳn là so với người khác đều biết rõ bí mật của ta — ví dụ như, sẽ đột nhiên giống như hỏa tiễn bay lên trời.”

Nhưng Diệp Cẩn vẫn không buông tay, thậm chí bỗng nhiên ôm chặt lấy đầu nàng, áp ở bên má mình, cũng không nói chuyện.

Hơi thở ấm áp, Mạc Phi mỉm cười: “Tất cả mọi người đều không phải tiểu hài tử, không cần an ủi khoa trương như vậy.”

“Đáp án.” Lại là bất thành linh.

“Hả?”

“Nhìn ta, chỉ nhìn ta. Vĩnh viễn.” Diệp Cẩn thấp giọng nói, vẻn vẹn chỉ có thể thế, nhưng một khắc kia, Mạc Phi lại giống như đi vào ảo mộng, một mảnh hư không, ảo mộng cánh hoa nhài bay múa đầy trời.

Ngoài dự liệu, mỗi cánh hoa, đều là đỏ tươi rực rỡ.

36. Chương 36 : Buộc Chuông Cuối Cùng Tháo Chuông

Khí huyết dâng trào, mặt của Mạc Phi rất nhanh liền nhuộm một rặng mây đỏ. Bị gắt gao vây trong lồng ngực, không động không giãy cũng không nói chuyện, tin tưởng bất luận là người nào, cũng sẽ làm tưởng nàng là chấp nhận.

Vì vậy nên cũng không khó hiểu, tại sao ngay sau đó Diệp Cẩn chọn lựa thủ đoạn muốn khê hôn lên gương mặt nàng. Nhưng Mạc Phi lại đột nhiên đã kích hắn: “Làm sao không được.”

Diệp Cẩn khê nhếch miệng, còn chưa kịp mở miệng liền bị nàng lần nữa cắt ngang: “Chuyện lừa gạt tâm ý của mình, ta làm không được.”

Lẳng đọng hồi lâu, Diệp Cẩn cuối cùng xả giận: “Ngươi chính là nghĩ tới hắn?”

“Đúng, hơn nữa ta còn muốn hiểu rõ.” Về phần phương pháp làm sao hiểu rõ, nàng lại không nói cụ thể.

Nhưng đáp án đã rõ ràng rồi, không phải sao? Diệp Cẩn không thể không thừa nhận, trước mặt người đó, hẳn quả thật thua tâm phục khẩu phục: “Hiện tại liền lấy ra ngân châm, để cho ta lại một lần nữa làm người.”

Mạc Phi khẽ gật đầu, tràn đầy chân thành cười: “Cám ơn người, lại một lần nữa bao dung tùy hứng của ta.”

Loại chuyện nhỏ lấy ngân châm này, thì tương đương với chuyện Tiểu Long Nữ cùng Dương Quá luyện công, không thể nào tùy tiện ngồi ở trên cây to liền bắt đầu kéo áo lên, tất nhiên là phải tìm một nơi vừa kín đáo vừa thích hợp một chút. Mà nơi vừa kín đáo vừa thích hợp một chút chính là một hang động nằm trên sườn núi ngoại ô trấn Thu Thủy.

Hết thấy đều phải lay tạ nhân lực siêu cường của Mạc Phi, nếu không hồi lâu thật đúng là tìm không ra. Dĩ nhiên những thứ này, cũng không thể khiến cho Diệp Cẩn giật mình, giống như phỏng đoán lúc trước của Mạc Phi, từ khoảnh khắc tiến vào Đệ nhất sơn trang, hẳn vẫn cố ý âm thầm quan sát động tĩnh của Mạc Phi.

Bao gồm cả mấy lần Đường Lăng xung đột với Mạc Phi, không rõ nguyên nhân tại sao mỗi lần Đường Lăng đều bảo hấn ra tay. Mặc dù kết quả đều là thất bại, cũng chưa có người phát hiện, võ công của hấn có thể so sánh với Tiêu Duyệt, chỉ có hơn mà không thua. Từ khi mới bắt đầu, điểm xuất phát của hấn đều hướng về Mạc Phi.

Dĩ nhiên, người cân nhắc lợi hại như thế cũng sẽ có thời điểm không lợi hại. Tựa như những hành động khi đối mặt với Mạc Phi, hấn cũng không phải là ngu ngốc đơn thuần.

“Nhất định phải cởi?” Sắc mặt hấn đỏ bừng túm vạt áo, liên tiếp tháo chạy.

Nhưng Mạc Phi vẫn từng bước từng bước ép sát: “Người không cởi ta làm sao giúp người lấy? Ăn thạch hoa quả còn phải xé màng, uống sữa tươi còn phải đâm lỗ, huống chi là giúp người lấy ngân châm.”

Diệp Cẩn vội vàng thu mắt, giống như đếm xem một bông hoa có mấy cánh, từng chút từng chút cởi ra: “Tự ta có thể.”

Mạc Phi không nhịn được, sát lại gần đã giúp hấn xé hơn phân nửa vạt áo: “Làm sao người bà già như vậy, một chút tiến bộ cũng không có!”

“...” Lặng yên.

“Rất tốt, người cũng không nói nam nữ thụ thụ bất thân cái gì gì đó.”

“...” Lặng yên độ hai.

Nhìn hấn còn có chút ý tứ phản kháng, Mạc Phi tiếp tục lôi lôi kéo kéo: “Sợ cái gì, người đây chỉ là nửa thân trần, ta từng còn xem qua Tiêu Duyệt lỏa toàn bộ.”

“...” Lặng yên độ ba.

“Sớm chết sớm siêu sinh.” Mạc Phi rất nghiêm túc lột chiếc áo phòng tuyến cuối cùng của hấn, có chút cảm khái nói, “Mười cây châm bạc nhiều năm ở trong người như vậy, đã sớm sinh ra độc tố khổng lồ, khiến cho người mặt của cũng nghiêm trọng táo bón rồi. Cho nên nếu còn để mặc như vậy sẽ khiến ặt người co quắp.”

“...” Đây là cái lý luận gì. Diệp Cẩn nhìn nàng thật sâu, hoàn toàn lặng yên.

Đang thời điểm trầm mặc đó, đại hôi lang [1] Mạc Phi tựa như nhân cơ hội lướt tới phía sau hấn, chuẩn bị lợi dụng “Hấp Tinh Đại Pháp” loại bỏ khốn nhiều năm cho hấn, một ít đất ở sườn núi lại bắt đầu lay động: “Gián ca ca dâm tử tỷ, còn không mau chút nạp mạng đi!”

[1]: con sói xám lớn

“Hả? Cởi vài cái y phục cũng có thể nói thành gian phu dâm phụ?” Mạc Phi rất là khó chịu, một cước đá lên vách tường bên cạnh: “Tiểu Thạch Đầu, Mạc Đạo Hồn lại kêu người tới giả thần giả quỷ sao?”

Tiểu Thạch Đầu không cưỡng được sự thô bạo của Mạc Phi, vội vàng hiện hình, vừa buồn bã vừa tức giận, mãnh liệt ưỡn bộ ngực: “Sư phụ vì sao có thể có ý tứ như thế, là chủ trương của Tiểu Thạch Đầu ta!”

Mạc Phi thuận tay nắm được hán: “Vậy ngươi có biết hay không bị người hiểu lầm là một chuyện rất đau đầu?”

“Vậy thì thế nào!” Tiểu Thạch Đầu cố gắng tạo ra chút mị mị nhân, quyết định đem hiểu lầm giải thích ngọn nguồn, “Cho dù Tiểu Thạch Đầu thích tiểu tam ca, cũng thích tiểu tỷ tỷ, hai người các ngươi tuyệt đối cũng không thể ở chung một chỗ! Sư phụ hán, sư phụ hán, chính là vì tiểu tỷ tỷ...” Thanh âm ghen ngào đến cỡ hồ nói không nổi.

Mạc Phi khó có khi gặp được nam nhân khóc, ngay tại chỗ rất phiền rất xúc động: “Đúng vậy a, hán vì ta thật sự là vất hết óc làm rất nhiều. Trước tiên đem ta quăng đến cổ đại, lại an bài cho ta số mạng thật nhiều tương phùng. Mỹ nam vô số, tài phú dùng không hết, ta còn chiếm được tuyệt thế võ công, làm người, tathật sự nên viên mãn, còn có thể có cái gì bất mãn? Quả thực là rất thích sự phụ của ngươi rồi, cũng mau thích đến trình độ phát điên. Hán chính là Bồ Tát sống tái thế, minh quân thế hệ mới, khai sơn chi tổ vĩ đại, vì ta tạo ra tiền đồ vô lượng. Tương lai, một mảnh phong quang thật tốt!”

Tiểu Thạch Đầu nghe vậy thương tâm: “Tiểu tỷ tỷ, đây mới là lời thật lòng của người sao?” Lại nhìn ngấm Diệp Cẩn, không cam lòng như thế, “Các ngươi thật... Thật...”

“Mạc Đạo Hồn tự nguyện nhường cho ta.” Ngoài ý liệu trả lời.

Lần này không chỉ có Tiểu Thạch Đầu, ngay cả Mạc Phi cũng có chút ngu: “Có ý tứ gì?”

Diệp Cẩn bình tâm nói: “Hán bị Thiên Đế triệu hồi, có thể vĩnh viễn không trở về.”

Tiểu Thạch Đầu im lặng.

Mạc Phi nói: “Cái này không thể nào.”

Không có người nói chuyện.

Một giây, hai giây, ba giây... Vô số giây trôi qua, nàng đột nhiên không cách nào bình tĩnh được nữa, cười nói: “Ta căn bản là không có giết người, không thể nào khiến cho thiên giới chú ý!”

Tiểu Thạch Đầu tinh thần sa sút nói: “Tiểu tỷ tỷ, chẳng lẽ ngươi thật không nhớ lời ngươi nói dối lúc trước lừa gạt Tiêu Duyệt sao?”

“Cái gì?” Nhất thời hồi lâu không cách nào tiếp nhận chuyện chân thực như vậy, Mạc Phi tâm phiền ý loạn đến không thể nghĩ ra.

Tiểu Thạch Đầu Cục nói ra từng chữ từng câu: “Nhân tiên khác đường, một khi động tình, ắt gặp Thiên Khiển.”

“Cho nên hán đã tiếp nhận Thiên Khiển?”

Tiểu Thạch Đầu ngược xuôi lẫn lộn hai vòng.

Mạc Phi âm thầm cắn răng, nhưng mặt ngoài có vẻ cực kỳ bình tĩnh: “Ta hiểu rồi. Các ngươi đã là thần tiên, có Thiên Đế tồn tại, vậy khẳng định cũng có Tôn Ngộ Không, có đúng hay không?”

Tiểu Thạch Đầu nói: “Tiểu tỷ tỷ, ngươi tìm Tôn Ngộ Không làm cái gì?”

Mạc Phi nhìn như không chút để ý: “Làm đồ đệ của hán, đi theo hán lại đạo náo Thiên Cung. Ta nói rồi, Mạc Đạo Hồn nếu không trở lại, ta cho dù hút cũng phải đem hán từ ngoài không gian hút về.”

Tiểu Thạch Đầu không nhịn được càng thương tâm: “Tiểu tỷ tỷ, đây chẳng qua là hư cấu. Thiên giới chúng ta cùng trong sách miêu tả không giống nhau. Căn bản cũng không có Tôn Ngộ Không tồn tại.”

“Cái này không thể nào!” Mạc Phi lần nữa cười nói, “Hán không trở lại ta làm sao bây giờ, chẳng lẽ muốn ta cả đời đợi ở chỗ này sao? Xuyên qua cái chố mági, cái gì cuộc hành trình tìm tình yêu, hán đùa giỡn còn chưa đủ sao? Tại sao, tại sao cuộc sống của ta, hán muốn tới thay ta quyết định!”

“Tiểu tỷ tỷ...”

Mạc Phi cái gì cũng nghe không vào, bật cười: “Hừ, không về được, cái cố như vậy thật đủ thối nát.”

“Đây không phải là ý nghĩ của người.” Diệp Cẩn chợt mở miệng: “Trong mắt ta, người sẽ thành thực hơn.”

Mạc Phi ngơ ngẩn.

Tiểu Thạch Đầu cũng nhích người lên một chút, đồng ý.

Mạc Phi cười khan, yên lặng cúi đầu nhìn ngón tay út từng bị ‘tơ hồng’ buộc, rốt cuộc không giấu diếm được nữa: “Đúng vậy a, ta thích hắn, ta chính là thích hắn, ta bây giờ có thể phân rõ ràng rồi, cái này cùng thường thức không giống nhau. Ta thường thức Diệp Cẩn người, ta thường thức Tiêu Duyệt hắn, ta còn có thể thường thức nhiều người nữa, nhưng ta duy chỉ có thích hắn...” Hơn nữa, đã trong lúc vô tình, thích đến trình độ không người nào có thể thay thế.

Tựa hồ khi còn bé đã từng như vậy qua. Có một nam nhân vĩnh viễn là niềm kiêu hãnh trong lòng, bất luận gặp phải trở ngại thất bại gì, hắn đều có thể mặt mỉm cười nói: “Không sợ, cuộc sống vẫn chưa kết thúc.”

Nhưng hắn cuối cùng có một ngày vẫn là rời đi. Ngày đó lựa chọn rời đi, hắn không cười nữa nói, không sợ, cuộc sống còn chưa kết thúc. Chỉ có ba chữ, vẫn quanh quẩn ở bên tai của nàng — thật xin lỗi.

Cho nên từ đó về sau, Mạc Phi bắt đầu chán ghét ba chữ này. Qua nhiều năm như vậy, đã nhớ không rõ trong đáy lòng gào thét qua bao nhiêu lần: lấy cố, lấy cố, hết thấy đều là lấy cố.

Thật lòng thích, liền tuyệt sẽ không lựa chọn rời đi! Lấy cố, lấy cố, hết thấy đều là lấy cố...

“Tiểu Thạch Đầu, làm phiền người dùng tiên pháp giúp ta loại trừ ngân châm trong cơ thể Diệp Cẩn.” Mạc Phi vẫn cúi đầu, lại lặp lại một lần, “Làm phiền người.”

Ngay sau đó, cũng không quay đầu hướng ngoài động bước đi.

“Tiểu tỷ tỷ, người muốn đi đâu?” Tiểu Thạch Đầu lo lắng muốn đi chặn lại. Lại bị Diệp Cẩn ngăn lại: “Để cho nàng đi.”

Hắn do dự hồi lâu: “Chẳng lẽ tiểu ca ca cũng không lo lắng sao?”

“Chút chuyện này, không đủ để tự vẫn.”

Tiểu Thạch Đầu miễn cưỡng kiềm chế tâm trạng, nhìn ngoài động thân ảnh Mạc Phi đi xa, lúng ta lúng túng nói: “Sư phụ từng nói qua, tiểu tỷ tỷ là tiểu ca cathứ hai, rất nhiều tâm sự chịu đựng cũng không bộc phát, căn bản cũng không có đủ tư cách làm thổ hào nương...”

Chưa nghe xong, Diệp Cẩn đã ảm đạm nhắm mắt.

Từng có một cảnh tượng như vậy, chạm khắc vào đáy lòng. Đây trời hoa nhài, trước mắt tràn đầy hoa nhài, có người thấp thoáng ở trong bụi hoa, nhẹ nhàng đẩy ra một nhánh cây, nghiêng đón ánh mắt của nàng, khoe miệng cười tươi, mùi thơm ngát bốn phía.

Lúc ấy nàng còn ngu ngốc hỏi: “Trong thế giới rộng lớn này, tại sao chỉ chọn một mình ta.”

Nhớ được hắn cười, hình như là càng sâu, cũng càng đậm.

“Thật ra thì người lúc bình thường cũng rất tốt...” Không có gì có thể giải thích tâm tình một khắc kia, kỳ thực lời nói ngu ngốc đã sớm bán đứng nàng.

Có thể là từ ngày đó trở đi, cũng có thể là sớm hơn, cũng đã rất để ý hắn. Chẳng qua là vẫn không có phát hiện, hoặc là không muốn thừa nhận, cái loại khốn kiếp tự cho là đúng giống như cha này.

“Khốn kiếp, khốn kiếp!” Mạc Phi hai chân quỳ xuống đất hung hăng mắng, nắm chặt đá vụn không ngừng đào bới mặt đất trước mặt, “Nếu muốn xông vào thế giới của ta, trước khi giác ngộ tuyệt không cho rời đi!”

Nhưng vì sao không hề xuất hiện nữa, không hề nói tiếp nữa, nếu đây là người mong muốn, ta há lại chưa có đủ lý lẽ?

Rời đi sao? Rốt cuộc vẫn phải rời đi sao? Mạc Phi duỗi ngón năm chặt một nắm đất, hiện tại không chỉ có ngực nóng, ngay cả đáy mắt cũng bắt đầu nóng lên.

Rất nhiều lần đều có cơ hội, nhìn thấy thân ảnh đối phương rời đi, hoàn toàn có thể chạy lên trước, níu lại ống tay áo của hắn, biểu lộ tâm ý thực sự của mình, dù cho chỉ một chút, nói cho hắn biết, có thể hay không không cần đi?

Cậu bé chặn cừu cũng không đáng giận, đáng giận là rõ ràng ý thức được mình là cậu bé chặn cừu, ngay cả một chút ý tứ tự xét lại cũng không có, tiếp tục thờ.

37. Chương 37 : Bằng Hữu Là Để Tổn Hại Lẫn Nhau

Lúc ánh tà dương vắt qua cành cây lay động là lúc Mạc Phi mang theo tâm ý đã quyết định tốt, trở lại sườn núi phía trước.

Tiểu Thạch Đầu sớm cung kính chờ đợi đã lâu, vừa thấy nàng đến lập tức nghênh đón: “Tiểu tỷ tỷ, thực sự không sao chứ?”

Mạc Phi lắc đầu, lại nhìn thấy một con gà nướng đang lơ lửng trên không trung, cười nói: “Ta có thể có chuyện gì, cho dù có chuyện cũng là bụng có chuyện.”

Tiểu Thạch Đầu vẫn là thương tâm: “Tiểu tam ca đi rồi.”

“Ừ, ta biết.”

“Vì sao tiểu tỷ tỷ biết?”

“Bởi vì mắt ta không hí.”

Lời này chính là làm tổn thương người a. Tiểu Thạch Đầu tuy rằng rất muốn kháng nghị, nhưng thấy nàng có tinh thần như thế, liền cũng không so đo nữa: “Ta có nghe tiểu tỷ tỷ phân phó, giúp tiểu tam ca lấy ra ngân châm trên người.”

“Ừ, ta biết.”

“Vì sao ngươi lại biết?” Mơ hồ lộ ra bất mãn.

Mạc Phi một phen lấy gà nướng xuống, xé một miếng đùi gà, liền không có hình tượng há mồm to gặm vào, còn hàm hàm hồ hồ nói: “Ta hiện tại xác định, ngươi không chỉ mất hí, còn không có lỗ tai.”

“Tiểu tỷ tỷ!” Tiểu Thạch Đầu sắp sửa bạo phát, Mạc Phi không để ý, tiếp tục chặm rãi gặm đùi gà, “Vậy ta hỏi ngươi, ngươi có biết Diệp Cẩn vì sao phải đi không?”

Cuối cùng có thể hành diện một lần, Tiểu Thạch Đầu tươi vui hơn hớn: “Bởi vì tiểu tỷ tỷ ngươi đuổi hắn đi.”

“Sai, mười phần sai.” Mạc Phi cắn một miếng đùi gà, “Hắn là bị tác phong của ngươi làm chạy mất, ngươi cả ngày gọi ‘tiểu tam ca’, ‘tiểu tam ca’, thực đem hắn gọi đến hỏng. Theo tính tình của hắn, tuyệt đối không có khả năng làm tiểu tam, lại càng không đáng làm tiểu tam. Mà ta cũng rất chán ghét từ ‘tiểu tam’ này.”

Tiểu Thạch Đầu hoàn toàn báai phục, thấy việc này không có gì để nói nữa, dứt khoát lần nữa quay về đề tài có liên quan đến Mạc Đạo Hồn: “Tiểu tỷ tỷ, kế tiếp phải làm như thế nào?”

Mạc Phi ngừng ăn, nửa nghiêm túc nửa đùa giỡn: “Ta đây không phải đang đợi tình báo của ngươi sao?”

Tiểu Thạch Đầu không hiểu.

Mạc Phi lại nói: “Làm người phải có nguyên tắc, phải đi từng bước một, hắn nợ ta, khẳng định sẽ phải trả. Nhưng trước tiên, ta còn muốn giải quyết một việc khác.”

Tiểu Thạch Đầu nhất thời linh hội, cũng trở nên nghiêm túc: “Tiểu Nguyệt cùng hung ác tỷ tỷ đã bình an đến sơn trang, nghe nói là muốn lập tức thành thân.”

Mạc Phi trầm ngâm: “Quả nhiên như vậy. Nguyệt Phù cùng Chung lão bản kia có đi theo hay không?”

Tiểu Thạch Đầu lắc lư thân thể.

“Đã biết, Tiêu Duyệt cùng Đường Lăng tạm thời có thể không cần xen vào nữa. Ngược lại Nguyệt Phù và Chung lão bản... Uhm, nơi này cách trấn Hồng Lung có xa lắm không?”

Tiểu Thạch Đầu liếc mắt xuống: “Dựa vào năng lực của tiểu tử tỳ, không quá nửa ngày.”

“Đó chính là không xa.”

Tiểu Thạch Đầu nói: “Tiểu tử tỳ hiện tại sẽ phải đi trấn Hồng Lung?”

“Đương nhiên.” Mạc Phi nhìn về phía xa xăm, cười, “Ta cùng vị Chung lão bản kia chơi mèo vờn chuột còn chưa phân rõ thắng bại đâu.”

Đêm lạnh như nước, bình thường đều khiến cho người ta có cảm giác như thế. Nhưng trấn Hồng Lung lại cho người một ấn tượng hoàn toàn bất đồng, bất cứ lúc nào người đi đến nơi đó, nhìn thấy đều là cảnh tượng vui vẻ. Đúng như lúc trước Trương nói xằng nói, đây là một trấn nhỏ vô cùng náo nhiệt, náo nhiệt đến mức mọi người hàng đêm hoan ca, không say không nghỉ.

Cho nên người nơi này thoạt nhìn đều là tính tình vô lại. Nam tử trên đường đều mang theo bầu rượu, tùy tiện nhanh chóng đến một chỗ trong ngõ nhỏ cũng có thể tầm hoa vấn liễu.

Mạc Phi đi trên đường, trong đầu chỉ có hai chữ để hình dung — vụn vụn. Tuy nói đây không phải lần đầu tiên tới, còn nhớ khi nàng vừa bị đập tới cổ đại, bị hai huynh đệ thổ phỉ cưỡng ép thì “gặp gỡ hiệp khách trên đường” Tiêu Duyệt. Thành thật mà nói, hình tượng ban đầu của hắn thật sự đủ giả bộ, cho dù ai nhìn thấy cũng sẽ không liên hệ được với hình tượng sau này.

Nhưng không nghĩ tới, chỉ trong khoảng thời gian ngắn liền xảy ra nhiều biến cố như vậy. Nay hắn đã là một nam nhân sắp lập gia đình, nhưng đối tượng kết hôn lại không mỹ mãn lắm, lúc này thấy cảnh tượng trong trấn khắp nơi treo đèn lồng đỏ, thật đúng là rất có ý tứ châm chọc.

Mà người khởi xướng bày ra hết thảy, cũng đang ở Thiên Đình tiếp nhận cái gọi là trừng phạt đi. Sẽ trừng phạt giống Thiên Đình trừng phạt Tôn Ngộ Không trong thần thoại sao, hay là trực tiếp nhốt vào lục đạo, chịu đựng bách thế luân hồi, thậm chí còn hơn thế...?

Mạc Phi nghĩ đi nghĩ lại liền cười rộ lên, chân trời cũng tốt, góc biển cũng được, cho dù là vũ trụ ngàn hà, mười tám tầng địa ngục, chỉ cần có lòng, nàng cũng không tin nàng truy đuổi không được.

Như vậy một đường nghĩ một đường cười, người cư nhiên thông thả đã đi đến cửa. Chợt nhìn lại, biển chữ vàng dưới ánh đèn càng thêm lung linh. Lúc trước hai vị mỹ nhân tỷ tỷ hóa trang thật đẹp, đúng là sắm vai nữ tiếp tân.

Mạc Phi giương mắt nhìn nhặt nhìn, nhớ ngày đó nàng hiểu lầm nơi này là thanh lâu. Nhưng hiện tại không cần hoài nghi, muốn hỏi cái gì nhiều nhất trấn Hồng Lung, không có đáp án khác, chính là thanh lâu, trái ngược với tên Vạn Hương lâu, có vẻ có tiếng nhưng cũng không có miếng nhất. Châm chọc, tuyệt đối châm chọc, cho dù bằng hiệu này kim quang lấp lánh như thế nào, lâu này ánh sáng như thế nào chiếu rọi, lâu bản được người người truyền vô cùng thần kỳ, cũng vẫn không thể che dấu bản chất đen tối.

Chung lão bản từng nói, ta tuy không làm người tốt, nhưng luôn luôn hiểu chuyện, hiểu được một người sẽ không vô duyên vô cớ liền có cừu gia, hắn chẳng qua là bồi hoàn lại sai lầm trước kia mắc phải.

Mạc Phi không quan tâm Tiêu Duyệt đã từng đắc tội như thế nào, bọn họ qua ra làm sao, kiêu căng điên cuồng tùy ý can thiệp vào cuộc sống của người khác, sẽ phải tiếp nhận sự trừng phạt của người đuổi theo đòi nợ. Bọn họ một người cũng không chạy thoát, Nguyệt Phù như vậy, Chung lão bản như vậy, Mạc Đạo Hồn cũng như vậy.

Mạc Phi mỉm cười bước lên cầu thang, nhìn hai tiếp tân mỹ nhân khuôn mặt tươi cười, đang muốn từ trong lòng lấy ra bạc thưởng, không ngờ bên cạnh vọt tới một bàn tay, bắt lấy cổ tay nàng: “Ồ, đây không phải là Tiểu Như sao.”

Mạc Phi ngay cả mắt cũng không nâng lên, liền đoán được là ai. Nhưng nàng còn chưa nói gì, người kia lại nói: “Di, lộ phí đi đường của Tiểu Như không phải đều ở chỗ Duyệt Nhi đại mỹ nhân sao, lúc này lại có tiền? Chẳng lẽ là ở bên ngoài nuôi tiểu bạch kiếm, cho lão Trương ta về nhà ủ dấm chua?”

Kỳ thật hắn nói không sai, đêm đó được Diệp Cẩm vội vã cứu đi, toàn bộ lộ phí đi đường để lại nhà trọ Duyệt Lai. Bất quá chút bạc ấy, cũng là làm phúc cho khách sạn. Phải biết rằng, nàng có thể từ chưởng quỹ lấy lại tiền dùng chân một năm.

Mạc Phi lười phải cùng hắn nói rõ lý lẽ, mỉa mai nói: “Trương nói xằng, hảo hảo làm chủ rể người không làm, hơn nữa đêm chạy tới chờ hồng hạnh?”

Trương nói xằng cúi đầu, cố ý để sát vào nàng: “Lão Trương ta còn không phải bởi vì quá nhớ người, mới chạy đến tìm người, chính là chờ người sinh cho tam hài tử có thể gả.”

Đúng là ông già, cho tới bây giờ vẫn còn nhớ chuyện này. Mạc Phi hất mặt, khinh thường nhìn chằm chằm hắn: “Cố gắng nói lời phong lưu, cố gắng làm ra chuyện phong lưu, sợ rằng là bị lão bà đập đi. Hay là nói Vương Bá thật sự đào gót tường?”

Nói đến Vương Bá cùng tân thê Hồng Tú của Trương nói xằng, lúc ấy Tiểu Thạch Đầu không kể nhiều, Mạc Phi tự nhiên cũng quên không hỏi nhiều. Chuyện của mình còn đang bận bịu, còn thời gian xen vào chuyện khác?

Giờ phút này bất quá cũng chỉ là cố ý muốn châm chọc Trương nói xằng một phen.

Không nghĩ tới Trương nói xằng khê nhếch khóe miệng, lộ ra một tia cười khổ sở: “Lão Trương ta hiện tại thật đúng là một thân thoải mái ung dung tự tại sống qua ngày.”

“Thật đúng là bị ta nói trúng?” Mạc Phi cẩn thận nhìn hắn, “Nhìn người mặt mày xanh xao, thật giống như nói: ta tinh thần sa sút.”

“Người đã kích tướng công tướng lại như vậy?”

“Dựa vào người?”

Thời điểm hai người tranh không phân cao thấp, một bóng người quen thuộc xuất hiện, ba ngân châm phút chốc liền bay đến. Mắt nhìn ngân châm đều là nhằm về phía mạng của Trương nói xằng, Mạc Phi không nói hai lời bước đến trước người hắn, giơ tay một cái, đem ba ngân châm không thiếu một cây thu vào lòng bàn tay.

Nàng nhú mày, ung dung vút châm xuống, nhìn người đột ngột xuất hiện kia, cố ý bắt trước miệng lưỡi của Trương mỗ: “A a, việc giết người cũng không nên thể hiện ở trước mặt cô nương nhà người ta.”

Trương nói xằng dở khóc dở cười.

Mạc Phi lại nói: “Hảo hảo gấu mèo không làm, người như thế nào cũng bắt chước lưu manh, chạy tới đây hồng hạnh?”

Hơn nửa đêm, ai lại không chút kiêng nể gì ở trước mặt quần chúng phát độc châm? Cũng chỉ có quỷ y biến thái nào đây tự xưng có thể cứu người xong lại giết, giết lại cứu.

Hắn như trước hai mắt thâm quầng như gấu mèo, thanh âm ngạo mạn khinh thường nói: “Ta còn nợ người một câu trả lời.”

Mạc Phi lúc này bình tĩnh đại ngộ. Dích xác là như vậy, không sai, lúc trước nàng tìm mọi cách biết được tên đầy đủ của Chung lão bản, kết quả đến bây giờ vẫn chưa được biết, chỉ biết chuyện trong cơ thể Diệp Cẩm có ngân châm phụ thân “chôn”.

“Nợ ta một câu trả lời, vậy cũng không nên lấy phương thức này để thu hoạch. Muốn hại bằng hữu của ta, người đây chính là không cho ta mặt mũi.” Mạc Phi cũng lấy giọng điệu khinh thường trả lời.

Trương nói xằng sững sốt một chút, thở dài cười yếu ớt.

Bất quá Mạc Phi mới không rảnh để ý về mặt của hắn, thấy Phan Đạt thành công kinh ngạc, lại phát hiện chung quanh có không ít người đang xem náo nhiệt, hơn nữa còn thu hút cả hai hán tử thô lỗ lúc trước

ngăn cản không cho Tiêu Duyệt vào lâu, càng thêm cố ý thì thầm: “Chung lão bản với ngươi không phải là huynh đệ tốt cùng chung chí hướng sao, lần đó ngươi biểu hiện rất tốt không bán đứng hân, như thế nào, lần này lại đổi ý?”

Quất queo nửa ngày, suy nghĩ của Phan Đạt cuối cùng cũng thay đổi. Chỉ tay vào Trương nói xằng cách đó không xa, nói: “Có câu nói rất đúng, không đánh nhau không quen biết, ta trước khi nhận thức hân, phải cùng hân đánh trước một trận.”

Đang nói chuyện, hân vừa vặn ngược mắt thấy người từ trong lâu đi ra, thấy đối phương thần sắc nghiêm túc, cứng nhắc giống như thuốc cao bôi trên da chó, lập tức nghĩ ra kể sách của Mạc Phi, cảm thấy buồn cười, trực giác thấy thú vị, lập tức lớn tiếng phụ họa: “Nguyện kết bạn với hạng người nào, cũng là Phan Đạt ta quy định. So với vị kia, ta hiện tại đối với ngươi cũng có hứng thú, ngươi đã muốn biết tên của hân, ta cũng vui lòng trả lời.”

Mọi người trầm mặc, tất cả mọi người đều nhìn sắc mặt người trước lâu, ngay cả hai hán tử lỗ mãng lúc trước lúc muốn ra mặt ngăn cản cũng đều đứng nghiêm bất động.

Lão bản Vạn Hương lâu, đến nay vẫn là bí mật. Mọi người chỉ biết hân thích mặc bố sam, gương mặt bình thường, lại có vẻ quý khí phong nhã vô tận. Không ai biết được tên của hân, bởi vì một chữ “Chung” khắc trên bàn tính, mọi người cũng khách khí gọi hân một tiếng – Chung lão bản.

“Phan huynh,” người trước lâu đôi mắt nghiêm túc trông lại, vung ngược tay lên, đám người vây xem hoảng sợ lập tức tản xa ra, “Ta luôn luôn cho rằng hai ta giao tình rất tốt, cũng luôn luôn cho rằng ngươi là một người thối thời trang tuần kiệt. Cũng không nghĩ, là bằng hữu mà ngươi lại làm chuyện như vậy.”

Trương nói xằng vẫn không lên tiếng chợt cười vang nói: “Bằng hữu, vốn là dùng để tổn hại nhau mà.”

38. Chương 38 : Thứ Tình Yêu Đáng Chết

Mọi người nín thở, tất cả đều im lặng. Đối tượng Trương nói xằng khiêu khích là ai? Là Chung lão bản đại chương quỹ Vạn Hương lâu chỉ tồn một năm ngắn ngủn liền thanh danh vang dội! Nghe đồn hân nhận được chân truyền của cao nhân, luyện thành một thân giới võ công, nghe đồn hân có thể dùng hạt châu bàn tính đánh xuyên qua xương vai một người, nghe đồn hân từng trước mặt ôn hòa để cho kẻ ăn cơm chùa bỏ đi, sau lại có người phát hiện thi thể người nọ vỡ nát sau núi.

Tóm lại, nghe đồn, người đắc tội hân chưa bao giờ có kết quả tốt.

Mạc Phi cười lớn một tiếng, mở lời trước: “Trương nói xằng, ngươi nói xằng nhiều như vậy, chỉ có câu này, ta sâu sắc tán thành.”

Phan Đạt cũng lên tiếng: “Người này quả thật thú vị. Ta nhận định người bằng hữu này.”

Trương nói xằng mím môi cười một tiếng, cũng không nhiều lời. Thẳng đem người trong cuộc Chung lão bản gạt ở bên ngoài, hân hận đến lần đầu tiên khó có thể để lại tình tình trước mắt mọi người, từ trong lồng ngực lấy ra mấy hạt châu bàn tính, chuẩn bị một lần giải quyết hết.

Cũng may Mạc Phi tinh mắt, đoạt trước hân, đem vật nào đó trên cổ tay mình lấy xuống, một chưởng đánh tới.

Vật này không phải là cái gì khác, chính là hạt châu có khắc chữ “Chung” mà Chung lão bản để lại trong trận chiến mở màn giữa Chung lão bản cùng Tiêu Duyệt. Mạc Phi đã từng nói muốn có chút vốn để buôn bán, Tiêu Duyệt một thân trong sạch không thể làm gì khác hơn là đem hạt châu này tặng cho nàng, đợi ngày sau nàng lên như điều gặp gió hoàn trả cũng không muộn.

Lúc ấy Mạc Phi còn mắng hân không có trí nhớ, dù sao hạt châu này nói thế nào cũng là vật phẩm của địch nhân, kẻ ngu cũng có thể chú ý tới ký hiệu này. Nếu quả thật đổi ra ngoài, không chừng tự rước lấy một thân phiền toái. Cho nên dự định không phải là lúc bắt đắc dĩ tuyệt đối không dùng, cũng vẫn dùng dây đỏ xuyên thành vòng tay đeo trên cổ tay mình.

Hôm nay vật này gặp được chủ nhân, ắt phải vật quy nguyên chủ, cho nên là chuyện phải làm, Mạc Phi dùng lực đạo còn muốn ngoan lệ hơn gấp hai ba lần so với bình thường.

Bất quá Chung lão bản nhìn không rõ nguyên do trong đó, chỉ thấy tốc độ chuyển động của kim châu chia so với tự phát thường ngày chậm hơn chút ít, nhất thời tự tin có thể nắm bắt, liền nhìn đúng thời cơ, như phi ưng bổ nhào thỏ hung hăng xuất thủ.

Kết quả chính là, lòng bàn tay phải thành công bị xuyên thủng một lỗ.

Tất cả mọi người đều sợ đến ngây người rồi.

Đây là khái niệm gì? Chung lão bản trong truyền thuyết, Chung lão bản bí ẩn như thần, cứ như vậy, dễ dàng bị một tiểu cô nương phế hữu chưởng?

Tự hồ chẳng qua là đập chết một con con ruồi bé nhỏ không đáng kể, Mạc Phi lãnh đạm nói: “Thế nào, nhanh như vậy liền trở mặt, muốn giết người? Có câu ta không thể không thay mặt Phan Đạt nói, lão ngài thật đúng là oan uổng hần, hần mặc dù nói như vậy, nhưng hần cũng không đem tên họ của người khai ra. Ngược lại người bộ dạng gấp gáp, kết quả trở thành trò đùa. A, vốn chính là đã gặp nhau thì cũng có lúc chia tay, người đã bắt nhân, vậy cũng không trách được hần bất nghĩa.”

Đối mặt với “thần lực” của nàng, Phan Đạt đã sớm không kinh sợ khi thấy chuyện quái dị, nhanh chóng tiếp lời: “Hừ, muốn giết ta, đây chính là cách người đối đãi với bằng hữu?”

Chung lão bản nhất thời đình chỉ.

Nói vậy, ngay từ đầu Phan Đạt cũng không dự định đem tên họ của mình khai ra, đây hoàn toàn là mưu kế của Mạc Phi, để cho Phan Đạt có lý do hợp lẽ để phản bội. Hơn nữa hiện tại, mình còn phải trả giá bằng một bàn tay!

Hắn cắn chặt răng, vừa muốn nói chuyện, Trương nói xằng lại mở miệng trước, hiển nhiên là đổ thêm dầu vào lửa: “Ô, một người che dấu tên họ mà sống, dĩ nhiên sợ nhất bị người biết được tên họ. Tiểu Như a Tiểu Như, lão Trương ta càng ngày càng coi trọng người rồi.”

“Quá khen, “ Mạc Phi học người trong võ lâm, bắt chước ôm lấy quyền, “Điều này cũng phải cảm tạ Phan Đạt dốc sức hợp tác.”

Phan Đạt nghiêng đầu: “Nợ người một câu trả lời, coi như là xong.”

“Người thật đúng là...” Mạc Phi không nhịn được ha ha cười ba tiếng, “Ta đã thấy người tốt không thành thực nhất.”

Phan Đạt kêu rên.

Tình hình này, hoàn toàn chính là không cho người cơ hội chen miệng. Chung lão bản giận đến mức mơ hồ run rẩy.

Cùng với ngưng trệ trong nháy mắt, mọi người hôm nay không chỉ có sững sờ, càng thêm như tên hòa thượng lùn 2 thước với tay sờ không đến đầu [1], không khỏi cảm thán, ân oán giang hồ rồi rắm không rõ, dân chúng bình thường vẫn là có nề nếp an phận chút, uống chút rượu, hưởng lạc, tiêu dao sống qua ngày, thực khoái hoạt.

[1]: vì phải suy nghĩ theo cách của người khác nên không biết mình suy nghĩ gì

Nhưng nghĩ như thế nào cũng biết, những người khác vĩnh viễn cũng tiêu dao khoái hoạt không được. Ngay lúc đó, Chung lão bản nhân sát so với máu chảy ra từ lòng bàn tay còn muốn đỏ hơn: “Mạc cô nương, ta vẫn nói câu nói lúc trước, ta không cho rằng người là người xấu, một chút đạo lý, ta nguyên tưởng rằng người sẽ hiểu, nhưng người là một súc sinh lang tâm cầu phế u mê không chịu tỉnh ngộ...”

Dùng từ thật là “ôn văn lễ độ”, Mạc Phi rút cuộc chú ý đến hắn, kịp thời cắt ngang: “Chung lão bản, ta không cho rằng ta là một người u mê không chịu tỉnh ngộ, cũng không cho rằng ta là Bò Tát sống cứu thế, càng không phải là người tốt bình bình thần thần thể với trời nói cuộc đời này không hề làm một chuyện xấu nào. Sự thật ngay trước mắt, người không cần cố chấp như vậy.”

Đến đây, nàng lại không nhịn được chế giễu nói: “Luôn luôn một giọng dạy dỗ người, tuyên truyền một chút tư tưởng liền cho rằng người người đều có thể tiếp nhận? Người cho rằng người là ai?”

“Hắn thật sự ai, cũng không đến lượt người tới dạy dỗ!” Đột nhiên một câu, mọi người đều ngẩng đầu hướng nơi phát ra âm thanh.

Chỉ thấy một nữ tử ưỡn ngực xoải bước từ bên trong lầu đi ra. Xem bộ dáng kia, là xuất sắc tuyệt lệ ngày thường khó gặp, chẳng qua là thần thái vô cùng lạnh lùng, đáng tiếc ít đi mấy phần thẹn thùng quyến rũ của tiểu nữ tử, nhiều chút ngạo mạn không ai bì nổi.

Mọi người đang lúc tiếc hận, người quen thuộc liền nhận ra nàng chính là tổng quản Vạn Hương Lâu Nguyệt Phù, mượn cảm giác say ngay trước mắt gọi to tên nàng, còn vẻ mặt háo sắc muốn tiến lên đùa giỡn.

Kết quả bị Chung lão bản dưới cơn thịnh nộ dùng hạt châu bàn tính khảm đầy mặt, ngã xuống đất hừ cũng không hừ một tiếng mất mạng.

Mọi người bị dọa cho sợ đến bắt đầu tán loạn bốn phía, còn có người nghĩ đến bên trong Vạn Hương Lâu còn có mệnh thần trong triều, nhất thời hoảng hốt chôn chân muốn đi báo quan. Chung lão bản cũng không ngăn cản nữa, mặc cho hắn đi, chuyển người khế thở dài một cái: “Nguyệt Phù, ta chưa bao giờ nghĩ muốn làm người dính vào chuyện này. Bên ngoài lầu động tĩnh lớn như vậy, bên trong lầu lại một tiếng cũng không nghe thấy... Người thật là quá dính vào rồi.”

Quả nhiên, người lúc trước chạy như điên vào lầu lại tè ra quần bò ra ngoài, trong miệng lẩm bẩm: “Cổ, cổ... Đầu bị ngắt, đầu bị ngắt.”

Nguyệt Phù nói: “Điểm này cũng không giống khẩu khí của người, người quá làm cho ta thất vọng. Những người đó, bọn họ chết đáng đời, cả ngày chỉ biết say đắm trong sắc đẹp, ta chính là cho bọn hắn một chút giáo huấn mà thôi.”

Thanh âm mặc dù vẫn nghe êm tai như dĩ vãng, nhưng cũng lộ ra một loại lạnh lẽo từ trong xương tủy. Không người nào dám tiếp tục ở lại nơi này thêm một giây phút nào nữa, Vạn Hương Lâu to lớn, là cái khái niệm gì? Nhiều người như vậy ở trong sương phòng bị hại, vậy là khái niệm gì?

Nữ tử này rõ ràng chính là một ma đầu giết người không chớp mắt!

Trong lúc một mảnh hốt hoảng, Mạc Phi buồn cười: “Nguyệt Phù, không đúng, Mạc Như tiểu thư chân chính, người thật đúng là cổ hủ. Ta dạy hay không dạy dỗ hắn, cũng không đến lượt người dạy dỗ ta.”

“Ồ, thật giả Tiểu Như? Đây cũng là trình diễn kịch hay.” Trong mấy người còn dư lại, phải kể tới Trương nói xằng nhảm nhả thông dong nhất. Hắn ôm hai khuỷu tay, nhìn tới nhìn lui hai người nàng, vẻ mặt lộ rõ tùy ý: “Lão Trương ta hôm nay, thật đúng là may mắn được thấy.”

Mạc Như cũng không nhìn hắn. Dùng tên giả “Nguyệt Phù” nhiều năm, cuối cùng bị vạch trần, nàng cũng không lo lắng. Giết nhiều người như vậy, nàng cùng Chung lão bản ai cũng không thoát khỏi liên quan, càng không trốn thoát sự truy bắt của triều đình, đã sớm tính toán hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng.

Lúc này cũng không còn nhiều lối thoát, không nói gì liền nhảy lên trên đỉnh, hướng về phía Mạc Phi khiêu khích: “Đi lên, chúng ta tán gẫu.”

Phan Đạt gấp gáp: “Có lời gì không thể nói trước mặt.”

“Nữ nhân nói chuyện, nam nhân không cần chen miệng.” Mạc Phi cùng Mạc Như trằm miệng một lời nói. Phan Đạt giận đến hàm răng đều run rẩy.

Ngược lại Trương nói xằng cười đến dễ sợ, nhìn thân ảnh hai người nàng đi xa, lại tới vỗ vỗ vai Phan Đạt, càng thêm cười không ngừng: “Hảo huynh đệ, nữ nhân nói chuyện nữ nhân, chúng ta nam nhân, cũng nói chuyện nam nhân.”

Phan Đạt nhẩn máy, vừa định tiếp tục mắng một tiếng “nữ vương bát đản”, lại đột nhiên phát hiện, trong lúc bối rối, tựa hồ còn thiếu thân ảnh của một người quan trọng – Chung lão bản không thấy!

“Mau đuổi theo.” Cùng lúc Trương nói xằng cũng phát hiện, vẻ mặt lập tức thay đổi, nghiêm túc khẩn trương không ít: “Tiểu Như, không... Mạc cô nương gặp nguy hiểm rồi.”

Yêu một người, có lúc có thể rất cực đoan. Giống như cha mẹ Diệp Cẩn trước đây vậy, không ngừng tổn thương mình, lại hành hạ cả đối phương.

Mạc Như năm đó cũng là một nha đầu ôn nhu. Dưới sự chiếu cố của nghĩa phụ nghiêm mẫu là hai vợ chồng Tiêu thị, trở nên rất biết lí lẽ, là một tiểu nữ hiệp được người trên giang hồ cực kỳ tôn kính.

Đáng tiếc, “huynh trưởng” nàng từ nhỏ ái mộ trước ngày thành thân một tuần nói với nàng, ta chỉ xem người như mẹ ta.

Nói gì vậy! Coi như mẹ? Mạc Như vừa yêu vừa hận, cuối cùng hóa bị phần đào hôn, muốn dùng sự tùy hứng của nàng làm một số tiền lớn đặt cược cho tương lai.

Nhưng là nàng thất bại. Đêm đó, nàng chạy quá mau, thần quá hoảng, tâm quá loạn, liền trúng mai phục, sau khi bị thương mới phát hiện đã không còn đường trốn.

Đối phương có bảy tám người thân hình khỏe mạnh, chính là một phần nhỏ trong những người thường ngày Tiêu Duyệt đắc tội. Nghe nói hấn tấn hôn, cố ý tìm đến này, chuẩn bị đại náo một hồi.

Có người trong lúc dừng lại nghỉ ngơi phát hiện ra nàng mặc giá y. Trong lúc nhất thời sắc tâm nổi lên, danh nghĩa vì trả thù, thực tế chỉ vì nhất thời sung sướng.

Rất nhanh, con thỏ hoang bị thương như nàng chạy trốn không nổi độc chưởng của thợ săn, trong lòng mang theo oán hận chịu trôi, đối mặt với đám hỗn trưởng xấu xí trong đáy lòng gào thét từng tiếng Tiêu Duyệt mau đến.

Nếu như còn có một điểm quan tâm, hấn nhất định sẽ tới, nàng không còn khát vọng gì nữa, liệu sống liệu chết, nàng chỉ muốn hấn có thể tới, đó chính là hi vọng lớn nhất dành cho nàng. Nàng một mực cho rằng như vậy, kết quả, nhưng lại làm người thất vọng.

Cho đến khi đám nam nhân hỗn trưởng kia đem nàng ăn sạch sẽ, hưởng thụ xong, hấn cũng không xuất hiện. Nàng chịu đựng thống khổ cùng khuất nhục một kiếm một kiếm cắt ở trên mặt, một bãi nước tiểu từ từ xả trên đầu.

Ý nghĩ hi vọng hấn sẽ xuất hiện, ý nghĩ cho rằng hấn sẽ lưu tâm, hết thấy đều là ngu xuẩn.

Đám nam nhân kia vẫn tận tình đi tiểu trên mặt, trên người nàng, hoan khoái đến cực điểm: “Nhìn con rùa trên mặt nàng xấu như vậy, còn nam nhân nào dám muốn nữa.”

“Đợi đến lúc Tiêu Duyệt nhìn thấy nữ nhân của mình xấu như vậy, vẻ mặt kia nhất định so với ăn cứt còn khó coi hơn.”

“Đoán chừng sau này cũng không thể ngẩng đầu làm người đi.”

“Vậy thì không phải nói làm con rùa đen khôn kiếp sao?”

“Cưỡi con rùa đen khôn kiếp làm lão bà, vậy khẳng định là con rùa đen khôn kiếp rồi.”

“Ha ha ha...”

Đến tận cùng người nào mới không thể ngẩng đầu làm người? Đến tận cùng ai mới là chân chính con rùa đen khôn kiếp?! Nàng hận, hận đám nam nhân này, càng hận Tiêu Duyệt hơn. Nàng muốn không tiếc bất cứ giá nào, làm cho tất cả những người từng tổn thương nàng, vĩnh viễn viễn, không chiếm được thứ mình muốn!

39. Chương 39 : Nguyện Cuộc Đời Đây Không Đổi

Đi theo Mạc Như tới một nơi hoang vu, lúc này mới dừng lại.

Nhưng sau đó, hai nàng ai cũng không mở miệng nói trước. Trạng thái này liên tục kéo dài hơn nửa canh giờ, Mạc Như cuối cùng thiếu kiên nhẫn, hừ trước một tiếng: “Không nghĩ tới cuối cùng lại bị đoán được.”

“Nếu muốn người khác không biết, trừ phi mình đừng làm.” Mạc Phi thản nhiên trả lời.

Mạc Như cười mỉa: “Những lời này phải tặng cho phu quân tốt của người mới phải.”

“Lời này ta nên từ đầu chí cuối hoàn trả cho người.” Mạc Phi ném lại cho nàng quả bom hạng nặng, “Người đã quan tâm hân như vậy, làm sao phải đau khổ chấp tay đem hân nhường cho người ta?”

Tiếp theo vẻ mặt hứng thú dạt dào nhìn nàng: “Nguyên lai người thích ngược a.”

Mạc Như hung hăng nghiêng răng.

Mạc Phi cố ý nói kích: “Ta thích Tiêu Duyệt thì sao, không giống người ngay cả điểm này cũng không dám thừa nhận, chỉ ở sau lưng làm con rùa đen rút đầu, được thương hại mới vươn đầu cắn ngược lại người một cái. Chính mình không nắm bắt được hạnh phúc còn oán trời trách đất.”

“Người biết cái gì!” Mạc Như rống to, khó khăn lắm mới phát tiết được phần hận trong lòng, “Đừng tưởng rằng mới thấy qua vài lần, coi như mình là kẻ hiểu rõ nhất thiên hạ.”

Mạc Phi cười cười, trước kia nàng cũng từng nói với Diệp Cẩm như vậy, còn không chỉ có một lần, nay nghe Mạc Như nói, ngược lại có loại mùi vị thực châm chọc.

“Ta và người ở góc độ nào đó, vẫn là rất giống nhau. Bất quá ta cũng không nói có hứng thú với chuyện của người, đó là người tự mình đa tình. Chỉ vì người đem ta liên lụy vào, ta không làm chút việc can thiệp trong lòng thực thấy áy náy. Người nói người bị bỏ rơi, muốn báo thù, ta thiếu chút nữa đã bị lão bản tốt của người xâm phạm, lẽ nào không thể tiến hành giáo dục tư tưởng đối với các người?”

Nghe giải thích như thế, Mạc Như có chút như người câm.

So miệng lưỡi sắc bén, ít nhất trước mắt, nàng còn xa mới thành đối thủ của Mạc Phi.

Đơn giản cũng lưỡi quan tâm tranh luận, dù sao cũng giết nhiều người như vậy, thêm hay bớt một người thì cũng không có gì khác?

Mạc Như nhất thời sát ý nổi lên, khôi phục lãnh mạc lúc đầu, vẻ mặt bình tĩnh: “Không sai, ta chính là người như vậy. Ta muốn làm cho hân vĩnh viễn không đến được với người mình yêu, vĩnh viễn sống trong thống khổ.”

Mạc Như hé miệng, không cam lòng nói: “Từ khi nào thì biết là ta.”

“Từ thời khắc bắt đầu là một nữ nhân.” Mạc Phi cười, “Đừng quên trực giác của nữ nhân, còn có người cũng bán đứng chính mình.”

Bởi vì rất thích, vẫn luôn quyến luyến không quên, mới có thể từ yêu sinh hận. Nhưng ngay cả như vậy, khi nhìn thấy nam nhân mình muốn hận rất cuộc vẫn kim lòng không được lộ ra cảm tình chân thật của mình. Ánh mắt nhìn hân, một chút cử động nhỏ, bao gồm cả lời nói khinh thường, hết thấy đều thật sâu bán đứng nàng.

“Tiêu Duyệt nói hân đem người trở thành mẹ, có lẽ bởi vì hân hi vọng người có thể sống cho bản thân, mà không phải sống dưới ảnh hưởng của cha mẹ hân.”

Đối mặt với giải thích của Mạc Phi, Mạc Như trầm mặc. Xác thực, dĩ vãng mình là một nữ tử ngoan ngoãn, thỉnh cầu của người chung quanh nàng đều không cự tuyệt, cho dù chán ghét cũng sẽ cười nói tốt, giống như một dạng ngu ngốc.

Nhưng mà Tiêu Duyệt không như vậy, hân luôn có thể nói ra suy nghĩ thực sự trong lòng, là người kiên cường thành thật. Đây chính là nguyên nhân tại sao, so với người không có chủ kiến như mình, hân lại thường thức người trước mắt này hơn.

“Thương tổn Tiêu Duyệt, người có thể được gì?”

Có thể được gì? Mạc Như không biết. Là thỏa mãn sao, không đúng, rõ ràng là càng thêm thương tâm.

“Như vậy lỗi lầm là do chính người tạo thành, người nên vì điều này gánh vác cả đời.”

Mạc Như nắm thật chặt tay, giương mắt ngoan độc trừng Mạc Phi, nhưng lại thấy nàng hướng mặt khua tay: “Ta không cho rằng đánh nhau hoặc báo thù có thể giải quyết được vấn đề, so với thủ đoạn thô bạo này, khiến người chính mình nhận rõ cũng nhớ kỹ sai lầm mắc phải, nhìn người người hận sống tốt gấp trăm lần mình, mới chính là sự trừng phạt lớn nhất đối với người.”

Dứt lời liền tính xoay người đi, nhưng Mạc Như không thể hiểu, vì sao nói Tiêu Duyệt có thể sống tốt gấp trăm lần mình, chẳng lẽ cả ngày đối mặt với nha đầu Đường Lăng kia, không phải là phiền chán sao? Nếu không phải như thế, nàng làm tất cả mọi chuyện, đến tột cùng là vì cái gì?

Vì thế nàng phần nộ theo sát phía sau tiến hành truy hỏi, lại nghe được tiếng cười của Mạc Phi: “Vốn ta cũng tương đối phương là Đường Lăng, cuộc hôn nhân này sẽ không mỹ mãn. Nhưng phát sinh đại sự như vậy, Tiêu Duyệt khẳng định là người đầu tiên phát hiện, đúng như lời lão bản tốt của người nói, một người không có khả năng vô duyên vô cớ liền làm người khác oán hận mình. Nếu hắn phát hiện là người gây nên, cũng sẽ vì chuộc tội mà cam tâm tình nguyện tiếp nhận con đường như vậy. Bởi vì hắn là một kẻ ngu ngốc...”

Nghe đến đây, Mạc Như rốt cục chịu không nổi, khổ sở nhiều năm qua tức thì như núi đá đổ nát, hoàn toàn ép vỡ thần kinh của nàng.

Nàng nhìn trăng tròn trên đỉnh đầu, cười điên cuồng một tiếng, thì thào gọi tên “Tiêu Duyệt”, trong đêm tối, thân ảnh dần dần nhạt đi.

Nguyên lai tưởng rằng hết thấy cũng nên kết thúc, nhưng không ngờ bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau [1].

[1]: Nếu chỉ nhìn thấy cái lợi trước mắt mà không tính đến cái họa ẩn nấp phía sau thì sẽ khiến mình rơi vào cái thế hiểm nguy

Có hảo nhĩ lực tương trợ, Mạc Phi rất dễ dàng liền phát hiện Chung lão bản vẫn theo đuôi phía sau. Nhưng nàng cũng không vội vạch trần, cái gọi là địch không động ta bất động, nhất là nhằm vào nhân vật nguy hiểm như Chung lão bản.

Mạc Như sở dĩ dễ giải quyết, bởi vì nàng là nữ tử. Là nữ tử sẽ có mặt yếu đuối, chỉ cần đâm vào điểm yếu của nàng, làm đối phương sụp đổ chỉ là vấn đề thời gian.

Nhưng Chung lão bản bất đồng, hắn có sự nghiệp thành công, chuyện trải qua khẳng định nhiều hơn người bình thường. Từ việc hắn nói chuyện cùng người khác có thể nhìn ra, danh hiệu “lão hồ ly” tuyệt đối hoàn toàn xứng đáng.

Bất quá, so sánh với Mạc Đạo Hồn giết người vô hình, Chung lão bản còn kém xa.

Cho nên giống như Mạc Như, trải qua thời gian dài âm thầm theo dõi, hắn rốt cục thiếu kiên nhẫn, kiểm chế không được bộc phát tình cảm đã lâu của mình, một mạch liền từ chỗ ẩn nấp vòng đến trước mặt Mạc Phi.

Hắn cũng không nói gì, bởi vì phần nộ cả người đều phát run, cho nên khi hắn run lấy lấy hạt châu bàn tính còn sót lại không nhiều lắm từ trong lòng ngực ra thì cũng cấp cho Mạc Phi cơ hội để phát huy.

Vốn chỉ là cục đá im lặng nằm trên mặt đất, lúc này tất cả giống như được rót vào sinh mệnh, dưới sự khống chế của nàng hoặc hạ xuống hoặc dừng lại hoặc nâng lên, từ đầu đến cuối đập hắn thành một cái tổ ong vỡ vụn.

Bởi vì không thể tùy ý đoạt mạng người, lại càng không muốn cuốn vào phân tranh không hồi kết, Mạc Phi cũng lười cùng người này vật lộn, đối với tên và bối cảnh của hắn nàng cũng không hứng thú muốn biết. Cho nên sau khi làm hắn ngã xuống đất không dậy nổi, nàng cũng không quay đầu lại đã rời đi. Nhưng bởi nhất thời sơ sẩy, quên mất sau lưng là địch nhân vĩnh viễn cũng không thể cảnh cáo, không hề phòng bị Chung lão bản tiến đến đánh bất ngờ.

Cũng may có nhĩ lực hỗ trợ, nàng xoay người lại vội vàng dùng “Hấp tinh đại pháp” phản công, nhưng khi nhìn thấy thứ trong tay, sống động đến mức giật nảy mình.

Vốn tưởng bay tới sẽ là hạt châu bàn tính hay một loại ám khí nào đó, không nghĩ đến là bàn tay bị thương của Chung lão bản. Mạc Phi khó có thể tin, suy nghĩ cẩn thận đây cũng là một loại chiến thuật gián điệp.

Nhưng chờ phản ứng kịp thì đã muộn. Chỉ thấy một chuỗi hạt châu trắng hướng vào ngực nàng, rõ ràng là chuỗi hạt châu mà Chung lão bản thường dùng.

Nàng cắn răng một cái, còn chút xú nữa sẽ bị hạt châu xuyên qua, lại bị một đôi bàn tay hữu lực kẹp thời ôm từ phía sau.

Nhìn Chung lão bản dần dần cách xa, hương hoa nhài dần dần tràn ngập tâm trí, tiếp theo chính là lời lo lắng đã lâu không nghe thấy: “Tiểu Mạt Ly ngu ngốc, chẳng lẽ cứ như vậy muốn bỏ ba ba đi xa sao?”

Ta chỉ biết người sẽ đến. Mạc Phi cười cười, cũng không đáp.

“Nguyên lai Tiểu Mạt Ly một chút cũng không muốn nói chuyện cùng ba ba, vậy baba đi là được.”

Mạc Phi tức giận: “Chẳng lẽ người cho rằng cứu ta cũng là làm chuyện thừa thãi?”

Người sau lưng cười đến ngây ngô: “Như thế nào, nếu có thể, ba ba thật muốn cùng Tiểu Mạt Ly vĩnh viễn ở chung một chỗ...”

Chẳng lẽ còn không thể? Mạc Phi nắm thật chặt bàn tay đang vòng ở thắt lưng của hắn, cơ hồ lấy giọng ra lệnh nói: “Không cho đi!”

“Thực xin lỗi, Tiểu Mạt Ly.”

“Không cho nói từ này!”

“Thực xin lỗi –”

“Không cho nói không cho nói không cho nói! Ta đã nhớ lại hết, tám chữ kia tanhở lại hết.” Nàng muốn giữ lại, hết sức toàn lực đem hắn kéo trở lại thế giới của mình. Nhưng phía sau, rốt cục không cảm nhận được bất kỳ một tia khí tức nào thuộc về hắn.

Chỉ còn vô tận cánh hoa nhài, cùng trong mộng giống nhau, bay múa trước mắt.

Chẳng qua bất đồng với dĩ vãng, trên mỗi một cánh hoa, đều có một giọt sương trong suốt...

Sau đó, giống như kỳ tích, giống như tiến vào trò chơi, đợi đến khi toàn bộ nội dung trò chơi xoay chuyển, Mạc Phi mất đi tất cả công lực, rõ ràng trở lại hiện đại.

Thoáng như xuân thu đại mộng.

Nếu muốn hỏi nàng đến tột cùng phát sinh chuyện gì, nàng cũng không cách nào trả lời. Chỉ nhớ rõ đêm đó sau khi Mạc Đạo Hồn tỉnh hồn tiêu tán, Trương nói xằng cùng Phan Đạt tìm được nàng, cũng thông qua lời khai của nàng, bắt được Chung lão bản từng dùng kế trộm cướp rất nhiều quan ngân.

Về phần Chung lão bản tâm tâm niệm niệm tưởng nhớ Mạc Như đi đâu, không thể nào khảo chứng, chỉ biết Vạn Hương lâu một đêm cùng sáu mươi sáu mạng người, sau một trận hỏa hoạn lớn, huy hoàng một thời, cái gì cũng không còn dư lại.

Mà Tiêu Duyệt đúng như nàng nghĩ, vứt bỏ rất nhiều gánh nặng, cùng Đường Lăng thuận lợi thành thân. Sau khi thành thân, ngoài ý liệu là Đường Lăng cư nhiên thực sửa đổi tính tình, không chỉ có toàn tâm toàn ý giúp đỡ dạy con, còn đối xử tử tế với mọi người.

Khó khăn nhất là, lúc trước Trương nói xằng nói mình là người cô đơn cũng không phải giả, sớm đã vì Tiêu Duyệt trừ tính, Vương bá đã nghĩ thông, lại dưới giúp đỡ của Tiêu Duyệt, Trương nói xằng đồng ý, mang theo Hồng Tú viễn tẩu thiên lai.

Tương đối mà nói, Tiểu Thạch Đầu có thể được tính là hạnh phúc. Vẫn làm bạn bên người Tiểu Bùn, mặc dù Tiểu Bùn cũng chó yếu Hùng Hoàng của Tiêu mẫu sinh một ổ chó con, hắn cũng một mực im lặng canh giữ bên người “nàng”, cam tâm lấy thời gian cả đời ở lại cổ đại, cho con cháu đời sau của Tiểu Bùn vĩnh viễn hưởng an bình.

Có lẽ tư tưởng của Mạc Phi tương đối thoáng, hoặc là do thói quen độc lập. Đối với nàng, người yêu tất nhiên quan trọng, nhưng thiếu đi cũng không quan hệ, còn có huynh đệ bằng hữu cùng người thân làm bạn.

Cho nên sau khi trở về hiện đại, tuy rằng thường xuyên tưởng niệm Mạc Đạo Hồn, nhưng Mạc Phi cũng không đến mức đắm chìm trong thất tình đau khổ. Cùng phần lớn nữ nhân có sự nghiệp giống nhau, nàng một lòng một dạ đem tinh lực toàn bộ đặt lên công việc, vì thế, cuộc sống cùng mẫu thân ngày càng mỹ mãn.

Cứ như vậy qua hai năm, lại đến mùa hoa nhài nở.

Trong tiểu khu xưa nay đều có trồng trọt, mỗi khi đến thời khắc này là thời điểm Mạc Phi hạnh phúc nhất. Mỗi khi ngửi thấy hương hoa nhè nhẹ, hồi tưởng lại cảnh trong mơ kia, mặc dù tiếc nuối, nhưng cũng mang đến không ít ngọt ngào.

Ngày hôm đó, nàng lại nhịn không được dừng lại thưởng thức hoa nhài, chỉ trong chớp lát, liền nghe có người ở bên gọi nàng: “Xin hỏi vị cô nương này, muốn mua hoa?”

Thanh âm này, chẳng lẽ là... Nàng đột nhiên cả kinh, bật thốt lên: “Mạc Đạo Hồn?!”

Vậy mà lúc quay đầu, không thấy thân ảnh bất kì kẻ nào.

Nàng cười, tự trách mình thần kinh quá nhạy cảm.

Nhưng thanh âm kia lại lần nữa truyền đến: “Vị cô nương này, muốn mua hoa?”

Mạc Phi hít sâu một hơi, sau khi xác định đây không phải là nghe lầm, lại một lần thật mạnh quay đầu, nhưng vẫn không có gì cả.

Chẳng lẽ thật sự là thần kinh quá nhạy cảm? Nàng cúi đầu, đang chuẩn bị thử gãi lỗ tai, trong lúc lơ đãng lại phát hiện bóng của mình bám vào trên một bóng đèn cao lớn.

“Người được lắm Mạc Đạo Hồn, lại đang đùa giỡn ta!” Nàng tức giận, nhưng cao hứng nhiều hơn. Hai năm không thấy, khiến nàng không thể chờ đợi muốn quay đầu lại, lại bị một người bắt lấy đầu.

Ngay sau đó, hương hoa nhài nương theo đầu lưỡi, rất dễ dàng nhập vào trong môi, trong răng của nàng. Phảng phất là muốn chậm rãi thưởng thức, đối phương động tác nhẹ nhàng, chỉ sợ đụng hư nàng.

Khi hai lưỡi tách ra, đã là thật lâu sau.

Nhìn Mạc Đạo Hồn trong trang phục nam nhân hiện đại trước mắt, Mạc Phi giả làm vẻ mặt tức giận: “Không phải lo lắng sao, không phải đi tiếp nhận thiên phạt sao, không phải không thể trở về sao, người cho người là thánh, hay là Tiểu Cường ngay cả thuốc diệt côn trùng đều giết không chết, là nhân vật chính còn 1 cái mạng?”

Trái lại, so với nàng sáng lạn hơn, Mạc Đạo Hồn khuôn mặt tươi cười: “Là nhân vật chính, còn là vai nam chính. Có nghề nghiệp chính thức, uhm, tiểu thuyết gia tình yêu.”

“Ta không hỏi người những điều này, thỉnh không cần tự mình đa tình tự giới thiệu.”

Mạc Đạo Hồn kéo tay nàng: “Di? Chẳng lẽ ta chưa nói kỳ thật Thiên Đế của chúng ta rất thông tình đạt lý, chỉ ít hần chê ta hết ăn lại nằm, ở trên trời làm gì cũng sai, cho nên đặc chuẩn ta cáo lão hồi hương... Chuyện này?”

Giống như có nơi phát tiết, Mạc Phi dùng sức nắm, liều mạng nắm, trên mặt còn thoải mái nói: “Ít nói nhảm, người không phải bán hoa sao, chờ bị ta mua đi. Thân là chủ nhân, chuyện thứ nhất chính là muốn trừng phạt người.”

Mạc Đạo Hồn gạt đầu: “Chỉ cần là Tiểu Mạt Ly đưa ra, bất luận trừng phạt gì đều nhận.”

“Ở bên ta, cả đời.” Mạc Phi cười, lập tức dùng sức ôm lấy hắn. “Tám chữ kia, bây giờ trả lại cho người –”

Tặng quân Mạt Ly, thỉnh quân mạt ly. Đem ta tặng quân, nguyện quân vĩnh viễn không rời...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khi-phuc-hac-gap-bien-thai>